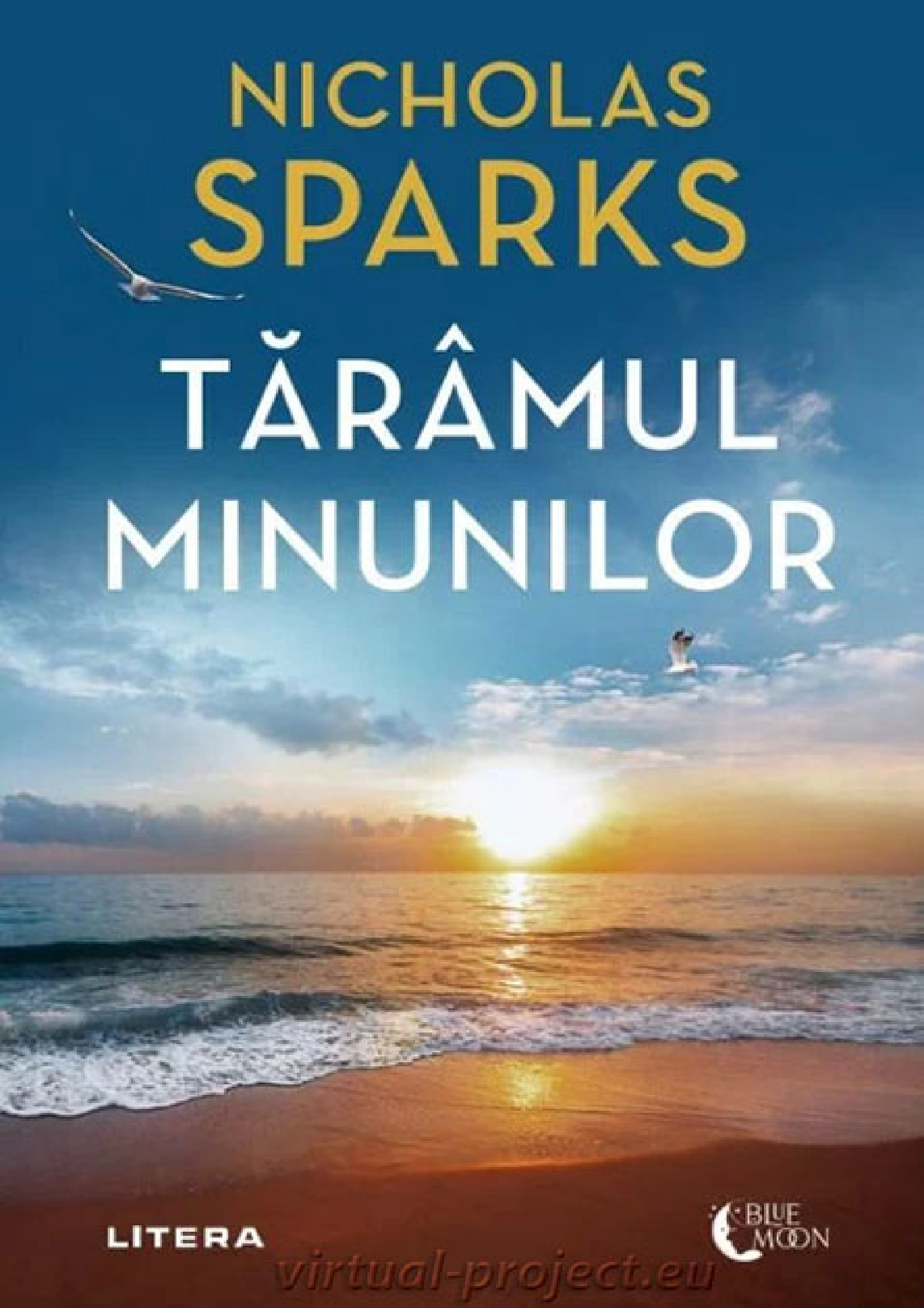

virtual-project.eu

NICHOLAS SPARKS

TĂRÂMUL MINUNILOR

Original: *Dreamland* (2022)

Traducere din limba engleză şi note:
VALENTINA GEORGESCU

virtual-project.eu

— 2023 —

Pentru Abby Koons, Andrea Mai şi Emily Sweet

PARTEA ÎNTÂI
— COLBY —

CAPITOLUL 1

Să vă spun cine sunt: numele meu e Colby Mills, am douăzeci şi cinci de ani şi acum stau întins pe un şezlong pliant de pânză pe plaja St. Pete, Florida, într-o frumoasă zi de sâmbătă de la mijlocul lui mai. Lada frigorifică de lângă mine e ticsită cu bere şi cu apă la gheaţă, iar temperatura de pe plajă e aproape perfectă, cu o briză constantă, suficientă cât să ţină ţânţarii la distanţă. În spatele meu se află hotelul Don Cesar, o construcţie impunătoare care îmi aminteşte de o versiune roz a Taj Mahalului, iar dinspre piscină se aude muzică live. Tipul care cântă e oarecum în regulă; sugrumă acordurile din când în când, dar mă îndoiesc că asta deranjează pe cineva. De când m-am instalat aici, am aruncat câteva priviri spre piscină şi am observat că majoritatea clienţilor au savurat cocktailuri toată după-amiaza, ceea ce înseamnă că, probabil, le-ar plăcea cam orice ar asculta.

Apropo, eu nu sunt de pe aici. Înainte să vin, nici măcar nu auzisem de locul ăsta. Când cei de acasă m-au întrebat unde se află mai exact plaja St. Pete, le-am explicat că e un oraş litoral de pe partea cealaltă a digului rutier dinspre Tampa, lângă St. Petersburg şi Clearwater, pe coasta de vest a Floridei, lucru care nu i-a lămurit cine ştie ce. Pentru cei mai mulţi dintre ei, Florida înseamnă parcurile de distracţii din Orlando şi femei în bikini pe plajele din Miami, alături de alte câteva locuri de care nimănui nu-i pasă cu adevărat. Ca să fiu sincer, înainte să vin aici, Florida era pentru mine pur şi simplu un stat cu o formă bizară, aflat în largul coastei de est a Statelor Unite.

Cât despre St. Pete, principala sa atracţie e o superbă plajă cu nisip alb, cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată. Ţărmul e mărginit de un amestec de hoteluri de lux şi de moteluri ieftine, însă majoritatea cartierelor par tipice pentru clasa de mijloc, populate de pensionari şi de muncitori,

alături de familii care se bucură de vacanţe necostisitoare. Există aici obişnuitele restaurante de tip fast-food şi centre comerciale de tip *strip mall*[1], cu săli de sport şi magazine care vând articole de plajă ieftine, dar în ciuda acestor semne evidente de modernitate, oraşul are ceva ce pare puţin desuet.

Totuşi, trebuie să recunosc că îmi place locul ăsta. Tehnic vorbind, eu mă aflu aici ca să muncesc, dar în realitate e mai mult o vacanţă. Am patru concerte pe săptămână la Bobby T's Beach Bar, dar numărul meu durează doar câteva ore, ceea ce înseamnă că îmi rămâne o mulţime de timp să ies la alergat, să stau la soare şi, în rest, să stau pur şi simplu de pomană. Oricine s-ar putea obişnui cu un asemenea trai. Publicul de la Bobby T's Beach Bar e prietenos – şi, da, pilit, exact ca la Don CeSar – dar nu există ceva mai bun decât posibilitatea de a cânta pentru un public dispus să te aplaude. Mai ales fiindcă eu sunt, practic, un nimeni din alt stat, care, mai mult sau mai puţin, a încetat să mai cânte cu două luni înainte de absolvirea liceului. În ultimii şapte ani, am cântat ocazional pentru prieteni sau pentru câte o cunoştinţă care dădea câte o petrecere, dar cam atât. În prezent consider muzica un hobby, deşi unul pe care îl iubesc. Nimic nu-mi place mai mult decât să petrec o zi cântând sau scriind cântece, chiar dacă viaţa mea reală nu-mi lasă prea mult timp pentru asta.

Totuşi, s-a întâmplat ceva neaşteptat în primele zece zile de când stau aici. Cele câteva reprezentaţii de la început au decurs conform aşteptărilor, cu un public care, am presupus eu, era tipic pentru Bobby T's. Au fost ocupate aproape jumătate din locuri, majoritatea oamenilor din local fiind prezenţi acolo ca să se bucure de apus, de cocktailuri şi de conversaţie, în timp ce muzica se auzea în fundal. La cel de al treilea spectacol, însă, toate locurile au fost ocupate, şi am recunoscut feţe de la primele spectacole. A patra oară când am urcat pe scenă, nu numai că toate locurile erau ocupate, dar câţiva

oameni chiar au acceptat să rămână în picioare, doar ca să mă audă cântând. Aproape nimeni nu mai era atent la asfinţit şi am început să primesc cereri să interpretez câteva dintre piesele mele originale. Cereri pentru piese clasice care se cântă la barurile de pe plajă, cum ar fi „Summer of ’69”, „American Pie” şi „Brown Eyed Girl” erau ceva obişnuit, dar piesele mele? Apoi, seara trecută, mulţimea s-a revărsat până pe plajă, s-au adus scaune suplimentare, iar boxele au fost aranjate astfel încât să mă poată auzi toată lumea. Pe când începeam să-mi fac probele de sunet, mi-am spus că, probabil, aşa se întâmpla de obicei vineri seara. Dar Ray, organizatorul, m-a asigurat că afluxul acela de spectatori nu era ceva obişnuit. De fapt, a spus el, era cel mai numeros public pe care îl văzuse el vreodată la Bobby T’s.

Ar fi trebuit ca asta să mă facă să mă simt destul de bine şi cred că aşa a şi fost, cel puţin un picuţ. Totuşi, n-am dat prea mare importanţă spuselor lui Ray. La urma urmei, să cânţi pentru nişte clienţi cherchelişi, aflaţi în vacanţă, veniţi la barul de pe plajă ca să nu rateze oferta zilei la băuturi şi asfinţitul, era departe de a vinde toate biletele la concerte pe stadioanele din întreaga ţară. Cu ceva ani în urmă, recunosc, visasem să fiu „descoperit” – cred că ăsta-i idealul oricărui om căruia îi place să cânte – dar visurile acelea s-au spulberat, cu timpul, în lumina unei noi realităţi. Nu-mi pare rău. Latura mea logică ştie că ceea ce vrem şi ceea ce obţinem sunt de obicei două lucruri complet diferite. În plus, în zece zile trebuie să mă întorc acasă, la aceeaşi viaţă pe care o duceam înainte să vin în Florida.

Să nu mă înţelegeţi greşit. Viaţa mea reală nu e rea. De fapt, mă pricep destul de bine la ceea ce fac, chiar dacă munca peste program mă cam rupe de lume. N-am plecat niciodată din ţară, n-am zburat niciodată cu avionul şi sunt doar vag la curent cu ultimele ştiri, în principal pentru că prezentatorii de ştiri, aceste capete vorbitoare, mă plictisesc de moarte. Spune-mi ce se întâmplă în ţara noastră sau

în lume, vorbeşte-mi despre o problemă de importanţă politică majoră şi te asigur că o să fiu surprins. Deşi asta poate să pară de-a dreptul o jignire pentru unii, eu nu votez niciodată, şi unicul motiv pentru care cunosc prenumele guvernatorului e fiindcă am cântat cândva într-un bar numit Cooper's, din comitatul Carteret, nu departe de coasta Carolinei de Nord, cam la o oră distanţă de casa mea.

Că veni vorba…

Locuiesc la Washington, un orăşel situat pe malul râului Pamlico, în estul Carolinei de Nord, deşi mulţi oameni îl numesc *Little Washington* sau *Original Washington,* ca să nu confunde oraşul meu natal cu capitala ţării, situată înspre nord, la cinci ore depărtare. De parcă le-ar putea confunda cineva! Washington şi Washington, D.C. sunt cât se poate de diferite, în principal deoarece capitala e un oraş înconjurat de suburbii şi e un centru al puterii, în timp ce oraşul meu e mic şi rural, cu un supermarket care se numeşte Piggly Wiggly. Mai puţin de zece mii de oameni locuiesc aici, iar pe vremea când eram adolescent, mă trezeam adesea întrebându-mă de ce naiba şi-ar fi dorit cineva să se stabilească într-un astfel de orăşel. Mare parte din viaţă mi-am dorit să pot scăpa de-acolo cât mai repede cu putinţă. Acum, însă, am ajuns la concluzia că există locuri şi mai rele în care aş fi putut să trăiesc. Washingtonul e un orăşel liniştit, iar locuitorii lui sunt cumsecade, genul acela de oameni care, de pe prispele caselor, le fac cu mâna şoferilor. Pe malul apei există o faleză drăguţă, cu câteva restaurante destul de bune, iar dacă vă plac artele, aflaţi că oraşul se mândreşte cu Teatrul Turnage, unde localnicii pot vedea piese jucate de alţi localnici. Există şcoli, un Walmart şi restaurante de tip fast-food. În privinţa climei, oraşul e de-a dreptul ideal. Ninge o dată sau de două ori la doi-trei ani, poate, iar temperatura pe timp de vară e mult mai moderată decât în locuri precum Carolina de Sud sau Georgia. Navigaţia pe râu e o modalitate

foarte răspândită de petrecere a timpului liber, iar în mai puţin decât mi-ar lua să-mi termin de băut porţia mare de cafea la pachet, pot să-mi pun placa de surf în camionetă oricând îmi trăsneşte prin minte şi să merg pe plajă ca să prind nişte valuri. Greenville – o localitate mică, însă, totuşi, un oraş, cu echipe sportive universitare, cu cinematografe şi cu o mai mare varietate de localuri în care să iei masa – e la o aruncătură de băţ, mai precis la douăzeci şi cinci de minute de condus relaxat pe autostradă.

Cu alte cuvinte, îmi place să trăiesc la Washington. De regulă, nici măcar nu mă întreb vreodată dacă mi-aş dori un trai mai sofisticat sau mai prosper. Întotdeauna iau lucrurile aşa cum sunt şi încerc să n-am nici aşteptări prea mari, nici regrete. Ştiu că sună destul banal, dar o astfel de mentalitate m-a ajutat întotdeauna.

S-ar putea ca atitudinea mea să aibă legătură cu felul în care am fost crescut. Pe vremea când eram mic, am locuit cu mama şi cu soră-mea într-o căsuţă aflată nu departe de malul apei. Nu l-am cunoscut niciodată pe tata. Sora mea, Paige, e cu şase ani mai mare decât mine, iar amintirile pe care le am cu mama sunt vagi, şterse de trecerea timpului. Îmi amintesc ca prin vis de mine împungând cu un băţ o broască ce sărea prin iarbă şi tot ca prin vis mi-o amintesc pe mama cântând în bucătărie, dar cam asta e tot. Mama a murit pe vremea când aveam cinci ani, aşa că eu şi soră-mea ne-am mutat la mătuşa şi unchiul noştri, împreună cu care am locuit la ferma lor de la marginea oraşului. Mătuşă-mea a fost sora mult mai mare a maică-mii; deşi ele două n-au fost niciodată prea apropiate, ea a rămas unica noastră rudă în viaţă. Mătuşa şi unchiul s-au gândit că au făcut ceea ce a fost necesar şi, în acelaşi timp, ceea ce se şi cuvenea să facă.

Cei doi sunt oameni buni, dar n-au avut niciodată copii, aşa că mă îndoiesc că au ştiut vreodată la ce s-au înhămat. Munca la fermă le ocupa aproape tot timpul, iar eu şi Paige n-am fost chiar cei mai docili

copii, mai ales la început. Eu mă răneam foarte des – la momentul acela, creşteam ca din apă şi mă împiedicam aproape la fiecare al treilea pas pe care îl făceam. În plus, plângeam mult – mai ales după mama, presupun – deşi nu-mi amintesc asta. Cât despre Paige, ea era deja foarte capricioasă atunci când au năpădit-o toanele adolescenţei. Putea urla sau plânge cu suspine, ori putea să facă o criză tamnisam, petrecându-şi zile întregi încuiată în camera ei, jelindu-se şi refuzând să mănânce. Ea şi mătuşămea au fost ca focul şi gheaţa din prima zi, dar eu m-am simţit mereu în siguranţă alături de Paige. Deşi mătuşa şi unchiul s-au străduit cât au putut, trebuie să fi fost copleşitor să aibă grijă de noi, aşa că, încetul cu încetul, creşterea mea a căzut în sarcina soră-mii. Ea era cea care îmi făcea pacheţelul cu mâncare pentru şcoală şi mă conducea la autobuz; ea îmi pregătea supă din conservă sau, la sfârşit de săptămână, semipreparate precum macaroanele cu brânză. Tot ea era aceea care se uita împreună cu mine la desene animate. Şi pentru că împărţeam aceeaşi cameră, ea era cea cu care vorbeam înainte să adorm. Uneori, dar nu întotdeauna, mă ajuta să-mi îndeplinesc sarcinile gospodăreşti, cu toate că le avea şi ea pe ale ei; munca la fermă şi treburile casnice sunt, practic, sinonime. Paige era, de departe, persoana în care aveam cea mai mare încredere.

De asemenea, sora mea era foarte talentată. Îi plăcea să deseneze şi putea face schiţe ore în şir, motiv pentru care nu sunt surprins că a devenit artistă. În prezent, îşi câştigă traiul lucrând în tehnica vitraliului, realizând manual replici ale veiozelor Tiffany, care costă o grămadă de bani şi care sunt populare printre decoratorii de interioare exclusivişti. Paige şi-a clădit o afacere online destul de solidă şi sunt mândru de ea, nu numai din pricina a ceea ce a însemnat pentru mine până când m-am făcut mare, ci şi pentru că viaţa i-a dat, din mai multe puncte de vedere, lovituri foarte puternice.

Recunosc că au fost vremuri când m-am întrebat cum de mai putea sora mea să meargă înainte.

Să nu mă înţelegeţi greşit în legătură cu mătuşa şi unchiul. Deşi Paige a avut grijă de mine, ei au făcut mereu lucrurile importante. Am avut paturi adecvate şi în fiecare an primeam haine noi pentru şcoală. În frigider era mereu lapte, iar în dulapurile din bucătărie se găseau întotdeauna gustări. Nici unchiul, nici mătuşa n-au fost violenţi cu noi, rareori ridicau glasul şi cred că singura dată când i-am văzut bând un pahar de vin a fost la revelioanele de pe vremea când eram adolescent. Dar munca la fermă e dură; o fermă e, din multe puncte de vedere, ca un copil pretenţios şi care mereu are nevoie de câte ceva, iar ei n-au avut nici timpul şi nici energia să meargă la serbările noastre şcolare sau să ne ducă la petrecerea de ziua de naştere a câte unui prieten, ori măcar să joace o miuţă cu noi la sfârşit de săptămână. La o fermă nu există sfârşit de săptămână; sâmbetele şi duminicile sunt exact ca oricare altă zi lucrătoare. Cam singurul lucru pe care îl făceam ca o familie era să luăm cina laolaltă în fiecare seară la ora şase, şi se pare că mi le amintesc pe toate, în principal pentru că fiecare cină era exact la fel. Eu şi Paige eram chemaţi la bucătărie, unde dădeam o mână de ajutor la aducerea mâncării pe masă. După ce ne aşezam, mai mult dintr-un soi de obligaţie decât din interes, mătuşă-mea ne punea întrebări mie şi soră-mii despre ce făcuserăm la şcoală. În timp ce răspundeam, unchiu-meu ungea două felii de pâine cu unt pe care să le mănânce cu ce avea în farfurie – indiferent de ce fel de mâncare aveam – dând din cap, fără să vorbească, pe măsură ce auzea răspunsurile noastre, oricare ar fi fost acestea. Apoi, la acele mese luate în familie nu se mai auzea decât zgomotul tacâmurilor lovite de farfurii. Uneori, eu şi Paige mai vorbeam, dar mătuşă-mea şi unchiu-meu erau preocupaţi doar să termine de mâncat, de parcă aveau încă o treabă gospodărească ce trebuia dusă la bun sfârşit. Amândoi erau în general

taciturni, însă unchiu-meu ducea tăcerea la un cu totul alt nivel. Treceau zile în şir în care nu-l auzeam vorbind deloc.

Totuşi, cânta la chitară. Habar n-aveam unde învăţase să cânte, dar era bunicel la instrument şi avea o voce aspră, rezonantă, care atrăgea ascultătorii. Prefera melodiile lui Johnny Cash sau Kris Kristofferson – el le numea „country folksy” – şi o dată sau de două ori pe săptămână, după cină, se aşeza pe prispă şi cânta. Pe vremea când am început să fiu interesat de muzică – cred că aveam şapte sau opt ani – unchiu-meu mi-a dat chitara şi, cu mâinile lui grele şi bătucite, m-a ajutat să învăţ acordurile. Nu eram sub nicio formă un talent înnăscut, dar el era răbdător. Chiar şi la acea vârstă fragedă mi-am dat seama că îmi descoperisem pasiunea. În vreme ce Paige avea arta ei de a desena, eu aveam muzica.

Am început să exersez singur. Am început, de asemenea, să cânt cu vocea, în principal genul de melodii cântate de unchiu-meu, fiindcă erau singurele pe care le ştiam. De un Crăciun, mătuşă şi unchiul mi-au cumpărat o chitară acustică, iar anul următor, una electrică, şi am exersat şi pe acelea. Am învăţat să interpretez după ureche melodii pe care le auzeam la radio, fără să învăţ vreodată să citesc partituri. La doisprezece ani, ajunsesem la punctul în care puteam asculta un cântec o dată, iar apoi să-l reproduc aproape perfect.

Pe măsură ce am crescut, am început, evident, să am mai multă treabă la fermă, ceea ce însemna că nu mai reuşeam să exersez atât de mult pe cât aş fi vrut. Nu era suficient să hrănesc găinile şi să le dau apă în fiecare dimineaţă; trebuia să repar pompele de irigaţie sau să petrec multe ore în soare, culegând gândacii de pe frunzele de tutun şi strivindu-i între degete, lucru la fel de dezgustător pe cât sună atunci când îl spui. Cu mult înainte să ajung la adolescenţă, învăţasem să conduc orice avea motor – tractoare, buldoexcavatoare, treierătoare, semănătoare – iar lista poate continua – şi-mi

petreceam weekenduri întregi făcând doar asta. De asemenea, am învăţat să repar tot ce se strica, deşi în cele din urmă am ajuns să detest toate astea. Cu munca şi cu muzica ocupându-mi aproape tot timpul liber, ceva trebuia să cedeze undeva, aşa că notele pe care le luam în anii de gimnaziu au început să scadă. Nu-mi păsa. Singura materie care mă interesa cu adevărat era muzica, mai ales că se întâmpla ca profesoara mea să fie şi compozitoare amatoare. Ea manifesta un interes deosebit faţă de pasiunea mea. Pe când aveam doisprezece ani, m-a ajutat să-mi scriu primul cântec. După aceea am devenit obsedat de asta şi am început să scriu fără întrerupere, devenind, treptat, din ce în ce mai bun.

La momentul acela, Paige lucra cu un artist local, specializat în vitralii. Pe când era elevă de liceu, muncise cu program redus la un magazin, dar după ce a absolvit ştia deja să facă singură veioze de inspiraţie Tiffany. Spre deosebire de mine, Paige a luat note bunicele tot timpul, dar nu şi-a dorit să meargă la facultate. În schimb, a preferat să-şi pună pe picioare propria afacere, iar până la urmă a cunoscut un tip şi s-a îndrăgostit. A plecat de la fermă, în alt stat, şi s-a măritat. În anii care au urmat, n-am mai primit prea multe veşti de la ea. Chiar şi după ce a născut primul copil, ne sunam pe FaceTime şi o vedeam doar pentru scurt timp, mereu obosită şi cu copilul ei cel plângăcios în braţe. Pentru prima oară în viaţa mea, m-am simţit de parcă nu mai aveam pe nimeni pe lume care să aibă cu adevărat grijă de mine.

Puneţi toate astea cap la cap – mătuşa şi unchiul spetiţi de muncă, lipsa mea de interes faţă de şcoală, mutarea soră-mii şi corvezile pe care ajunsesem să le urăsc – şi nu-i deloc surprinzător că am devenit un rebel. Imediat după ce am intrat la liceu, m-am înhăitat cu un grup de băieţi care aveau aceleaşi tendinţe, încurajându-ne reciproc. La început, lucruri mărunte – aruncam pietre pe ferestrele caselor abandonate, telefonam la întâmplare în miez de noapte şi apoi închideam apelul, furam acadele

din magazinele alimentare –, dar după câteva luni, unul dintre acei prieteni a furat o sticlă de gin din barul de acasă al lui taică-său. Ne-am întâlnit la râu şi am zvântat tot alcoolul din sticlă. Bând mult prea mult, eu am vomitat tot restul nopţii. Sincer vorbind, nu mi-am învăţat cuvenita lecţie, aşa că după aceea, în loc să refuz alcoolul cu toate prilejurile, mi-am petrecut nenumărate weekenduri cu mintea în ceaţă. Notele de la şcoală au rămas proaste, iar eu am început să mă fofilez de la diferite munci gospodăreşti. Nu sunt mândru de felul în care m-am purtat la vremea aceea, dar în acelaşi timp ştiu că e imposibil să schimbi trecutul.

Însă imediat după ce am intrat în clasa a zecea, viaţa mea a început s-o ia într-o altă direcţie. Abandonasem deja grupul acelor prieteni rataţi, iar la un moment dat mi-a ajuns la ureche zvonul că o formaţie de prin partea locului căuta un chitarist. Mi-am spus că merita să fac o încercare. Aveam doar cincisprezece ani, iar atunci când m-am prezentat la audiţii, i-am văzut pe membrii trupei – fiecare dintre ei având vreo douăzeci şi ceva de ani – chinuindu-se să nu pufnească în râs. I-am ignorat, mi-am conectat chitara electrică şi am cântat soloul lui Eddie Van Halen din „Eruption”. Întrebaţi orice cunoscător şi o să vă spună că nu e deloc floare la ureche. Pe scurt, eu şi băieţii din trupă am avut primul nostru concert în weekendul următor, după ce ascultasem repertoriul lor doar o dată, la singura noastră repetiţie de dinainte să ne urcăm pe scenă. Prin comparaţie cu ei, care aveau piercinguri, tatuaje şi părul ori lung, ori platinat şi cu ţepi, eu semănăm cu un corist. Aşa că m-au pus să stau în spate, lângă baterist, chiar şi în timpul solourilor.

Dacă muzica nu mă acaparase până atunci, asta s-a întâmplat la foarte scurtă vreme după acel concert. Mi-am lăsat părul lung, mi-am făcut nişte tatuaje date naibii şi, în cele din urmă, trupa m-a lăsat să stau în faţă pe scenă. Mătuşă-mea şi unchiu-meu n-au ştiut ce să facă, aşa că au ales să mă ignore, lucru care a menţinut la minimum conflictele noastre. Am

încetat chiar şi să mai mâncăm împreună. Eu mi-am dedicat muzicii cea mai mare parte din timp, visând că aveam să cânt în faţa unui public imens, în spaţii uriaşe, cu casa de bilete închisă.

Privind retrospectiv, îmi dau seama că, probabil, ar fi trebuit să ştiu că aşa ceva nu se putea întâmpla în realitate, fiindcă trupa nu era chiar atât de grozavă. Toate piesele noastre aveau stilul acela post-punk ţipător, astfel încât, în timp ce unora le plăcea muzica asta, sunt destul de sigur că nu prea reuşeam să fascinăm majoritatea publicului în faţa căruia cântam în regiunea noastră din estul Carolinei de Nord. Totuşi, am reuşit să găsim o nişă minusculă, aşa că până ca eu să mă apropii de sfârşitul clasei a douăsprezecea, cântaserăm douăzeci sau douăzeci şi cinci de weekenduri pe an, ajungând cu concertele chiar şi la Charlotte.

Dar în formaţie au intervenit disensiuni şi, cu timpul, situaţia s-a înrăutăţit, fiindcă solistul insista să interpretăm doar piesele scrise de el. Chiar dacă nu pare mare chestie, aflaţi de la mine că orgoliul a fost cauza principală a distrugerii majorităţii trupelor. Mai mult decât atât, noi, ceilalţi, ştiam că majoritatea pieselor lui erau mediocre. În cele din urmă, omul ne-a anunţat că se muta la Los Angeles ca să-şi facă o carieră de unul singur, din moment ce niciunul dintre noi nu-i aprecia geniul. Imediat ce el a plecat, bateristul, care avea douăzeci şi şapte de ani şi era cel mai mare dintre noi, ne-a anunţat că pleca şi el, lucru deloc surprinzător din moment ce iubita lui tot insista de ceva vreme să se aşeze la casa lor. După ce bateristul şi-a luat echipamentul şi l-a încărcat în maşină, noi, ceilalţi trei, ne-am uitat unii la alţii dând din cap, ştiind că se terminase, iar apoi ne-am luat tălpăşiţa. După noaptea aceea, n-am mai vorbit niciodată cu vreunul dintre ei.

În mod ciudat, m-am simţit mai puţin deprimat decât pierdut, pur şi simplu. Oricât de mult îmi plăcuse mie să cânt, existase prea multă dramă şi prea puţin impuls care să fi putut duce trupa undeva. În acelaşi timp, habar n-aveam ce să fac cu viaţa

mea, aşa că am început să trăiesc în virtutea inerţiei. Am absolvit liceul – probabil pentru că profesorii n-au avut chef să-şi bată capul cu mine încă un an – şi am început să-mi petrec foarte mult timp în camera mea, compunând muzică şi înregistrând melodii pe care le încărcam pe Spotify, Instagram şi YouTube. Nimănui nu părea să-i pese. Încetul cu încetul, am început să mă implic din nou în treburile fermei, deşi era evident că mătuşa şi unchiul renunţaseră de mult la mine. Mai importat de atât, am început să-mi evaluez viaţa, în special pentru că petreceam mai mult timp la fermă. Oricât de egocentric fusesem, până şi eu puteam vedea că mătuşa şi unchiul îmbătrâneau şi că ferma regresa. La vremea la care venisem acolo, pe când eram copil, la fermă se cultivau porumb, bumbac, afine, tutun şi se creşteau mii de pui pentru prelucrare. Toate astea se schimbaseră în ultimii câţiva ani. Culturi slabe, decizii de afaceri proaste, preţuri dezavantajoase şi împrumuturi împovărătoare – toate astea însemnaseră că o bună parte din terenul iniţial fusese fie vândut, fie dat în arendă vecinilor noştri. M-am întrebat cum de putusem rata transformările pe măsură ce se produseseră, deşi ştiam răspunsul.

Apoi, într-o dimineaţă caldă de august, unchiul meu a suferit un infarct grav în timp ce se ducea la tractor. Artera descendentă anterioară stângă se blocase la bază; după cum au explicat cei de la spital, acest tip de atac de cord e numit adesea „făcătorul de văduve”, fiindcă şansele de supravieţuire sunt incredibil de mici. Poate că de vină fusese toată pâinea aceea cu unt pe care o tot mâncase unchiu-meu la cină, dar el a murit înainte să mai apuce să vină ambulanţa. Mătuşă-mea a fost cea care l-a găsit, iar eu n-am auzit în viaţa mea pe cineva care să ţipe şi să se jelească aşa cum a făcut-o ea în dimineaţa aceea.

Paige a venit acasă pentru înmormântare şi după aceea a mai rămas puţin, lăsându-şi copilul cu soţul şi cu soacra ei. M-am temut ca nu cumva întoarcerea ei să provoace vrajbă, dar sora mea a

părut să-şi dea seama că ceva se năruise în sufletul mătuşii noastre, la fel cum şi ea, Paige, se simţea uneori năruită. E imposibil de ştiut ce se petrece în vieţile private ale oamenilor, dar eu nu-i văzusem niciodată pe mătuşă-mea şi pe unchiu-meu purtându-se romantic unul cu celălalt, drept pentru care crescusem crezând că erau mai degrabă parteneri de afaceri decât profund îndrăgostiţi. Mă înşelasem, evident. După înmormântare, am văzut că mătuşa începea să se topească văzând cu ochii. Abia dacă mai mânca şi avea tot timpul o batistă la ea, cu care îşi ştergea lacrimile care nu mai conteneau să-i curgă. Paige a ascultat poveştile de familie ore în şir, a ţinut casa şi s-a asigurat că angajaţii de la fermă respectau programul de lucru. Dar nu putea rămâne acolo pentru totdeauna. După ce a plecat, m-am trezit dintr-odată încercând să mă ocup de lucruri în acelaşi fel în care o făcuse Paige.

Pe lângă faptul că aveam grijă de fermă şi mă asiguram că mătuşa mea mânca suficient, am început să răsfoiesc teancurile de facturi şi de evidenţe contabile de pe masa de lucru a unchiului meu. Chiar şi având doar cunoştinţe rudimentare de matematică, mi-am dat seama că totul era vraişte. Deşi cultura de tutun continua să producă bani, profitul obţinut de pe urma creşterii puilor, a cultivării porumbului şi a bumbacului scăzuse considerabil. Ca să împiedice falimentul care bătea la uşă, unchiu-meu aranjase deja să dea în arendă mai multe terenuri vecinilor. Chiar dacă asta ar fi rezolvat problema imediată, eu ştiam că urmarea avea să fie un impas pe termen lung. Reacţia mea iniţială a fost să-mi îndemn mătuşa să vândă imediat restul fermei, ca să poată cumpăra o căsuţă în care să se retragă, dar ea a respins pe loc o asemenea idee. Cam tot pe la vremea aceea, am mai găsit şi decupaje din diferite reviste şi ziare pe care le adunase unchiu-meu, în care se vorbea despre piaţa alimentelor alternative, mai sănătoase şi mai exotice, alături de notiţe şi de posibile venituri pe care el le estimase deja. O fi fost unchiu-meu un

taciturn şi nu cine ştie ce mare om de afaceri, dar era clar că se gândise la o schimbare. Am discutat asta cu mătuşă-mea, iar ea a fost până la urmă de acord că singura noastră opţiune era să punem în practică planurile unchiului.

N-am avut bani ca să facem prea multe de la bun început, dar în ultimii şapte ani, cu un efort uriaş, riscuri, provocări, ajutor financiar de la Paige, câte un noroc neaşteptat şi mult prea multe nopţi nedormite, am trecut treptat de la creşterea puilor la specializarea în ouă ecologice de la găini crescute liber, asemenea ouă având o marjă de profit mult mai mare. Acum le vindem în magazinele alimentare din Carolina de Nord şi de Sud. Continuăm să cultivăm tutun, dar am folosit restul terenului pentru cultivarea unor roşii din soiurile de odinioară, adică din acela preferate de restaurantele de lux şi de băcăniile cu preţuri piperate, iar marja de câştig a unor astfel de produse s-a dovedit a fi, de asemenea, substanţială. În urmă cu patru ani, ferma a făcut profit pentru prima oară după multă vreme şi am început să ne reducem datoria la niveluri rezonabile. Am recuperat chiar şi o parte din terenurile date în arendă vecinilor, aşa că, practic, ferma se dezvoltă din nou, iar anul trecut câştigurile au fost mai mari ca oricând.

După cum am spus, mă cam pricep la ceea ce fac.

Aşadar, sunt fermier.

CAPITOLUL 2

Da, ştiu, Uneori şi mie mi se pare ireală traiectoria carierei mele, mai ales că mi-am petrecut mulţi ani din viaţă refuzând aproape tot ceea ce era legat de fermă. Cu timpul, am ajuns să accept ideea că nu putem mereu să ne alegem drumul în viaţă; uneori, drumurile ne aleg pe noi.

De asemenea, mă bucur că mi-am putut ajuta mătuşa. Paige e mândră de mine şi ştiu asta fiindcă ne vedem mult în ultima vreme. Căsnicia ei s-a terminat într-un mod cumplit – aproape cel mai cumplit care se poate imagina – iar ea s-a mutat înapoi la fermă acum şase ani. O vreme am locuit cu toţii în casă, ca pe vremuri, dar mie şi lui Paige nu ne-a luat mult până să ne dăm seama că a împărţi o cameră – ca adulţi – nu era ceva de dorit. Până la urmă, i-am construit mătuşii noastre peste drum, la marginea proprietăţii, o casă mai mică şi mai uşor de întreţinut. Acum eu şi soră-mea locuim împreună, chestie care s-ar putea să le sune ciudat unora, dar care mie îmi place, fiindcă Paige a rămas cea mai bună prietenă pe care o am. Ea se ocupă de vitralii în atelierul pe care şi l-a instalat în magazie, iar eu mă ocup de fermă. Mâncăm împreună de câteva ori pe săptămână, Paige devenind, cu vremea, o bucătăreasă destul de pricepută. Ori de câte ori ne aşezăm la masă, îmi amintesc de toate cinele noastre de pe vremea când eram copii.

Cu alte cuvinte, am o viaţă destul de bună în prezent, dar uite care-i chestia: atunci când le spun oamenilor că sunt fermier, majoritatea îşi lasă capul într-o parte şi se uită la mine cumva amuzaţi. Foarte des, habar n-au cum să reacţioneze, însă dacă adaug că familia mea deţine o fermă, ei se luminează la faţă, zâmbesc şi încep să-mi pună întrebări. Nu-mi dau seama care e cauza unei asemenea diferenţe, dar am fost pus în astfel de situaţii de câteva ori de când am sosit în Florida. Uneori, după câte un spectacol, oamenii vin la mine şi intră în vorbă, iar

după ce-şi dau seama că sunt un nimeni în muzică, mă întreabă invariabil cu ce mă ocup. În funcţie de dorinţa mea de-a continua sau nu discuţia, am învăţat să spun fie că sunt fermier, fie că sunt proprietarul unei ferme.

În ciuda succesului pe care l-am avut în ultimii câţiva ani, stresul de la fermă te poate drena de energie. Deciziile zilnice au adesea consecinţe pe termen lung şi fiecare alegere e legată de alta. Duc tractorul la atelier ca să fie reparat şi, astfel, să am mai mult timp pentru clienţi, sau îl repar singur, ca să economisesc mii de dolari? Diversific oferta de roşii din soiuri tradiţionale, sau mă specializez doar pe câteva şi găsesc mai multe magazine de desfacere? Mama Natură e şi ea capricioasă şi, cu toate că o anumită decizie pare corectă la momentul respectiv, uneori se pot întâmpla lucruri urâte după aceea. O să funcţioneze radiatoarele aşa cum trebuie, ca să le fie puilor suficient de cald în rarele ocazii în care ninge? O să ne ocolească uraganul, sau vântul şi ploaia o să ne distrugă recoltele? Zi de zi, misiunea mea e să cresc şi să îngrijesc recolte sănătoase şi pui sănătoşi, şi zi de zi se întâmplă câte ceva ce face provocarea şi mai mare. În timp ce unele lucruri prosperă continuu, altele sunt într-un declin constant, iar lupta pentru acel echilibru perfect pare o misiune aproape imposibilă. Chiar dacă aş munci douăzeci şi patru de ore pe zi, tot n-aş putea spune niciodată: „Gata. Nu mai am nimic de făcut!”

Spun toate astea doar ca să explic de ce această şedere de trei săptămâni în Florida e prima pauză reală pe care am luat-o în ultimii şapte ani. Paige, mătuşă-mea şi administratorul general au insistat să plec. Înainte să vin aici, nu-mi luasem niciodată liber mai mult de o săptămână şi pot număra pe degetele de la o mână weekendurile în care m-am forţat să plec şi să las totul în urmă. Mă gândesc la fermă tot timpul; în prima săptămână, cred că am sunat-o pe mătuşă-mea de zece ori ca să verific cum mergeau lucrurile. În cele din urmă, mi-a interzis s-

o mai sun, spunându-mi că ea şi administratorul general se descurcau şi singuri. Aşa că în ultimele trei zile n-am mai sunat deloc, chiar dacă imboldul a fost aproape copleşitor. Nici pe Paige n-am sunat-o. Ea a primit o comandă destul de mare chiar înainte să plec, iar eu ştiam deja că nu răspunde la telefon atunci când se dedică total lucrului. Aşa se face că, pe lângă faptul că mi-am luat vacanţă, sunt singur cu gândurile mele pentru prima dată de multă, foarte multă vreme.

Sunt destul de sigur că iubitei mele, Michelle, i-ar fi plăcut această versiune a mea relaxată, sănătoasă şi neobsedată de muncă. Sau, mai bine zis, fostei mele iubite. Michelle se plângea mereu că mă preocupau mai mult nevoile fermei decât propria viaţă. Ne cunoaştem încă din liceu – mă rog, vorba vine, fiindcă ea era iubita unuia din echipa de fotbal şi era cu doi ani mai mare decât mine – dar, chiar dacă era cea mai frumoasă fată din liceu, fusese mereu prietenoasă atunci când ne mai intersectam pe holurile şcolii. A dispărut din viaţa mea vreme de câţiva ani, după care ne-am întâlnit din nou, absolut întâmplător, la o petrecere, după ce ea absolvise o şcoală superioară. Devenise asistentă medicală şi se angajase la Vidant Medical Center, dar se mutase înapoi în casa părinţilor, în speranţa că putea economisi suficienţi bani ca să achite avansul pentru un apartament în Greenville. Acea primă conversaţie a rezultat într-o primă întâlnire, pe urmă a venit şi o a doua şi timp de doi ani, cât am fost împreună, eu m-am considerat un norocos. Ea era inteligentă şi responsabilă, avea simţul umorului, dar muncea în ture de noapte şi eu munceam permanent, ceea ce însemna că ne rămânea puţin timp de petrecut împreună. Vreau să cred că am fi putut trece peste asta, dar până la urmă am realizat că, deşi o plăceam, n-o iubeam. Sunt destul de sigur că la fel simţea şi ea faţă de mine. Iar după ce, în cele din urmă, şi-a cumpărat apartamentul, a devenit de-a dreptul imposibil să ne mai vedem. Nu ne-am despărţit urât, n-am fost furioşi, nu ne-am certat, nu

ne-am jignit; pur şi simplu am început amândoi să ne sunăm sau să ne trimitem mesaje din ce în ce mai rar, până când s-a ajuns într-un punct în care abia dacă mai luam legătura o dată la câteva săptămâni. Deşi nu încheiasem oficial relaţia, amândoi am ştiut că se terminase. Câteva luni mai târziu, ea a cunoscut pe altcineva, iar acum aproape un an am văzut pe contul ei de Instagram că tocmai se logodise. Ca să simplific lucrurile, am încetat s-o mai urmăresc pe reţelele de socializare, i-am şters contactul din telefon şi de atunci nu mai ştiu nimic de ea.

Însă odată ajuns aici, în Florida, m-am trezit gândindu-mă la ea mai mult decât de obicei, poate fiindcă văd cupluri peste tot. La spectacolele mele, ţinându-se de mână în timp ce se plimbă pe plajă, stând faţă în faţă la cină şi privindu-se tot timpul în ochi. Sunt şi familii aici, desigur, dar nu la fel de multe pe cât am crezut eu că aveau să fie. Nu cunosc orarul şcolilor din Florida, dar îmi închipui că încă nu s-a luat vacanţă.

Ieri am văzut, totuşi, un grup de tinerele, cu câteva ore înaintea spectacolului meu. Era pe la începutul după-amiezii, iar eu mă plimbam pe malul apei după masa de prânz. Era însorit şi foarte cald, cu o umiditate atât de mare încât aerul părea lipicios, aşa că-mi scosesem tricoul, folosindu-l ca să-mi şterg sudoarea de pe frunte. Pe când ajunsesem aproape de Don CeSar, un obiect cenuşiu a ieşit din apă şi a dispărut imediat după aceea, chiar dincolo de micile talazuri, urmat imediat de încă unul. Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi dau seama că era o familie de delfini ce înota fără grabă, paralel cu linia ţărmului. M-am oprit ca să privesc, fiindcă nu mai văzusem niciodată delfini în mediul lor natural. Ocupat să-i urmăresc, le-am auzit, totuşi, pe fete, care s-au apropiat şi s-au oprit la câţiva metri de mine.

Toate patru vorbeau tare, iar eu m-am mai uitat o dată, surprins, văzând cât erau de atrăgătoare. Păreau pregătite pentru o şedinţă foto, cu costumaţie

de plajă colorată şi cu dinţi perfecţi, care luceau ori de câte ori râdeau, făcându-mă să mă gândesc că în adolescenţă petrecuseră cu toatele multe ore la ortodont. Am bănuit că erau mai tinere cu câţiva ani decât mine, studente în vacanţă, probabil.

Tocmai îmi îndreptasem din nou atenţia către delfini, când una dintre fete a strigat ceva, arătând cu degetul într-un punct. Le-am văzut cu coada ochiului şi pe celelalte, care priveau în aceeaşi direcţie. Deşi nu încercam să trag cu urechea, fetele nu vorbeau tocmai încet.

— Ăla e un rechin? a întrebat una dintre ele.

— Probabil că e un delfin! a răspuns alta.

— Dar eu văd o aripioară!

— Şi delfinii au aripioară dorsală…

Am zâmbit în sinea mea, gândindu-mă că, pesemne, nu pierdusem mare lucru neurmând o facultate. În mod predictibil, fetele au început să-şi facă selfie-uri, încercând să surprindă delfinii pe fundal. După un timp, au început să facă genul acela de strâmbături frecvent întâlnite pe reţelele de socializare: faţa *pupici,* cu buze ţuguiate, poza de grup *ne-distrăm-de-minune,* cu feţe extatice, şi expresia serioasă *mă-prefac-că-sunt-fotomodel,* pe care Michelle o poreclise „expresia *peşte-mort”*. Când mi-am amintit, am pufnit în barbă.

Probabil că una dintre fete m-a auzit, fiindcă s-a uitat imediat în direcţia mea. Am evitat dinadins contactul vizual, concentrându-mă la delfinii care îmi înotau pe dinaintea ochilor. După ce ei au luat-o către larg, mi-am zis că era timpul să mă întorc şi eu. Le-am ocolit pe tinere – trei dintre ele încă vorbeau, studiindu-şi selfie-urile – dar cea care se uitase la mine mi-a surprins căutătura şi m-a privit ţintă.

— Faine tatuaje! a spus ea în momentul în care m-am apropiat, şi trebuie să recunosc că m-a cam luat prin surprindere comentariul.

Fata nu flirta neapărat, dar părea uşor amuzată. Preţ de o clipă, am cumpănit dacă să mă opresc şi să mă prezint, dar sentimentul acela n-a durat decât o

secundă. Nu trebuia să fiu vreun geniu ca să-mi dau seama că ea nu era de nasul meu, aşa că i-am zâmbit scurt şi mi-am văzut de drum.

Lipsa mea de reacţie a făcut-o să ridice dintr-o sprânceană, iar eu am avut sentimentul că înţelesese perfect ceea ce-mi trecuse prin minte. Şi-a îndreptat din nou atenţia către prietenele ei, iar eu am continuat să merg, luptându-mă cu impulsul de-a mă întoarce. Cu cât încercam mai mult să nu mă uit, cu atât devenea mai greu; în cele din urmă, mi-am permis încă o privire scurtă.

Din cât se părea, fata se aşteptase să fac asta. Avea aceeaşi expresie amuzată şi mi-a zâmbit cu subînţeles, iar eu m-am întors şi am continuat să merg, simţind cum îmi lua ceafa foc. Iar asta nu se întâmpla din pricina soarelui.

CAPITOLUL 3

Cum stăteam aici, pe şezlongul meu de plajă, recunosc că mi-a zburat gândul la întâlnirea cu fata aceea. Nu le căutam neapărat pe ea sau pe prietenele ei, dar nici nu mă opuneam ideii, ăsta fiind în primul rând motivul pentru care mi-am cărat pe plajă şezlongul şi lada frigorifică. Până acum am avut ghinion, dar îmi tot amintesc că, una peste alta, ziua mea a fost destul de frumoasă. Am ieşit dis-de-dimineaţă şi am alergat pe întinderea de nisip, iar apoi am înfulecat nişte tacos cu peşte la o tavernă numită Toasted Monkey. După care, neavând un program încărcat, am ajuns până la urmă aici. Presupun că aş fi putut face ceva mai productiv decât să mă expun cu înverşunare contractării unui cancer de piele. Ray mi-a spus despre un loc fain pentru ieşiri cu caiacul în Fort De Soto Park, iar, înainte să plec de acasă, Paige m-a instruit să nu uit să trec pe la Dalí. Cred că ea s-a uitat pe Tripadvisor sau ceva de genul ăsta, iar eu i-am promis să-l adaug pe itinerarul meu, deşi mi s-a părut mult mai convingător – cel puţin, pentru modul meu de a gândi – să beau o bere rece şi să fac cea mai bună impresie ca bărbat care se pricepe la agrement.

Soarele începea, în sfârşit, să coboare spre linia orizontului, iar eu am ridicat capacul lăzii frigorifice şi am scos a doua bere – şi, probabil, ultima – pe acea zi. Mi-am promis să trag de ea un timp, poate chiar să rămân acolo şi să prind asfinţitul, iar apoi să merg la Sandbar Bill's, un loc fain de pe plajă, unde se fac cei mai buni burgeri din toată zona. Dar în privinţa programului meu de după aceea, nu prea ştiam ce să fac. Aş fi putut să colind barurile din centrul oraşului St. Petersburg, însă, fiind sâmbătă seara, probabil că avea să fie aglomerat. Iar eu nu eram sigur că aveam chef de aşa ceva. Şi atunci, ce-mi rămânea de făcut? Să lucrez la o piesă? Să mă uit puţin la un film de pe Netflix, aşa cum făceam uneori împreună cu Paige? Să citesc una dintre

cărţile pe care le adusesem cu mine, dar pe care nu le începusem? În cele din urmă, mi-am zis c-o să merg la inspiraţie.

Am deschis sticla de bere, surprins că plaja încă era la fel de aglomerată ca atunci când sosisem eu. Clienţii hotelului Don CeSar trândăveau întinşi pe şezlonguri, la adăpostul umbrelelor; de-a lungul plajei, zeci de vizitatori stăteau întinşi pe prosoape colorate. Pe marginea apei, nişte copii construiau castele de nisip; o femeie plimba un câine căruia îi atârna limba până aproape de labele din faţă. Muzica de la piscină continua în spatele meu, făcându-mă să tresar ori de câte ori auzeam câte o notă falsă.

Astfel, nici n-am auzit-o şi nici n-am văzut-o apropiindu-se. M-am trezit pur şi simplu cu cineva lângă mine, umbrindu-mi faţa. M-am uitat în sus, chiorâş, şi am recunoscut-o pe fata de ieri, de pe plajă, care mă privea zâmbind, iar părul ei lung şi negru îmi încadra câmpul vizual.

— Bună! a spus ea pe un ton foarte degajat. Te-am văzut cumva cântând aseară la Bobby T’s?

CAPITOLUL 4

Presupun că ar trebui să explic altceva: deşi am menţionat că sperasem să dau peste frumuseţea brunetă pe plajă, nu-mi făcusem un plan pentru după aceea. N-am emoţii atunci când vine vorba să cunosc femei, deşi mi-am cam ieşit din mână. Acasă, în afară de situaţiile în care dau câte un spectacol pentru prieteni, ies rareori în oraş. De obicei, scuza mea e că sunt prea obosit, dar în realitate, după ce ai locuit în acelaşi orăşel toată viaţa ta, aproape că orice vrei să faci vineri sau sâmbătă seara seamănă un pic cu filmul *Ziua cârtiţei.* Mergi în exact aceleaşi locuri, vezi exact aceiaşi oameni, faci exact aceleaşi lucruri – şi cât de des poate cineva trăi nesfârşitul déjà-vu fără să se întrebe, până la urmă: „Da' eu ce naiba caut aici?!"

Ideea e că scârţâiam un pic la capitolul conversaţii cu străine frumoase şi m-am trezit uitându-mă ca prostul la fată, amuţit.

— Alo? E cineva acasă? a întrebat ea, văzând că tăceam. Sau ai gătat deja conţinutul lăzii frigorifice, ceea ce înseamnă că, probabil, ar trebui să fac stânga împrejur chiar acum?

N-aveam cum să mă înşel asupra tonului ei poznaş, dar abia i-am perceput tachinarea şi am şi văzut că purta o cămaşă de plajă albă, scurtă, legată sub sâni, împreună cu o pereche de pantaloni scurţi, croiţi dintr-un denim decolorat, care lăsau să se vadă puţin dintr-un tentant bikini violet. Fata arăta de parcă ar fi avut ceva sânge asiatic, iar părul ei des şi ondulat era răvăşit de vânt, ca şi cum ea şi-ar fi petrecut toată ziua afară, la fel ca mine. Cu o mişcare lentă, am ridicat sticla de bere.

— Asta-i doar cea de-a doua pe ziua de azi, am spus eu regăsindu-mi glasul, dar, dacă vrei să pleci, asta-i decizia ta! Şi, da, se poate să mă fi ascultat la Bobby T's ieri-seară. Depinde la ce oră ai ajuns.

— Tot tu eşti şi tipul tatuat de ieri, de pe plajă, corect? Cel care a tras cu urechea la ceea ce

vorbeam eu şi prietenele mele?

— Nu trăgeam cu urechea! am protestat eu. Toate patru vorbeaţi foarte tare!

— Te-ai şi holbat la mine!

— Mă uitam la delfini!

— După ce ai trecut de noi, te-ai uitat peste umăr, sau nu?

— Îmi relaxam gâtul!

Ea a râs.

— Ce faci aici, în spatele hotelului? Nu cumva se întâmplă să încerci să tragi din nou cu urechea la mine şi la prietenele mele?

— Am ieşit ca să privesc asfinţitul.

— Stai aici de multe ore şi mai e mult până la asfinţit.

— De unde ştii de când stau eu aici?

— Pentru că te-am văzut venind. Eram la piscină.

— M-ai văzut?

— Din moment ce târâi după tine tot calabalâcul ăsta de stat pe plajă, n-ai prea trecut neobservat! Dacă tot veniseşi să admiri asfinţitul, puteai să te instalezi oriunde altundeva.

Ochii căprui ai fetei au scânteiat, glumeţi.

— Vrei o bere? am întrebat. Din moment ce e clar că ai venit aici ca să stai de vorbă cu mine?

— O, nu, mulţumesc!

Am ezitat.

— Dar ai vârsta potrivită ca să poţi bea alcool, nu? Nu vreau să fiu tipul-dubios-de-douăzeci-şi-cinci-de-ani care le oferă alcool minorilor!

— Da, am vârsta potrivită. De fapt, tocmai am împlinit douăzeci şi unu de ani. Am terminat facultatea, poţi fi sigur de asta.

— Unde-ţi sunt prietenele?

— Au rămas la piscină, a răspuns ea ridicând din umeri. Atunci când am plecat, tocmai îşi comandaseră nişte cocktailuri cu tequila.

— Se pare că petreceţi o după-amiază plăcută.

Ea a arătat spre şezlongul meu.

— Pot să-ţi împrumut prosopul?

— Prosopul meu?

— Te rog.

Aş fi putut întreba de ce. În schimb, m-am ridicat, am tras prosopul de pe şezlong şi i l-am întins fetei.

— Mersi!

Fata l-a scuturat, iar apoi l-a aşternut pe nisip, lângă şezlong, şi s-a aşezat pe el. Eu m-am aşezat pe şezlong, urmărind-o cum se lăsa pe spate şi se sprijinea în coate, cu picioarele ei lungi şi bronzate întinse în faţă. Preţ de câteva secunde, niciunul dintre noi n-a vorbit.

— Eu sunt Morgan Lee, apropo! a spus ea în cele din urmă.

— Colby Mills, am răspuns eu.

— Ştiu, a spus ea. Te-am văzut cântând pe scenă.

„Of, corect!”

— De unde eşti de loc?

— Din Chicago, a răspuns ea. Mai precis, din Lincoln Park.

— Asta nu-mi spune nimic. N-am fost niciodată la Chicago.

— Lincoln Park e un cartier construit chiar pe malul lacului.

— Ce lac?

— Lacul Michigan! a răspuns Morgan ridicând uimită dintr-o sprânceană. Unul dintre Marile Lacuri!

— Şi chiar e mare? Sau e un lac de mărime normală?

Auzind gluma mea jalnică, ea a râs. M-a surprins faptul că o fată atât de mărunţică era în stare să scoată un asemenea hohot gros, venit din străfundul gâtlejului.

— E superb şi… imens. De fapt, e cam ca aici.

— Aveţi şi plaje?

— Da, bineînţeles! Nu există un asemenea nisip alb, perfect, şi nici palmieri, dar plajele se aglomerează destul de tare vara. Pe lac pot fi uneori şi valuri destul de mari.

— Tot acolo ai mers şi la facultate?

— Nu. Am învăţat la Universitatea Indiana.

— Şi dă-mi voie să ghicesc: vacanţa asta e un cadou de absolvire de la părinţii tăi, înainte să trebuiască să dai piept cu lumea reală?

— Impresionant! a exclamat ea, ridicând dintr-o sprânceană. Probabil că ţi-ai dat seama de asta cândva între ziua de ieri şi clipa de faţă, ceea ce înseamnă că te-ai gândit la mine!

Deşi n-am răspuns, nici nu trebuia.

„Dat în vileag!”, mi-am spus eu în gând.

— Dar, da, ai dreptate! a continuat ea. Cred că părinţilor mei le-a părut rău că am trecut prin toată mizeria aia de COVID şi că, pentru o vreme, şcoala a fost cam de doi bani. Bineînţeles, ei sunt şi încântaţi că am absolvit, aşa că au rezervat o vacanţă pentru mine şi prietenele mele.

— Mă surprinde că voi patru n-aţi vrut să mergeţi la Miami. St. Pete Beach nu e o staţiune prea frecventată!

— Ador locul ăsta! a răspuns fata, ridicând din umeri. Pe vremea când eram mică, familia mea obişnuia să vină aici an de an şi ne-am cazat mereu la Don, a adăugat ea, iar apoi m-a privit lung, vădit curioasă. Dar tu? De când locuieşti aici?

— Nu locuiesc aici. Am venit din Carolina de Nord. Mă aflu aici doar ca să cânt la Bobby T’s timp de câteva săptămâni.

— Cu asta te ocupi? Călătoreşti şi cânţi?

— Nu, am răspuns eu, e pentru prima oară când fac aşa ceva.

— Păi, şi cum ai ajuns să cânţi aici?

— Acasă la mine, am cântat la o petrecere şi, în urma unei coincidenţe bizare, s-a întâmplat ca agentul de la Bobby T’s să se afle în vizită la un prieten din oraşul meu natal şi să mă audă cântând. Mă rog, pe urmă el m-a întrebat dacă voiam să vin aici pentru câteva spectacole. Trebuia să-mi achit singur drumul şi cazarea, dar mi s-a părut că aveam o ocazie bună ca să vizitez Florida, iar programul nu era atât de solicitant, am explicat eu, ridicând din umeri. Cred că l-am surprins atunci când am acceptat.

— De ce?

— Având în vedere cheltuielile, nu cred că o să ies în câştig, dar întreaga poveste s-a dovedit a fi un pretext bun ca să mai evadez de-acasă.

— Publicul pare să te placă.

— Cred că s-ar mulţumi cu oricine, am obiectat eu.

— Iar eu cred că te subestimezi. Multe femei din public se uitau la tine cu ochii cât cepele.

— Cât cepele?!

— Ai înţeles ce vreau să zic. Atunci când, după ce ai cântat, una dintre ele a venit pe scenă ca să stea de vorbă cu tine, am avut impresia că urma să te pipăie chiar acolo, în văzul tuturor!

— Nu prea cred, am răspuns eu.

Sincer vorbind, abia dacă îmi puteam aminti că stătusem de vorbă cu cineva după spectacol.

— Şi unde ai învăţat să cânţi? a întrebat ea. Ai luat lecţii, ai fost într-o trupă, sau…?

— Am fost într-o trupă pe când eram elev de liceu, am răspuns, iar apoi i-am făcut fetei o scurtă prezentare a perioadei lipsite de poezie în care făcusem parte din trupa post-punk.

— Solistul a reuşit în carieră? a întrebat ea, râzând. La Los Angeles?

— O fi făcut, dar eu n-am aflat.

— Ai cântat în locuri precum Bobby T's?

— Niciodată. Gândeşte-te la… baruri şi la cluburi jegoase, unde era chemată poliţia după ce clienţii se luau la pumni.

— Aveai admiratoare înfocate, aşa cum sunt cele de acum?

Ea mă tachina din nou, dar trebuie să recunosc că-mi plăcea.

— Existau nişte fete care puteau fi considerate spectatoare fidele la concertele noastre, dar ele nu erau interesate de mine.

— Bietul de tine!

— Nu erau genul meu, am răspuns eu încruntându-mă. Dacă stau să mă gândesc, nu cred că erau genul cuiva.

Ea a zâmbit, făcând nişte gropiţe pe care nu le observasem până atunci.

— Păi… şi dacă nu eşti într-o trupă şi nu cânţi prea mult, cu ce te ocupi, de fapt?

— Familia mea are o fermă, am răspuns eu pe un ton degajat.

Ea m-a măsurat cu privirea.

— Nu arăţi a fermier!

— Asta, pentru că nu sunt îmbrăcat în salopetă, cu pălăria de pai pe cap!

Morgan a scos din nou un hohot de râs venit din străfundul pieptului, iar eu mi-am dat seama cât de mult îmi plăcea sunetul acela.

— Şi ce cultivi la ferma ta?

Am început să-i descriu culturile pe anotimpuri şi să-i povestesc cui anume le vindeam, iar ea şi-a tras genunchii la piept şi apoi şi i-a cuprins cu braţele, lăsând să i se vadă pedichiura roşie, impecabilă.

— Eu cumpăr doar ouă organice, de la găini crescute în libertate, a spus ea, dând din cap în semn de aprobare. Mi-e milă de puii care-şi petrec toată viaţa într-o cuşcă mică. Dar tutunul poate da cancer!

— Ţigările pot face asta. Eu doar cresc o plantă cu frunze verzi, după care urmează înşiratul, dospirea şi uscarea frunzelor înainte să fie vândute.

— Ăştia sunt termeni de specialitate?

— Înşiratul înseamnă chiar înşirarea frunzelor după cules, după mărime, pe sârme sau pe sfori, iar dospirea şi uscarea sunt procese succesive prin care se fixează mai bine calităţile frunzelor.

— Păi, de ce n-o spui mai simplu?

— Îmi place să vorbesc ca un *profesionist.*

Ea şi-a fluturat genele lungi şi negre, aruncându-mi un zâmbet indulgent.

— În regulă, profesore… ce-i aia o roşie dintr-un soi tradiţional? Ştiu, bineînţeles, că astfel de soiuri pot avea tot felul de forme şi de culori ciudate, dar în ce fel sunt ele diferite de roşiile obişnuite?

— Aproape toate roşiile pe care le găseşti în magazine sunt soiuri hibride, ceea ce înseamnă că ADN-ul lor a fost manipulat, de obicei ca să nu se

strice în timpul transportului. Dezavantajul e că soiurile hibride au, în general, un gust cam fad. Roşiile din soiuri tradiţionale nu sunt hibride, aşa că fiecare varietate are aroma ei unică.

Ar fi fost mai multe de spus – dacă se folosea sau nu polenizarea deschisă, dacă seminţele erau cumpărate de la comercianţi sau erau colectate şi depozitate de tine. Se mai putea vorbi şi despre efectul solului asupra gustului sau despre climat – dar numai oamenii care cultivau aşa ceva erau interesaţi de asemenea detalii.

— Foarte interesant! a spus ea. Nu cred că am mai cunoscut un fermier până acum.

— Umblă zvonul că aproape putem fi confundaţi cu oamenii.

— Ha, ha!

Am zâmbit, simţind un entuziasm care n-avea nicio legătură cu berea.

— Dar tu? Cât timp rămâi aici?

— Plecăm de mâine într-o săptămână. Abia ieri am sosit. De fapt, cu puţin timp înainte să ne vezi tu pe plajă.

— Nu te-ai gândit să închiriezi o casă?

— Cred că ideea asta nici măcar nu le-a trecut prin cap alor mei. În plus, am multe sentimente nostalgice faţă de Don, a răspuns ea zâmbind din colţul buzelor. Mai mult decât atât, niciuneia dintre noi nu-i place să gătească.

— Presupun că în timpul şcolii ai mâncat la cantină.

— Mda, iar asta ar trebui, totuşi, să fie o *vacanţă.*

Am zâmbit.

— Nu cred că v-am văzut pe tine şi pe prietenele tale aseară, la spectacol.

— Am ajuns abia în ultimul sfert de oră. Era destul de aglomerat, drept pentru care am rămas afară, pe plajă.

— Aşa-i în serile de vineri, am spus eu. Presupun că oamenii vor să-şi înceapă weekendul, am adăugat, iar apoi, pentru că berea mea era deja caldă

acum, am vărsat în nisip ce mai rămăsese din ea. Vrei o sticlă de apă?

— Chiar vreau, mersi!

M-am răsucit pe şezlong şi m-am uitat în lada frigorifică. Gheaţa se topise, dar sticlele de apă încă erau reci. I-am dat o sticlă, după care mi-am luat şi eu una.

Ea s-a îndreptat de spate, arătând cu sticla înspre apă.

— Hei, cred că s-au întors delfinii! a strigat, punându-şi mâna streaşină la ochi şi scrutând oceanul. Cred că ăsta-i un obicei al lor!

— Probabil că da, am spus eu. Sau poate că e alt stol de delfini. Oceanul e destul de mare, să ştii!

— Tehnic vorbind, eu cred că ăsta-i un golf, nu un ocean.

— Şi care-i diferenţa?

— Să ştii că habar n-am! a recunoscut ea, iar acum a fost rândul meu să râd.

Cufundaţi într-o linişte plăcută, am privit împreună cum delfinii străpungeau talazurile. Încă nu-mi dădeam seama de ce ea mă abordase tocmai pe mine, având în vedere că era suficient de drăguţă ca să aleagă oricare alt tip. În timp ce tot sorbeam din apă, i-am aruncat câteva ocheade, studiindu-i profilul cu nasul uşor cârn şi cu buze cărnoase, delicat ca un desen în creion.

Cerul începuse deja să pălească uşor. În cele din urmă, oamenii se pregăteau de plecare, scuturându-şi prosoapele, adunând jucăriile de plastic, strângând şezlongurile pliante şi îndesând lucruri în genţile de plajă. Cu o zi în urmă, le văzusem pentru prima oară pe Morgan şi pe prietenele ei; eram uimit de faptul că acum, exact a doua zi, stăteam alături de ea. Astfel de lucruri nu mi se întâmplau mie, dar poate că Morgan era obişnuită să cucerească străini cât ai clipi din ochi. Cu siguranţă că nu ducea lipsă de încredere în sine.

Delfinii înotau lent de-a lungul unei linii paralele cu plaja, iar eu am observat cu coada ochiului că pe

buzele lui Morgan se ivise un zâmbet melancolic. Ea a oftat.

— Probabil că ar trebui să plec şi să văd ce-mi fac prietenele, înainte ca ele să înceapă să se îngrijoreze!

Am dat din cap în semn de aprobare.

— Cred că ar cam fi timpul să plec şi eu.

— Păi, cum rămâne cu toată discuţia despre admiratul asfinţitului?

— Îl văd eu mai încolo.

Morgan a zâmbit, s-a ridicat de pe prosop şi şi-a scuturat nisipul de pe picioare. Eu am luat prosopul şi l-am curăţat de nisip, iar apoi l-am împăturit şi mi l-am aruncat pe umăr.

— Cânţi astă-seară? m-a întrebat ea, privindu-mă în ochi.

— Nu, dar o să fiu acolo mâine-seară, la ora cinci.

— Atunci, îţi urez să ai o seară frumoasă!

Privirea i-a alunecat spre zona piscinei, iar apoi a căutat-o din nou pe a mea şi, pentru prima oară, am avut ciudata senzaţie că Morgan era emoţionată.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Colby! a adăugat ea.

— Asemenea!

A făcut un pas, apoi s-a întors.

— Ai planuri pentru diseară? a întrebat ea, şovăind. Planuri pentru mai târziu, vreau să spun.

— Nu chiar.

Ea şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Noi avem de gând să mergem la MacDinton’s. Ştii locul? E în St. Petersburg. Cred că e un pub irlandez.

— N-am auzit de el, dar asta n-are nicio importanţă.

— Ar trebui să vii şi tu, dacă asta tot e seara ta liberă, m-a îndemnat ea.

— Sigur că da. Poate.

Am dat din cap, ştiind deja că urma să mă duc. A părut să ştie şi ea asta, drept pentru care mi-a zâmbit

larg, iar apoi s-a întors şi s-a îndreptat spre hotel. După ce s-a depărtat câţiva paşi, am strigat-o:

— Hei, Morgan!

Ea s-a întors, continuând să meargă încet, de-a-ndăratelea.

— Da?

— De ce ai venit pe plajă ca să stai de vorbă cu mine?

Ea şi-a înclinat capul, cu faţa luminată de o expresie amuzată.

— Tu de ce crezi?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Nu-i evident? a strigat ea, încercând să acopere vuietul vântului. Îmi place vocea ta şi am vrut să te cunosc personal!

CAPITOLUL 5

Pe drumul de întoarcere, mi-am comandat prin telefon un cheeseburger la Sandbar Bill's şi am trecut pe acolo ca să-l iau la pachet, iar apoi m-am întors în parcarea publică în care îmi lăsasem camioneta. După ce am ajuns înapoi în apartamentul închiriat, am încălzit burgerul în cuptorul cu microunde şi pot spune că a avut un gust de milioane. După aceea am făcut un duş şi mi-am tras pe mine o pereche de blugi, iar apoi mi-am verificat mesajele de pe telefon.

Nimic de la mătuşa mea. Mi-am amintit de muştruluiala ei, aşa că i-am trimis un mesaj lui Paige ca să văd ce mai făcea, întrebând-o totodată cum mergea treaba cu veiozele ei în stil Tiffany. M-am uitat la ecran, aşteptând punctuleţele mişcătoare, dar ea n-a răspuns, aşa că mi-am zis că era, probabil, în magazie, cu telefonul dat pe modul silenţios.

Vedeam cerul schimbându-şi coloritul dincolo de uşile glisante de sticlă. Mi-am luat chitara, iar gândul mi-a zburat la Morgan. O găseam interesantă, însă ştiam că nu doar frumuseţea ei mă impresionase atât de mult. Încrederea în sine, mai ales la o persoană atât de tânără, mă atrăgea. Dar la asta se mai adăugau căldura, curiozitatea şi o energie aprigă pe care o putusem simţi chiar şi în scurta noastră interacţiune. Părea să ştie cine era, să-i placă cine era şi n-aş fi fost surprins dacă îşi formase deja o imagine a viitorului pe care şi-l dorea pentru ea. Am încercat să-mi amintesc dacă mai cunoscusem vreodată pe cineva care să-i semene, dar nu mi-a venit nimeni în minte.

M-am forţat să alung acele gânduri şi m-am trezit cugetând la un cântec pe care îl tot fredonam într-o doară de vreo două luni. Ritmul – deocamdată – era promiţător, dar mă tot chinuisem cu versurile. Tot gândindu-mă la Morgan, am început să încerc noi fraze şi versuri şi, pe măsură ce am ajustat măsurile

de deschidere, am simţit ceva făcând clic, precum prima cifră nimerită a unui lacăt cu cifru.

Nu ştiu cum funcţionează lucrurile în cazul altora, dar pentru mine compunerea cântecelor e un proces misterios. Uneori, un cântec îmi vine în minte atât de repede, că mă şi şochează un pic; dar alteori – precum în cazul celui de faţă – îmi trebuie săptămâni sau luni până să definitivez totul. Uneori nu pare deloc ceea ce trebuie, dar mă trezesc că folosesc fragmente ici şi colo într-o piesă cu totul nouă. Însă în cazul oricărui cântec există întotdeauna un germene de inspiraţie, acea idee iniţială. Poate fi o frază sau o fărâmă de melodie care mă obsedează; odată ce am asta, încep să construiesc. E cumva ca atunci când aş bâjbâi printr-un pod întunecos, ticsit, unde scopul meu ar fi să găsesc întrerupătorul de lumină de la celălalt capăt al încăperii. Atunci când încerc lucruri noi, uneori dau peste obstacole nevăzute şi trebuie să repet paşii, sau – dacă am noroc – fac un pas înainte, unul pe care pur şi simplu îl simt ca fiind cel *corect.* Nu pot să spun de ce simt asta – presupun că e o chestiune de instinct. După aceea încerc să găsesc următorul lucru corect, pe urmă încerc să găsesc altul şi tot aşa până când, în cele din urmă, ajung la întrerupătorul acela şi termin de compus cântecul. Ştiu că nu explic aşa cum trebuie, dar din moment ce nici eu nu înţeleg exact cum funcţionează întregul proces, nu sunt sigur că e posibil să-l descriu cu ajutorul cuvintelor. Singurul lucru pe care-l ştiu cu o anumită certitudine e că în general pierd orice noţiune a timpului atunci când creez.

Şi exact asta s-a întâmplat acum. Am căzut într-una dintre acele stări creative şi mi-am dat seama că finalul cântecului era *pe aproape.* Versurile erau despre întâlnirea unei persoane care te surprindea. Deşi nu consideram deloc că piesa ar fi fost cizelată, cu siguranţă că era o primă variantă pe care se putea lucra.

Se făcuse deja ora zece şi jumătate, dar nu eram câtuşi de puţin obosit. Mi-am amintit de invitaţia lui Morgan, aşa că m-am îmbrăcat într-una din cele două cămăşi elegante mai acătării pe care le pusesem în bagajul de Florida şi am înlocuit şlapii cu o pereche de tenişi Vans. Din puterea obişnuinţei, mi-am luat şi chitara cu mine.

Drumul până în St. Petersburg a durat cam douăzeci de minute; cu ajutorul telefonului, am găsit uşor MacDinton's. Parcarea a fost o provocare un pic mai mare, dar am avut noroc după ce am dat vreo două ture prin zonă şi am găsit un loc la scurtă distanţă de mers pe jos. Chiar şi de la depărtare, ghiceai cu uşurinţă de ce era MacDinton's un local atât de popular. În preajma lui vedeai pâlcuri de oameni care fumau, iar muzica se auzea atât de tare, încât mi-a bubuit în urechi cu mult înainte să ajung la intrare.

Înăuntru, oamenii erau înghesuiţi unii într-alţii, având în mâini halbe de bere Guinness, shoturi de whisky irlandez şi pahare de cocktail cu picior înalt. În mare parte, acel local era o sală în care se stătea mai mult în picioare, iar eu m-am chinuit să mă strecor printre oameni astfel încât ei să nu-şi verse băuturile pe mine. În ciuda înghesuielii, toţi cei de acolo erau siliţi să urle unul la altul ca să se audă între ei, din cauza muzicii.

Până la urmă, le-am văzut pe Morgan şi pe prietenele ei la o masă din capătul îndepărtat al sălii. Erau înconjurate de nişte tipi care, după cum am bănuit, trebuia să fi avut în jur de treizeci de ani. Ei făceau parte din acea categorie de tineri cu cariere în domenii bănoase, îmbrăcaţi în cămăşi şi în blugi de firmă şi purtând ceasuri masive la mâini. M-am apropiat, observând cum fiecare dintre ei calcula în gând cu care anume dintre fete să plece acasă. Am bănuit că n-aveau să fie încântaţi de apariţia mea. Ca la un semnal, exact în clipa în care mai aveam câţiva paşi până să ajung la grupul lor, doi dintre ei m-au observat apropiindu-mă şi au început să se înfoaie precum cocoşii ţanţoşi de la ferma mea.

Pesemne că una dintre prietenele lui Morgan i-a văzut făcând asta, fiindcă s-a uitat la ei mijind din ochi, iar apoi s-a luat după direcţia privirii lor şi a dat de mine. A făcut ochii mari, s-a aplecat spre Morgan şi i-a spus ceva. Aceasta a ascultat-o cu atenţie, după care s-a întors brusc spre mine, zâmbind larg.

A sărit imediat în picioare şi şi-a croit drum cu coatele pe lângă doi tipi, grăbindu-se spre mine. Asta a făcut ca întregul grup să amuţească pentru o secundă, dar mie nu mi-a păsat, fiindcă n-aveam ochi decât pentru Morgan.

Nu mai purta hainele de plajă de mai devreme; în schimb, părul ei lung şi ondulat era coafat modern şi se fardase doar cât să-şi pună în evidenţă pomeţii înalţi. Ochii îi erau conturaţi foarte discret cu dermatograf negru şi-şi rimelase genele lungi; se dăduse cu un ruj de un roşu intens, atrăgător, care-i punea în evidenţă buzele pline. Bluza albă, fără mâneci, era asortată la o fustă neagră, scurtă, şi la nişte cizme negre, de piele întoarsă, lungi până deasupra genunchilor. Prietenele ei, am observat eu, erau la fel de elegante şi de dichisite.

— Bună! a mimat ea din buze, făcându-mi cu mâna atunci când a ajuns aproape de mine.

Deşi aproape că a strigat, abia am putut s-o aud.

— N-am fost sigură c-o să vii. Când ai ajuns?

— Chiar acum. Tu?

— Acum vreo oră, a răspuns ea punându-şi mâna pe braţul meu şi provocându-mi un fior cald pe tot braţul. Vino! Vreau să te prezint prietenelor mele.

Ne-am întors la masă, iar ea m-a prezentat lui Stacy, Holly şi Mariei. Le-am făcut cu mâna pe rând în semn de salut şi niciuna dintre ele nu s-a sinchisit să-şi ascundă curiozitatea şi să mă măsoare din priviri, purtarea lor făcându-mă să mă întreb ce anume le spusese Morgan despre mine. Fata m-a tras ca să mă aşez lângă ea, iar cei doi tipi aflaţi cel mai aproape mi-au făcut loc, cu reticenţă şi invidie. Unul dintre ei, ţipând extrem de tare ca să se facă auzit, a spus că ultima oară când fusese la

MacDinton’s se iscase o mare încăierare lângă bar, el fiind unul dintre cei care calmaseră spiritele.

Am zâmbit, gândindu-mă că ar fi putut la fel de bine să întrebe:

„Oare v-am spus că sunt genul de bărbat puternic şi eroic?” Dar am tăcut. Nici fetele n-au părut impresionate; trei dintre ele s-au aplecat una spre cealaltă, ignorându-l, în timp ce Morgan mi-a făcut semn din deget ca să vin mai aproape.

— Ce-ai făcut după ce ai plecat de pe plajă? mi-a urlat ea la ureche.

— Am mâncat, am făcut un duş. Am compus un cântec. Pe urmă, am venit aici.

Ei i s-a luminat faţa.

— Ai compus un cântec?

— Mai degrabă am lucrat la unul care mi se tot învârtea prin cap de ceva vreme. L-am terminat, dar nu sunt sigur că asta e varianta finală.

— Pentru tine e ceva obişnuit să compui o piesă atât de repede?

— Uneori.

— O s-o cânţi la spectacolul de mâine?

— Încă nu e câtuşi de puţin gata pentru aşa ceva.

— Vreo sursă anume de inspiraţie? a întrebat ea.

Am zâmbit.

— Greu de spus cu exactitate. Surprizele vieţii, întâlnirea cu tine…

— Întâlnirea cu mine? a întrebat ea ridicând o sprânceană.

— Nu-mi dau seama întotdeauna de unde anume îmi vine inspiraţia.

Morgan mi-a cercetat faţa.

— Vreau să aud cântecul!

— Desigur! Doar spune-mi când vrei să ţi-l cânt.

— Ce-ai zice s-o faci chiar acum?

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Acum? Vrei să pleci? Şi cum rămâne cu prietenele tale?

Ea s-a răsucit pe scaun, privind spre ele; Stacy, Holly şi Maria erau prinse într-o conversaţie, ignorându-i pe tipii care încă se luptau să le

stârnească interesul. Morgan s-a întors din nou spre mine, dând din mână.

— Se descurcă ele. Cum ai ajuns aici? Ai luat un Uber?

— Am o camionetă, am răspuns eu, surprins din nou de cât de rapid părea Morgan să preia controlul situaţiei.

— Atunci, haide să mergem! a spus ea.

S-a ridicat în picioare, şi-a luat poşeta de pe spătarul scaunului şi apoi s-a aplecat spre prietenele ei.

— Ne vedem la hotel, bine? Noi plecăm!

Le-am văzut privindu-ne pe rând, cu surprindere. Unul dintre tipi şi-a încrucişat braţele, evident dezgustat.

— Pleci? a întrebat Maria.

— Nu pleca! a implorat Holly.

— Haide, dragă, rămâi cu noi! a îndemnat-o Stacy.

După privirile pe care mi le aruncau, am bănuit că erau îngrijorate de plecarea lui Morgan împreună cu un bărbat relativ străin. Dar ea deja ocolea masa, aplecându-se ca să-şi îmbrăţişeze prietenele pe rând.

— Vă trimit un mesaj, fetelor! a spus ea. O să fiu în regulă, le-a asigurat, iar apoi a întrebat, întorcându-se spre mine: Gata?

A luat-o înaintea mea şi ne-am strecurat amândoi pe lângă bar, ca să ieşim. Imediat ce am ajuns afară, hărmălaia a încetat, lăsându-mi un ţiuit în ureche.

— Unde ţi-e camioneta?

— Chiar după colţ.

După câţiva paşi, ea mi-a aruncat o privire piezişă.

— Cu siguranţă că prietenele mele mă cred nebună fiindcă fac asta.

— Am observat.

— Dar, oricum, mă cam plictisisem de locul ăla. Prea mult zgomot, iar tipii ăia de la masă erau mult prea plini de ei.

— Chiar şi aşa, crezi că-i o idee bună să pleci cu mine?

— Şi de ce n-ar fi?

— Pentru că nici nu mă cunoşti cu adevărat.

Ea şi-a aruncat părul lung pe după umăr, fără să se oprească din mers.

— Eşti un fermier din Carolina de Nord. Cultivi tutun, roşii din soiuri tradiţionale şi creşti găini, iar în timpul liber compui muzică. Eşti aici pentru încă o săptămână şi jumătate şi o să cânţi mâine la Bobby T's, aşa că, dacă încerci să faci ceva necuviincios, cam toată lumea ştie unde o să te afli. Şi, în plus, am în geantă pentru autoapărare un pistol Mace cu gaz iritant.

— Vorbeşti serios?

— Aşa cum ai sugerat şi tu, o fată nu poate fi niciodată prea precaută. Eu am crescut la Chicago, ai uitat? Părinţii m-au pus să promit că o să fiu cu băgare de seamă ori de câte ori ies noaptea în oraş.

— Părinţii tăi par nişte oameni foarte inteligenţi.

— Chiar sunt, a adeverit ea.

Ajunseserăm deja la camionetă, iar eu mi-am mulţumit în gând că ştersesem scaunele de praf înainte să plec la drum. La o fermă, e imposibil să menţii curată o camionetă. Am descuiat-o şi am pornit motorul, timp în care Morgan a cercetat interiorul.

— Ţi-ai adus chitara cu tine? Ca şi cum ai fi ştiut că urma să te rog să cânţi?

— Să zicem, am răspuns eu. Încotro?

— Haide să ne întoarcem la Don! Ne-am putea aşeza pe plajă în spatele hotelului, acolo unde am stat mai devreme.

— Sună bine.

Am ieşit pe şosea, observând că Morgan scria un mesaj. Spre deosebire de mine, ea îşi folosea ambele mâini, ca o minidactilografă. Eu îmi scriam mesajele cu un singur deget.

— Le spui prietenelor tale unde mergi?

— Bineînţeles, a răspuns Morgan. În plus, le-am dat numărul tău de înmatriculare, pe care l-am fotografiat înainte să urc, a adăugat ea, după care a terminat de scris şi a lăsat telefonul jos. O, apropo,

după ce am vorbit cu tine azi, am căutat pe Google „roşii din soiuri tradiţionale”. Habar n-aveam că există atâtea soiuri diferite. Cum ştii pe care să le cultivi?

— La Raleigh trăieşte un tip care e un fel de expert mondial în soiurile tradiţionale de roşii, aşa că ne-am întâlnit cu el ca să aflăm care soiuri cresc cel mai bine în regiunea noastră şi la ce gusturi trebuia să ne aşteptăm. Am stat de vorbă şi cu alţi fermieri care le cultivă, ca să aflăm avantajele şi dezavantajele, iar apoi ne-am întâlnit cu potenţiali cumpărători precum maeştri bucătari şi reprezentanţii unor supermarketuri şi hoteluri. În cele din urmă, am început cu trei varietăţi, după care am mai adăugat două.

— Vorbeşti la *plural,* adică tu şi părinţii tăi, sau tu şi fratele tău…?

— Eu şi mătuşa mea, am răspuns eu, întrebându-mă în gând cam cât îi puteam spune, pentru ca apoi să mă decid dintr-odată să-i spun tot, pur şi simplu. Mătuşa îmi e ca o mamă, fiindcă mama a murit pe când eram mic şi, în plus, nu l-am cunoscut niciodată pe tata. Aşa că mătuşa şi unchiul meu ne-au crescut pe mine şi pe sora mea. Pe urmă a murit şi unchiul.

— Dumnezeule! a exclamat Morgan, şocată. Ce cumplit!

— A fost greu, am recunoscut eu. Mulţumesc. Oricum, eu şi mătuşa mea conducem ferma. Nu singuri, bineînţeles. Avem un administrator general şi mulţi angajaţi.

— Şi sora ta unde locuieşte acum?

— Paige locuieşte şi ea la fermă – de fapt, încă locuim în casa în care am crescut – dar ea e artistă.

I-am povestit lui Morgan despre veiozele în stil Tiffany. Am scos din viziera de protecţie a camionetei o fotografie cu Paige ţinând în mână o lampă dintre cele pe care le lucra, imagine pe care o primisem prin telefon şi pe care apoi o printasem. I-am dat-o lui Morgan, iar degetele ni s-au atins.

— Uau! Ce frumos! a exclamat ea înclinându-şi capul şi studiind fotografia. Şi sora ta e frumoasă!

— Există mereu o listă de aşteptare pentru veiozele ei, am continuat eu, cu o umbră de mândrie în glas. Aşa cum îţi poţi imagina, veiozele necesită un proces anevoios de realizare.

— Ea e mai mare sau mai mică decât tine?

— E mai mare cu şase ani. Are treizeci şi unu.

— Arată mai tânără.

— Mersi. Cred. Dar tu? Povesteşte-mi despre tine!

— Ce vrei să ştii?

— Orice, am spus eu, ridicând din umeri. Cum ţi-ai descrie copilăria? Cum sunt părinţii tăi? Mai ai fraţi sau surori? Cum e să creşti la Chicago, mai ales având în vedere că, ori de câte ori pleci de acasă, îţi pui în geantă un pistol cu gaz?

Ea a izbucnit în râs.

— Lincoln Park e un loc foarte paşnic. E un cartier şic. Case mari, curţi mari, arbori mari, cu coroane bogate. Decoraţiuni ridicole de Halloween şi de Crăciun. Am făcut cândva o tabără în curtea din spatele casei, pentru o petrecere în pijamale, deşi tatăl meu a stat pe verandă toată noaptea. Mama şi tata mi-au cumpărat pistolul cu gaz abia după ce m-am făcut mai mare, iar asta a avut mai degrabă legătură cu plecare mea la facultate şi cu petrecerile de la frăţii sau de oriunde altundeva.

— Ai mers la multe petreceri ale frăţiilor?

— La câteva, a răspuns ea, dar în cea mai mare parte a timpului am fost ocupată. Însă am luat parte la o ceremonie şi a fost amuzant, deşi nu-l prea plăceam pe tip. Dar, în fine, despre mine: cred că, din multe puncte de vedere, am avut o copilărie obişnuită. Şcoală şi diverse activităţi extraşcolare, ca majoritatea…

S-a întrerupt, iar mie mi s-a părut că simţeam o urmă de reticenţă.

— Şi familia ta?

— Tata e chirurg. A imigrat din Filipine în anii ’70, ca să studieze la Northwestern. Până la urmă, a

studiat medicina la Universitatea din Chicago, unde a cunoscut-o pe mama. Ea e radiolog, dintr-o familie germano-irlandeză din Minnesota. Familia ei a avut o cabană pe malul unui lac de acolo, unde ne-am petrecut o parte din fiecare vacanţă de vară. Şi am o soră, Heidi, cu trei ani mai mică decât mine şi care nu-mi seamănă absolut deloc. Deşi nici c-am putea fi mai diferite, cred că sora mea e superbă.

Am zâmbit.

— Familia ta numai obişnuită nu-i!

— Ştiu şi eu… a răspuns ea, iar apoi a ridicat din umeri. Părinţii multora dintre prietenii mei sunt medici sau avocaţi, aşa că ai mei n-au ieşit în evidenţă în vreun fel, iar familiile lor provin, de asemenea, din toate colţurile lumii. Nu cred ca familia mea să fie diferită în vreo privinţă.

„În locul din care provin eu, ar fi fost, fără îndoială."

— Şi să înţeleg că şi tu eşti genul de persoană care excelează la şcoală, ca şi părinţii tăi?

— De ce ai crede una ca asta?

— Pentru că abia ai împlinit douăzeci şi unu de ani şi ai absolvit deja facultatea!

Ea a râs din nou.

— Asta are prea puţină legătură cu notele de la şcoală şi cu rezultatele de la bacalaureat. Mai degrabă are legătură cu dorinţa de a scăpa de părinţii mei. Sora mea e mult mai deşteaptă decât mine, crede-mă!

— Şi de ce ai vrut să scapi de părinţii tăi? am întrebat eu. Mie mi se pare că ai avut o viaţă destul de confortabilă.

— Aşa-i, şi nu vreau să par nerecunoscătoare, pentru că nu sunt, s-a apărat ea. Dar e complicat. Părinţii mei pot fi… exagerat de protectori.

A tăcut, iar eu i-am aruncat o privire. Părea să cumpănească în tăcere cât de mult să-mi dezvăluie, după care, în cele din urmă, a continuat:

— Pe vremea când aveam şapte ani, am fost diagnosticată cu o scolioză destul de severă. Medicii nu puteau să-şi dea seama cum avea să evolueze

starea mea pe măsură ce creşteam, aşa că, în vederea vindecării, am fost nu doar nevoită să port un corset pentru scolioză timp de şaisprezece ore pe zi, dar am fost supusă, totodată, şi unui şir întreg de intervenţii chirurgicale şi de tot felul de proceduri. Părinţii mei fiind medici, bineînţeles că au avut grijă să încap pe mâna celor mai buni specialişti, dar, după cum îţi poţi imagina, s-au îngrijorat, au stat numai pe lângă mine şi nu mi-au permis să fac lucrurile pe care le făceau alţi copii. Şi cu toate că m-am însănătoşit în cele din urmă, ei tot par să mă privească şi acum ca pe fetiţa cu probleme de sănătate de odinioară.

— Asta sună destul de dur.

— Să nu mă înţelegi greşit. Ştiu că nu-i foarte frumos din partea mea. Ştiu că lor le pasă de mine; doar că… Eu nu sunt ca părinţii mei. Nici ca sora mea, ca să fiu sinceră. Uneori am impresia că nu m-am născut în familia în care trebuia.

— Cred că mulţi oameni au sentimentul ăsta.

— Asta nu înseamnă că, în cazul meu, nu-i aşa.

Am zâmbit.

— Asta înseamnă că n-o să te faci medic?

— Printre altele, a recunoscut ea. De exemplu… îmi place să dansez. Am început să fac balet pentru că aşa mi-au recomandat medicii, dar m-a prins. De asemenea, am învăţat step, jazz şi hip-hop, dar cu cât am insistat mai mult, cu atât mai puţin au fost de acord părinţii mei, chiar dacă mie îmi făcea bine. De parcă nu m-aş fi ridicat la nivelul aşteptărilor pe care le aveau de la mine, mă-nţelegi? În orice caz, ca să răspund la întrebarea ta, după ce am început liceul îmi doream deja să plec de acasă şi să mă maturizez, aşa că am început să merg la cursuri la facultatea de stat şi am urmat cursuri intensive de vară la Universitatea Indiana. Am optat pentru cele intensive ca să pot absolvi mai repede. Şi am fost, într-adevăr, cam cea mai tânără boboacă din campus. Abia dacă trecuse un an după ce îmi luasem carnetul de conducere.

— Şi părinţii tăi cei atât de protectori au fost de acord să pleci de acasă la o vârstă atât de mică?

— I-am ameninţat că altfel nu mai mergeam deloc la facultate. Ei au ştiut că vorbeam serios.

— Ai negociat dur.

— Pot fi încăpăţânată la culme! a spus ea, făcând cu ochiul. Dar tu?

— Ce-i cu mine?

— Ai urmat vreo facultate?

— Nu.

— De ce nu?

— În primul rând, pentru că nu mi-a plăcut niciodată prea mult şcoala, aşa că nici nu s-a prea pus problema.

— Regreţi că n-ai mers mai departe cu studiile?

— Probabil că aş fi fost eliminat pe parcurs.

— Nu şi dacă ai fi încercat.

— Probabil că n-aş fi încercat.

Ea a zâmbit.

— Ştiu că şcoala nu e pentru toată lumea. Iar tu ţi-ai dat seama de timpuriu ce anume ai vrut să faci, ceea ce puţini oameni pot face.

M-am gândit la ceea ce tocmai spusese ea.

— Sunt talentat la agricultură, am recunoscut, iar acum, când mare parte din efortul tranziţiei a trecut, zilele nu mai sunt la fel de lungi ca odinioară. Dar n-am crescut imaginându-mi că aveam să devin fermier.

Încă îi simţeam ochii privindu-mă insistent, iar trăsăturile ei delicate erau luminate intermitent de farurile maşinilor care veneau din sens opus.

— Ţie îţi place muzica, a remarcat ea. Asta ai vrut cu adevărat să faci, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Eşti tânăr, Colby, a spus ea apăsat. Încă ai o grămadă de timp înaintea ta!

Am clătinat din cap.

— N-o să pot să mă dedic muzicii.

— Din pricina familiei tale?

Deşi n-am răspuns, probabil că ea mi-a văzut expresia, fiindcă am auzit-o expirând zgomotos.

Apoi a spus:

— În regulă, înţeleg asta. Iar acum, ca să schimbăm subiectul, din moment ce eu ţi-am povestit despre copilăria mea cea anostă, spune-mi, cum a fost pentru tine să creşti în Carolina de Nord?

I-am prezentat momentele principale ale vieţii pe care o dusesem în perioada aceea, încercând să strecor şi puţin umor în istorisirea isprăvilor mele idioate din gimnaziu şi liceu. Apoi i-am răspuns în detaliu la întrebările despre fermă, de care părea infinit mai fascinată. După ce am terminat, am întrebat-o ce i-a plăcut cel mai mult la facultate.

— Oamenii, a răspuns ea aproape automat. Acolo le-am cunoscut pe Stacy, Maria şi Holly. Şi pe alţii.

— Şi, până la urmă, ce anume ai studiat?

— Nu poţi ghici? a întrebat ea. Care-i ultimul lucru pe care ţi l-am spus pe plajă?

„Îmi place vocea ta.”

Dar neştiind precis ce legătură anume avea asta cu specializarea ei, am privit-o întrebător. Morgan m-a lămurit:

— M-am specializat în interpretare vocală.

CAPITOLUL 6

Atunci când am ajuns la Don CeSar, Morgan m-a îndrumat spre parcarea hotelului. Ea i-a arătat cartela camerei de hotel paznicului şi, după ce am parcat, mi-am luat chitara din spatele scaunului şoferului şi am pornit amândoi spre hotel. Am intrat pe uşile de la nivelul inferior, am parcurs zigzagul holurilor largi, cu podele mochetate, trecând pe lângă buticuri de lux şi pe lângă un magazin de îngheţată şi bomboane. Simţeam că eram îmbrăcat nepotrivit, dar lui Morgan nu părea să-i pese de asta.

Am ieşit pe lângă zona perfect amenajată a piscinei. În dreapta era un restaurant cu mese şi cu scaune instalate suplimentar în aer liber, lângă plajă; în faţă şi în stânga se aflau două piscine înconjurate de zeci de şezlonguri, precum şi veşnic aglomeratul bar. În restaurant, care probabil că deja era închis la ora aceea, mai erau două sau trei perechi, care se relaxau la mesele lor, bucurându-se de briza înmiresmată.

— Ăsta-i cel mai elegant hotel pe care l-am văzut vreodată! am spus eu, încercând să nu mă uit cu gura căscată la tot ceea ce mă înconjura.

— Hotelul există de multă vreme. În anii ’30, aici veneau turişti de pe toată Coasta de Est, iar în timpul războiului a fost rechiziţionat de armată ca să fie trataţi aici soldaţii care sufereau de tulburare de stres posttraumatic. Bineînţeles că boala nu se numea aşa pe atunci. Presupun că hotelul a decăzut ulterior, dar apoi şi-a schimbat proprietarii, iar ei i-au redat strălucirea de odinioară.

— Ştii multe despre locul ăsta!

Ea mi-a dat un ghiont cu cotul, râzând.

— În foaier e o expoziţie despre istoria hotelului. Tocmai am trecut pe lângă ea.

Plăcut surprins de contactul fizic, m-am mulţumit să zâmbesc. Am trecut printre cele două piscine şi pe lângă bar şi am ajuns pe o platformă de scânduri,

aflată lângă dunele joase de nisip. După ce am ajuns la marginea nisipului, ea s-a oprit şi a scos telefonul.

— O să le spun prietenelor mele unde sunt, a explicat, iar câteva secunde mai târziu i-a bipăit telefonul. Se pregătesc să plece, aşa că ajung şi ele în scurt timp!

Deodată, a întins mâna şi s-a sprijinit de umărul meu.

— Stai nemişcat, ca să-mi scot şi eu cizmele! mi-a poruncit, sprijinindu-se doar într-un picior. Nu vreau să se strice. Dar să nu mă laşi să le uit aici, bine?

— Sunt destul de sigur că, după ce plecăm de aici şi-ţi dai seama că eşti desculţă, o să-ţi aminteşti de ele.

— Probabil că da, a spus ea, aruncându-mi un zâmbet şăgalnic. Dar în felul ăsta o să aflu şi dacă mă pot baza pe tine. Eşti pregătit?

— Ia-o înainte!

Am păşit pe nisip, mergând unul lângă altul, dar nu suficient de aproape încât să ne atingem. Cerul era spuzit de stele, iar luna, foarte strălucitoare, se afla sus de tot pe cer. Marea mi s-a părut totodată calmă şi ameninţătoare. Am observat un cuplu plimbându-se pe marginea apei, cei doi având chipurile ascunse în întuneric, şi am auzit voci venind dinspre mesele de la bar. Lângă mine, Morgan părea să plutească de-a dreptul, iar părul lung îi flutura în briza cu miros sărat.

Chiar sub luminile hotelului erau două şezlonguri, care fie că nu fuseseră strânse, fie că fuseseră recent târâte pe plajă de cineva. Morgan a făcut semn spre ele.

— Cred că ne aşteptau!

Ne-am aşezat faţă în faţă, iar Morgan şi-a întors privirea spre apă, reculeasă şi senină în lumina lunii.

— Întinderea de apă arată atât de diferit noaptea! a remarcat ea. În timpul zilei, mă atrage. Dar acum, noaptea, nu mă pot gândi decât că acolo sunt nişte rechini uriaşi, care mă aşteaptă!

— Aşadar, fără înot la miezul nopţii?

— Nicio şansă! a răspuns ea, întorcându-se apoi spre mine şi aruncându-mi un zâmbet fugitiv.

— Pot să te întreb ceva? am îndrăznit eu, aplecându-mă în faţă. Ce-ai vrut să spui atunci când mi-ai zis că specializarea ta e interpretarea vocală?

— Aşa se numeşte specializarea mea.

— Adică… un fel de a cânta?

— Trebuie să treci printr-o procedură de admitere pentru o astfel de specializare. Dar, într-adevăr, e vorba despre un fel de a cânta.

— Şi cum eşti admis?

— Păi, pe lângă înregistrare şi/sau audiţie live, se mai cere să ai cunoştinţe de cântat la claviatură, aşa că trebuie să ştii să cânţi la pian. Şi pe urmă îţi sunt verificate realizările obişnuite, adică ţi se cer copiile documentelor care să-ţi ateste studiile muzicale sau experienţa, concertele, premiile… chestii dintr-astea.

— Şi se ţin cursuri normale, sau doar cânţi?

— Bineînţeles că se ţin cursuri – cunoştinţe generale, teorie muzicală, antrenarea auzului, istoria muzicii, doar pentru început – dar, după cum probabil că îţi poţi imagina, e foarte important şi ceea ce facem în afară sălii de curs. E vorba de ansambluri corale, repetiţii, ore de pian, recitaluri şi concerte. Şcoala are unul dintre cele mai bune programe de canto din ţară.

— Vrei să devii solistă de operă?

— Nu, dar dacă te gândeşti la cântăreţe precum Mariah Carey, Beyoncé sau Adele, la controlul lor vocal – precizia, registrul şi forţa – îţi dai seama că asemenea calităţi sunt cele care le deosebesc de restul artiştilor. Studiile de canto te pot ajuta cu toate astea. De aceea le-am urmat.

— Dar am crezut că ţie îţi place să dansezi!

— Pot să-ţi placă ambele, nu crezi? a întrebat ea. În orice caz, cântatul a fost, fără îndoială, prima mea iubire. Am crescut cântând tot timpul – în baie, în dormitorul meu, în curtea din spatele casei, oriunde, aşa cum fac multe fete. Atunci când a

trebuit să încep să port corsetul pentru scolioză – înainte să încep lecţiile de dans – nu mi-a fost uşor, iar asta, nu numai din cauza părinţilor ori a intervenţiilor chirurgicale. N-aveam voie să fac sport sau să alerg împreună cu prietenii mei din cartier, mama trebuia să-mi care rucsacul la şcoală, aveam nevoie de un scaun special în clasă… şi… uneori, copiii pot fi destul de răi. Aşa că am început să cânt şi mai mult, pentru că asta mă făcea să mă simt… normală şi liberă, dacă spusele mele au vreo logică.

După ce a tăcut, n-am putut să nu-mi imaginez o fetiţă prinsă în corsetul acela pentru coloană, dorindu-şi să fie ca toţi ceilalţi, n-am putut să nu-mi imaginez cât de greu trebuia să-i fi fost. Ea a părut să intuiască ce gândeam, fiindcă s-a uitat la mine cu o expresie aproape tristă.

— Scuze! De obicei nu le împărtăşesc astfel de lucruri oamenilor pe care încă nu-i cunosc foarte bine.

— Mă simt onorat.

— Totuşi, nu vreau să crezi că mă aştept la nu ştiu ce fel de atitudine miloasă, pentru că nu-i adevărat. Toată lumea are necazuri şi mulţi oameni trec printr-unele mai mari decât am avut eu vreodată.

Am bănuit că se referea la faptul că eu îmi pierdusem mama, şi am dat din cap în semn de încuviinţare.

— Aşadar… canto?

— O, da! a răspuns ea. Ca să scurtez povestea, părinţii m-au înscris până la urmă la cursuri de canto şi de pian, ca să am activităţi extraşcolare la fel ca prietenii mei. Cred că au crezut că asta avea să fie o fază pasageră, dar exact ca şi în cazul dansului, cu cât exersam mai mult, cu atât devenea mai important pentru mine. Am cântat pe toată durata liceului şi am luat lecţii particulare de canto mulţi ani la rând. Cred că experienţa de la Universitatea Indiana a fost doar încununarea tuturor acelor ani de studiu. Poate că părinţii mei nu

sunt încântaţi de specializarea pe care mi-am ales-o. Sinceră să fiu, nici nu le-am dat de ales.

— Dar de ce n-ar fi încântaţi?

— Ei sunt medici, a răspuns Morgan, ca şi cum asta era singura explicaţie necesară, iar apoi, văzând că eu nu reacţionam la spusele ei, a continuat: Părinţii mei ar prefera să am visuri ceva mai tradiţionale.

— Deci treaba asta cu cântatul e serioasă!

— Pentru asta sunt făcută, a spus ea privindu-mă ţintă.

— Bun, şi ce urmează acum, după ce ai absolvit?

— Mă mut la Nashville în două săptămâni. Ăsta-i încă un motiv pentru care am vrut să-mi închei studiile mai devreme. La numai douăzeci şi unu de ani, am încă suficient timp să fac carieră în lumea muzicii.

— Şi cum o să-ţi plăteşti facturile? Ai un loc de muncă acolo?

— Am primit nişte bani de la bunicii mei drept cadou de absolvire. Şi fie că mă crezi, fie că nu, părinţii mei au fost şi ei de acord să mă ajute cu plata chiriei, aşa că ar trebui să mă descurc o vreme.

— Sunt oarecum surprins că părinţii tăi au fost de acord cu asta. După tot ce mi-ai povestit despre ei, vreau să spun.

— Şi eu sunt surprinsă. Dar tata a fost atât de îngrozit de perspectiva de a mă stabili într-un loc care ar putea fi periculos, încât el a fost cel care a convins-o pe mama. Nu ştiu cât timp o să dureze ajutorul lor, dar le sunt foarte recunoscătoare pentru el. Îmi dau seama că e foarte greu să răzbaţi în lumea muzicii şi am sentimentul că singurul mod în care o să am vreo şansă e să depun efort sută la sută. Aşa că asta intenţionez să fac şi am să tot încerc până când reuşesc. E visul meu.

Am simţit hotărârea din tonul lui Morgan şi n-am putut să nu fiu impresionat, chiar dacă trebuia să recunosc că ea avea genul de sprijin şi de oportunităţi cu care doar foarte puţini oameni se puteau lăuda.

— Prietenele tale fac şi ele muzică? Holly, Stacy şi Maria?

— Nu, dar avem toate patru un grup de dans. Aşa ne-am cunoscut. Cu toatele aveam conturi pe TikTok, unde postam filmuleţe cu noi dansând, aşa că am început să dansăm şi ca grup.

— Şi se uită cineva?

Ea şi-a înclinat capul.

— Ele sunt nişte dansatoare incredibile, mai bune decât mine. Maria, de exemplu, are un master în dans şi tocmai a obţinut o audiţie pentru compania de dans a lui Mark Morris. Ai văzut, de asemenea, cât de bine arată toate trei. Ce părere ai?

— Pot să văd şi eu câteva filmuleţe?

— Nu te cunosc încă suficient de bine pentru asta.

— Dar laşi să fie văzute de străini!

— E diferit dacă se întâmplă să cunosc persoana. Atunci când cânţi, tu nu te-ai simţit niciodată astfel? N-ai început să ai emoţii în momentul în care în public se afla o persoană pe care o cunoşteai? Cam despre asta e vorba.

— Şi tu vrei să mă cunoşti mai bine? am insistat eu, tachinând-o.

— N-ai înţeles ideea.

Eu am ridicat mâinile în aer.

— Ba da, ba da! Ai mulţi urmăritori?

— Asta-i o întrebare relativă, a răspuns ea. Ce înseamnă „mulţi”? Unii oameni au câteva sute de milioane de urmăritori şi mai sunt mulţi alţii care au între cincizeci şi o sută de milioane. Noi patru ne-am promovat mult, dar nu suntem într-o asemenea categorie.

— Câţi aveţi?

— Individual, sau ca grup?

— Ambele.

— Eu am aproape două milioane, iar grupul, peste opt milioane.

Am clipit, gândindu-mă la cei patru sute şaptezeci şi opt de urmăritori pe care îi aveam eu pe toate cele trei platforme de socializare la un loc.

— Aveţi peste opt milioane de urmăritori pe TikTok?

— E o nebunie, nu?

— E greu de crezut, am spus eu, fără să-mi ascund scepticismul. În primul rând, cum faci să funcţioneze aşa ceva?

— Multă muncă şi chiar şi mai mult noroc. Stacy e genială atunci când vine vorba să adune urmăritori, iar Holly e o zeiţă a editării video. Am început postând fiecare pe contul celeilalte. Pe urmă am apărut cu numere de dans la evenimentele din campus şi mulţi studenţi au început să ne urmărească. După aceea, am descoperit grupuri de dans de la alte facultăţi, care făceau acelaşi lucru ca şi noi, şi ne-am legat şi la acele conturi. Iar apoi anul trecut, în noiembrie, la un meci de baschet… a spus ea, după care a ezitat un pic. Ştii că baschetul e foarte popular în Indiana, nu? În fine, meciul era transmis la nivel naţional, iar Stacy îl cunoştea din întâmplare pe unul dintre cameramani. Eram îmbrăcate cu tricouri care aveau imprimate pe piept numele contului nostru de TikTok, iar, în timpul unei pauze, reţeaua a difuzat una dintre obişnuitele imagini cu publicul. Cameramanul a făcut un prim-plan cu noi executând pe marginea terenului unul dintre numerele noastre de dans. După aceea, camera a tot revenit la noi în timpul pauzelor, până când chiar şi comentatorul de televiziune a menţionat numele contului nostru de TikTok! Pe urmă, un videoclip cu noi a ajuns pe canalul de televiziune ESPN, iar câţiva influenceri au vorbit despre asta. Drept urmare, numărul de vizualizări de pe contul nostru a explodat aproape imediat. Mii de oameni, zeci de mii, sute… şi de acolo, cifrele au tot crescut, ca în efectul bulgărelui de zăpadă.

— Faceţi bani din asta? am întrebat eu, fascinat.

— Facem, dar numai de puţin timp. Înţelegerea mecanismelor prin care se câştigă bani din aşa ceva necesită mult mai multă muncă şi trebuie să luăm decizii cu privire la mărcile produselor promovate, să cercetăm cât de cinstită e o companie sau alta, să

ne decidem dacă vrem sau nu să facem reclamă unui anumit produs. Tot Stacy şi Holly se ocupă cel mai mult de asta. Eu n-am prea avut timp, dar celelalte trei au început să scoată ceva bani din reclame – şi, fiindcă ele fac toată munca, mi se pare corect ca tot ele să fie cele care se folosesc de banii câştigaţi. Stacy începe cursurile la facultatea de medicină în toamnă, iar Holly a contractat un împrumut pentru studii. Ironia sorţii a făcut ca ea să obţină o slujbă la ESPN, dacă-ţi vine să crezi! Vrea să devină crainică de televiziune.

— Şi Maria?

— Păi, ceea ce urmează să facă depinde de audiţia pentru Mark Morris, dar mama ei e coregrafă şi a lucrat chiar şi pe Broadway, aşa că Maria face coregrafia tuturor dansurilor noastre. Mama ei le-a trimis înregistrările mele unor manageri din Nashville, aşa că o să vedem ce-o să iasă.

Dacă era să mă iau după limitata mea experienţă, astfel de întâlniri rareori duceau undeva – chiar şi trupa din care făcusem parte avusese întâlniri cu potenţiali manageri, chiar dacă nu cu unii de talie mare – dar n-aveam de gând să-i spun asta lui Morgan.

— Pare fascinant! am încurajat-o eu, în schimb. Sunt sigur că prezenţa ta pe TikTok şi Instagram o să te ajute să le captezi atenţia.

— Cred că da, a spus ea, iar apoi, văzând că ridicasem dintr-o sprânceană, a continuat: Sincer vorbind, nu prea ştiu ce să cred despre tot jocul ăsta pe reţelele de socializare şi despre efortul continuu de-a aduna urmăritori.

— Dar faptul că ai nişte fani reali nu poate decât să te ajute în lansarea carierei, nu?

— Presupun că da, a răspuns ea. Aproape toţi fanii noştri sunt fete care ne urmăresc pentru felul în care arătăm şi pentru mişcările noastre de dans. Şi recunosc că ne punem în valoare senzualitatea prin maniera noastră de a dansa şi prin stilul îmbrăcăminţii. Asta vinde.

A făcut o pauză, iar eu am pus întrebarea evidentă:

— Dar?

Ea a oftat.

— Eu vreau să fiu cunoscută pentru felul în care cânt, nu pentru că sunt o fată sexy, care ştie să danseze, mă-nţelegi? Şi apoi mai e şi faptul că reţelele de socializare nu sunt neapărat un lucru bun pentru adolescente. Se face atâta editare, încât ceea ce văd ele nu-i tocmai real, dar e greu pentru oameni să dea deoparte fantezia. Bineînţeles, nu dansăm fără să muncim la repetiţii şi nu filmăm decât după ce ne-am petrecut o grămadă de timp cu îmbrăcămintea, coafurile şi machiajul. Aşa că la ce bun să fii considerat un influencer – sau, Doamne fereşte, un model de viaţă – dacă totul e oarecum fals?

Am tăcut, impresionat de faptul că ea se gândise la astfel de lucruri. Cinstit vorbind, eu nu mă gândisem. Dar, după cum am spus deja, pe mine aproape că nu mă urmărea nimeni pe platformele de socializare, aşa că ce conta?

— În fine, o să vedem cum merge, a adăugat Morgan, încheind subiectul cu o fluturare de mână. Acum vreau să ascult cântecul pe care l-ai scris!

Am luat chitara şi am acordat-o, folosindu-mă de acel răstimp ca să-mi amintesc toate modificările pe care le făcusem mai devreme la cântec. După ce am socotit că eram pregătit, am început să cânt primele strofe, adăugând un plus de energie la refren.

Morgan m-a privit fără să clipească măcar o dată, cu un zâmbet fascinat pe buze. Am văzut-o mişcându-se în ritmul muzicii fără să-şi dea seama şi iarăşi am conştientizat cât de mult inspirase ea cântecul. Nu doar versurile, ci şi muzica în sine; refrenul piesei avea o energie şi o însufleţire strălucitoare, la fel ca ea.

În cele din urmă, după ce am terminat de cântat, ea s-a aplecat spre mine şi a spus, oftând:

— A fost frumos. Eşti nemaipomenit!

— Piesa mai trebuie cizelată, am spus eu.

Nu m-am simţit niciodată în largul meu atunci când am primit complimente, dar ştiam deja că aveam să-mi adaug cântecul ăsta în repertoriu, fie şi numai de dragul amintirii lui Morgan.

— Cum era piesa pe care ai cântat-o seara trecută, aceea despre sentimentul de rătăcire? a întrebat ea, fredonând câteva măsuri. Poţi să mi-o cânţi?

Ştiam la ce piesă se referea; era plină de tulburare şi de incertitudine, fiindcă versurile îmi veniseră în minte după o zi foarte grea de lucru la fermă. De asemenea, era una dintre preferatele publicului, ceva ce probabil că aş fi putut cânta şi în somn, aşa că am început direct. După aceea, am trecut la un alt cântec, pe care îl scrisesem în urmă cu câţiva ani – unul despre o anume Lady A – şi tot aşa. Morgan se legăna sau bătea ritmul cu talpa, iar eu m-am trezit întrebându-mă dacă avea să-mi ceară, până la urmă, să-i cânt ceva ce ar fi fost dispusă să cânte şi ea.

Dar n-a făcut-o. Părea mulţumită doar să asculte, iar eu m-am simţit atras de muzică în acelaşi fel în care părea să fie şi ea. Fiecare cântec aducea cu el o amintire, şi cu luna scăldând plaja în strălucirea ei lăptoasă, la care se adăuga o femeie atrăgătoare ce şedea în faţa mea, mi-am dat seama că seara nu s-ar fi putut încheia mai frumos de-atât.

După ce, în cele din urmă, am pus chitara deoparte, dinspre hotel s-a auzit un zgomot vag de aplauze. M-am întors şi am văzut şase sau şapte oameni bătând din palme şi făcându-ne cu mâna de pe terasă.

Morgan şi-a înclinat capul.

— Ţi-am spus că ai o voce deosebită!

— Probabil că publicul ăsta e uşor de mulţumit.

— Tu singur ai compus toate piesele astea? Fără vreun ajutor?

— Întotdeauna.

Ea a părut impresionată.

— Am încercat şi eu să scriu muzică şi pot să compun fragmente foarte bune, dar de obicei îmi trebuie un partener ca să le termin.

— Câte piese ai scris? Singură, fără ajutor, vreau să zic.

— Cred că vreo douăsprezece. Dar am început abia acum vreo doi ani. Încă învăţ.

— Douăsprezece e chiar foarte bine!

— Tu câte ai scris?

Nu voiam să-i spun tot adevărul, dar i-am oferit o parte din el.

— Peste douăsprezece.

Ea a râs, ştiind exact ce făcusem.

— În timp ce cântai, m-am tot gândit la tine pe vremea liceului, când erai în trupa aceea. Mi-e greu să mi te imaginez cu păr lung.

— Nici mătuşii şi nici unchiului meu nu le prea plăcea. În cele câteva ocazii în care sora mea mi-a văzut părul acela pe FaceTime, l-a detestat de-a dreptul. M-a ameninţat de mai multe ori că urma să vină acasă şi să mi-l taie în somn. Iar chestia cea mai îngrozitoare era că mă temeam că avea să se ţină de cuvânt.

— Vorbeşti serios?

— Dacă ea îşi pune ceva în cap, e imposibil s-o faci să se răzgândească.

Exact în clipa aceea, am auzit pe cineva strigând-o pe Morgan. Mi-am ridicat privirea şi le-am văzut pe Stacy, Holly şi Maria străbătând platforma joasă de scânduri, intrând pe nisip şi îndreptându-se direct spre noi.

— Cred că au impresia că vin să mă salveze, şopti Morgan.

— Ai nevoie să fii salvată?

— Nu. Dar ele nu ştiu asta.

Au ajuns la noi şi le-am urmărit evaluând rapid situaţia. Fără îndoială că încă încercau să-şi dea seama de ce o fată atât de drăguţă ca Morgan ar fi plecat cu un tip ca mine.

— Tu ai fost acela care a cântat până adineauri? a întrebat Holly.

Morgan s-a repezit să răspundă:

— Eu am insistat. A scris un cântec nou şi am vrut să-l ascult. Cum a fost la MacDinton’s?

Cu toatele au ridicat din umeri, plictisite.

— Cum să fie, în regulă! a spus Stacy. După ce formaţia a luat o pauză, am putut şi noi să ne auzim şi să ne simţim bine, dar pe urmă formaţia a început iar să cânte, aşa că ne-am zis că era momentul să plecăm. Se face târziu.

Era ceva aproape părintesc în felul în care o spusese. Morgan n-a răspuns imediat, aşa că mi-am dres glasul şi am murmurat:

— Păi, cred c-ar trebui să plec şi eu.

Am început să-mi strâng chitara, regretând finalul serii. Dacă aş fi putut să mai stau între patru ochi cu Morgan, poate că aş fi încercat s-o sărut, însă prietenele ei au părut să-mi citească gândurile şi mi-am dat seama că n-aveau de gând să ne îngăduie un ultim moment de intimitate.

— M-am distrat în seara asta! a spus Morgan.

— Indiscutabil! am confirmat eu.

— Sunteţi gata? şi-a întrebat ea prietenele.

— Nu-ţi uita cizmele!

A părut amuzată de faptul că-mi amintisem şi mi-a făcut scurt cu mâna înainte să plece spre hotel împreună cu prietenele ei. Am aşteptat să ajungă la platforma de scânduri, de unde şi-a luat cizmele şi şi le-a pus pe braţ. Le-am auzit vocile stingându-se treptat, iar apoi s-au făcut nevăzute în hotel.

După ce au plecat, am pornit şi eu în aceeaşi direcţie, dar mi-am dat seama imediat că greşisem. Uşa era încuiată – îmi trebuia o cheie de cameră ca s-o deschid – aşa că m-am întors pe plajă şi am găsit până la urmă o mică potecă ce ocolea hotelul şi pe care am ajuns, în cele din urmă, în parcare.

Pe drumul de întoarcere la apartament, m-am gândit la Morgan. Era bogată, stilată, inteligentă, hotărâtă, plăcută de o grămadă de oameni şi, evident, frumoasă. Asemenea prietenelor ei, m-am întrebat şi eu ce-o fi văzut la unul ca mine. Analizând situaţia la prima vedere, nu ne asemănăm deloc. Vieţile noastre erau complet diferite şi totuşi, nu ştiam cum, păream potriviţi. Nu neapărat la modul romantic, dar timpul petrecut împreună cu ea

fusese mai plăcut chiar decât obişnuinţele confortabile pe care le trăisem alături de Michelle.

Mai târziu, pe când stăteam întins în pat, m-am trezit întrebându-mă ce ar fi zis Paige despre ea. Bănuiam că ele două s-ar fi înţeles de minune – eram destul de sigur că Morgan se înţelegea bine cu oricine – dar Paige avea mereu instincte ciudate faţă de oameni. Era clar de ce mă simţeam atras de Morgan, dar continuam să revin la misterioasa întrebare de ce, în ciuda vieţilor noastre extrem de diferite, în răstimpul petrecut alături de ea mă simţisem aproape ca şi când m-aş fi întors acasă.

PARTEA A DOUA
— BEVERLY —

CAPITOLUL 7

Pe vremea copilăriei – pe când avea opt sau nouă ani, presupunea ea – Beverly şi mama ei s-au urcat în autobuzul de New York City. Cea mai mare parte a drumului s-a desfăşurat noaptea, iar Beverly a dormit cu capul în poala mamei, trezindu-se doar la vederea clădirilor care erau mai înalte decât orice îşi imaginase ea până atunci. Autogara era înţesată de oameni – mai mulţi decât văzuse Beverly laolaltă în toată viaţa ei – iar acesta era doar începutul unei călătorii care i-a rămas vie în amintire, în ciuda trecerii timpului. Mama ei a vrut să fie o călătorie specială, aşa că a întocmit o listă numită *Lucruri de făcut.* Au văzut *Noapte înstelată* de Vincent van Gogh la Muzeul de Artă Modernă, adică „o pictură importantă a unui pictor faimos”, iar apoi au mâncat câte o felie de pizza la prânz. După-amiază, au vizitat Muzeul American de Istorie Naturală, unde Beverly a studiat cu atenţie scheletele diferitelor creaturi, inclusiv pe cel al unei balene albastre şi pe cel al unui Tyrannosaurus rex, care avea dinţi mai mari decât nişte banane. A văzut meteoriţi denivelaţi, diamante şi rubine, iar apoi ea şi mama ei au vizitat planetariul, unde Beverly a stat cu privirea în plafon, aţintită asupra unui cer proiectat de un computer, cu linii care înfăţişau constelaţiile. Au fost doar ele două – „excursia fetelor”, după cum o numise mama – iar acesteia din urmă îi trebuise mai bine de un an ca să economisească banii cu care să facă lucrurile la care se dedau oamenii bogaţi atunci când vizitau *Marele Oraş.* Deşi Beverly n-o ştia, aceea avea să fie singura lor călătorie împreună. Urma să vină o vreme în care ele două să nu-şi mai vorbească deloc, însă în timpul acelei excursii mama ei a vorbit încontinuu, iar Beverly s-a simţit alinată de căldura mâinii mamei, care a ţinut-o pe a ei în timp ce au ieşit din muzeu şi s-au îndreptat spre Central Park, unde frunzele străluceau în nenumărate nuanţe de oranj,

roşu şi galben. Era toamnă, temperatura devenise mai degrabă hibernală decât estivală, iar vânticelul rece îi înroşise lui Beverly vârful năsucului. Mama ei avea în poşetă nişte batiste pe care fetiţa le-a folosit pe rând. După aceea, au luat cina într-un loc în care ospătarul era îmbrăcat precum un mire. Cuvintele din meniu n-au avut deloc noimă pentru Beverly. Mama i-a spus că era un „restaurant adevărat" şi, deşi mâncarea a fost în regulă, Beverly ar fi preferat mai degrabă încă o felie de pizza. Ulterior, ca să ajungă la hotel, a trebuit să meargă pe jos aproape o oră. Doi bărbaţi cu înfăţişări dubioase stăteau la intrarea în foaier şi fumau, iar după ce ele două au intrat, mama i-a plătit peşin pentru camere unui bărbat îmbrăcat într-un tricou soios, aflat în spatele unei tejghele. Camera lor avea două paturi acoperite cu nişte cuverturi pline de pete şi mirosea ciudat, ca o hazna înfundată, dar mama a rămas la fel de entuziasmată ca întotdeauna, spunând că era important să experimentezi „adevăratul New York". Beverly era atât de obosită, încât a adormit aproape imediat.

Şi-au petrecut cea de a doua zi în Times Square, adică în locul în care „mergeau turiştii". Beverly a stat cu capul pe spate, privind cu ochi mari la reclamele luminoase, strălucitoare, şi la panourile publicitare imense. Amândouă au privit oameni dansând şi i-au văzut pe unii costumaţi în Mickey Mouse sau în Statuia Libertăţii. Teatrele făceau reclamă la tot felul de spectacole, dar Beverly a recunoscut doar unul, *Regele Leu.* N-au putut merge, fiindcă biletele aveau preţuri pentru „oamenii bogaţi", aşa că şi-au petrecut mare parte din zi colindând prin magazine care vindeau tot felul de nimicuri şi de suvenire. N-au cumpărat nimic, în afară de o punguţă de bomboane M&M pe care Beverly a împărţit-o cu mama ei. La prânz au mâncat câte două felii de pizza, iar la cină, crenvurşti în chifle cumpăraţi de la un vânzător ambulant. Pe una dintre străzile laterale, lui Beverly i s-a părut că l-a văzut pe Johnny Depp, vedeta de

cinema, alături de nişte oameni care aşteptau la coadă ca să se fotografieze cu el. Beverly şi-a implorat mama s-o lase să facă şi ea o fotografie cu Johnny Depp, dar mama i-a spus că era o statuie de ceară şi nu actorul în carne şi oase.

În ultima lor seară în oraş, au vizitat Empire State Building, iar lui Beverly i s-au înfundat urechile de îndată ce liftul a urcat în mare viteză spre cer. Vântul bătea foarte tare pe puntea de observaţie şi oamenii stăteau înghesuiţi unii într-alţii, însă Beverly a reuşit în cele din urmă să se strecoare până într-un loc cu o vedere neobstrucţionată asupra oraşului. Lângă ea se afla un bărbat îmbrăcat în costum de pirat; deşi buzele lui se mişcau, Beverly n-a reuşit să audă ce spunea.

Jos de tot, fetiţa a văzut străzile inundate de strălucirea farurilor şi a stopurilor maşinilor; practic, fiecare clădire era luminată pe dinăuntru. Cu tot cerul senin, nu se zăreau deloc stele, iar mama i-a explicat fetiţei că luminile oraşului le făceau invizibile. Beverly n-a înţeles ce-i spusese mama ei – cum puteau deveni stelele invizibile? – dar n-a avut timp să pună întrebări, fiindcă mama a luat-o de mână şi a condus-o într-o altă zonă a punţii de observaţie, de unde au văzut în depărtare Statuia Libertăţii. Chiar dacă o mai spusese deja de vreo zece ori înainte, mama a repetat că îşi dorise dintotdeauna să locuiască în *Marele Oraş*. Beverly a întrebat-o de ce nu se mutase, iar mama a răspuns că unele lucruri nu erau menite să se întâmple.

Beverly nu l-a mai văzut pe pirat şi s-a întrebat dacă el continua să spună cuvinte pe care nimeni nu le auzea. S-a gândit la Fran şi la Jillian, prietenele ei de la şcoală, şi s-a întrebat dacă aveau să meargă împreună şi să colinde de Halloween. Poate că, şi-a spus ea, ar fi reuşit să se deghizeze în pirat anul acela, dar mai mult ca sigur că avea să se costumeze iar în văcăriţă, la fel ca şi cu un an în urmă. Mama avea deja pălăria şi cămaşa cadrilată, plus puşca de jucărie cu toc cu tot, iar Beverly ştia că, dacă ar fi preferat să se îmbrace în pirat, mama i-ar fi spus că

nu-şi puteau permite să cumpere un astfel de costum.

Mama ei vorbea şi tot vorbea, dar Beverly n-o mai asculta. Uneori, atunci când vorbea mama, Beverly ştia că, orice ar fi spus, nu era important. Dintr-un alt punct al punţii de observaţie, ele au văzut podul Brooklyn, care arăta atât de mic încât părea de jucărie. Erau deja de o oră pe punte, iar atunci când, în cele din urmă, Beverly s-a întors spre mama ei, a văzut lacrimi prelingându-se pe obrajii acesteia. Beverly ştia că nu trebuia s-o întrebe de ce plângea, dar s-a trezit dorindu-şi ca mama ei să fi putut locui în *Marele Oraş*.

Deodată, fetiţa a auzit ţipete şi strigăte şi a fost îmbrâncită atât de tare, încât aproape că a căzut. S-a prins strâns de mâna mamei şi deodată au fost antrenate amândouă în mişcarea mulţimii, precum nişte peşti nimeriţi în mijlocul unui curent puternic. Să te opreşti însemna să fii călcat în picioare, până şi Beverly ştia asta, aşa că au înaintat anevoie. Beverly nu vedea decât corpurile din jurul ei – coate înghiontindu-se, sacoşe bălăbănindu-se. Ţipetele au devenit mai puternice, venind de la şi mai mulţi oameni, iar cei aflaţi pe puntea de observaţie s-au mişcat repede în aceeaşi direcţie, toată lumea fiind prinsă în acel puternic şuvoi, până când în cele din urmă Beverly şi mama ei au fost aruncate cu forţă undeva în spate şi au reuşit să-şi recapete echilibrul.

— Ce se întâmplă?

— Nu ştiu!

Vuietul acela se auzea pretutindeni, iar Beverly putea percepe şi strigătele unuia sau altuia. „Nu!” şi „Întoarce-te!” şi „Opreşte-te!” şi „Ce faci?” şi „Coboară!” Nu ştia ce însemnau toate astea, dar îşi dădea seama că se petrecea ceva rău. Mama ei ştia şi ea; se ridicase pe vârfuri, încercând să vadă peste mulţime. Apoi, la fel de brusc, mulţimea s-a oprit din mişcare. Preţ de câteva secunde, totul a încremenit şi nimeni nu s-a mai mişcat deloc, iar ăsta a fost cel mai nenatural lucru pe care Beverly îl

văzuse vreodată – până când ţipătul a reînceput, chiar mai puternic, de data asta.

— Ce s-a întâmplat? a auzit Beverly pe cineva strigând.

— A sărit! a strigat altă persoană.

— Cine a sărit?

— Tipul îmbrăcat în pirat!

Acolo erau instalate bariere şi garduri, iar Beverly s-a întrebat dacă nu cumva o înşelase auzul. De ce să fi sărit piratul? Celelalte clădiri se aflau prea departe pentru ca el să poată ajunge pe acoperişul lor.

A simţit mâna mamei strângând-o din nou pe a ei şi trăgând-o.

— Haide să mergem! a îndemnat-o mama. Trebuie să plecăm!

— A sărit piratul?

— Care pirat?

— Cel care a stat lângă mine după ce am ajuns aici.

— Nu ştiu, a răspuns mama.

Au trecut amândouă prin magazinul de suvenire şi s-au îndreptat către lifturi, unde se formase deja o coadă.

— Au încercat să-l tragă înapoi, dar nu l-a putut împiedica nimeni! l-a auzit Beverly spunând pe bărbatul de lângă ea.

După ce a intrat în lift, fetiţa s-a gândit la pirat şi la felul în care căzuse acesta. Ea s-a întrebat cum era să cazi aşa, în gol, tot mai jos, mai jos şi mai jos, până când n-aveai unde să mai cazi.

CAPITOLUL 8

Beverly s-a ridicat în capul oaselor pe pat, clipind în întuneric. Ştia că fusese mai puţin un vis şi mai degrabă o amintire, doar că de data asta căzuse şi ea, de mână cu piratul. Ca de obicei, atunci când visul ieşea la suprafaţă, se trezea cu inima bubuindu-i, cu respiraţia întretăiată şi cu cearşafurile leoarcă de sudoare.

„Nu cad!", şi-a spus ea în gând. „Nu cad!"

Dar chiar şi aşa, senzaţia fizică n-a trecut uşor. Inima continua să-i bată nebuneşte, iar respiraţia tot accelerată îi era. Chiar dacă visul începea să i se şteargă din minte, Beverly ştia că nu era în apele ei. Lumea i se părea răvăşită şi stranie. S-a forţat să se concentreze la detaliile camerei pe măsură ce acestea se conturau în umbre vagi, întunecate. A văzut fereastra cu jaluzelele trase, precum şi lumina alburie şi pală a zorilor strecurându-se prin ea. Şi-a văzut hainele îngrămădite pe podea. Pe noptiera de lângă ea erau o veioză şi un pahar pe jumătate plin cu apă. La celălalt capăt al camerei se afla un scrin lângă care era agăţată pe perete o oglindă cât un stat de om. Încetul cu încetul, Beverly a început să distingă limpede tot ce o înconjura.

Era dimineaţă. Ea se afla în dormitorul casei pe care tocmai o închiriase, iar Tommie, fiul ei în vârstă de şase ani, dormea în camera de la celălalt capăt al coridorului. Sosise abia de curând în oraş.

„Da", s-a gândit Beverly, amintindu-şi. „Noua mea viaţă. Îmi încep noua viaţă!"

Abia atunci a fost în stare să dea deoparte păturile. A coborât din pat, simţind sub tălpi un preş subţire şi mătăsos, o surpriză plăcută. Uşa dormitorului era închisă, dar ea ştia că acel coridor scurt de dincolo de uşă ducea la scări şi că la parter se aflau o cameră de zi şi o bucătărioară mobilată cu o masă veche, cu blat melaminat, înconjurată de patru scaune cu lemnul ros.

Beverly şi-a luat blugii şi tricoul din grămada de haine de pe podea, iar apoi şi le-a tras pe ea, întrebându-se cât de mult dormise. Nu-şi amintea la ce oră reuşise să ajungă în pat, ci doar că asta se întâmplase foarte, foarte târziu. Dar oare ce făcuse? Amintirile nopţii trecute nu erau decât negură onirică, înceţoşată pe margini şi întunecată la mijloc. Nu-şi amintea ce mâncase la cină şi nici măcar dacă mâncase, dar s-a gândit că asta nu conta cine ştie ce. S-o iei de la capăt presupunea mult stres, iar stresul provoca mintea să facă lucruri ciudate.

S-a strecurat afară din dormitor, şi-a vârât capul prin deschizătura uşii de la camera lui Tommie şi l-a văzut pe fiul ei ghemuit sub pătură. Apoi a coborât fără zgomot scările şi s-a dus la bucătărie. Şi-a umplut un pahar cu apă de la robinet, amintindu-şi de o noapte recentă, când se furişase din dormitor, mişcându-se încet şi fără să aprindă nicio lumină. Fusese deja îmbrăcată atunci când îl trezise pe Tommie. Micul lui rucsac era ticsit şi ascuns sub pat. Îl ajutase să se îmbrace şi amândoi coborâseră tiptil scările. Asemenea lui Tommie, şi ea avea doar un rucsac, ca să se poată deplasa uşor şi repede. Ştia că vecinii şi-ar fi putut aminti de o femeie însoţită de un copil, trăgând valize pe roţi care să huruie pe trotuar în miez de noapte; ştia că soţul ei, Gary, avea să-i caute pe acei vecini şi că ei i-ar fi spus tot ceea ce i-ar fi trebuit să afle ca să-i găsească. În rucsacul lui Tommie se aflau jucăria lui preferată, o figurină care-l întruchipa pe Iron Man, şi *Fugi, căţeluşule! Fugi!,* o cărticică din care Beverly îi citea seară de seară. Ea mai pusese în rucsac şi două tricouri, încă o pereche de pantaloni, şosete, lenjerie de corp, gel de păr pentru vârtej, periuţă şi pastă de dinţi. În rucsacul ei se aflau lucruri de acelaşi gen şi alte câteva articole, alături de nişte farduri, de o perie, de ochelari de soare, de un sul de bandaj elastic şi de o perucă. Odată ajunsă la fereastra cu vedere în faţa casei, ea nu se mai sinchisise să se uite după maşina de teren neagră, cu geamuri fumurii, care

stătuse parcată pe strada ei în ultimele trei zile. Ştia deja că acea maşină era acolo, chiar dacă parcată în alt loc. În schimb, după ce-l ajutase pe Tommie să-şi îmbrace jacheta cea groasă, se strecuraseră afară pe uşa din spate. Ea avusese grijă să nu lase plasa împotriva insectelor să se trântească sau să scârţâie şi o închisese cât putuse de uşurel. Traversaseră pajiştea umedă până la gardul de lemn care le delimita curtea, iar Beverly îl ajutase pe Tommie să sară în curtea vecinilor. În tot acel timp, Tommie tăcuse. Mergea clătinându-se, de parcă ar fi fost pe jumătate adormit. Ieşiseră pe poarta vecinilor şi merseseră pe lângă gardul viu până când intraseră pe strada paralelă cu a lor. Odată ajunşi acolo, se ascunseseră după o maşină parcată pe stradă, iar Beverly trăsese cu ochiul în ambele direcţii. Nu văzuse nicio maşină de teren neagră, cu geamuri fumurii.

— Unde mergem? o întrebase Tommie în cele din urmă.

— Într-o aventură, îi şoptise ea.

— Tati vine şi el cu noi?

— Trebuie să muncească, răspunsese ea fără să mintă, chiar dacă vorbele acelea nu răspundeau întocmai întrebării lui.

Era miezul nopţii şi linişte deplină, dar pe cer se arătase o lună în ultimul pătrar, iar străzile erau luminate de felinarele de la intersecţii. Beverly avea nevoie de umbră şi de întuneric ca să rămână în afara vederii, aşa că o luase prin iarbă şi pe alei, mergând cât mai aproape de case. În rarele momente în care auzea trecând câte o maşină, îl trăgea pe Tommie în primul ungher ferit pe care îl găsea în apropiere – după tufişuri, spaliere sau chiar şi după câte o rulotă veche. Din când în când mai lătra câte un câine, dar sunetul venea mereu de departe. Cei doi merseseră şi tot merseseră, dar Tommie nu se văicărise, nici măcar nu scâncise. Străzile rezidenţiale fuseseră înlocuite treptat de cele comerciale, iar o oră şi jumătate mai târziu, de o zonă industrială cu depozite, cu un cimitir de

maşini şi cu parcări înconjurate de garduri de sârmă zincată. Deşi Beverly şi Tommie n-aveau unde să se ascundă, străzile erau pustii. După ce, în cele din urmă, ajunseseră la autogară, simţiseră la intrare miros de fum de ţigară, de prăjeală şi de urină. La toaletă, Beverly îşi prinsese părul cu agrafe şi-şi pusese peruca, transformându-se dintr-o blondă cu păr lung, într-o brunetă cu păr tuns băieţeşte. Îşi înfăşurase sulul de bandaj elastic în jurul pieptului, turtindu-şi sânii şi strângându-l atât de tare, încât abia mai putuse respira. Îşi îndesase pe cap o şapcă şi, deşi afară era încă beznă, îşi pusese ochelarii de soare. După ce ieşise de la toaletă, Tommie n-o recunoscuse. Ea îi spusese să se aşeze pe una dintre băncuţe, explicându-i că era important să nu se mişte de acolo. Abia după ce ea, stând chiar în faţa băieţelului, îşi scosese ochelarii, el făcuse ochii mari, recunoscând-o. Beverly îl luase şi merseseră la o bancă şi mai izolată, din colţul autogării, una care nu se vedea de la casa de bilete. Se aşezaseră, iar ea îi spusese să stea cuminte.

În autogară erau doar câţiva oameni care se foiau pe acolo. Beverly se dusese la casa de bilete şi se aşezase la coadă în spatele unei doamne mai în vârstă, care purta un cardigan maro, gros. Venindu-i rândul, Beverly se trezise în faţa unui bărbat cu pungi sub ochi şi cu o şuviţă lungă şi lăţoasă de păr cenuşiu lipită peste creştetul chel. Ea ceruse două bilete până la Chicago şi, în timp ce-i întindea banii, spusese într-o doară că mergea împreună cu sora ei în vizită la mama lor. Nu voia ca bărbatul din spatele panoului de plexiglas să ştie că era însoţită de fiul ei, dar, din cât se părea, lui oricum nu-i păsa nici cât negru sub unghie – abia dacă o băgase în seamă atunci când îi întinsese biletele. Beverly se întorsese la o bancă opusă celei pe care aştepta Tommie, de unde îl putea supraveghea fără ca ceilalţi călători să bage de seamă că ea şi băieţelul erau împreună. Se uita la el aproape din minut în minut, iar apoi mai arunca o privire şi la intrare, încercând să distingă dincolo de geam o maşină de

teren neagră, cu geamuri fumurii; din fericire, maşina nu apăruse. Beverly studiase şi alte chipuri din autogară, încercând să le memoreze şi trăgând cu ochiul, precaută, la ceilalţi călători, ca să vadă dacă nu cumva vreunul dintre ei lua aminte la băieţelul care şedea singur pe o bancă. Dar nimănui nu părea să-i pese.

Se iviseră zorile, cu strălucirea lor vie de la sfârşitul primăverii. La un moment dat, motorul autobuzului lor începuse să funcţioneze la ralanti sub una dintre copertinele de aluminiu din spate. Cu stomacul numai noduri, Beverly îl trimisese pe Tommie înainte, ca să pară că urca împreună cu un bărbat îmbrăcat într-o jachetă groasă, matlasată, şi să dea impresia că un tată şi un fiu călătoreau împreună. Ea îl urmărise cu privirea pe Tommie, care mersese după bărbat până la locurile din spatele autobuzului. Se urcaseră şi alţii, iar în cele din urmă o făcuse şi ea, trecând pe lângă şoferul slăbănog şi brunet. Ocupase un loc în penultimul rând de scaune; de partea cealaltă, cu un rând mai în faţă, şedea o femeie în vârstă, care croşeta, mişcând croşeta precum un dirijor aflat în faţa unei orchestre. Exact aşa cum îl instruise ea, Tommie rămăsese pe locul din faţa ei până când autobuzul se pusese în mişcare, iar după ce intraseră pe autostradă, venise lângă ea. Băieţelul îşi sprijinise capul de umărul ei, în timp ce Beverly continuase să-i studieze pe oamenii din autobuz, forţându-se să le memoreze chipurile şi încercând să-şi imagineze dacă vreunul dintre ei observase că ar fi fost ceva în neregulă.

Recapitulase în gând toate de precauţiile pe care le luase. Gary era plecat din oraş cu treburile lui secrete, care vor fi fost ele, pentru guvern. De asemenea, ea şi Tommie plecaseră într-o zi de sâmbătă, iar în fiecare dintre cele patru weekenduri anterioare, Beverly nu se mişcase de acasă şi nici măcar pe Tommie nu-l lăsase să se joace în curte, stabilind un tipar datorită căruia, spera ea, putea câştiga timp. Folosise banii pe care îi economisise

în taină timp de şase luni şi montase temporizatoare automate ale corpurilor de iluminat din casă, ca să se aprindă şi apoi să se stingă iarăşi seara. Cu ceva noroc, până la sosirea autobuzului şcolii, luni dimineaţa, şoferul maşinii de teren negre n-avea să afle că ea şi Tommie plecaseră.

Huruind, autobuzul îşi vedea de drum; pe măsură ce orele treceau alene, Beverly se gândea că fiecare minut însemna încă nişte metri departe de casa din care trebuise să evadeze. Tommie dormea lângă ea în timp ce traversaseră statele Texas şi Arkansas şi apoi intraseră, în sfârşit, în Missouri. Trecuseră pe lângă ferme şi se opriseră în diverse orăşele şi oraşe, majoritatea cu nume pe care Beverly nu le recunoştea. Unii coborau, alţii urcau, iar frânele scârţâiau şi în cele din urmă autobuzul pornea din nou la drum, către următoarea destinaţie. Opriseră astfel şi porniseră din nou toată ziulica, iar apoi se făcuse noapte şi motorul continuase să vibreze sub scaunul lui Beverly. După ce primul şofer fusese înlocuit de altul nou, ea nu mai recunoscuse pe nimeni dintre călătorii alături de care pornise iniţial la drum, dar, chiar şi aşa, încercase să reţină fiecare chip văzut. Femeia care croşeta fusese înlocuită de un tânăr cu păr scurt şi care avea o geantă de voiaj croită dintr-un doc de culoare kaki. Soldat, poate, sau marinar, iar atunci când acesta scosese un telefon din buzunar, lui Beverly începuse să-i bubuie inima în piept. Îşi trăsese şapca mai jos pe frunte şi se uitase pe fereastră, întrebându-se dacă tânărul acela lucra pentru Gary şi dacă acesta din urmă o găsise deja. Se minunase din nou de puterile nebănuite ale Departamentului de Securitate Internă al Statelor Unite. Ea îi minţise pe Gary, pe Tommie, pe vecini şi pe prieteni; deşi nu fusese educată să facă aşa ceva, nu avusese de ales. De partea cealaltă a culoarului, tânărul cu păr scurt îşi vârâse telefonul înapoi în buzunar şi închisese ochii, sprijinindu-şi capul de geam. Abia dacă se uitase în direcţia lui Beverly şi, încetul cu încetul, inima ei începuse să

se domolească. Deşi sleită de puteri, îi fusese imposibil să adoarmă.

În Missouri, autobuzul se oprise din nou. Altă staţie, alt loc fără nume. Beverly îl trimisese pe Tommie să coboare din autobuz înaintea ei, iar apoi îl urmase. Îl condusese în autogară, la toaleta femeilor, ignorând expresia iritată a unei matroane corpolente, care purta o bluză cu imprimeu floral. Cu apă de la robinet şi cu puţin gel, îi turtise vârtejul lui Tommie. Deşi nu mai avea cine ştie ce bani, era conştientă de faptul că Tommie avea şase ani şi creştea repede, aşa că trebuia să mănânce. Avea două mere şi două batoane de cereale în rucsacul ei, dar nu erau suficiente. De la băcănia de peste drum, cumpărase lapte şi doi hotdogi, dar nimic şi pentru stomacul ei care chiorăia. Se hotărâse să mănânce unul dintre mere într-o oră, chiar dacă ştia că le-ar fi putut mânca pe ambele, plus batoanele de cereale, şi probabil că tot i-ar fi fost foame. Pentru că ştia că la casă erau montate camere de supraveghere, îşi ţinuse capul plecat, cu faţa acoperită de cozoroc.

Urcaseră din nou în autobuz. Tommie rămăsese liniştit, răsfoindu-şi cartea. Beverly ştia că deja putea s-o citească; ea i-o citise atât de des, încât probabil că el o şi memorase. Ştia instinctiv că Tommie era mai inteligent decât majoritatea copiilor de vârsta lui; prindea totul din zbor şi părea să înţeleagă mereu situaţii şi idei care-i depăşeau cu mult vârsta. Atunci când îl privea, Beverly zărea uneori ochii lui Gary, dar zâmbetul era unic, iar nasul semăna cu al ei. Îl vedea uneori ca bebeluş, ca ţânc abia mergând şi ca boboc în prima zi de grădiniţă, imaginile contopindu-se în mintea ei şi făcându-l pe Tommie mereu familiar şi totuşi mereu nou şi diferit. Dincolo de fereastră, ea vedea câmpurile, vacile şi silozurile, precum şi – înainte cu una, două sau trei ieşiri de pe autostradă – reclamele la restaurantele fast-food. Mâncase unul dintre mere, mestecând încet şi încercând să-l savureze, să menţină gustul cât mai mult timp.

Cususe cea mai mare parte din bani într-un buzunar ascuns al jachetei.

Mai târziu, ea şi Tommie coborâseră definitiv din autobuzul acela. Se aflau undeva în Illinois, dar încă departe de Chicago. Beverly îl trimisese pe Tommie înainte, urmărindu-l din priviri cum se aşeza pe o bancă din staţie. După câteva minute, ea se dusese la toaletă, unde se ascunsese într-o cabină. Îi spusese lui Tommie să aştepte, iar el o ascultase. Trecuseră zece minute, apoi cincisprezece şi pe urmă douăzeci până când ea avusese certitudinea că toţi ceilalţi călători din autobuz părăsiseră staţia. După ce fusese sigură de asta, se dusese în faţa oglinzii crăpate şi murdare de la toaletă. Îşi scosese repede peruca, păstrându-şi, însă, părul prins în agrafe, iar apoi îşi pusese din nou şapca pe cap. Acum era o blondă cu părul scurt. Vârâse ochelarii de soare în rucsac, după care îşi dăduse cu mult rimel pe gene şi-şi conturase ochii cu dermatograf negru. Ieşise, observând că, în afară de Tommie, nu mai era nimeni în staţie. Îi spusese băieţelului s-o aştepte lângă toaletă, iar apoi se dusese din nou la casa de bilete. Cumpărase două la următorul autobuz care pleca, fără să-i pese încotro mergea, doar s-o ducă într-o direcţie oarecare, făcându-i traseul mult mai greu de urmărit. Dăduse iarăşi detalii despre călătoria ei, spunând că era însoţită de soacră-sa. Apoi, întocmai ca prima dată, se aşezase separat de Tommie, după care ea şi el urcaseră în autobuz la momente diferite.

Iar după încă o zi şi jumătate în autobuz, ea şi Tommie coborâseră definitiv. Părăsiseră autogara şi porniseră pe jos spre autostradă. Stând lângă rampa de urcare, Beverly făcuse autostopul. În cele din urmă, ea şi Tommie fuseseră luaţi de şoferiţa unei berline, care îi întrebase încotro mergeau. Beverly răspunsese că îi putea lăsa oriunde, iar femeia se uitase la cei doi şi văzuse pe chipul lui Beverly ceva care o făcuse să nu mai pună alte întrebări. După un timp, maşina se oprise într-o localitate mică, iar Tommie şi Beverly coborâseră. De acolo, făcuseră

iar autostopul – de data asta îi luase un bărbat de vârstă mijlocie, care mirosea a Old Spice şi care îşi câştiga traiul vânzând covoare – iar după ce Beverly inventase o poveste despre maşina care i se stricase, Tommie înţelesese că trebuia să-şi ţină gura. Ajunseseră până la urmă în alt orăşel. Cei doi îşi luaseră rucsacurile, iar Beverly îl dusese pe Tommie să mănânce la un restaurant de pe marginea drumului. Beverly ceruse o cană de apă fierbinte şi turnase ketchup în ea, obţinând o supă străvezie, în vreme ce Tommie mâncase un cheeseburger cu cartofi prăjiţi şi o felie de tartă cu afine, iar apoi băuse două pahare de lapte.

Pe următoarea stradă, Beverly observase un motel ieftin; ştia, însă, că n-avea suficienţi bani ca să stea mai mult de două nopţi. Nu dacă avea de gând să închirieze o locuinţă. Însă trebuia să fie suficient deocamdată, iar după ce Tommie se instalase în camera demodată, dar funcţională, ea se întorsese la restaurant şi o întrebase pe chelneriţă dacă îi putea împrumuta mobilul ei ca să dea un scurt telefon, iar apoi îi mai ceruse un creion şi un şerveţel. Femeia – care-i amintea într-un fel lui Beverly de mama ei – păruse să înţeleagă importanţa acelei rugăminţi. Beverly doar se prefăcuse că suna, întorcându-se în schimb cu spatele la chelneriţă şi căutând ofertele imobiliare locale. Nu erau prea multe, iar ea notase repede adresele şi apoi ştersese istoricul căutărilor şi-i înapoiase femeii telefonul. După aceea le ceruse străinilor de pe stradă lămuriri în privinţa adreselor şi găsise în cele din urmă câteva apartamente murdare, în care nu s-ar fi mutat pentru nimic în lume. După aceea dăduse de un duplex sărăcăcios şi de o casă aşijderea. Dar îi mai rămăsese o adresă la care să meargă.

De dimineaţă, după ce-l dusese pe Tommie la restaurant pentru micul-dejun şi pe urmă înapoi la motel, Beverly ieşise din nou. În afară de cele două mere şi de batoanele de cereale, ea nu mai mâncase nimic de două zile. Mersese încet, făcând opriri

foarte dese ca să-şi recapete forţele, aşa că durase mult până când găsise casa. Aceasta se afla la marginea îndepărtată a oraşului, la ţară. Era o casă spaţioasă, cu două niveluri, înconjurată de stejari uriaşi, cu ramurile îndreptate în toate direcţiile, ca nişte degete noduroase, artritice. În faţă, iarba peticită era smălţată cu păpădii, cu coada-racului şi cu troscot culcat la pământ. O potecă de lut bătătorit ducea la o verandă acoperită, pe care se aflau două balansoare foarte vechi. Uşa de la intrare era roşie ca un măr glazurat, ridicolă pe lângă vopseaua murdară şi scorojită, iar laturile casei erau sufocate de azalee şi de crini galbeni, cu florile în descompunere, ca nişte pete de culoare într-o pădure uitată. Casa avea cincizeci sau o sută de ani şi era suficient de ascunsă de privirile curioase.

Beverly îşi făcuse palmele căuş şi le lipise de câteva dintre ferestre, încercând să se uite înăuntru. Culorile de la parter erau ameţitoare – pereţi oranj în bucătărie, iar în camera de zi, unul zugrăvit în roşu-închis. Mobilă amestecată; podea de scânduri late de pin, acoperită cu preşuri subţiri pe coridor şi în camera de zi, linoleum în bucătărie. Pervazuri cu atâtea straturi de vopsea, încât Beverly se întrebase dacă se mai puteau deschide ferestrele. Dar se întorsese în oraş şi o întrebase pe chelneriţa de la restaurant dacă putea să-i mai împrumute telefonul încă o dată. O sunase pe proprietara casei şi revenise acolo mai târziu în acea după-amiază, ca să poată intra. Avusese grijă să şteargă apelul din memoria telefonului, pentru orice eventualitate. Ca să facă acea vizită, folosise aceeaşi deghizare ca în noaptea fugii.

Vizitând casa, îşi dăduse seama câtă treabă era de făcut, în chiuvetă se aşternuse un strat de mucegai, maşina de gătit era pătată cu grăsime, iar frigiderul era plin cu alimente care puteau să fie acolo de săptămâni sau de luni bune. La etaj se aflau două dormitoare, două băi şi o debara. Din fericire, tavanul n-avea urme de infiltraţii, iar toaletele şi duşurile funcţionau. Pe veranda din spate se găseau

o maşină de spălat rufe şi un uscător, ambele ruginite, dar încă funcţionale, şi un boiler care părea aproape nou. Alături de electrocasnice şi deasupra lor se aflau rafturi pline cu tot felul de vechituri şi cu cel puţin o duzină de cutii de vopsea cu latex de diferite culori, suficiente ca să fie zugrăvit tot interiorul. Pe podea, în colţ, zăcea o găleată murdară de plastic, plină cu trafaleţi şi cu bidinele, precum şi o tigaie înconjurată de nişte cârpe care păreau oricum, numai noi, nu. Casa aceea nu semăna deloc cu cea în care Beverly locuise împreună cu Gary, al cărei exterior era modern şi auster şi al cărei mobilier era curat, cu linii drepte, dulapurile fiind perfect organizate şi toate lucrurile fiind păstrate într-o ordine desăvârşită. Casa ei şi a lui Gary fusese ceva din viitor, la fel de rece şi de lipsită de suflet precum spaţiul cosmic, în vreme ce casa aceasta de închiriat radia un aer de confort demn de un adevărat cămin.

Mai mult de-atât, proprietăreasa colabora cu un meşter care ştia să facă orice fel de reparaţie, aşa că, dacă apăreau probleme, Beverly n-ar fi trebuit decât să dea un simplu telefon. Utilităţile erau incluse în chirie şi casa era gata mobilată, chiar dacă nu cu mobilă nouă. Canapeaua era ponosită, dar confortabilă; exista un model nou de televizor, iar într-un dulap se afla un DVD-player vechi. La fiecare dintre capete, canapeaua avea măsuţe pe care se aflau veioze ale căror abajururi nu se potriveau unul cu celălalt. Dormitoarele erau mobilate cu paturi şi cu scrinuri, iar în băi se aflau prosoape. În cămara cea mică de lângă bucătărie se găseau o mătură şi un mop, precum şi diverse produse de curăţenie – majoritatea, pe jumătate folosite – şi tot felul de alte lucruri. Erau acolo becuri şi două prelungitoare, o perie de toaletă şi o pompă de desfundat ţevile, un plici de muşte, o cutie care conţinea cuie, şuruburi şi un ciocănel. La toate astea se mai adăugau o rangă şi două tipuri de şurubelniţe. Lângă unelte se găseau o cutie pe jumătate plină cu baterii AA şi două baterii de nouă

volţi, un dezumidificator, cârpe, şmirghel şi o scară de dimensiuni medii. În şifonierul de la etaj erau cearşafuri şi feţe de pernă, dar cu toatele aveau nevoie să fie spălate. În dulapurile din bucătărie erau farfurii, pahare şi diverse ustensile, iar în bucătărie, oale, cratiţe şi chiar câteva cutii pentru depozitare, cu închidere ermetică. Era ca şi cum oamenii care locuiseră în casa aceea se volatilizaseră pur şi simplu într-o bună zi, dispărând în miez de noapte, luând cu ei doar ce se putuse. Ştiind că trebuia să plece, ştiind că venise momentul să fugă. De lege sau de ceva periculos. Luaseră doar ceea ce încăpuse în portbagajul maşinii lor, abandonând orice altceva pentru că fuseseră nevoiţi să dispară cât mai iute de acolo.

La fel ca ea şi Tommie.

Beverly îşi trecuse degetele peste blatul de lucru, auzind o muscă bâzâind pe lângă ea şi observând urmele de degete de pe frigider şi petele de grăsime împroşcată până sus pe pereţii bucătăriei. Putea locui acolo, îşi spusese ea, iar ideea acelei posibilităţi aproape că-i dăduse o stare de ameţeală. Putea transforma locul acela într-un cămin adevărat, unul care ar fi fost al ei şi al lui Tommie, doar al lor. Dincolo de ferestre, văzuse magazia din apropiere, despre care i se spusese că era folosită pentru depozitare şi că accesul în ea era absolut interzis. Asta nu conta deloc, căci Beverly, practic, nu adusese nimic cu ea, aşa că nici gând să aibă ceva care ar fi necesitat depozitarea într-o magazie. Privirea i se oprise asupra lui Tommie, care se aşezase pe o buturugă de pe marginea drumului. Îl luase cu ea de data asta, dar îl rugase s-o aştepte afară. Tommie îşi contempla degetele, iar ea se întrebase la ce anume se gândea el. Uneori, Beverly şi-ar fi dorit ca Tommie să fi vorbit mai mult, dar era un copil care în general îşi păstra gândurile pentru el, ca şi cum dorinţa lui cea mai profundă ar fi fost să treacă prin lume tăcând, atrăgând atenţia cât mai puţin cu putinţă. Poate că avea să se schimbe cu timpul, dar ea îl privise în acel moment

şi avusese certitudinea că-l iubea mai mult decât iubise pe oricine altcineva.

Acum era dimineaţă, iar ei se aflau în locuinţa cea nouă, dar alte detalii rămâneau estompate în mintea lui Beverly. Îşi amintea că proprietăreasa nu întrebase prea multe despre referinţe, ceea ce fusese în egală măsură o binecuvântare şi o surpriză. Beverly plătise în numerar garanţia şi chiria pe prima lună, dar oare cu cât timp în urmă se petrecuseră toate astea? Patru zile? Cinci? Oricât ar fi trecut de atunci, ea reuşise să-l înscrie pe Tommie la şcoală şi tot atunci aranjase ca băieţelul să fie luat de autobuzul şcolii. De asemenea, Beverly reuşise să meargă să cumpere alimente, pentru ca Tommie să aibă lapte şi cereale la micul-dejun şi sendvişuri în pauza de prânz de la şcoală. De la un mic magazin aflat la capătul străzii, cumpărase atât cât putuse să care şi căutase oferte. Pentru ea cumpărase ovăz, fasole uscată, două pungi de orez, unt, sare şi piper, însă Tommie avea nevoie de o dietă mai diversificată, aşa că făcuse risipă şi-i cumpărase şase mere. Luase, de asemenea, hamburgeri şi copane de pui, deşi ambele pachete mai aveau puţin şi expirau, fiind reduse la mai puţin de o treime din preţul iniţial. Împărţise imediat hamburgerii şi copanele în porţii individuale, iar apoi le pusese în congelator. Scotea câte o porţie pe zi pentru cina lui Tommie şi el le mânca fie cu fasole, fie cu orez. Serile, după ce se uitau la televizor, ea îi citea din *Fugi, căţeluşule! Fugi!* şi avea grijă ca el să se spele pe dinţi. Cum vremea se încălzea, îi promisese lui Tommie că aveau să meargă să exploreze proprietatea din spatele casei.

Totuşi, Beverly nu avusese energia să facă mult mai mult de-atât. Şedea cu orele în balansoarele de pe verandă şi dormea pe săturate în timp ce Tommie era la şcoală, iar în casă domnea liniştea. Deşi epuizarea ei rămăsese aproape copleşitoare de când sosiseră acolo, ori de câte ori intra în bucătăria cu pereţi portocalii, îşi amintea că avea mult de lucru înainte ca acea locuinţă să pară a lor.

După ce a pus paharul gol în chiuvetă, a scos din dulap un vechi borcan pentru fursecuri, a scos capacul şi a luat dinăuntru sulul de bani pe care îl pusese acolo după ce se mutaseră. A separat câteva bancnote, ştiind că trebuia să meargă din nou la magazin, fiindcă alimentele aproape că se terminaseră. După aceea, voia să cureţe bucătăria de sus până jos, începând cu maşina de gătit. De asemenea, trebuia să golească frigiderul de toate resturile lăsate în el. Ca să scape de oribilii pereţi oranj, era nevoie ca mai întâi să-i cureţe bine şi pe ei, pregătindu-i, astfel, pentru văruit. Visase dintotdeauna la o bucătărie zugrăvită în galben pai, ceva vesel şi primitor, în special dacă ar fi vopsit şi dulapurile în alb. După aceea, putea culege flori de câmp pe care să le pună într-unul dintre borcanele de gem găsite într-un dulap. Beverly a închis ochii, simţind fiorul plăcut al anticipării în timp ce-şi imagina cum ar fi putut arăta bucătăria după ce toată renovarea ar fi fost gata.

A numărat banii rămaşi şi apoi i-a ascuns la locul lor. Deşi ţinuse socoteala în minte, parcă atingerea şi numărarea bancnotelor făcea ca suma să pară mai tangibilă. Banii aceia nu-i ajungeau ca să trăiască din ei la infinit, dar atâta vreme cât putea să subziste cu orez, fasole şi fulgi de ovăz, avea timp, chiar dacă ar fi plătit şi chiria pe luna următoare. Însă nu era uşor. Ultima oară când mersese la băcănie, luase pe furiş două boabe de strugure dintr-un ciorchine pe care nu-şi permisese să-l cumpere, iar gustul natural, dulce, aproape că o făcuse să geamă de plăcere.

Totuşi, banii aveau să se termine curând, indiferent de cât de cumpătată era sau de câtă economie făcea. Trebuia să-şi găsească un serviciu, însă asta însemna obligaţia de a prezenta un act de identitate şi alte documente. Codul numeric personal, poate chiar un carnet de şofer. Unii angajatori puteau cere şi numărul de telefon. Beverly n-avea cum să le folosească pe primele două; nu încăpea îndoială că Gary lansase deja o

alertă pe internet, motiv pentru care ea nici nu se deranjase să-şi ia vreun act de identitate. Şi nici telefonul. În prima zi de locuit în noua casă, găsise un telefon mobil abandonat în sertarul unei noptiere, dar ar fi avut nevoie de o parolă sau de o amprentă digitală pentru acces, aşa că telefonul nu-i folosise la nimic – ca să nu mai vorbim de faptul că era al altcuiva, chiar dacă proprietarul lui alesese să-l lase de izbelişte. În concluzie, Beverly era ruptă de lume: exact lucrul de care avea nevoie, însă acea soluţie implica şi o serie de probleme. Presupunea că ar fi putut minţi, completând în formularul de cerere numere de identificare false, dar şi asta putea fi riscant. Salariile erau raportate la Fisc, iar în cele din urmă angajatorul avea să afle adevărul. Ceea ce însemna că şi Gary avea să-l afle. Teoretic, din înalta lui funcţie de la din Departamentului de Securitate Internă, Gary avea acces la orice informaţie voia.

Ea ştia că trebuia să-şi găsească o slujbă pentru care să fie plătită cu banii în mână – bonă, menajeră – sau poate gătit şi citit pentru persoane vârstnice. S-a întrebat dacă exista pe undeva prin oraş vreun avizier la care să găsească astfel de anunţuri şi şi-a propus să caute unul. Drept care şi-a spus: „Astăzi o să găsesc energia să fac tot ce e de făcut”.

De la etaj s-a auzit uşa dormitorului lui Tommie deschizându-se cu un scârţâit. Beverly l-a privit cum cobora scara, frecându-şi ochii somnoroşi, îmbrăcat într-unul dintre cele două tricouri pe care ea le pusese în rucsac. S-a întrebat cât avea să treacă înainte ca ceilalţi copii să înceapă să râdă de el fiindcă purta mereu aceleaşi haine. A scos laptele din frigider şi a luat din dulap o cutie de cereale Cheerios. Acolo se mai afla şi nişte zahăr, lăsat de cei care locuiseră acolo înainte, dar ea nu ştia dacă mai era bun de mâncat sau nu. Cine ştie ce insecte scârboase se reproduseseră până atunci în punga aceea?

A turnat Cheerios într-un bol pe care apoi l-a pus pe masă, împreună cu o lingură. Pe blat se afla o

sticluţă cu gel de păr, din care şi-a turnat puţin pe palme şi a netezit cu el vârtejul din părul lui Tommie; pe urmă l-a sărutat pe băieţel pe obraz.

— Cum ai dormit, scumpule?

El a ridicat vag din umeri, dar ea se aşteptase la asta. Tommie era tăcut în general, însă dacă Beverly ar fi încercat să-l facă să vorbească dimineaţa, ar fi fost ca şi cum ar fi încercat să-i scoată un dinte. Aşa că ea a luat din dulap untul de arahide şi jeleul, precum şi ultimele două felii de pâine pe care le mai aveau. A făcut un sendviş, l-a ambalat în folie de plastic şi apoi l-a pus într-o pungă de hârtie, alături de ultimul măr şi de suficient mărunţiş pentru cumpărat lapte. Îşi dorea să fi avut destui bani pentru nişte chipsuri Cheetos, sau pentru batoane de cereale şi nuci, sau pentru biscuiţi cu cremă de unt de arahide, sau măcar pentru felii de piept de curcan ori de şuncă, dar pur şi simplu nu se putea. După ce a terminat de pregătit pacheţelul lui Tommie, a strâns punga la gură şi a îndesat-o în rucsacul băieţelului, iar apoi s-a aşezat la masă, cuprinsă de o dragoste aproape dureroasă pentru copilul ei.

— Scumpule, ţi-am pus o întrebare!

El a luat o lingură de cereale şi abia după ce a înghiţit, a răspuns:

— Bine.

— Doar bine?

Tommie a dat din cap în semn de aprobare, iar ea a aşteptat.

— Ai visat urât?

Imediat ce a rostit întrebarea, şi-a dat seama că putea vorbi despre ea însăşi.

El a negat, clătinând din cap.

— Scumpule, încerc să vorbesc cu tine! S-a întâmplat ceva astă-noapte?

— A fost gălăgie.

— Cum adică? s-a mirat ea, încercând să-şi alunge orice urmă de îngrijorare din glas.

N-avea cum să fi fost Gary; n-avea cum să-i fi găsit deja.

— Au cântat greierii. Cam o mie. Cred c-au orăcăit şi broaştele.

Ea a zâmbit.

— Suntem la ţară, aşa că ai dreptate, probabil.

El a dat din cap şi a mai luat o lingură de cereale.

— Îţi place la şcoală? Îţi place de învăţătoare?

Oricât şi-ar fi stors mintea, Beverly nu-şi putea aminti numele acesteia, dar, la urma urmei, nu mai rămăsese mult din anul şcolar, iar ea fusese la şcoală doar cât să-l înscrie pe Tommie, aşa că presupunea că putea fi iertată pentru uituceală.

— Tommie!

— Învăţătoarea e în regulă, a răspuns el, oftând.

— Ţi-ai făcut deja prieteni?

Tommie a mai luat o lingură plină cu cereale şi pe urmă şi-a ridicat, în sfârşit, ochii la ea.

— Putem să ne luăm un câine?

Băieţelul îi mai ceruse asta şi înainte, încă ceva ce-i amintea lui Beverly că erau atât de multe lucruri pe care şi-ar fi dorit să le poată face pentru el. Gary nu le dăduse niciodată voie să aibă unul, dar, cu toate că viaţa aceea a lor fusese lăsată în urmă, ea ştia că nu-şi putea permite să aibă grijă de un câine. Şi cine ştie când aveau să fie nevoiţi să fugă din nou?

— Mai vedem, a răspuns ea pe un ton ambiguu.

El a dat din cap, ştiind foarte bine cum trebuia interpretat răspunsul ei.

După ce Tommie şi-a terminat cerealele, Beverly a tras de tricoul lui, netezindu-l, iar apoi l-a ajutat să-şi pună rucsacul în spate. Încă desculţă, a urcat în fugă până la dormitorul ei şi s-a încălţat. Pe urmă şi-a condus fiul până la buturuga de lângă şosea, pe care s-au aşezat amândoi, în aşteptarea autobuzului şcolii. Aerul devenea pâclos, iar Beverly ştia că urma încă o zi caniculară.

Autobuzul a sosit la câteva minute după ce se aşezaseră. Beverly l-a privit pe Tommie urcându-se fără să scoată o vorbă. Ea a mai văzut şi cum, din pricina căldurii, imaginea orizontului prindea să se lichefieze.

CAPITOLUL 9

Mica băcănie aflată cel mai aproape de casă se deschidea abia peste o oră, aşa că, după ce autobuzul a dispărut într-un nor de praf ridicat de pe drumul pietruit, Beverly s-a înapoiat în casă, gândindu-se că era, în sfârşit, momentul să cureţe cuptorul.

A intrat în baie şi şi-a prins repede părul într-o coadă de cal, folosind un elastic găsit într-unul dintre sertare, iar apoi a căutat detergent sub chiuveta din bucătărie şi în cămară. După ce l-a găsit, l-a pulverizat pe suprafaţa plitei şi a început să frece, observând arsurile şi zgârieturile, însă unele dintre pete păreau de-a dreptul incrustate. Cu un bizar sentiment de satisfacţie, Beverly a înfăşurat vârful unui cuţit de unt într-o cârpă de vase şi, apăsând cât putea de tare, a desprins încetul cu încetul toate resturile de mâncare uscate.

După ce a terminat cu plita, cămaşa aproape că i se îmbibase de sudoare de la atât efort. A pulverizat detergent în cuptor, ştiind că trebuia să-l lase mai întâi la înmuiat. Pe urmă s-a dus la etaj, în baie, şi şi-a scos cămaşa, pe care a spălat-o cu puţin şampon şi a atârnat-o la uscat peste perdeaua duşului. N-avea rost să pună o singură haină în maşina de spălat. După aceea, a început să se pregătească. S-a îmbrăcat cu o cămaşă curată, şi-a prins părul cu agrafe şi şi-a pus peruca, redevenind o brunetă cu părul scurt. La sfârşit, şi-a înfăşurat faşa elastică în jurul pieptului. Ca să-şi schimbe culoarea tenului, a folosit un fond de ten de nuanţă închisă şi apoi s-a dat pe buze cu un ruj închis la culoare. După ce şi-a pus ochelarii de soare şi şapca, s-a privit şi abia dacă s-a mai recunoscut. Perfect.

A ieşit din casă şi a pornit cu paşi mari pe drumul pietruit care ducea spre oraş, simţind scrâşnetul pavajului de sub tălpi. S-a oprit de două ori ca să privească peste umăr la casă, încercând să aprecieze distanţa la care aceasta nu se mai vedea de pe drum.

De când se mutase, se tot întorsese către ferestre, automat, ori de câte ori auzise vreun vehicul apropiindu-se, urmărind zgomotul ca să-şi dea seama dacă încetinea. Acum voia să afle cât de departe putea un vehicul opri şi parcă fără să fie văzut.

I-a luat aproape o oră până să ajungă la magazin; avea să dureze mai mult la întoarcere fiindcă trebuia să care şi sacoşele, într-una dintre ele având de pus un bidon de lapte de trei litri şi jumătate. Ştia că un astfel de drum însemna un exerciţiu fizic bun, la fel cum ştia că era prea firavă şi că prea mult efort fizic nu putea decât să-i dăuneze. Atunci când îşi agăţase cămaşa la uscat şi se uitase în oglindă, aproape că putuse să-şi numere toate coastele.

Băcănia nu făcea parte dintr-un lanţ de magazine, ci era o afacere de familie. Se numea Red's şi arăta ca şi cum ar fi existat de pe vremea când Kennedy era preşedinte. Peste drum era o benzinărie ce părea la fel de veche, iar lângă ea se afla un magazin de bricolaj. După aceea, nimic, cel puţin cale de un kilometru şi jumătate, până la motel şi restaurant. Poate că ar fi costat-o mai puţin cumpărăturile dacă s-ar fi aventurat mai spre centrul oraşului, unde erau magazinele mai mari, dar asta ar fi însemnat să meargă mai mult pe jos.

Spre deosebire de magazinele alimentare mari, aici gama de produse era limitată, dar asta nu conta, fiindcă şi lista ei era limitată. A pus în cărucior mere, lapte, pâine şi încă o cutie de cereale. A mai găsit hamburgeri şi carne de pui, dar de data asta, la preţ întreg. În ciuda grijilor ei băneşti, Beverly şi-a îngăduit să ia morcovi şi broccoli, fiindcă ştia că Tommie avea nevoie de legume. Putea fierbe broccoliul, adăugându-i apoi lapte şi unt ca să-l facă piure, sau îl putea pune la cuptor. Cu fiecare produs adăugat în cărucior, făcea în minte scăderea din banii pe care ştia că-i avea. Nu voia să fie nevoită să-i spună casierei să ia înapoi câteva mărfuri deja scanate. Nu voia să atragă prea mult atenţia.

La casă se afla deja o cumpărătoare, iar Beverly şi-a dat seama repede că de serviciu era o casieră vorbăreaţă. Lângă casă se găsea un stativ cu reviste; Beverly a luat una. După ce i-a venit rândul, casiera a tras căruciorul mai în faţă şi a început să descarce produsele, vorbind deja. Beverly stătea într-o parte – mai mult cu spatele decât cu faţa la casieră – cu privirea adâncită în revistă, ca să n-o încurajeze pe femeie să-i vorbească. O urmărea cu coada ochiului în timp ce aceasta îi scana produsele. Pe ecusonul femeii scria PEG. După ce a fost scanat şi ultimul produs, Beverly a pus revista deoparte şi şi-a vârât mâna în buzunar, căutând banii, iar apoi şi-a amintit brusc să întrebe ceva.

— Există pe undeva vreun avizier cu oferte de muncă? Menaj sau îngrijire copii?

— E un avizier la ieşire, dar habar n-am ce e pe el, a răspuns Peg ridicând din umeri şi începând să pună produsele în nişte sacoşe de plastic. Aţi găsit tot ce vă trebuia?

— Da, a spus Beverly luând prima sacoşă şi trecându-şi toartele peste braţ.

Peg şi-a ridicat privirea, iar apoi s-a uitat scrutător la Beverly.

— Mă scuzaţi, dar oare vă ştiu de undeva? Îmi păreţi cumva cunoscută!

— Nu prea cred, a îngăimat Beverly.

A luat şi cealaltă sacoşă şi a pornit spre ieşire, simţind privirea lui Peg aţintită asupra ei şi întrebându-se dacă vânzătoarea fusese în magazin ultima oară când ea, Beverly, venise la cumpărături. Gândindu-se la asta, s-a simţit cuprinsă de o groază crescândă. Altfel, de ce i s-ar fi părut cunoscută lui Peg? Ce altceva putea fi?

Doar dacă nu cumva…

Preţ de o clipă, Beverly a simţit că era gata să scape sacoşele din mână; întrebările au început să i se învârtă prin cap precum nişte rufe în cuva maşinii de spălat.

Dacă soţul lui Peg era poliţist?

Dacă soţul lui Peg văzuse vreo circulară despre ea şi o adusese acasă?

Dacă soţul lui Peg îşi rugase soţia să fie cu ochii în patru?

Dacă…?

Beverly s-a oprit şi a închis ochii, încercând să nu se clatine pe picioare şi să-şi domolească mintea.

— Nu! a spus ea cu glas tare, deschizând ochii.

N-avea cum să se fi întâmplat aşa ceva. Nu încăpea nicio îndoială că Gary lansase deja o acţiune de căutare la nivel naţional – *Răpitorul în libertate!* – dar oare ar fi adus soţul lui Peg raportul acasă? Oare i l-ar fi dat soţiei lui să-l studieze, ca să poată urmări străini la întâmplare, dacă aceştia ar fi intrat în magazinul ei? Într-un oraş ca acela? Beverly nici măcar nu ştia dacă soţul lui Peg era poliţist; de fapt, nici măcar nu ştia dacă Peg era măritată sau nu.

Totul se întâmpla doar în mintea ei, care îi juca din nou feste. Ideea în sine era la limita imposibilului. Şi chiar dacă imposibilul se întâmplase, Beverly şi-a reamintit că în acel moment nu arăta deloc ca în fotografiile ei recente. Probabil că Peg o văzuse atunci când venise la cumpărături data trecută, nimic mai mult. Şi de unde ştia ea, Beverly, că Peg nu spunea acelaşi lucru oricărui străin care venea în magazin, ca să intre în vorbă cu el?

Beverly a tras aer adânc în piept şi a hotărât că Peg n-o recunoscuse.

A hotărât că era pur şi simplu paranoică.

CAPITOLUL 10

La avizierul de lângă intrare nu existau anunţuri pentru slujbele căutate de Beverly, ceea ce însemna că trebuia, probabil, să se ducă în centrul oraşului. Poate că ar fi fost bine să stea de vorbă din nou cu chelneriţa de la restaurant. Poate că aceasta cunoştea personal pe cineva care avea nevoie de o bonă pentru copii, de o menajeră sau de cineva care să gătească. Dar asta ar fi însemnat să meargă în direcţia opusă – cu sacoşele de cumpărături – aşa că trebuia să mai aştepte până să-şi caute o slujbă.

În schimb, pe drumul spre casă, Beverly s-a gândit la hainele de care avea nevoie Tommie, mai mult ca să uite de braţele care o dureau. Dar o dureau oricum; tare şi-ar mai fi dorit o maşină, sau măcar o bicicletă cu coş.

Ajunsă acasă, a pus cumpărăturile la locul lor şi apoi s-a dus la baie. La fel ca mai devreme, a spălat cu şampon cămaşa pe care o purtase, fiindcă era leoarcă de transpiraţie. Căldura de peste zi devenise deja cumplită, ca un abur invizibil, lipicios şi gros. Beverly s-a gândit să îmbrace cămaşa de mai devreme, dar era încă umedă, şi la ce bun? Tommie nu era acasă şi, cum ştia că mai avea ceva curăţenie de făcut, ea s-a descotorosit de deghizare şi şi-a scos bandajul elastic din jurul sânilor. Apoi, gândindu-se că oricum n-o vedea nimeni, şi-a scos şi blugii. De ce să nu se simtă confortabil? Rămânând doar în sutien şi chiloţi, s-a întors în bucătărie ca să termine de curăţat cuptorul.

Se gândise că avea să fie sleită după drumul la magazin şi înapoi, dar în clipa aceea se simţea de-a dreptul… *bine.* Ca şi cum ar fi avut energie de cheltuit. Şi-a spus în gând: „Am evadat! Tommie e în siguranţă şi acum avem un cămin, iar Peg n-avea cum să mă recunoască”.

Acea conştientizare a şansei aproape că a ameţit-o. Beverly a scos un hohot sonor de râs. Pe blatul din bucătărie era un radio vechi, iar ea l-a pornit,

rotind butonul până când a găsit muzica dorită. Dincolo de fereastră, oamenii munceau pe câmpurile din depărtare, dar erau atât de departe încât Beverly nu se îngrijora că ei ar fi putut s-o vadă pe jumătate dezbrăcată.

„Şi, în plus, asta-i casa mea, iar eu am treabă!" şi-a spus ea.

Mai întâi de toate, trebuia să scape de toată mâncarea veche. Putea păstra detergenţii. Cine ar fi otrăvit detergenţii? Îşi aminti că văzuse sub chiuvetă nişte saci pentru depozitarea gunoiului, aşa că a scos câţiva din cutie, i-a scuturat bine ca să se deschidă şi i-a aşezat lângă frigider. N-avea rost să verifice datele de expirare; trebuia să arunce totul, mai puţin alimentele cumpărate de ea. Astfel au ajuns în sacul de gunoi bucăţi de brânză, condimente, murături, gemuri, măsline, sosuri pentru salată şi un aliment care fără îndoială că era dezgustător şi care fusese ambalat în folie şi uitat. Beverly a găsit chiar şi o cutie veche de pizza, care conţinea câteva felii ce puteau foarte bine să fie folosite în loc de beton. A făcut la fel şi cu congelatorul, adică a aruncat totul, mai puţin carnea de pui şi hamburgerii. Totul a durat zece minute, iar apoi Beverly a dus sacul de gunoi, acum plin, la uriaşul tomberon verde pe care îl zărise în spatele casei, cel ce urma să fie ridicat de pe marginea străzii. Ar fi trebuit s-o întrebe pe proprietăreasă când venea maşina de gunoi, dar s-a gândit că, până la urmă, avea să-şi dea seama şi singură.

Apoi Beverly a golit dulapurile, umplând un nou sac de gunoi şi aruncându-l şi pe acela. Pe urmă s-a postat în faţa frigiderului şi a dulapurilor, deschizând uşile una după alta şi studiind spaţiile goale, în care nu mai erau acum decât alimentele pe care le cumpărase pentru ea şi pentru Tommie. Dintr-odată, s-a simţit şi mai bine.

„În sfârşit, merg mai departe de-adevăratelea!"

Din acel moment, şi-a îndreptat toate eforturile către cuptor. Detergentul îşi făcuse efectul, iar murdăria s-a desprins mai uşor decât se aşteptase

ea. După ce a terminat de curăţat, a evaluat rezultatul, dându-şi seama că acel cuptor nu părea nou – pe ambele părţi încă mai existau urme de arsură imposibil de scos – dar bănuia că era mai curat decât fusese de mulţi ani. Odată încheiată treaba, a pus fasolea la înmuiat în apă de la robinet.

Vederea boabelor de fasole i-a amintit că ar fi trebuit, probabil, să mănânce – nu pusese nimic în gură toată ziua – dar nu voia să-şi întrerupă ritmul. Aşa că s-a apucat să şteargă blaturile, acordând o atenţie specială colţurilor, iar apoi a frecat depunerile de calcar din chiuvetă.

S-a cocoţat pe blat şi a şters bine de tot dulapurile suspendate, observând din nou mici pete de grăsime pe perete şi pe tavan. A luat scara, s-a urcat pe ea şi s-a apucat de şters tavanul, pulverizând detergent cu o mână şi frecând cu cealaltă. Ori de câte ori îi oboseau braţele – ceea ce se întâmpla des – şi le scutura, iar apoi se reapuca de treabă. Apoi au venit la rând pereţii. Desigur că nu era nevoie ca aceştia sau tavanul să fie de o curăţenie desăvârşită, ci doar să fie frecaţi astfel încât să prindă amorsa şi vopseaua. Dar tot i-au trebuit trei ore până să termine.

După aceea, ea a pus detergenţii şi scara la locul lor, a întins cârpele deasupra maşinii de spălat şi s-a dus, în sfârşit, la duş. Acolo s-a desfătat sub jetul de apă fierbinte şi a savurat sentimentul izbânzii.

Stând în faţa oglinzii, s-a îmbrăcat şi şi-a uscat părul cu prosopul, după care şi l-a descurcat cu peria. Tommie trebuia să se întoarcă de la şcoală în curând.

CAPITOLUL 11

Beverly a aşteptat aşezată pe buturuga din faţa casei, urmărindu-i în depărtare pe cei care lucrau la câmp, până când a auzit, prin pâcla apăsătoare a căldurii, huruitul înfundat al autobuzului. Văzându-l pe Tommie, care se ridicase de pe locul lui din spate, s-a ridicat şi ea. L-a urmărit cu privirea prin geamul autobuzului, dorindu-şi să fi fost şi el în toiul unei conversaţii cu ceilalţi copii şi să mai rămână puţin lângă uşă înainte să-şi ia rămas-bun. Dar nu era cazul; el a coborât pur şi simplu şi a venit la ea păşind agale, ca şi cum l-ar fi apăsat deopotrivă povara rucsacului şi a vieţii în general. Beverly i-a luat rucsacul şi i-a făcut din scurt cu mâna şoferului, care, la rândul lui, i-a răspuns la salut.

— Cum a fost la şcoală? a întrebat ea după ce a plecat autobuzul.

Tommie a ridicat din umeri, dar de data asta Beverly a zâmbit, ştiind că pusese o întrebare prostească. Mama ei obişnuia s-o întrebe acelaşi lucru, dar la şcoală era mereu… ca la şcoală.

Şi-a trecut mâna prin părul lui.

— Ce ai zice de un măr după ce intrăm? Azi am fost la magazin.

— Ai cumpărat biscuiţi Oreo?

— De data asta, nu.

Tommie a dat din cap, resemnat.

— Atunci, cred că merge şi un măr.

Ea l-a strâns de umăr şi au intrat împreună în casă.

CAPITOLUL 12

Tommie n-avea teme pentru acasă – în clasa întâi nu se dădeau teme niciodată, slavă Domnului – aşa că, după ce Beverly i-a dat un măr, ei doi au explorat puţin împrejurimile. Nu că ar fi fost mare lucru de văzut, în afară de magazia în care accesul era *strict interzis,* care arăta mai veche decât casa şi care cu siguranţă că avea să se prăbuşească la următoarea furtună. Totuşi, în cele din urmă au găsit un pârâu şerpuitor, care curgea la umbra unor magnolii. Beverly nu-şi mai aducea aminte de unde ştia ce fel de arbuşti erau aceia, la fel cum nu-şi mai aducea aminte nici de unde ştia că înfloreau primăvara. Presupunea că citise undeva. Atunci când Tommie a aruncat în apă cotorul mărului, ei i-a venit o idee, una legată de propria copilărie.

— Haide să vedem dacă găsim mormoloci, vrei? Scoate-ţi pantofii şi şosetele!

După ce băieţelul a rămas desculţ, ea i-a suflecat pantalonii, iar pe urmă a făcut la fel şi cu ai ei. Au intrat în apă fără să se îndepărteze prea mult, deşi malul era jos.

— Ce-i ăla un mormoloc? a întrebat Tommie.

— Un pui de broască, a răspuns ea. Înainte să-i crească picioarele.

S-au aplecat şi au mers încet, iar Beverly a observat cunoscutele creaturi negre, mişcătoare. Tommie nu ştia cum să le prindă, aşa că ea s-a aplecat şi mai mult, făcându-şi palmele căuş. A prins un mormoloc şi i l-a întins fiului ei, ca să-l vadă. Pentru prima oară de când ajunseseră acolo, ea a văzut ceva ce părea să fie încântare şi uimire în expresia lui Tommie.

— Ăsta-i un mormoloc? Şi o să se transforme într-o broască?

— Curând, l-a asigurat ea pe băieţel. Cresc destul de repede.

— Dar astea nu sunt broaştele pe care le-am auzit astă-noapte, nu?

— Nu. Acelea erau broaşte mari. Dar poate că ar fi bine să-i dăm drumul mititelului ăstuia, ca să se întoarcă în apă, bine?

Ea a eliberat mormolocul, în timp ce Tommie a căutat un altul. N-a durat mult până să încerce şi el să prindă unul în palme, dar l-a scăpat. La a treia încercare a reuşit, în sfârşit, să-i arate unul mamei lui. Din nou, expresia de pe faţa lui Tommie i-a încălzit sufletul lui Beverly. Ea a simţit o mare uşurare la gândul că el avea să se obişnuiască până la urmă într-un loc ca acela.

— Pot să duc câţiva la şcoală, pentru prezentare? În ziua de ieşit în natură?

— Ziua de ieşit în natură?

— Învăţătoarea a spus că în ziua aceea, în loc de şcoală, copiii stau afară tot timpul. Şi mereu e câte o mare prezentare.

Beverly şi-a amintit vag de astfel de zile de pe vremea când fusese şi ea în şcoala elementară: se organizau concursuri şi jocuri, se dădeau premii, pompierii aduceau un camion, iar unii părinţi se ofereau să aducă fursecuri, brioşe şi alte gustări. Şi-a adus aminte că mama ei venise la una dintre ele, dar, dintr-un motiv necunoscut fiicei sale, fusese rugată să plece, iar Beverly îşi amintea că plecase strigând la toată lumea.

— Şi când e ziua de ieşit în natură?

— Nu ştiu exact. Dar cu siguranţă că e săptămâna asta.

— O să te distrezi! Mie îmi plăceau mult zilele de ieşit în natură, fiindcă asta însemna că mă puteam juca ore întregi cu prietenii mei. Cât despre mormoloci, cred că i-am putea pune într-un borcan, dar nu ştiu cât timp pot trăi aşa, mai ales dacă stau în soare cu orele. Nu mi-ar plăcea să li se întâmple ceva rău.

Tommie a tăcut vreme îndelungată. I-a dat drumul mormolocului, iar apoi şi-a scărpinat obrazul cu un deget murdar.

— Mi-e dor de vechea mea cameră!

Indiferent de cine dormise înainte în camera de acum a lui Tommie, cu siguranţă că nu fusese un copil. Dulapul şi comoda încă erau pline de haine de adult, patul era prea mare, iar pereţii erau decoraţi cu tablouri, nu cu postere.

— Ştiu că ţi-e dor, a răspuns ea. E greu atunci când te muţi într-un loc nou.

— De ce nu mi-am putut lua mai multe jucării?

„Pentru că nu le-am putut căra. Pentru că oamenii din autogară şi-ar fi amintit. Pentru că am fugit, iar asta a însemnat că a trebuit să avem bagaje uşoare.”

— N-am putut, pur şi simplu.

— Când pot să-i văd din nou pe Brady şi pe Derek?

Aceia erau cei mai buni prieteni ai lui, lăsaţi şi ei în urmă. Beverly a zâmbit, gândindu-se la ironia sorţii: în clasele primare, avusese doi colegi pe care îi chemase la fel.

— Mai vedem, a răspuns ea. Dar probabil că nu foarte curând.

Tommie a dat din cap, resemnat, iar apoi s-a lăsat în jos, căutând din nou mormoloci. Văzându-l desculţ şi cu pantalonii suflecaţi, lui Beverly i s-a părut că el aparţinea unei alte generaţii. S-a rugat în gând ca nu cumva băieţelul s-o întrebe despre tatăl lui, dar el părea deja să ştie că asta ar fi fost o idee proastă. La urma urmei, Tommie încă avea semne pe braţ de când Gary îl strânsese ultima oară.

— Aici e altfel, a spus el în cel din urmă. Noaptea, pot vedea luna pe fereastră.

Pentru că vorbele acelea erau mai mult decât spunea el de obicei din proprie iniţiativă, Beverly n-a putut să nu zâmbească.

— Pe vremea când erai mic, îţi citeam *Noapte bună, Lună.*

Uimit, Tommie îşi împreună micile lui sprâncene.

— Asta-i povestea cu vaca aceea care sare peste lună?

— Exact.

El a dat iarăşi din cap, iar apoi şi-a reluat căutarea. A prins un mormoloc şi i-a dat drumul. A

mai prins încă unul şi i-a dat drumul şi aceluia. Beverly l-a urmărit, simţind în suflet un preaplin de iubire, bucuroasă că riscase totul ca să-l ştie în siguranţă.

La urma urmei, tatăl lui Tommie era, în zilele lui obişnuite, un bărbat foarte furios şi periculos.

Însă acum, cu nevasta şi copilul dispăruţi, probabil că era şi mai rău de atât.

CAPITOLUL 13

Tot restul după-amiezii a fost liniştit. Tommie s-a uitat la desene animate, iar Beverly a verificat toate cutiile de vopsea de lângă maşina de spălat şi uscător. A găsit nu doar o cutie de amorsă, ci şi cel puţin o jumătate de cutie de vopsea galbenă, numită *Margaretă de vară,* care probabil că nu era întocmai nuanţa pe care ar fi ales-o ea, dar era de o mie de ori mai bună decât oranjul acela oribil. A mai găsit şi o vopsea bej, pe care ar fi putut-o folosi în camera de zi, chiar dacă nuanţa era cam anostă, şi o cutie de alb satinat aproape plină, pentru dulapurile din bucătărie. Era destul de uluitor să găseşti atât de multă vopsea, însă uluitor în sensul bun, ca şi cum casa aceea i-ar fi aşteptat în tot acel răstimp pe ea şi pe Tommie ca s-o ocupe.

De asemenea, Beverly a examinat cu atenţie pensulele şi trafaleţii. La o cercetare mai amănunţită, se vedea clar că uneltele nu erau noi, dar arătau destul de curate ca să poată fi folosite. Iar dacă nu voia să facă un drum până la magazinul de bricolaj şi să cheltuiască banii pe care nu-i avea, trebuia să se folosească de ceea ce găsise în casă.

A dus în bucătărie tot ce-a crezut că-i era de folos, iar după aceea s-a apucat să pregătească cina. A gătit pui, morcovi fierţi şi fasole. La masă, a pus mai mulţi morcovi în farfuria lui Tommie, dar cum el nu i-a mâncat pe toţi, ea i-a luat de pe farfurie unul câte unul şi i-a ronţăit. Deşi Tommie a vrut să pornească din nou televizorul după cină, ea i-a propus să joace ceva în schimb. Văzuse o cutie de domino în dulapul din camera de zi; deşi trecuse cam multă vreme de când nu mai jucase, ştia că regulile erau destul de simple pentru ca Tommie să le înţeleagă. Şi aşa a fost; el chiar a şi câştigat de câteva ori. După ce a văzut că băieţelul începuse să caşte, l-a trimis la etaj ca să se spele repede pe dinţi. Era destul de mare şi se putea descurca singur – în ultima vreme el începuse să-i tot spună asta – aşa că

l-a lăsat în pace. Cum n-avea pijamale, dormea în chiloţei şi în tricoul cu care se ducea la şcoală. Ea s-a gândit din nou la colegii lui de clasă, care poate că-l tachinau, şi şi-a spus că trebuia neapărat să-i cumpere altceva de îmbrăcat, dacă ar fi găsit nişte chilipiruri.

Bani. Avea nevoie de mai mulţi bani. Viaţa se reducea mereu la bani, iar acel gând a adus cu el un val de anxietate care a năpădit-o, dar ea a reuşit să alunge acea stare. S-a aşezat pe pat, lângă Tommie, şi i-a citit din *Fugi, căţeluşule! Fugi!*

După ce băieţelul a adormit, Beverly a ieşit pe veranda din faţa casei şi s-a aşezat într-un balansoar. Căldura de peste zi încă se resimţea, făcând seara plăcută; aerul vibra de orăcăitul broaştelor şi de ţârâitul greierilor. Sunete de la ţară, pe care ea şi le amintea din propria copilărie. Sunete pe care nu le auzise niciodată în suburbii.

S-a legănat în balansoar, gândindu-se la anii pe care îi petrecuse alături de Gary şi la felul în care purtarea aceea dulce şi fermecătoare a lui, de care ea se îndrăgostise, se schimbase chiar în prima lună de căsnicie. Şi-l amintea strecurându-se în spatele ei ca s-o sărute pe ceafă, după ce ea tocmai îşi turnase un pahar de vin. *Alb,* nu roşu! Din nefericire, ea se întorsese şi se izbise de el. Vinul se vărsase pe cămaşa lui, una dintre cele noi, şi ea îşi ceruse scuze imediat şi râsese, gândindu-se deja să clătească acea cămaşă şi s-o ducă la curăţătorie a doua zi de dimineaţă. Tocmai voia să flirteze cu el – „Cred că acum o să trebuiască să te dezbrac de cămaşa asta, frumosule!” – dar tocmai când i se contura acel gând în minte, el o plesnise cu toată forţa peste faţă. Sunetul loviturii fusese asurzitor, iar durerea, intensă.

Şi după aceea?

Privind în urmă, Beverly ştia că ar fi trebuit să plece. Ar fi trebuit să ştie că Gary era un cameleon, un bărbat care învăţase să-şi ascundă adevărata fire. Ea nu era naivă; văzuse la televizor documentare despre bărbaţi abuzivi şi citise articole în reviste.

Însă dorinţa ei de a crede şi a avea încredere depăşise bunul-simţ.

„El nu-i aşa!”, îşi spunea ea.

Gary îi cerea iertare plângând, iar ea îl credea ori de câte ori el îi spunea că-i părea rău. Îl crezuse atunci când îi spusese că o iubea, că reacţionase fără să gândească. Îl crezuse atunci când îi spusese că un astfel de incident n-avea să se mai întâmple niciodată.

Dar pentru că ea devenise un clişeu viu, şi viaţa i se transformase într-unul. Bineînţeles că, până la urmă, el o lovise din nou; cu timpul, palmele acelea se transformaseră în pumni. Mereu în stomac sau îl zona lombară, unde vânătăile nu se vedeau, chiar dacă loviturile o lăsau chircită la pământ, chinuindu-se să respire, cu vederea înceţoşată. În clipele acelea, Gary se făcea roşu la faţă, iar vena de pe frunte i se umfla ori de câte ori urla la ea. Izbea farfurii şi căni de pereţii bucătăriei, lăsând cioburi peste tot în jurul lui Beverly. Aşa se încheia mereu un ciclu de violenţă al lui Gary. Furia scăpată de sub control. Urletele. Provocarea durerii. Dar de fiecare dată, în loc să se termine pentru totdeauna, ciclul o lua de la capăt. Cu scuze, promisiuni şi cadouri precum flori, cercei sau lenjerie. Şi deşi lui Beverly continuau să-i vină în minte numeroase semnale de avertisment, ele erau înăbuşite de o dorinţă renăscută de a crede că, de data aceea, el se schimbase. Iar timp de zile sau săptămâni, Gary redevenea bărbatul cu care ea se măritase. Ieşeau în oraş cu amicii, iar oamenii îi lăudau pentru căsnicia lor perfectă; prietenele ei nemăritate îi spuneau că fusese foarte norocoasă fiindcă mersese la altar alături de un bărbat ca Gary.

Uneori, Beverly chiar le credea. Pe măsură ce trecea timpul, îşi tot impunea să nu facă nimic din ceea ce l-ar fi putut supăra pe Gary. Era soţia perfectă, iar ei trăiau în căminul perfect, exact aşa cum îşi dorea el. Beverly făcea patul având întotdeauna grijă ca pilota să fie dreaptă şi netezită, iar pernele, umflate exact atât cât trebuia. Îi

împăturea şi-i punea lui Gary hainele în sertare, organizate pe culori. Îi lustruia pantofii şi-i alinia lucrurile în dulapuri. Avea grijă ca telecomanda televizorului să se afle pe măsuţa de cafea, întoarsă cu precizie spre colţul camerei. Ea ştia ce-i plăcea soţului ei – avea el grijă să-i dea de înţeles – şi-şi petrecea zilele făcând tot ceea ce era important pentru el. Dar tocmai atunci când credea că tot răul trecuse, ceva se întâmpla. Friptura de pui pe care o gătise ea era prea uscată, sau el găsea prosoapele uitate în uscător, sau una dintre plantele de pe pervaz începuse să se veştejească. După o astfel de constatare, faţa lui Gary se crispa brusc. Obrajii i se înroşeau, pupilele i se micşorau, iar în acele seri el începea să bea mai mult, trei sau patru pahare de vin în loc de unul singur. Şi apoi zilele şi săptămânile care urmau semănau cu mersul pe un câmp minat, unde un singur pas greşit ducea la inevitabila explozie, urmată de durere.

Dar asta era o poveste veche de când lumea, nu? Istoria lui Beverly era aceeaşi cu a atâtor altor mii, poate chiar milioane de femei. Acum ea înţelegea că ceva nu era în regulă cu Gary, ceva ce nu putea fi reparat niciodată. Iar el era dotat în mod natural cu un fel de radar malefic, intuitiv, unul care părea să-i arate cât de departe putea să meargă. Cât timp Beverly fusese însărcinată, el n-o atinsese nici măcar o dată; ştiuse că, dacă i-ar fi făcut ceva ce i-ar fi putut dăuna copilului, ea l-ar fi părăsit. Nici în primele câteva luni de după naşterea lui Tommie n-o atinsese, pe când ea nu dormea nopţile. Fusese singura perioadă din căsnicia lor în care ea îşi abandonase complet responsabilităţile. Continuase să gătească pentru el, să-i spele hainele, să-i lustruiască pantofii şi să-l sărute aşa cum îi plăcea lui, dar uneori camera de zi era răvăşită atunci când el venea acasă de la serviciu, iar adeseori Tommie avea urme de băluţe sau de vomă pe hăinuţe. Abia după ce băieţelul împlinise cinci sau şase luni, el o pălmuise din nou. În noaptea aceea, Gary îi adusese lui Beverly un neglijeu, într-o cutie legată frumos

cu o fundă roşie. Ea ştiuse întotdeauna că lui Gary îi plăcea s-o vadă purtând neglijeuri, aşa cum era şi foarte pretenţios atunci când venea vorba de sex. Voia mereu ca ea să-i şoptească anumite lucruri la ureche, voia să fie fardată şi să aibă părul aranjat, voia să-l implore s-o ia, îi plăcea s-o audă vorbind murdar. Însă în noaptea aceea, atunci când el îi dăruise neglijeul, ea era extrem de obosită. Tommie plânsese şi tot plânsese cu o noapte înainte, continuând şi a doua zi, cât timp Gary fusese la serviciu. După ce el se întorsese acasă, ea lăsase deja garda jos, convinsă că furia, urletele şi durerea erau de domeniul trecutului, aşa că-i spusese că era prea obosită. Dar îi promisese să poarte neglijeul noaptea următoare şi să facă din acea întâlnire amoroasă una de neuitat. Însă nu asta îşi dorea Gary. El o voia pe Beverly în noaptea aceea, nu în cea următoare, iar ea se trezise deodată clipind din ochii înlăcrimaţi, cu obrajii arzându-i acolo unde lăsaseră urme palmele lui.

Urmaseră iarăşi scuzele. Cadourile de după. Gândul ei că ar fi trebuit să-l părăsească. Dar unde s-ar fi dus? Înapoi acasă, cu coada între picioare, ca să-i spună ceilalţi că făcuse o greşeală măritându-se prea tânără? Că făcuse o greşeală îndrăgostindu-se de bărbatul nepotrivit? Chiar dacă putea înfrunta nesfârşitele comentarii ale celorlalţi, el avea s-o găsească acolo. *Ar fi fost primul loc în care ar fi căutat-o.* Cât despre mersul la poliţie, Gary *era* poliţia, cea mai puternică poliţie din toată lumea, aşa că cine avea s-o creadă? Mai mult decât atât, mai trebuia să se gândească şi la Tommie. Multă vreme, Gary îl îndrăgise pe Tommie. Îi vorbea, se jucau împreună şi îl ţinea de mână pe micuţ atunci când acesta începuse să umble prin casă. Beverly ştia cât de greu le era copiilor să crească doar cu un părinte; îşi promisese ei înseşi să nu-i facă niciodată aşa ceva lui Tommie. Faptul că Gary nu voia să schimbe scutece nu părea atât de important, din moment ce era dispus să petreacă atât de mult timp

împreună cu fiul lui, până într-atât încât Beverly se simţea uneori neglijată.

Beverly înţelegea acum că Gary făcuse cu Tommie exact acelaşi lucru pe care îl făcuse şi cu ea. Se prefăcea a fi alt om decât acela care era cu adevărat. Se prefăcea că era un tată iubitor, tatăl ideal. Dar Tommie crescuse şi se mai întâmpla să piardă câteodată vreo jucărie ascuţită, pe care Gary călca, sau pe podeaua din baie rămâneau băltoace după ce Tommie se îmbăia. Furia dinlăuntrul lui Gary putea hiberna, dar nu putea dormi o veşnicie, aşa că după ce Tommie crescuse, Gary începuse să vadă tot mai multe imperfecţiuni la fiul lui şi chiar ajunsese să creadă că recunoştea elemente din Beverly în firea lui Tommie. În cele din urmă, redevenise omul care era cu adevărat. Beverly ştia tot ce era de ştiut în privinţa tonului aspru şi a ţipetelor ocazionale; dar lucrul la care nu se aşteptase fuseseră vânătăile pe care ea începuse să le descopere pe coapsele şi pe braţele lui Tommie. Ca şi cum Gary strânsese prea tare, sau poate că mersese până într-acolo încât îşi ciupise fiul.

Refuzase să creadă că soţul ei ar fi fost în stare de aşa ceva. Ori de câte ori ea făcea vreo greşeală, Gary îi spunea că o făcuse dinadins. Dar Tommie era doar un copilaş, iar Gary trebuia să înţeleagă că băieţeii mai făceau şi greşeli, nu? Că nimic din ceea ce făcea Tommie şi îl enerva pe tatăl lui nu era făcut dinadins. Beverly mersese la bibliotecă, dar informaţiile pe care le găsise n-o ajutaseră prea mult. O, citise tot ce găsise. Cărţi, articole, sfaturi ale forţelor de ordine, teorii ale psihologilor şi psihiatrilor, iar realitatea era amestecată. Uneori, un soţ abuziv devenea abuziv şi cu copiii lui, iar alteori, nu.

Dar ciudatele vânătăi…

Mai era şi faptul că Tommie se schimbase. Dintr-un băieţel vesel, zâmbăreţ şi sociabil, devenise băieţelul pe care mama lui îl vedea acum. Niciodată Tommie nu recunoscuse nimic, dar Beverly începuse să vadă frica zugrăvită pe faţa lui ori de

câte ori zărea pe alee maşina lui Gary, care se întorcea de la serviciu. De asemenea, îl vedea pe micuţ afişând un entuziasm forţat atunci când Gary îl îndemna să se joace împreună cu mingea prin curte. Beverly îşi mai amintea şi că Tommie căzuse cu câteva luni în urmă, pe când învăţa să meargă pe bicicletă. Roţile ajutătoare ar fi trebuit să ţină bicicleta dreaptă, dar n-o făcuseră, iar Tommie, cu coatele şi cu genunchii juliţi şi plângând amarnic, se aruncase în braţele mamei, în timp ce Gary nu se mai oprea din comentat despre cât de lipsit de reflexe era fiul lui. Beverly îşi amintea cum, cu timpul, Gary începuse să fie tot mai puţin interesat de Tommie; îşi amintea cum el începuse să-l trateze pe băieţel ca pe un bun personal, nu ca pe un copil care trebuia iubit. Îşi amintea că Gary îi spusese că ea îl alinta pe Tommie şi că acesta avea să crească un fătălău. Îşi amintea că, în prima zi de grădiniţă a lui Tommie, lui Gary nu păruse să-i pese de altceva în afară de faptul că ouăle de la micul-dejun erau fierte prea tare.

Şi ciudatele, inexplicabilele vânătăi…

O fi fost Gary tatăl lui Tommie, dar Beverly era mama lui. Ea îl purtase în pântec şi ea îl născuse. Ea îl alăptase şi ea era cea care-l ţinuse în braţe noapte de noapte, până când el, în cele din urmă, începuse să doarmă mai mult de câteva ore. Ea îi schimbase scutecele, îi făcuse de mâncare, avusese grijă să fie vaccinat şi îl dusese la medic atunci când avusese febră atât de mare, încât se temuse că avea să rămână cu probleme neurologice. Ea îl ajutase să înveţe să se îmbrace singur şi-i făcuse baie, plăcându-i la nebunie fiecare dintre momentele petrecute alături de fiul ei, delectându-se cu inocenţa şi cu dezvoltarea continuă ale lui Tommie, chiar dacă Gary îşi continuase ciclurile nesfârşite de abuzuri la adresa ei, care surveneau întotdeauna după ce Tommie adormea.

În cele din urmă, Beverly îşi spusese că n-avea de ales decât să facă ceea ce se impunea, dat fiind impasul în care ajunsese. Aplicarea legii ieşea din

calcul; întoarcerea acasă ieşea din calcul. *Orice* avea legătură cu fosta ei viaţă ieşea din calcul. Ea trebuia să dispară şi era de neconceput să-l lase pe Tommie în urmă. Dacă ea n-ar mai fi fost prin preajmă, pe cine şi-ar fi vărsat nervii Gary?

Beverly ştia. În adâncul sufletului, ştia exact ce avea să se întâmple cu Tommie, aşa că atunci când pusese la cale planul de evadare, se luase de la început în calcul împreună cu fiul ei, chiar dacă asta însemna că Tommie trebuia să-şi abandoneze prietenii, jucăriile şi cam orice altceva, ca să poată începe amândoi o viaţă cu totul nouă.

CAPITOLUL 14

În ciuda orei târzii, Beverly nu era obosită. Clocotea de o neîntreruptă energie nervoasă – pe care probabil că o datora faptului că se tot gândise la Gary – aşa că s-a ridicat din balansoar şi s-a întors la bucătărie. S-a uitat la cutiile de vopsea şi de amorsă, simţindu-se cuprinsă de bucurie, în ciuda amintirilor. După ce termina de zugrăvit, bucătăria avea să fie atât de veselă! Beverly a pornit radioul cu sonorul scăzut, ca să nu-l trezească pe Tommie, dar oricum muzica a început să-şi facă simţit efectul magic, spulberându-i gândurile de mai devreme.

Acum, cu lumea de dincolo de ferestre cufundată în întuneric, Beverly s-a gândit la felul în care zâmbise Tommie în timp ce prindea mormoloci. Astfel, ea şi-a îngăduit să creadă că totul avea să fie bine. Da, existau provocări, dar toată lumea se confrunta cu aşa ceva, iar oamenii ar fi trebuit să înveţe să le mai dea încolo de mărunţişuri, nu? Ea avea acum mâncare, un acoperiş deasupra capului, siguranţă şi anonimat. Tommie era la şcoală şi avea ea să câştige şi bani cumva. Era deşteaptă, capabilă, şi se găsea mereu cineva care să aibă nevoie de o menajeră, sau de o bucătăreasă, sau de o bonă, sau de cineva care să le citească bătrânilor pentru că vederea li se degradase odată cu trecerea vremii. Iar Tommie avea să se adapteze. Chiar dacă încă nu spusese nimic despre noi prieteni, destul de curând avea să cunoască el un băiat ori o fată din clasa lui, cu care să se joace în pauze, pentru că asta făceau copilaşii la vârsta asta. Lor nu le păsa cine era unul sau altul şi ce făcea unul sau altul, nu le păsa nici măcar dacă purtau aceleaşi haine zi după zi. Copilaşii voiau pur şi simplu să se joace. Cât despre Peg…

Beverly a scos un hohot de râs sonor la amintirea gândului prostesc care-i trecuse prin cap în timp ce ieşea din magazin, a râs că ideea aceea putuse să

prindă rădăcini în mintea ei. Nu că ar fi lăsat garda jos, bineînţeles. Probabil că Gary deja îi semnalase dispariţia pe canalele guvernamentale, distribuindu-i fotografia şi datele personale, dar el n-avea cum să stea de vorbă personal cu fiecare poliţist sau şerif din ţară. Deocamdată, ea era doar un nume şi o fotografie necunoscută pe un afiş expus pe zidul poştei sau într-un inbox al autorităţilor, alături de fotografiile unor terorişti, rasişti sau spărgători de bănci. Într-o lume în care infracţiunile erau de necontrolat şi oamenii făceau lucruri îngrozitoare în fiecare zi, pur şi simplu nu era posibil ca vreun lucrător din rândurile poliţiei să ţină pasul cu numele, feţele şi descrierile individuale de peste tot din ţară. Şi aşa era dificil să încerce să ţină pasul cu relele care se întâmplau local.

Oare ce fusese în mintea ei?

— Mă asigur doar că suntem în siguranţă, a şoptit.

Şi-a dorit din nou să fi luat mai multe haine pentru ea şi Tommie. În dulapul ei… Nu, şi-a corectat Beverly gândul, nu era dulapul ei, nu *mai* era. În *fostul* ei dulap, avea o pereche splendidă de pantofi Christian Louboutin, cu superbe tălpi roşii, din aceia purtaţi de vedete la galele sofisticate sau la premierele cinematografice. I-i dăruise Gary de ziua ei şi era unul dintre puţinele cadouri pe care nu le primise drept reparaţie după vreun acces de violenţă al soţului ei. Beverly nu mai avusese niciodată asemenea pantofi. I-ar fi putut îndesa în rucsacul ei şi poate că ar fi trebuit s-o facă. Probabil că ar fi fost plăcut să-i mai poată purta din când în când, doar ca să-i admire, precum făcuse Dorothy din *Vrăjitorul din Oz* cu balerinii aceia rubinii, dar, dacă se gândea mai bine, ideea nu era deloc strălucită. Situaţia ei de acum era una cu totul diferită de cea de dinainte, la care nu s-ar mai fi întors pentru nimic în lume. Casa în care locuia acum era noul ei cămin, iar în acea clipă ea se afla în noua ei bucătărie.

— Iar mâine pereţii o să fie galbeni, a murmurat ea.

Dar trebuia ca acei pereţi să fie mai întâi curăţaţi, aşa că Beverly a luat aceeaşi cârpă folosită mai devreme şi a început să frece din nou, fără să se grăbească, pregătind bine suprafeţele astfel încât să prindă amorsa. A curăţat şi a frecat, în timp ce muzica îi dădea uneori ghes să danseze. Deja îşi putea imagina cât de frumos avea să arate bucătăria cu lumina dimineţii pătrunzând prin ferestre.

După ce a terminat lucrul, şi-a dat seama că se făcuse târziu. Pentru unii oameni, putea fi deja dimineaţă. În ideea de a-l auzi pe Tommie după ce acesta avea să se trezească, Beverly s-a întins pe canapeaua din camera de zi. Apoi, ca şi cum creierul ei ar fi hotărât pur şi simplu să se deconecteze, a aţipit, dar s-a trezit chiar înainte să-l audă pe Tommie coborând treptele.

Dus era sentimentul de uşurare pe care-l încercase seara trecută. Nu trăia aceeaşi stare pe care o avusese în urma visului cu piratul şi nici nu simţea panica ce o copleşise după ce Peg îi spusese că i se părea cunoscută. Avea mai degrabă un sentiment înăbuşit de groază, ce semăna cu un zumzet enervant, senzaţia că-i scăpase din vedere ceva important în legătură cu evadarea ei.

Gary trebuia să-i fi găsit în casă actele de identitate şi telefonul, semn că voia să se facă pierdută. Fără carte de identitate, nu putea să ia avionul în nicio direcţie, aşa că primele investigaţii ale lui Gary ar fi trebuit să aibă loc în gări şi autogări. Dar Beverly se gândise deja la asta şi, bineînţeles, îşi luase măsuri de precauţie. Zeci de autobuze porneau în nenumărate direcţii în cursul unei dimineţi, ceea ce l-ar fi împiedicat pe Gary să le dea de urmă fugarilor, dat fiind că el nici măcar nu ştia când anume plecaseră ei.

Şi care ar fi fost următorul pas al lui Gary? Să stea de vorbă cu vânzătorii de bilete, firește, dar ce ar fi putut afla? Nimeni n-avea cum să-şi amintească de o mamă însoţită de fiul ei. Nimeni n-

avea cum să-şi amintească de o blondă cu părul lung. Următoarea mişcare a lui Gary ar fi fost să-i interogheze pe şoferii de autobuz, dar cu atât de multe curse în weekendul în care dispăruseră ea şi Tommie, cercetările lui Gary aveau să dureze ceva timp. Până la urmă, el ar fi putut să dea de şoferul autobuzului cu pricina, dar ce-ar fi aflat? Nimic, din moment ce în autobuz nu fusese văzută nicio mamă care să călătorească însoţită de fiul ei. Iar Gary ar mai fi aflat că şoferul fusese înlocuit de un altul şi că nicio mamă şi niciun fiu nu sosiseră la o destinaţie anume, nici nu coborâseră împreună din autobuz. Şi chiar dacă ambii şoferi s-ar fi uitat în oglinda retrovizoare şi i-ar fi văzut pe ea şi pe Tommie şezând pe locuri alăturate – ceea ce era puţin probabil, Tommie fiind foarte scund – oare cel de al doilea şofer şi-ar fi amintit exact unde şi când coborâseră ei? Cine ar fi putut rememora un asemenea lucru, mai ales după ce ar fi trecut ceva timp, pe o rută presărată cu atâtea opriri, cu atâţia oameni urcând şi coborând de fiecare dată? Ar fi fost ca şi cum ai fi încercat să-ţi aminteşti o faţă oarecare dintr-o mulţime aflată în continuă mişcare.

Beverly hotărî că se afla în deplină siguranţă, fiindcă fusese precaută. Da, se afla în deplină siguranţă pentru că se gândise la toate, pentru că ştiuse exact cum urma să-şi întreprindă Gary investigaţia. Cu toate astea, simţea cum o străbătea valul de anxietate, urcând pe dinlăuntrul ei precum bulele de aer ce se ridică în apă. În clipa în care avu, în sfârşit, revelaţia, se simţi de parcă Gary însuşi i-ar fi tras un pumn în stomac.

„Camerele de supraveghere!”, şi-a spus ea în gând.

O, Doamne!

Dacă autogara avea camere de supraveghere?

PARTEA A TREIA
— COLBY —

CAPITOLUL 15

De dimineaţă, am ieşit la alergare sub cerul fără nori al Floridei. Aerul era apăsător şi umed, iar după ce am ajuns pe plajă a trebuit să-mi scot tricoul şi să-l folosesc pe post de bandană, ca să nu-mi picure sudoare în ochi.

Am alergat pe nisipul bătătorit de pe linia apei, trecând pe lângă Bobby T's şi pe lângă un şir de moteluri şi de hoteluri, inclusiv pe lângă Don, înainte să întorc şi să mă îndrept către apartamentul meu. Mi-am stors tricoul, şortul şi şosetele înainte să intru la duş ca să mă răcoresc. După aceea, toate hainele au ajuns în maşina de spălat şi abia după două căni de cafea m-am simţit pregătit să-mi încep ziua.

Mi-am luat chitara şi mi-am petrecut următoarele două ore cizelând melodia pe care i-o cântasem lui Morgan, gândindu-mă din nou că era reuşită, dar nu întru totul. Aveam sentimentul că exista ceva special în legătură cu ea, o nuanţă pe care trebuia doar s-o identific. Însă pe măsură ce continuam cu modificările, mă tot întrebam dacă aveam s-o mai văd vreodată pe Morgan.

Am mâncat de prânz, am ieşit la o plimbare pe plajă şi apoi am continuat să încerc diferite variante ale cântecului, până când a venit timpul să plec la Bobby T's. Pentru că era duminică, nu mă aşteptam la un public prea numeros, dar când am ajuns acolo am văzut că toate mesele erau deja ocupate. Am scrutat mulţimea şi mi-am dat seama că Morgan şi prietenele ei nu veniseră. M-am străduit din răsputeri să-mi ignor sentimentul de dezamăgire.

Am cântat prima serie de melodii – un amestec de preferate ale publicului şi de compoziţii proprii – iar după aceea am trecut la următoarea serie, apoi la a treia, după care am început să accept dedicaţii. Pe la jumătatea spectacolului, publicul devenise mai numeros. Nu la fel ca în serile de vineri, dar erau

destui spectatori în picioare, iar de pe plajă continuau să vină şi mai multe persoane.

Mai aveam de cântat doar un sfert de oră, când au apărut Morgan şi prietenele ei. Nu ştiu cum, în ciuda aglomeraţiei, ele au reuşit să găsească locuri. Am reuşit să-i prind privirea lui Morgan, iar ea m-a salutat scurt, făcându-mi cu mâna. Mai aveam un singur cântec de interpretat. Înainte să încep, mi-am dres glasul.

— Următoarea piesă e pentru toţi cei de aici, care se distrează grozav pe plajă sau la piscină! am spus eu cu glas tare şi cu un zâmbet care i se adresa în mod special lui Morgan, după care m-am lansat în „Margaritaville”.

Mulţimea a ovaţionat şi a început să cânte la unison. N-a trecut mult şi le-am văzut pe Morgan şi pe prietenele ei alăturându-se, aşa că, în ceea ce mă privea, spectacolul s-a terminat într-o notă optimistă.

CAPITOLUL 16

Atunci când, în cele din urmă, am lăsat chitara din mână, soarele asfinţise, lăsând doar o dungă galbenă la orizont. Am început să-mi strâng lucrurile, timp în care câteva persoane din public au venit pe scenă ca de obicei, felicitându-mă şi punându-mi tot felul de întrebări, dar eu nu m-am întins prea mult la vorbă şi m-am dus direct la Morgan şi la prietenele ei.

Imediat ce am ajuns aproape, am văzut expresia de încântare a lui Morgan. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurţi, albi, şi într-o bluză galbenă, al cărei decolteu adânc lăsa să i se vadă pielea sărutată de soare.

— A fost foarte drăguţ! a spus ea. Pot presupune că melodia aceea ne-a fost dedicată mie şi prietenelor mele? Pentru că ţi-am spus ce anume beau ele la piscină?

— Mi s-a părut potrivit, am adeverit eu privindu-i faţa delicată, pe care lumina difuză de la bar arunca umbre capricioase. Cum ţi-a fost ziua? Ce-ai mai făcut?

— Nu mare lucru. Ne-am trezit târziu, am repetat o oră şi jumătate şi apoi am stat la piscină. Dar cred că am făcut prea multă plajă. Îmi simt pielea fierbinte.

— Ce aţi repetat?

— Coregrafia noului nostru dans. Sunt trei melodii, ceea ce e mult pentru noi. Am ajuns în punctul în care ştim toate mişcările, dar e nevoie de multe repetiţii ca să fim sigure că ne sincronizăm perfect.

— Şi când filmaţi?

— Sâmbăta asta, pe plajă. Chiar în spatele hotelului nostru.

— Trebuie să-mi spui la ce oră, ca să vin şi eu.

— Mai vedem! a ciripit ea. Tu ce faci acum? Ai planuri?

— Mă gândeam să merg undeva ca să mănânc.

— Vrei să vii cu noi? Mergem la Shrimpys Blues.

— Şi prietenele tale ce părere au?

— A fost ideea lor, a răspuns ea, râzând. Tu de ce crezi c-am aşteptat să termini de cântat?

CAPITOLUL 17

Mi-am pus lucrurile în camionetă, în timp ce ele au chemat un Uber în parcare. M-am gândit că urma să merg în spatele maşinii lor, dar Morgan a venit în fugă spre mine.

— Ne vedem acolo! le-a strigat prietenelor ei peste umăr. Presupunând că nu te deranjează, desigur, a adăugat ea după ce a ajuns la mine.

— Deloc.

Am ajutat-o să urce şi apoi m-am urcat şi eu pe partea cealaltă. Uberul ajunsese deja, iar prietenele ei s-au înghesuit pe bancheta din spate a unei berline argintii, de dimensiuni medii. Imediat ce m-am încadrat în trafic, m-am poziţionat în spatele ei.

— Mai am o întrebare despre ferma ta, a spus Morgan.

— Vorbeşti serios?

— Subiectul ăsta mi se pare interesant.

— Care-i întrebarea?

— Dacă găinile tale nu sunt închise în cuşti, de ce nu fug? Şi cum găseşti ouăle? Nu sunt împrăştiate prin toată curtea? Ca la vânătoarea de ouă de Paşte?

— Izlazurile sunt înconjurate de garduri, însă găinile sunt creaturi sociale, aşa că le place să stea grupate. În plus, le place umbra, acolo fiind şi locul unde îşi au hrana şi apa. Cât despre ouă, găinile sunt antrenate să folosească cuibare, iar ouăle ajung în nişte jgheaburi, de unde noi le colectăm.

— Vă antrenaţi găinile?

— Trebuie. Ori de câte ori avem câte o nouă generaţie de puicuţe, eu stau cu ele şi de fiecare dată când una dintre ele se ouă, eu iau oul şi îl duc în cuibar. Găinile preferă în general să se ouă în locuri întunecoase şi liniştite, aşa că, după ce ajung pe cuibar, desigur că-şi zic în sinea lor: „O, ce drăguţ!” şi încep să-l folosească regulat după aceea.

— Nemaipomenit!

— Probabil că da. Toate astea fac parte din îndatoririle unui fermier.

— Mai îndeplineşti şi alte munci de-ale fermei? Cum ar fi… să conduci tractorul, să zicem?

— Bineînţeles. Şi trebuie să ştiu şi cum să-l repar. Mai trebuie să fac, de asemenea, multă tâmplărie, să mă ocup de instalaţiile sanitare, chiar şi de cele electrice.

Faţa lui Morgan s-a luminat.

— Măi, să fie, bărbat de bărbat! Cred că e plăcut să ştii că dacă vine vreo apocalipsă a zombilor, tu o să fii unul dintre supravieţuitori!

Am râs.

— Nu pot spune că mi-am pus vreodată problema în felul ăsta.

— Prin comparaţie, viaţa mea pare plictisitoare.

— Nu ştiu ce să zic.

— Şi sora ta, ea cum e? Bine, ştiu că e artistă şi că locuiţi împreună, dar cum ai descrie-o tu? În trei cuvinte!

Mi-am lipit capul de tetieră, nedându-mi seama cât de multe aş fi vrut să-i spun, aşa că m-am hotărât să prezint doar esenţialul.

— Inteligentă. Talentată. Generoasă.

Deşi aş fi putut adăuga că era aproape o supravieţuitoare, n-am făcut-o. În schimb, i-am povestit lui Morgan că Paige aproape că mă crescuse, ceea ce explica în cea mai mare parte de ce eram atât de apropiaţi.

— Şi mătuşa ta? a insistat ea.

— Stoică. Muncitoare. Onestă. Nu i-a fost uşor după moartea unchiului meu, dar după ce am început să facem schimbări la fermă, a redevenit cea de odinioară. Acum ferma îi ocupă cam toată viaţa, dar mătuşa mea iubeşte locul ăsta. În ultima vreme tot încearcă să mă convingă să ne extindem afacerea cu carne de vită organică de la vaci crescute cu iarbă, chiar dacă n-am crescut niciodată vite şi nu ştiu deloc cum se face.

— Ar putea fi o idee bună. Oamenilor le place să aibă alternative sănătoase în privinţa alimentaţiei.

— Mda, dar asta presupune multe. Să ai suficiente păşuni, de exemplu, sau să găseşti un

abator bun şi să organizezi transportul, sau să alegi rasele potrivite, iar apoi să găseşti clienţi, pe lângă un milion de alte lucruri. Ar putea fi mai multă bătaie de cap decât merită.

În faţa mea, automobilul argintiu a încetinit şi a intrat în parcarea unui restaurant. După ce s-a oprit, l-am ocolit şi am parcat.

Înăuntru, şefa de sală ne-a condus într-un separeu dintr-un colţ îndepărtat al restaurantului. Imediat ce ne-am aşezat şi am primit câteva complimente extrem de entuziaste pentru reprezentaţia mea, a început interogatoriul. Asemenea lui Morgan, nici prietenelor ei nu le venea a crede că eram fermier, exprimându-şi aceeaşi curiozitate ca şi Morgan faţă de activităţile mele cotidiene. Apoi m-au luat şi ele la întrebări despre copilăria mea, familie şi anii petrecuţi în formaţie. Între băuturi şi mâncare, am reuşit să aflu şi eu câteva detalii despre ele. Stacy crescuse la Indianapolis, avea un iubit pe nume Steve şi voia să devină medic pediatru. Holly era dintr-un orăşel din Kentucky şi crescuse făcând aproape toate sporturile care se practicau acolo. Maria era din Pittsburg, avea şi ea un iubit şi nutrea visul de-a ajunge să participe la emisiunea *Dansez pentru tine.*

— Realist vorbind, însă, probabil că o să ajung să lucrez într-un studio de dans şi poate că o să deschid şi eu unul într-o zi. Asta, dacă mama n-o să-mi permită să fac coregrafie alături de ea.

— Şi crezi că o să te lase?

— Ea spune că mai am încă multe de învăţat, a răspuns Maria dându-şi ochii peste cap. E cam dură în privinţa asta.

Spre deosebire de Morgan, Maria nu s-a sfiit să-mi arate pagina lor de TikTok. A căutat un filmuleţ cu ele patru dansând şi mi-a dat telefonul. După ce s-a terminat filmuleţul, ea a accesat încă unul, iar apoi pe cel de al treilea.

— Cred că el şi-a dat seama despre ce e vorba! a intervenit Morgan, încercând să ia telefonul.

— Încă vreo două sau trei! a protestat Maria, ferindu-se.

Am înţeles de ce erau atât de urmărite pe TikTok; numerele lor foloseau coregrafii de inspiraţie K-pop, genul acela originar din Coreea de Sud, cu mai multe stiluri muzicale combinate, şi erau sexy într-un mod amuzant, dar nu exagerat. Nu-mi dădeam seama la ce anume mă aşteptasem, dar cu certitudine că eram impresionat.

După aceea, interogatoriul s-a concentrat din nou asupra mea; la fel ca şi Morgan, celelalte fete s-au arătat interesate în principal de găini şi de roşii, dar s-au încruntat aflând că la fermă se cultiva tutun. Şi, la fel cum îi povestisem şi lui Morgan, le-am dat amănunte despre perioada mea de răzvrătire, despre anii petrecuţi în formaţie şi despre cum devenisem, de fapt, fermier. În mod clar, Morgan acceptase cu resemnare curiozitatea prietenelor ei faţă de mine; din când în când, privirile ni se întâlneau şi ea părea să-şi ceară scuze pe muteşte.

Au refuzat să mă lase să plătesc; în schimb, am pus cu toţii bani în mijlocul mesei, suficienţi cât să includă şi un bacşiş generos. M-am trezit gândindu-mă că fiecare dintre cele trei fete era, în felul ei, la fel de impresionantă ca şi Morgan. Erau, fără excepţie, încrezătoare, ambiţioase şi stăpâne pe sine.

După ce am ieşit din restaurant, eu şi Morgan am rămas în urma celorlalte. Studiind-o în lumina filtrată de deasupra uşii, am avut senzaţia că, dacă n-aş mai fi revăzut-o niciodată, asta m-ar fi afectat foarte tare.

— Îmi plac prietenele tale, am spus eu. Vă mulţumesc pentru invitaţia la masă!

— Şi eu îţi mulţumesc pentru că eşti de treabă! a răspuns ea strângându-mă uşurel de braţ.

— Ce aveţi în program mâine?

— Nimic clar. Sunt sigură că o să repetăm de dimineaţă şi probabil că o să ne petrecem o parte din zi la piscină, însă Holly a mai spus că ar vrea să meargă la cumpărături sau să viziteze Dalí, a

răspuns ea, iar apoi, ca şi cum şi-ar fi dat seama dintr-odată cu cine stătea de vorbă, a continuat: E vorba de un muzeu în St. Petersburg, dedicat creaţiilor lui Salvador Dalí, care a fost un pictor suprarealist.

— Sora mea mi-a spus câte ceva despre el, am zis eu.

Probabil că Morgan a simţit o anumită nuanţă în tonul meu.

— Nu te interesează?

— Nu ştiu suficient de multe despre artă ca să fiu sau să nu fiu interesat.

Ea a scos din nou râsul acela huruit şi grav.

— Măcar eşti sincer! Dar tu ce program ai?

— Nu m-am decis. Probabil că o să ies la alergare, dar după aceea, cine ştie?

— O să compui încă un cântec?

— Da, dacă îmi vine vreo idee.

— Ce bine ar fi dacă mi s-ar întâmpla şi mie să-mi vină în minte cântece aşa, din senin! În schimb, eu trebuie să-mi storc creierii.

— Mi-ar plăcea să ascult ceva compus de tine. Mai ales acum, că te-am văzut dansând.

— Mda, a răspuns ea. Că tot veni vorba, află că Maria e foarte mândră de numărul nostru!

— Are şi de ce. Sunteţi grozave toate patru! Dacă aş fi ştiu despre voi, v-aş fi urmărit şi eu la fel ca toate celelalte milioane de admiratori ai voştri.

Exact atunci, luminile unor faruri au semnalat sosirea Uberului chemat de fete. Am văzut-o pe Holly uitându-se la ecranul telefonului şi pe urmă la numărul de înmatriculare al maşinii, confirmând potrivirea şi îndreptându-se spre maşină chiar înainte ca aceasta să apuce să oprească.

— Dacă vrei, te pot duce eu cu maşina la hotel!

— Merg împreună cu prietenele mele, dar mulţumesc oricum! a răspuns Morgan, iar apoi a adăugat repede: Mă bucur că ai avut ocazia să le cunoşti.

— Mi-a făcut plăcere.

Ea a mai rămas locului preţ de o clipă, de parcă nu-i venea să se dea dusă.

— Cred că ar cam trebui să plec.

— Probabil că da.

— Poate că o să venim la următorul tău spectacol.

— Mi-ar plăcea.

— Iar dacă mai compui un cântec, vreau să fiu prima care îl ascultă!

— S-a făcut! am exclamat, având sentimentul că amândoi trăgeam de timp, iar următoarele cuvinte aproape că mi-au venit automat: Ai mers vreodată cu caiacul?

— Poftim?

— Prietenul meu, Ray, mi-a spus că există un loc în care se pot închiria caiace cu care să vâsleşti printre mangrove. El e de părere că e foarte plăcut.

— Şi de ce îmi spui mie asta?

— Mă întrebam dacă ai vrea să mergi cu mine. Mâine, aş fi zis, din moment ce tot n-ai planificat nimic oficial.

Nu era cel mai elegant mod de-a invita o fată să iasă cu mine, însă în clipa aceea atât mi-a venit în minte.

Ea şi-a pus mâinile în şolduri.

— Şi la ce oră te-ai gândit că am putea pleca?

— Pe la nouă dimineaţa? În felul ăsta, ai putea fi înapoi pentru Dalí, pentru piscină sau pentru ce-o mai fi.

— Se poate la zece? Până atunci avem repetiţie.

— Sigur că da. Ce-ai zice să ne vedem în holul hotelului?

Ea mi-a atins din nou braţul, privindu-mă în ochi.

— Abia aştept.

CAPITOLUL 18

Dacă înainte să ajung aici mi-ar fi spus cineva că aveam să invit o fată la o întâlnire pe St. Pete Beach, aş fi râs. Dar privind-o pe Morgan plecând, mă simţeam încântat, întrebându-mă totodată în ce naiba mă băgasem.

Fata asta avea ceva… *carismatic.* Cuvântul îmi venise în minte în timp ce le urmăream îndepărtându-se, şi cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai potrivită mi se părea descrierea. Deşi mare parte din cele aflate despre Morgan sporea diferenţele dintre noi, mi-am dat seama că eu păream singurul preocupat de asta. Pentru Morgan, faptul că amândoi iubeam muzica era cumva un element pe care noi doi îl aveam în comun şi care ei îi era suficient. Cel puţin deocamdată. Sau, în orice caz, suficient ca să ne dăm o primă întâlnire.

Dar încotro duceau toate astea? Iată partea pe care nu reuşeam s-o înţeleg. Oare era un prim pas serios, sau ne îndreptam către un flirt oarecare? Sunt sigur că mulţi tipi ar fi fost fericiţi cu flirtul. Dacă ar fi fost vorba despre oricare altă fată, poate că aşa aş fi fost şi eu. Dar mă simţeam atras de Morgan în feluri mai profunde de atât.

O plăceam, mi-am spus, iar apoi am clătinat din cap, ştiind că afirmaţia nu era exactă.

O plăceam enorm.

CAPITOLUL 19

Nu cred că din pricina emoţiilor, dar indiferent de motiv, m-am trezit în zori şi n-am mai putut adormi. Am ieşit la o alergare de dimineaţă, iar apoi am făcut ordine în apartament. După duş, am trecut pe la băcănie, ca să-mi refac proviziile de gustări şi de băuturi din frigider.

Presupunând că urma să mă ud, mi-am tras pantalonii scurţi peste şortul de baie, mi-am luat un tricou de schimb şi m-am încălţat cu şlapi. Se făcuse deja nouă şi jumătate atunci când am pornit spre hotel.

Foaierul hotelului era la fel de grandios ca tot restul acelui palat roz, aglomerat, scăldat în lumina soarelui dimineţii. Mi-am verificat telefonul şi am găsit un mesaj de la Ray, care mă informa că urma să încep concertul la ora patru în loc de cinci, ceea ce însemna că urma să cânt o oră în plus – nicio problemă; i-am răspuns că aveam să ajung la timp. Morgan a apărut, în sfârşit. Era îmbrăcată lejer, într-un maiou alb, cu spatele gol, şi într-o pereche de pantaloni scurţi dintr-un denim spălăcit, care lăsau să se vadă un crâmpei dintr-un bikini turcoaz. Avea pe umăr un sac de plajă de la Gucci, iar pe cap, o pereche de ochelari de soare scumpi.

— Bună dimineaţa! a spus ea. Scuze, am întârziat puţin, dar mi-a fost greu să mă decid cu ce anume să mă îmbrac.

— Cred că e bine aşa, am asigurat-o eu. Ai tot ce-ţi trebuie?

A dat din cap în semn că da, iar eu am întins braţul spre uşă; o secundă mai târziu, coboram împreună pe aleea în pantă.

— Cum a mers repetiţia?

— Ca întotdeauna. Tocmai când credem că am terminat, Maria iar observă ceva şi trebuie s-o luăm de la capăt.

— Unde repetaţi? Nu v-am văzut pe plajă în dimineţile în care am ieşit la alergat.

— Folosim una dintre sălile de conferinţe de la primul etaj. Probabil că n-ar trebui, dar încă nu s-a plâns nimeni din hotel.

— Vrei să spui că sunteţi un fel de infractoare?

— Uneori, a recunoscut ea. Toată lumea e, nu crezi?

— N-aş fi spus asta despre tine.

— Încă mai sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine.

— Şi ai vrea să mi le dezvălui?

— Numai dacă ştii să pui întrebările potrivite.

— Bine, m-am învoit eu, prefăcându-mă că meditam asupra variantelor. Povesteşte-mi despre fostul tău iubit!

— Nu ţi-am spus niciodată că am avut un iubit.

— Atunci, consideră că am o intuiţie bună.

— Ce vrei să ştii?

— Orice. Cum era? Cât timp aţi fost împreună?

Ea a oftat.

— Era student la drept, cu doi ani mai mare decât mine. Ne-am cunoscut pe vremea când eu eram în primul an de facultate. Dar pe atunci eram foarte preocupată de muzică, de dans şi de cursuri. În plus, voiam să-mi petrec timpul împreună cu prietenele mele. El n-a putut înţelege asta. Se supăra ori de câte ori nu reuşeam să petrec cu el atât de mult timp pe cât şi-ar fi dorit, sau îmi sugera să renunţ la repetiţiile la pian ori la altele asemenea, aşa că a început să mă cam enerveze. După câteva luni am rupt-o cu el şi asta a fost tot. Dar tu? Povesteşte-mi şi tu despre fosta ta iubită. Sau poate că e actuala… iubită? a întrebat ea privindu-mă pieziş.

— Cu siguranţă că e „fostă”, am asigurat-o eu, după care i-am făcut o scurtă prezentare a lui Michelle, a programelor noastre incompatibile şi a mutării ei din oraş.

Păstrându-şi o expresie serioasă, Morgan m-a ascultat ştergându-şi, absentă, lentilele ochelarilor de soare cu marginea maioului.

— Regreţi că relaţia voastră n-a funcţionat? a întrebat ea.

— Poate că la început am regretat întrucâtva. Dar sentimentul ăsta s-a diminuat mult odată cu trecerea timpului.

— Eu n-am regretat niciodată că m-am despărţit, a spus ea.

— E bine de ştiut că poţi da papucii cuiva fără să-ţi pese!

— A meritat-o.

— El a ieşit în pierdere.

Morgan a zâmbit.

— Apropo, prietenele mele te-au plăcut. Te consideră drăguţ, chiar dacă nu sunt sută la sută sigure că a fost o idee bună din partea mea să mă întâlnesc azi cu tine.

— Ar fi putut veni şi ele.

— Nu că s-ar teme că ai putea să mă superi în vreo privinţă, a explicat ea. Doar că eu sunt cea mai mică de vârstă şi cred că uneori ele au sentimentul că trebuie să aibă grijă de mine.

— Ca şi cum ar fi părinţii tăi?

— Exact. Ele sunt de părere că am dus o viaţă ocrotită, ceea ce mă face puţin naivă.

— Şi au dreptate?

— Da, puţin, a recunoscut ea râzând. Dar eu cred că majoritatea celor care urmează o facultate sunt naivi. Face cumva parte din peisaj, mai ales dacă ai crescut într-un cartier select şi provii dintr-o familie bună. Ce ştim noi despre lumea reală, nu? Bineînţeles că dacă le-aş spune asta prietenelor mele, ele ar fi de părere că, pe deasupra, mai sunt şi defensivă.

M-am uitat la ea.

— Dacă are vreo importanţă, să ştii că mie nu-mi pari naivă, am spus. La urma urmei, ai un spray paralizant în geantă!

— Eu cred că ele se referă la emoţiile mele.

N-am ştiut ce să mai spun, aşa că am îndreptat conversaţia către subiecte mai simple. Am vorbit despre filmele şi melodiile care ne plăceau, iar după ce i-am explicat lui Morgan cum unchiul meu m-a învăţat să cânt la chitară, ea mi-a spus că, practic,

ştia cuvintele melodiilor din vreo şase filme Disney încă dinainte să intre la şcoală. Mi-a vorbit despre anii în care lua lecţii de dans şi despre concertele la care cântase şi mi-a povestit cu mare entuziasm despre profesorul de canto cu care luase ore particulare la Chicago. Chiar şi pe vremea facultăţii, continuase să-l viziteze o dată la două săptămâni, în ciuda programului încărcat pe care-l presupunea specializarea pe care ea şi-o alesese. Atunci când, în cele din urmă, a pomenit numele agenţilor pe care urma să-i întâlnească la Nashville şi pe cele ale cântăreţilor pe care aceştia îi reprezentau, analizându-le atât punctele forte, cât şi pe cele slabe şi neuitând să vorbească despre capriciile industriei muzicale în general, mi-am spus din nou că Morgan era mult mai mult decât o fată frumoasă şi-atât. Avea un fel de sofisticare pe care n-o mai întâlnisem niciodată la o persoană atât de tânără şi am realizat cu uluire că încercările mele de a-mi împlini visul păleau prin comparaţie. În vreme ce ea îşi cizelase chibzuit abilităţile, pas cu pas, punând bazele succesului ulterior, eu nu făcusem altceva decât să mă distrez.

Ciudat, însă nu eram invidios pe asta, nici nu eram invidios fiindcă ea avusese avantaje şi oportunităţi mult superioare alor mele. Eram, în schimb, bucuros pentru ea, mai ales fiindcă îmi aminteam cât de mult însemnase cândva pentru mine visul celebrităţii. De asemenea, îmi plăcea pur şi simplu s-o ascult vorbind şi mi-am dat seama că, pe măsură ce aflam mai multe despre ea, voiam să ştiu şi mai multe.

După ce am ajuns la Fort De Soto Park, am urmat indicatoarele şi am oprit maşina într-o parcare pietruită. Acolo se afla o baracă de lemn de unde se puteau închiria caiace. Am coborât amândoi din camionetă şi ne-am dus la administrator, care ne-a încasat banii şi ne-a dat fiecăruia câte o padelă şi câte o vestă de salvare.

— Dacă aveţi costume de baie, mai bine vă lăsaţi hainele în maşină, ne-a sugerat el în timp ce punea

banii în sertarul casei de marcat. Asta, dacă nu vreţi să vă urcaţi în maşină cu hainele ude şi să rămâneţi aşa pe durata drumului de întoarcere.

După ce ne-am întors la camionetă, m-am străduit să nu mă holbez la Morgan, care a rămas îmbrăcată doar în costumul de baie. Am pus hainele amândurora pe scaunul din faţă şi mi-am luat din torpedou ochelarii de soare şi şapca. Am văzut-o pe Morgan punându-şi telefonul într-o husă impermeabilă, ceva ce mie nici măcar nu-mi dăduse prin cap să-mi iau cu mine.

— Vrei să te dai cu cremă de protecţie solară? a întrebat ea, amintindu-mi de încă ceva ce uitasem. Am eu, dacă tu n-ai.

— Da, aş vrea, dacă nu te superi.

Mi-a stors în palmă cremă dintr-un tub, iar eu mi-am întins-o pe braţe şi pe faţă.

— Vrei să te ung eu pe spate? a întrebat ea.

Doar nu era s-o refuz – mă încânta gândul că mâinile ei m-ar fi atins – aşa că am dat din cap în semn de încuviinţare şi am simţit imediat cum Morgan a început să-mi întindă loţiunea pe piele, o senzaţie mai intimă decât probabil că ar fi presupus ea că era.

— Vrei să te dau şi eu pe tine cu loţiune pe spate? am întrebat.

— M-a dat Maria mai devreme, dar mulţumesc oricum!

După ce am terminat, ne-am pus vestele de salvare, ne-am luat padelele şi ne-am dus la caiacele deja pregătite la marginea apei. Administratorul ne-a făcut un instructaj scurt despre cum să ţinem padelele, despre importanţa mişcărilor lungi, line, şi despre cum se vâslea de-a-ndăratelea, ca să schimbi direcţia. În cele din urmă, ne-a indicat un canal care străbătea pădurea de mangrove.

— O să ne răsturnăm? a întrebat Morgan pe un ton plin de nelinişte, uitându-se la apă.

— Caiacele astea sunt destul de late, aşa că eu nu mi-aş face griji, a răspuns administratorul. Urcaţi-vă şi vă împing eu!

M-am urcat în caiacul meu, iar Morgan într-al ei, şi eu l-am simţit cum se clătina uşor. Am ascultat sfatul administratorului şi mi-am îndoit uşor genunchii, privind-o pe Morgan cum a lunecat înapoi spre mine după ce caiacul a ajuns să plutească. M-am întors şi am început să vâslesc pe oglinda lucioasă a apei.

— Aproape că nu se clatină deloc! a strigat Morgan, cu surprindere în glas.

— Asta, pentru că ai doar douăzeci de kilograme.

— Am mult mai mult de-atât.

— Cu cât ai mai mult?

— Nici să nu te gândeşti c-o să-ţi răspund la întrebarea asta!

Am râs, iar apoi am început să admirăm amândoi peisajul, în depărtare se vedeau nori pufoşi, dar cerul de deasupra era de un albastru electric, transformând apa într-o oglindă strălucitoare. Am scrutat frunzişul şi am văzut rândunici de mare şi vulturi pescari, în vreme ce mai multe ţestoase stăteau la soare pe nişte buşteni parţial scufundaţi.

Morgan vâslea alături de mine, cu o graţie naturală.

— Aşadar… asta faci tu la întâlniri în Carolina de Nord? Le scoţi pe fete în natură?

— E prima oară când mă urc într-un caiac!

— Asta nu-mi răspunde la întrebare.

— Eu locuiesc într-un oraş mic. N-ai mare lucru de făcut în afară de admirarea naturii. Râul, o ieşire pe plajă, drumeţii prin pădure. Nu există prea multe cluburi şi baruri pe-acolo.

Un peşte a sărit din apă chiar în faţa noastră, iar Morgan şi-a îndreptat padela spre el.

— Ce fel de peşte e ăsta?

— Cred că e un tarpon, dar nu pot fi sigur. Se zice că sunt o pradă grozavă, pentru că e foarte greu să-i prinzi.

— Tu pescuieşti?

— Am fost de câteva ori la pescuit, dar nu e de mine. Dacă-ţi vine să crezi, lui Paige îi place pescuitul mai mult decât mie, dar nu mă întreba

unde a învăţat. Noi n-am făcut asta prea des pe vremea când eram copii.

— Cum e să locuieşti împreună cu sora ta? Nu cred că ştiu fraţi şi surori care să locuiască sub acelaşi acoperiş ca adulţi.

M-am întrebat din nou cât ar fi trebuit să-i spun, iar apoi mi-am dat seama că nu era momentul potrivit.

— Ştiu că unora li s-ar putea părea ciudat, am recunoscut eu. Uneori mi se pare şi mie ciudat. Dar, pe de altă parte, eu n-am locuit niciodată singur, aşa că presupun că m-am obişnuit pur şi simplu. Nu mă prea gândesc mult la asta.

— Şi eu sunt apropiată de sora mea, dar nu ştiu dacă aş vrea să locuiesc împreună cu ea peste câţiva ani.

— Mi-ai spus deja că nu semănaţi deloc, dar ce înseamnă asta?

— Ea nu dă doi bani pe muzică, pe cântat, pe dansat sau pe pian. A fost dintotdeauna o sportivă talentată, încă de mică. Era bună la orice sport – fotbal european, softball, alergare – a participat la olimpiada de juniori – şi apoi, în cele din urmă, volei, care s-a dovedit a fi pasiunea ei. A fost recrutată de zeci de facultăţi diferite, iar din toamnă îşi începe studiile la Stanford. O ajută şi faptul că are un metru optzeci şi doi înălţime şi că la şcoală a fost o elevă de zece pe linie.

— E înaltă…

— Ştiu. Moştenire din partea mamei. Eu am fost mereu puiul cel firav al familiei.

— Asta trebuie să fie o mare provocare pentru tine, am spus, prefăcându-mă trist. Dacă aş avea chitara la mine, ţi-aş cânta un cântec de jale.

— O, ia mai taci! m-a dojenit ea, stropindu-mă puţin cu vâsla şi făcându-mă să mă feresc.

Am continuat să vâslim uşor şi să ne bucurăm de liniştea din jur. După un timp, amintindu-mi de indicaţiile primite de la administrator, m-am uitat atent ca să nu ratez luminişul care ducea spre canalul dintre mangrove. În cele din urmă, l-am

văzut şi am cotit spre el. Gura avea o lăţime de doi sau trei metri, dar se îngusta imediat, aşa că n-aveam cum să vâslim în paralel.

— O iei tu înainte, sau eu?

Morgan a ezitat.

— În mod normal, te-aş lăsa pe tine în faţă, în caz că ar apărea un urs, un piton uriaş sau ceva de genul ăsta. Dar mai bine rămâi tu în spatele meu, în caz că mă răstorn. Ca să nu mă laşi în urmă.

— Nu te-aş lăsa în urmă! am protestat eu. În plus, nu cred că sunt urşi pe-aici. Şi probabil că nu eşti destul de grea ca să răstorni un caiac nici dacă ai încerca.

— Aşa că nu mai rămâne decât grija pitonilor uriaşi.

— Sunt destul de sigur că nici asta n-o să fie o problemă. Dar doar ca să ştii pe viitor, află că de obicei abia a doua sau a treia persoană dintr-un şir e atacată de un şarpe. Prima trece mereu de şarpe până ca acesta să-şi dea seama ce se întâmplă şi să se pregătească să atace.

— Atunci, nici nu mai începe discuţie, o iau eu înainte!

Am zâmbit şi am rămas la câţiva metri în urma ei. Într-un minut, canalul s-a îngustat chiar mai mult, iar crengile de deasupra noastră formau un fel de tunel. Apa era netedă precum tăblia unei mese, iar aerul, răcorit de umbra deasă. O urmăream pe Morgan vâslind cu uşurinţa desăvârşită a dansatoarei care era. În copacii care creşteau de-o parte şi de cealaltă a canalului, crabii se cocoţau cu repeziciune pe crengi. Tocmai mă uitam la unul, când am auzit-o pe Morgan strigându-mă:

— Mai eşti acolo?

— Sunt chiar în urma ta!

— Doar m-am asigurat.

Nu ştiu cât de lung a fost canalul, dar am rămas în acel tunel de ramuri înverzite preţ de zece sau de cincisprezece minute. Din când în când, Morgan îmi arăta ceva ce văzuse – de obicei, un crab sau un grup de crabi – şi striga ca să verifice dacă mai

eram în urma ei, lucru care mie mi se părea prostesc, pentru că ar fi fost aproape imposibil să întorc, chiar dacă mi-aş fi dorit. Dar în cea mai mare parte a timpului am vâslit în linişte în peisajul acela ce părea de pe altă lume, deopotrivă straniu şi calm.

La un moment dat, canalul a început să se lărgească, iar prin coroanele copacilor a început să pătrundă mai mult soare. După alte câteva vâsle, am ieşit într-un estuar larg.

— A fost grozav! a spus Morgan, făcând ochii mari. Vreme de câteva minute, am pierdut noţiunea timpului!

— Am avut şi eu aceeaşi senzaţie.

— Unde suntem?

— Habar n-am.

— Ştii cum să te întorci?

— Pe acelaşi drum pe care am venit, cred.

Soarele era sus pe cer şi lipsa umbrei făcea ca arşiţa să se simtă şi mai intens. Morgan şi-a lăsat padela în poală şi a continuat să admire peisajul, în timp ce eu mă chinuiam să nu mă holbez la pielea ei dezgolită, pe care luceau mici broboane de sudoare.

Curentul era slab, dar suficient ca să ne depărteze şi mai mult caiacele. Mi-am scufundat din nou padela ca să mă apropii de Morgan şi am observat o umbră în apă, la aproximativ doi metri în spatele caiacului ei. Din locul în care mă aflam, arăta ca un buştean sau ca un bolovan, dar, lucru ciudat, părea totodată că se mişca.

Am vâslit rapid şi am trecut în mare viteză pe lângă Morgan. M-am uitat peste marginea caiacului meu şi mi-am dat seama ce anume vedeam.

— Ce faci? a întrebat ea, rotindu-şi caiacul.

— E un lamantin, am răspuns eu în şoaptă.

Partea de sus a corpului se afla aproximativ la un metru sub apă şi i-am văzut membrele uriaşe, late, mişcându-se aproape cu încetinitorul. Morgan s-a apropiat şi ea, iar pe faţă i s-a zugrăvit un amestec de entuziasm şi de teamă.

— Lamantinii sunt periculoşi?

— Nu, însă probabil că e ilegal să te apropii prea mult. Dar nu sunt sigur.

— Vreau să văd, a spus ea vâslind în direcţia mea.

M-am aplecat şi i-am tras caiacul, încetinindu-l până când s-a oprit. Morgan s-a uitat în apă.

— E uriaş, a murmurat ea.

Nu ştiam cât de mari erau în general lamantinii, dar acela părea să fie doar puţin mai scurt decât caiacele noastre, poate că de dimensiunea unui hipopotam mic. Deşi lamantinii apăreau uneori în Carolina de Nord, erau văzuţi rareori, iar eu nu fusesem niciodată atât de norocos. În timp ce mă uitam, Morgan şi-a scos telefonul şi a început să fotografieze. Apoi a examinat rezultatul şi s-a încruntat.

— Nu se vede foarte bine. Arată ca o gâlmă mare şi gri.

— Vrei să sar în apă şi să văd dacă-l pot împinge mai aproape de mal?

— Poţi să faci asta?

— Nici gând.

Ea şi-a dat ochii peste cap. Apoi, dintr-odată, s-a entuziasmat.

— Uau! Iese la suprafaţă! Poţi să-mi împingi puţin caiacul?

Mi-am folosit padela şi i-am împins caiacul uşor de tot, apropiindu-l de lamantin. Deşi eu eram mai departe, mi-am dat seama că lamantinul ieşea într-adevăr la suprafaţă. Pata amorfă a început să capete contur, arătându-şi capul şi corpul masiv, cilindric, în timp ce s-a rotit mai întâi într-o direcţie, iar apoi şi în cealaltă. M-am uitat la el şi apoi la Morgan, care era ocupată cu fotografiatul, şi am început să-mi mişc caiacul.

— Se tot depărtează! s-a văicărit ea.

I-am împins din nou caiacul cu padela. După alte câteva fotografii, ea a lăsat telefonul jos.

— Crezi că-l agasăm?

— Sunt sigur că tot timpul vede caiace pe aici.

Am observat cu coada ochiului încă o umbră în dreapta.

— Cred că o să avem companie. Mai e unul.

Acela era puţin mai mic decât primul, iar Morgan a mijit din ochi ca să-l vadă mai bine.

— Crezi că sunt înrudiţi? Să fie fi mama şi puiul? a întrebat ea.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Crezi că o să mai vină şi alţii? Oare obişnuiesc să înoate în turme, sau cum s-or numi?

— De ce îmi tot pui asemenea întrebări? Eu sunt un fermier din Carolina de Nord. Nu ştiu nimic despre lamantini.

Ochii ei au sclipit, amuzaţi.

— Vrei să-ţi scoţi ochelarii, dacă tot am telefonul pregătit? Şi să-ţi ridici puţin cozorocul şepcii?

— De ce?

— Vreau să te fotografiez în caiac. Arăţi foarte sportiv.

M-am supus, iar ea m-a fotografiat. După cum i se mişca degetul mare al mâinii, a părut că făcuse vreo zece fotografii. Le-a trecut imediat în revistă.

— Da, perfect. Unele sunt foarte bune.

Am rămas în preajma lamantinilor până când ei s-au cufundat în adâncuri. Eu am interpretat asta ca pe semnalul de retragere şi am vâslit către luminiş.

— Vrei s-o iei tu înainte, sau mă laşi pe mine?

— De data asta, ia-o tu înainte. Dar, după cum te-am rugat mai devreme, să nu mă laşi în urmă!

— Drept ce fel de om mă iei?

— Încă analizez întrebarea asta, dar promit să te informez de îndată ce am un răspuns.

Am râs şi am pornit spre mangrove, vâslind lent şi privind peste umăr la intervale regulate, ca să mă asigur că nu înaintam prea repede. Între timp, Morgan nu se mai oprea din întrebările fără răspuns despre lamantini. Credeam că cei doi lamantini aveau să se împerecheze? Când era sezonul lor de împerechere? Îşi petreceau lamantinii majoritatea timpului în locuri ca acesta, sau în largul oceanului?

I-am spus că aveam să caut răspunsurile pe Google şi să revin. La care ea mi-a cerut:

— Opreşte-te o secundă!

Aşa am făcut, răsucindu-mă în caiac. Ea şi-a scos telefonul şi a tastat ceva, iar apoi a citit cu voce tare:

— „Lamantinii pot cântări până la o jumătate de tonă şi se reproduc tot timpul anului, dar majoritatea puilor se nasc primăvara şi toamna. Populează în general zone mlăştinoase, regiuni litorale precum aceasta şi sunt întâlniţi până în nordul îndepărtat al Virginiei. Au abilităţi similare delfinilor, aşadar sunt inteligenţi. În imaginile de pe internet, arată ca un delfin dolofan încrucişat cu o mini-balenă".

— Ce frumos din partea ta să-i informezi pe cei neinformaţi!

— Mă bucur că am putut fi de ajutor, a răspuns ea. Să continuăm!

Ne-am reluat drumul de întoarcere, iar pe la jumătatea lui ne-am intersectat cu alte două caiace. Ne-am mişcat către dreapta şi ne-am ferit capetele, iar ceilalţi caiacişti au tras spre stânga, ferindu-se şi ei, dar tot am trecut unii pe lângă alţii la doar câţiva centimetri distanţă.

În cele din urmă, am ieşit din nou în canalul mai lat şi am continuat să vâslim pe traseul pe care veniserăm, discutând dezinvolt şi povestindu-ne unul celuilalt amintirile preferate din copilărie. De îndată ce ne-am apropiat de mal, administratorul ne-a văzut şi ne-a dirijat intrarea, trăgându-ne apoi caiacele pe pământul ud şi dur. Eu m-am simţit un pic înţepenit după ce am coborât, dar Morgan părea într-o formă perfectă în timp ce ne întorceam la camionetă.

Ea şi-a scos sacul de plajă din cabină.

— Întoarce-te şi să nu tragi cu ochiul! mi-a cerut ea, depărtându-se de mine şi lăsând în urmă o adiere de ulei de cocos. Mi s-a udat slipul şi vreau să mă schimb în pantalonii scurţi.

Am făcut ce mi-a cerut şi, la semnalul ei, m-am întors din nou cu faţa şi am văzut că-şi trăsese şi maioul peste sutienul costumului de baie.

— E rândul meu! am spus.

Am făcut schimb de locuri, iar apoi eu m-am schimbat în pantaloni scurţi şi mi-am aruncat în remorcă şortul de baie ud. Morgan a ales să-şi ţină slipul costumului de baie lângă ea, pe scaun, iar eu am observat că era atât de mic încât l-aş fi putut agăţa de oglinda retrovizoare.

I-am cerul administratorului să ne dea îndrumări ca să ajungem la un loc pentru picnic şi am aflat că acel loc se afla la numai câteva minute distanţă. În timp ce conduceam, am văzut-o pe Morgan trecând în revistă fotografiile.

— Nu-mi dau seama dacă îmi plac fotografiile cu lamantinul mai mult decât cele cu tine.

— Hmmm… am făcut eu, înclinându-mi capul. Ăsta-i un compliment, sau o insultă?

— Nici una, nici alta. Pe tine te pot fotografia oricând, dar mă îndoiesc că o să mai văd vreun lamantin câtă vreme mai rămân aici.

— Ţi-e foame?

— Puţin, a răspuns ea. Am mâncat la micul-dejun, aşa că nu sunt chiar lihnită.

— Ce ai mâncat?

— Un ceai verde înainte de repetiţie, iar după, o băutură verde.

Am dat din cap, deşi n-aveam nici cea mai vagă idee ce era aceea o băutură verde.

Am încetinit atunci când am văzut mesele de picnic, iar apoi am intrat în parcare. Niciuna dintre mese nu era ocupată şi am ochit una aflată la umbra unui copac al cărui soi nu-l cunoşteam, dar presupuneam că putea fi un fel de stejar. Am coborât şi am luat lada frigorifică din remorcă, după care m-am îndreptat spre acea masă, cu Morgan alături. Am pus lada frigorifică pe masă şi am ridicat capacul, iar apoi am scos din ea struguri, nuci, brânzeturi şi biscuiţi săraţi, plus două mere aflate în perfectă stare.

— Nu ştiu ce anume ţi-ar plăcea, aşa că am ales la întâmplare.

Ea a luat un măr şi a spus:

— Ăsta-i numai bun! Ai adus ceva de băut?

— Ceai rece şi apă.

— Ai luat cumva ceai fără zahăr şi fără cofeină?

— Să ştii că da.

I-am dat sticla potrivită, iar ea s-a uitat la etichetă şi a citit cu voce tare:

— „Rodie şi hibiscus”. Bravo!

M-am aşezat, am deschis o sticlă de apă şi am întins mâna după nuci şi brânză. Am cumpănit scurt, după care am luat câteva boabe de strugure şi celălalt măr.

— Spre deosebire de tine, eu n-am mâncat de dimineaţă. Sunt lihnit!

— Mănâncă ce vrei. Tu ai adus totul. Mi-ar fi plăcut dacă aduceai şi nişte fursecuri, atâta tot. Sau măcar câţiva biscuiţi Oreo.

— Tu mănânci fursecuri?

— Bineînţeles că mănânc fursecuri. Nu mănâncă toată lumea?

— Nu arăţi ca şi cum ai mânca aşa ceva.

Ea şi-a dat ochii peste cap.

— Mă rog, da, în general încerc să mănânc alimente hrănitoare, dar în acelaşi timp am şi un metabolism accelerat, aşa că dacă vreau un fursec sau două, îl mănânc cu plăcere. Dacă mă întrebi pe mine, se pune mult prea multă presiune pe femei să fie slabe în loc să fie puternice şi sănătoase. Am cunoscut multe fete din generaţia mea care aveau tulburări de alimentaţie.

Am fost din nou uluit nu numai de siguranţa ei de sine, ci şi de modul ei de a gândi – în special pentru cineva care nu ieşise de multă vreme din adolescenţă – şi m-am gândit la toate acele lucruri în timp ce am deschis cutia cu nuci şi am scos o bucată de brânză din ambalaj. Morgan şi-a băut ceaiul şi a mâncat mărul în timp ce am purtat o conversaţie lejeră. Eu am întrebat-o despre ce hobbyuri şi interese avea în afară de muzică; am răspuns, de asemenea, altor întrebări despre fermă. După un timp, am tăcut amândoi. Nu se mai auzea nimic în afară de trilurile păsărelelor, iar eu mi-am

dat seama că îmi plăcea faptul că ea n-a simţit nevoia să rupă vraja.

A mai luat o gură de ceai, iar apoi şi-a aţintit privirea asupra mea cu o curiozitate reînnoită.

— Am o întrebare, dar nu trebuie să răspunzi neapărat.

— Întreabă-mă orice!

— Cum a murit mama ta? Presupun că a fost cancer sau cumva un accident? Din moment ce era, evident, tânără?

N-am răspuns imediat. Ştiusem că acea întrebare avea să vină, fiindcă îmi era pusă aproape întotdeauna. De obicei, încercam să mă sustrag sau să dau un răspuns vag, dar mi-am dat seama că Morgan voia să ştie.

— Mama mea a fost dintotdeauna o persoană tristă, chiar şi ca adolescentă, am început eu. În orice caz, aşa mi-a spus mătuşa mea. Ea crede că era depresie, dar din informaţiile pe care am reuşit să le pun cap la cap de atunci încoace, sunt destul de sigur că mama mea era bipolară. Dar, oricum, presupun că nu contează cine ştie ce. Nu ştiu din ce motiv, la un moment dat s-a simţit deosebit de abătută şi şi-a tăiat venele în cada de baie. Paige a găsit-o.

Morgan şi-a dus mâna la gură.

— Dumnezeule! E îngrozitor! Îmi pare atât de rău…

Am dat din cap, întorcându-mă pentru o clipă în trecut, de unde au ieşit la iveală unele amintiri vii, pe când altele erau vagi, aproape şterse.

— Eu şi Paige tocmai veniserăm de la şcoală, iar atunci când am strigat-o pe mama, n-am primit niciun răspuns. Presupun că Paige s-a dus în dormitor ca s-o caute – nu-mi prea amintesc partea asta. Dar îmi aduc aminte că Paige m-a luat de mână şi m-a tras după ea până acasă la vecinii noştri. Îmi mai amintesc că după aceea am văzut maşini de poliţie, o ambulanţă şi pe toţi ceilalţi vecini, care ieşiseră în faţa porţilor. Nu mai ţin minte când anume au venit mătuşa şi unchiul să ne

ia, dar presupun că au venit la vecinii noştri şi că ne-au adus pe mine şi pe Paige înapoi la fermă.

— Bietul de tine! a şoptit Morgan, devenind dintr-odată palidă. Biata Paige! Nu vreau să-mi imaginez cum ar fi s-o găsesc pe mama aşa. Sau măcar să văd pe cineva în starea asta.

— Cu siguranţă.

Ea a tăcut un timp, apoi m-a luat de mână.

— Colby, îmi pare rău că ţi-am pus o astfel de întrebare. Ne simţeam atât de bine, iar eu am distrus totul!

Am clătinat din cap, alinat de căldura mâinii ei puse peste a mea.

— Ba n-ai distrus nimic. După cum ţi-am spus, totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă şi nu-mi amintesc mare lucru. În plus, orice ar fi, n-o să uit că azi, în timpul excursiei noastre cu caiacele, am văzut lamantini.

— Deci mă ierţi?

— N-am pentru ce să te iert, am insistat eu.

Ea m-a studiat de pe cealaltă parte a mesei, ca şi cum ar fi încercat să hotărască dacă mă credea sau nu. În cele din urmă, şi-a retras mâna şi a luat un mic ciorchine de strugure.

— Lamantinul *a fost* destul de interesant, a spus ea, încercând în mod vădit să schimbe subiectul. Amândoi au fost. Parcă eram într-un documentar despre natură!

Am zâmbit.

— Ce ai vrea să faci acum? Să te duc înapoi la prietenele tale, ca să mergeţi la Dalí sau la cumpărături?

— Ştii ce mi-ar plăcea cu adevărat să fac?

S-a aplecat în faţă, aşezându-şi antebraţele pe masa de picnic.

— Habar n-am.

— Mi-ar plăcea să te privesc în timp ce compui un cântec, a spus ea.

— Aşa, pur şi simplu? Tu crezi că pot să pornesc şi să opresc asta ca pe un robinet?

— Mi-ai spus că ideile îţi vin din senin.

— Dar dacă nu mi-a venit nicio idee nouă de când am avut-o pe ultima?

— Atunci, poate că ar trebui să te gândeşti la ceea ce ai simţit în clipa în care ai văzut lamantinul.

Am mijit din ochi, sceptic.

— Asta nu prea e suficient.

— Atunci, ce-ai zice de noi doi la picnic?

— Mă tem că nici asta nu-i suficient.

Morgan s-a ridicat, în sfârşit, de la masă. A venit pe partea mea şi s-a aplecat; până să-mi dau seama ce se întâmpla, ea şi-a lipit uşurel buzele de ale mele. N-a fost un sărut spectaculos, nici măcar pasional n-a fost, ci tandru, şi i-am simţit gustul discret de măr pe buzele atât de moi, încât păreau aproape perfecte. După aceea, ea s-a tras înapoi cu un zâmbet vag pe faţă, ştiind că mă prinsese cu garda jos.

— Atunci, ce-ai zice de un cântec despre o dimineaţă superbă şi despre primul sărut?

Mi-am dres glasul, uşor ameţit de ceea ce tocmai se întâmplase.

— Mda, am răspuns. Asta s-ar putea să meargă.

CAPITOLUL 20

Pe drumul de întoarcere la apartament, între episoade răzleţe de pălăvrăgeală, Morgan le-a trimis, plină de frenezie, mesaje prietenelor ei.

— Le ţii la curent pe prietenele tale? am întrebat eu.

— Le-am spus că am văzut un lamantin. Le-am trimis instantanee.

— Sunt invidioase?

— Sunt la cumpărături, aşa că mă îndoiesc. Au de gând ca după aceea să trândăvească la piscină.

— Fără Dalí?

— Presupun că fără. Şi au mai zis ceva de o vizită la Busch Gardens în Tampa, mâine.

— Pare distractiv!

— Vrei să vii şi tu? Ne gândeam să plecăm imediat după repetiţie, poate că în jur de ora zece. Şi să ne petrecem ziua acolo.

— Mâine începe spectacolul la ora patru, aşa că nu pot.

— Of! a făcut ea, părând mai dezamăgită decât mă aşteptasem.

Deşi am continuat să conversăm relaxat pe toată durata drumului, mintea îmi tot zbura la sărut şi la ce anume intenţionase ea să transmită prin el – asta, dacă avusese vreo intenţie anume. Oare chiar încercase să inspire un cântec? Oare se simţise prost pentru că mă întrebase despre mama? Sau chiar dorise să mă sărute fiindcă se simţea atrasă de mine? Oricât încercam, nu-mi puteam da seama, iar Morgan nu mă ajutase deloc. Imediat după ce se retrăsese, băgase un bob de strugure în gură şi se întorsese la locul ei de pe cealaltă parte a mesei, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Apoi mă întrebase în ce zodie eram. Îi răspunsesem că în Leu, iar ea îmi spusese că era născută în Taur, precizând într-o doară că persoanele din cele două zodii nu se prea înţeleg. Dar o spusese râzând, lăsându-mă şi mai derutat.

Ajunşi la apartament, am oprit pe locul meu obişnuit de parcare, iar apoi am luat lada frigorifică şi am început să urc treptele de lemn până la etaj. Cu sacul de plajă pe umăr, Morgan m-a urmat, şlapii noştri lipăind la unison.

— Nu ştiu de ce, dar am crezut că ai închiriat ceva chiar pe plajă.

— Nu suntem cu toţii odrasle de medici, care să ne dea bani de cazare.

— Ai putea avea dreptate, dar mi-ai spus că asta e prima ta vacanţă adevărată după mulţi ani. Poate că merita să alegi un loc cu vedere spre asfinţit.

— N-a fost nevoie. Cânt pe plajă, aşa că tot timpul apuc să văd nişte asfinţituri fantastice. Locul ăsta e în principal pentru dormit, pentru schimbat hainele şi pentru spălatul rufelor.

— Şi pentru compus cântece, a adăugat ea.

— Doar atunci când mă apucă inspiraţia.

Am deschis uşa, felicitându-mă în sinea mea fiindcă făcusem ordine mai devreme şi fiindcă lăsasem pornit aerul condiţionat. Era foarte cald şi vremea continua să se încălzească, apropierea verii făcându-se deja simţită.

Am lăsat lada frigorifică jos, simţindu-mă emoţionat într-un fel la care nu mă aşteptasem.

— Vrei să bei ceva? O bere? Cred că a mai rămas un ceai rece în ladă, dacă preferi.

— Da, prefer ceaiul, a răspuns ea.

Am scos din lada frigorifică o sticlă de ceai pentru ea şi una de apă pentru mine. Am privit-o scoţând capacul sticlei în timp ce se uita prin cameră.

— E frumos aici. Îmi plac decoraţiunile.

Era un apartament standard, dintre cele care se închiriau de regulă în Florida pentru vacanţe, cu mobilier funcţional, nu foarte scump, cu perne decorative în nuanţe pastel şi cu tablouri de talcioc pe pereţi, care înfăţişau peşti, bărci şi plaje.

— Mersi! am spus eu. Atunci când l-am rezervat, abia dacă m-am uitat la fotografiile postate pe

internet, fiindcă m-am concentrat în principal pe preţ.

Ea a făcut semn înspre echipamentul muzical şi chitara aşezate într-un colţ de lângă canapea.

— Aşadar, aici se întâmplă totul, aşa-i?

— Stau de obicei pe canapea, dar, sincer vorbind, pot compune oriunde, atâta vreme cât am cum să cânt la chitară în timp ce o fac.

Ea şi-a pus ceaiul pe măsuţa de cafea, iar apoi, cu o mişcare precaută, s-a aşezat pe canapea. S-a lăsat pe spate şi pe urmă s-a tras mai în faţă, aşezându-se confortabil între perne.

— Ce faci? am întrebat.

— Încerc să înţeleg ce anume te face să scrii cântece atât de uşor.

Eu am clătinat din cap.

— Eşti haioasă!

— Sunt în multe feluri, a spus ea. Dar vreau să-ţi fac o mărturisire. Astăzi am adus şi eu ceva compus de mine. E un cântec la care tot lucrez. Am mare parte din versuri şi o parte din muzică, aş spune, dar mă întrebam dacă ai vrea să asculţi ce-am făcut. Mi-ar plăcea să ştiu ce părere ai.

— Arată-mi ce ai, am spus eu, simţindu-mă oarecum onorat.

Mi-am luat chitara şi m-am aşezat lângă ea pe canapea, între timp, Morgan şi-a pus telefonul pe măsuţa de cafea şi a început să scotocească prin sac. A scos un caiet cu spirală, din acelea folosite de obicei de elevii de liceu şi de studenţi. Văzând că o priveam lung, a ridicat din umeri.

— Îmi place să folosesc hârtie şi stilou, a spus ea. Nu mă judeca!

— Nu te judec, am răspuns eu aplecându-mă spre măsuţa de lângă canapea şi arătându-i caietul meu. Şi eu fac la fel.

Ea a zâmbit şi şi-a pus caietul în poală.

— Am emoţii fiindcă sunt pe cale să-ţi arăt asta.

— De ce?

— Nu ştiu. Poate pentru că eşti atât de talentat?

La început, n-am ştiut cum să reacţionez.

— Nu trebuie să ai emoţii, am spus eu în cele din urmă. Să ştii că deja te consider fantastică!

Nu-mi dădeam seama de unde îmi veniseră asemenea cuvinte; acea frază părea să se fi format fără s-o gândesc la nivel conştient. Preţ de o clipă, văzând că şi-a plecat privirea, mi-am dorit să fi tăcut, dar apoi mi-am dat seama că ea chiar roşise. Nedorind să insist prea mult, am inspirat adânc.

— Ce gen de muzică te interesează? am întrebat. Şi ce fel de cântec ai în minte?

I-am văzut umerii lăsându-i-se puţin înainte să răspundă.

— În momentul ăsta, mă interesează mai ales genul country-pop. Ştii, aşa cum cânta Taylor Swift la începuturile ei. Dar probabil că mai mult pop decât country, dacă asta are vreo logică pentru tine.

— Ce ai compus deja?

— Am o linie melodică de bază şi nişte versuri pentru refren. Dar restul îmi cam dă de furcă.

— Toate cântecele trebuie să înceapă de undeva. Ai notat muzica?

— Am făcut o înregistrare pe telefon. La pian, a spus ea în timp ce deschidea caietul la pagina potrivită, după care l-a întins şi mi l-a arătat. Uite aici! a spus, iar apoi s-a întins după telefon şi a accesat numaidecât o înregistrare. Asta-i doar pentru refren, da?

— Am înţeles.

A apăsat pe *redare,* iar după câteva secunde s-au auzit acorduri de pian într-o tonalitate minoră. M-am îndreptat de spate şi m-am aplecat ca să fiu mai aproape de ea. Am crezut că urma s-o aud cântând cu vocea, dar înregistrase doar acompaniamentul de pian. S-a aplecat şi ea spre mine, punându-şi degetul pe pagina cu versuri scrise ilizibil, după care a început să fredoneze încet melodia, aproape ca şi cum s-ar fi jenat să fie auzită.

Cântecul nu era foarte lung la acel moment – zece sau cincisprezece secunde, poate – dar a fost, într-adevăr, suficient ca să-mi amintească de ceva ce Taylor Swift se putea să fi scris la începutul carierei

sale. Cântecul înfăţişă gândurile unei femei care, după o despărţire, îşi dă seama că-i e mai bine ca niciodată şi că înfloreşte şi de una singură. Nu era o idee nouă, dar era una ce rezona cu publicul – mai ales cu cel feminin – fiindcă vorbea despre adevărul universal al acceptării de sine. Era o temă care nu se demoda niciodată, în special dacă era pusă pe o melodie îmbietoare, care îi putea face pe toţi cei din public s-o fredoneze.

— Ce părere ai? a întrebat Morgan.

— E un început fantastic! am răspuns eu. Chiar îmi place.

— O spui doar de politeţe!

— Ba nu, am contrazis-o eu. La ce te-ai gândit după asta? Muzică sau versuri?

— Păi, cam aici m-am împotmolit. Am încercat multe lucruri, dar nimic nu pare să meargă. Ba nu sunt sigură de muzică, ba nu sunt sigură de versuri. Şi viceversa.

— Se întâmplă de obicei în etapele de debut.

— Tu ce faci atunci când păţeşti aşa ceva?

— Încep să probez chestii. Fără editare, fără să mă judec. Cred că e important să-i dai o şansă fiecărei idei care-ţi vine, oricât ar fi de ciudată, am spus. Aşa că haide s-o facem, bine?

Am mai ascultat încă o dată înregistrarea, urmărind în paralel versurile. Am ascultat-o a treia, pe urmă a patra oară, zdrăngănind la întâmplare la chitară. După ce am oprit înregistrarea şi am cântat melodia doar la chitară, mi-am lăsat instinctele să preia controlul. Morgan a tăcut în timp ce diverse variaţiuni au început să încolţească şi să mi se suprapună în minte. Am înşirat câteva acorduri noi pentru partea de după refren, dar nu mi s-au părut potrivite, ci le-am socotit a fi prea generice. Am încercat iarăşi, însă următoarea tentativă a sunat stângaci. Am continuat să experimentez o vreme, uitând de prezenţa lui Morgan în timp ce căutam acele câteva acorduri esenţiale. În cele din urmă, am găsit progresia acordurilor care părea să funcţioneze, iar apoi am îmbogăţit ritmul, făcându-l

mai sincopat. M-am oprit şi l-am cântat din nou, fiind deodată sigur că acel cântec putea deveni o piesă foarte comercială – poate chiar un hit. L-am mai parcurs încă o dată, cu şi mai multă încredere, uitându-mă în ochii lui Morgan. Până să apuc să întreb ce părere avea, ea a început să aplaude, săltând uşurel din tot trupul.

— Uau! a exclamat. A fost fantastic!

— Îţi place? am întrebat eu râzând.

— La nebunie, dar cel mai palpitant a fost să te privesc în tot timpul ăsta. Să te aud experimentând până când ai găsit ceva care să funcţioneze.

— Şi abia am început!

— Cânţi de aproape douăzeci de minute.

Ca de obicei, timpul se oprise pentru mine de îndată ce mă pierdusem în muzică.

— Dar chiar ţi-a plăcut?

— La nebunie, ţi-am spus! Şi mi-a dat chiar şi nişte idei noi pentru versuri.

— Cum ar fi? am întrebat eu.

Morgan s-a lansat în povestea pe care voia s-o spună şi în descrierea sentimentului pe care voia să-l surprindă. A improvizat câteva fraze interesante, care mi s-au părut provocatoare, dar optimiste, şi care cu siguranţă că ar fi prins la public. M-am trezit întrebându-mă de ce nu mersesem şi eu în acea direcţie. Ne-am mai jucat puţin cu tempoul şi cu ritmul şi, în timp ce ne storceam minţile, mi-am dat seama că Morgan era cu mult mai talentată decât îndrăznea să creadă despre ea însăşi. Instinctul pentru muzica comercială îi era foarte bine şlefuit, iar după ce a notat versurile şi melodia pentru prima strofă, stăvilarul s-a deschis şi cântecul şi-a luat avânt. A trecut o oră, iar apoi încă una. În timp ce munceam, o simţeam din ce în ce mai entuziasmată.

— Da! exclama. Exact aşa!

Sau, în timp ce fredona câteva acorduri:

— Poţi încerca ceva de genul ăsta?

Sau:

— Ce zici de versurile astea?

Din când în când, mă punea să cânt totul de la început. S-a aşezat mai aproape de mine, cu piciorul ei cald lipit de al meu în timp ce scria febril versurile în caiet, tăind cuvintele sau frazele respinse. Încetul cu încetul, am ajuns la final, încheind în aceeaşi gamă minoră cu care începea cântecul. Atunci când ne-am oprit, am văzut că cerul de dincolo de uşa de sticlă glisantă nu mai era albastru, ci alb, brăzdat pe alocuri de dungi rozalii. Ea s-a întors spre mine, neputându-şi ascunde încântarea.

— Nu-mi vine să cred!

— A mers bine, am spus eu cu sinceritate.

— Dar tot mai vreau să-l ascult încă o dată de la început! Şi vreau să-l înregistrez integral, ca să nu-l uit.

— N-o să-l uiţi.

— Poate că tu chiar n-o să-l uiţi, dar eu nu vreau să risc, a spus ea în timp ce fotografia versurile scrise, după care şi-a pregătit telefonul pentru înregistrare. Bun, a adăugat, haide să-l ascultăm acum de la început!

— Ce-ai zice să cânţi cu vocea în locul meu? Doar e cântecul tău!

— E cântecul nostru! a protestat ea. N-aş fi reuşit fără tine.

Am clătinat din cap.

— Vezi, aici greşeşti! Poate că eu ţi-am limpezit gândurile, dar a fost ideea ta, povestea ta şi, în cea mai mare parte, muzica ta. Cântecul ăsta a fost în mintea ta o vreme. Eu n-am făcut decât să ajut la scoaterea lui la lumină.

Pe chipul ei s-a zugrăvit o expresie sceptică.

— Cred că te înşeli.

— Citeşte versurile! am insistat eu, bătând cu degetul peste pagina caietului. Arată-mi un vers care să fie în întregime al meu!

Ea ştia că nu exista aşa ceva; poate că eu adăugasem nişte cuvinte pe ici, pe colo, însă asta fusese mai degrabă editare decât creaţie, iar ea găsise cuvintele şi frazele uşor de reţinut.

— Bine, de acord, dar muzica chiar a fost a ta!

— Tu ai avut-o în minte şi ţi-a trebuit ajutor doar ca să spargi blocajul. Fiecare frazare şi schimbare de tonalitate sunt ale tale, am continuat eu să insist. Morgan, eu n-am mai scris niciodată o piesă country-pop! Nu compun în genul ăsta. Crede-mă, cântecul e al tău, nu al nostru. Ştim amândoi că n-aş fi fost niciodată în stare să-l compun, fie şi numai pentru că sunt bărbat.

— Pot să accept ideea asta, a spus ea, râzând aprobator înainte să se facă din nou linişte. Mie încă nu-mi vine să cred că totul s-a legat atât de repede, a murmurat. Am muncit la cântecul ăsta, cu mici întreruperi, vreme de foarte multe săptămâni. Aproape că renunţasem. Asta, până azi.

— Mi se mai întâmplă şi mie, am recunoscut eu, dând din cap. În cele din urmă, am acceptat ideea că toate cântecele vin doar atunci când sunt ele pregătite să vină, niciodată mai devreme. Mă bucur doar că am putut contribui şi eu la cel de astăzi.

Ea a zâmbit, iar apoi mi-a pus o mână pe genunchi şi a vorbit cu un glas în care se împleteau recunoştinţa şi mirarea:

— Îţi mulţumesc! A fost… cea mai bună experienţă de învăţare pe care am avut-o vreodată.

— Cu plăcere! Iar acum vreau să te aud cum cânţi.

— Pe mine?!

— E cântecul tău. Tu ar trebui să-l cânţi.

— A fost o zi lungă, a încercat ea să se eschiveze. Vocea o să-mi sune obosit.

— Ajunge cu atâtea scuze!

A rămas cu mâna pe genunchiul meu în timp ce ezita. Am simţit cum căldura ei mi se răspândea prin tot corpul. În cele din urmă a cedat şi şi-a dres glasul, spunând:

— Bine! Şi-a luat mâna de pe genunchiul meu şi s-a întins după caiet, adăugând: Însă dă-mi puţin timp ca să mă pregătesc!

Am privit-o cum s-a ridicat de pe canapea şi s-a dus în mijlocul camerei.

— Să apeşi butonul de *înregistrare* după ce sunt gata, bine? mi-a cerut ea.

Ca gest de pregătire, şi-a împreunat mâinile în faţă. După ce a ridicat caietul, în sfârşit, şi mi-a făcut semn din cap, eu am apăsat butonul de *înregistrare* de pe telefonul ei şi apoi am pus telefonul pe măsuţa de cafea dintre noi.

La auzul acordurilor de deschidere, Morgan a părut să se trezească la viaţă. Membrele i s-au relaxat dintr-odată, iar chipul a început să-i radieze de o lumină incandescentă. Înainte să ajungă la finalul primei strofe, eu eram electrizat.

Adele, Taylor sau Mariah nu se comparau ca voce cu fata minionă din faţa mea. Ambitusul şi controlul ei erau incredibile, iar vocea, *uriaşă.* Nu-mi venea să cred că din trupul acela firav putea ieşi vocea gravă şi plină de sensibilitate a unei dive aflate la apogeul carierei. Eram uluit. Mă forţam să mă concentrez la acompaniament şi să nu ratez vreo notă. Interpretarea lui Morgan, pe de altă parte, părea fără efort, de parcă ar fi cântat acel cântec de mulţi ani. A făcut nişte ajustări din mers, improvizând pe versuri şi completând refrenul cu melisme şi un vibrato pe care eu nu le anticipasem. Prezenţa ei umplea camera – şi totuşi, din felul în care mă privea în ochi, aveam impresia că acel cântec era doar pentru mine.

Oamenii se întreabă de ce anume e nevoie ca să devii o stea şi fiecare muzician de succes îşi are propria poveste. Însă în clipa aceea eu am ştiut fără urmă de îndoială că mă aflam în prezenţa unui talent de talie mondială.

— Eşti incredibilă! am spus în cele din urmă, după ce ea a terminat de cântat.

— Eşti un scump! a răspuns ea, stânjenită. Eu am spus acelaşi lucru despre tine, mai ştii?

— Diferenţa e că eu sunt sincer. Vocea ta… nu se compară cu nimic din ce am auzit până acum.

Ea a pus caietul pe masă şi apoi a venit la mine. S-a aplecat, mi-a ridicat faţa înspre a ei şi m-a sărutat uşor pe buze.

— Îţi mulţumesc. Pentru tot.

— O să fii o stea, am murmurat eu, crezând în ceea ce spuneam.

Ea a zâmbit.

— Ţi-e foame?

Schimbarea de subiect m-a readus cu picioarele pe pământ.

— Da.

— Ai idee unde se poate mânca un cheeseburger bun?

Am privit-o în timp ce ocolea măsuţa de cafea, iar ziua pe care ne-o petrecuserăm împreună mi-a revenit brusc în minte – excursia cu caiacul, soarele în părul ei, senzaţia buzelor ei la picnic, imaginea ochilor ei închişi în timp ce cânta. M-am ridicat de pe canapea, simţindu-mi picioarele ciudat de nesigure.

„Mă îndrăgostesc de ea!”, mi-am dat eu seama dintr-odată.

Sau poate că, doar poate, mă îndrăgostisem deja.

Aproape că nu-mi venea să cred. Mi-am dres glasul şi am spus:

— Ştiu locul perfect!

CAPITOLUL 21

Am ieşit din casă şi ne-am îndreptat spre plajă, traversând veşnic aglomeratul Gulf Boulevard.

Cerul continua să-şi schimbe culorile, iar plaja încă era înţesată de sute de oameni, care se plimbau cu picioarele prin apa de la mal sau care îşi adunau lucrurile încetul cu încetul. Mergeam alături de Morgan, studiind felul în care razele soarelui îi aşterneau scânteieri roşii-aurii în părul negru, lucios. Nu puteam să nu simt că ceva se schimbase în lumea mea în puţinul timp de când o cunoşteam. Crezusem, într-o oarecare măsură, că îmi aranjasem viaţa, însă timpul petrecut alături de Morgan schimbase totul. Nu puteam spune de ce sau când se întâmplase, dar mă simţeam incontestabil diferit.

— Te gândeşti la ceva, a spus ea la un moment dat.

— Se zice că se mai întâmplă.

M-a înghiontit în umăr, aşa cum o făcuse la hotel cu o seară înainte.

— Spune-mi la ce te gândeşti! m-a îndemnat ea.

— Mă gândesc la cântec, m-am eschivat eu.

— Şi eu, a spus ea, iar apoi s-a întors ca să mă privească. Vrei să mai lucrăm împreună şi la alte cântece? Am lucrat şi cu alţi compozitori, dar n-a fost niciodată ca astăzi.

Am privit-o în timp ce mi-o lua înainte, cu briza fluturându-i hainele pe lângă trupul mlădios.

— Sigur că da, m-am învoit eu. Mi-ar plăcea. Dar cred că mi-ar plăcea să fac orice, dacă asta mi-ar da ocazia să-mi petrec timpul cu tine.

Cuvintele mele au părut s-o prindă nepregătită. A rămas cu faţa întoarsă spre apă şi a făcut câţiva paşi în tăcere, iar eu mi-am dat seama că habar n-aveam ce gândea.

— Aşadar, a spus ea pe un ton vesel, de parcă ar fi vrut să-şi mascheze tulburarea, unde-i locul ăla cu cheeseburgeri?

Am arătat spre un capăt al plajei, unde abia se întrezărea un acoperiş de stuf, pitulat pe după nişte dune.

— Chiar acolo!

— Crezi că o să găsim locuri acum, la ora asfinţitului? a întrebat ea încreţindu-şi fruntea. Sau o să fie prea aglomerat?

— Ştii că ai tendinţa să-mi pui întrebări la care habar n-am cum să răspund, nu?

Ea şi-a lăsat capul pe spate, râzând şi arătându-şi gâtul bronzat. Mie mi-a zburat mintea la senzaţia pe care o avusesem atunci când buzele ei se lipiseră de ale mele.

— Bine, haide să trecem la ceva ce *ştii!* Poţi să-mi spui ceva poveşti amuzante de la fermă? a întrebat ea.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi… a fost odată un cocoş, iar stăpânul lui i-a tăiat capul fiindcă voia să-l mănânce. Dar cocoşul a mai trăit încă un an după aceea. Presupun că nu i-a fost afectat trunchiul cerebral. În fine, fermierul l-a hrănit cu pipeta, pentru că bietul cocoş nu mai avea cap.

— Ce prostie! am spus eu.

— Ba nu! Cândva, pe când eram la New York City, am văzut un filmuleţ difuzat la emisiunea aceea, *Incredibil, dar adevărat!,* transmisă din Times Square.

— Şi tu ai crezut-o, bineînţeles!

— Poţi să cauţi pe Google. Fermierul a pornit chiar şi într-un turneu împreună cu cocoşul, pe care îl chema Mike, apropo. Îţi arăt după ce ne aşezăm la masă, bine?

Am clătinat din cap.

— Eu n-am poveşti cu cocoşi fără cap. Ţi-aş putea povesti despre viermii de tutun, dar ăştia nu-s prea amuzanţi.

— Ce scârbos!

— Chiar sunt scârboşi, am adeverit eu. Dar ce-ar fi să-mi spui tu mie ceva ce nu ştiu. Cum ar fi… ştii, mi-ai povestit că obişnuiai să vii aici cu familia ta şi

că mergeai şi la casa de pe malul lacului din Minnesota, dar ţi-ai petrecut vacanţele şi în alte locuri?

— De ce ar conta aşa ceva?

— Nu contează. Dar cum asta e prima mea vacanţă, încerc să trăiesc în mod indirect copilăria ta. Ca să ştiu ce-am ratat.

— Nu mare lucru, m-a asigurat ea.

— Amuză-mă!

Morgan a dat uşurel cu piciorul în nisip, iar în urma ei s-au stârnit nişte vârtejuri.

— Păi, a început ea, pe vremea când eram mică, eu şi ai mei călătoream mult. O dată la doi ani, mergeam în Filipine, unde trăiesc bunicii mei din partea tatei. În copilărie, uram chestia asta. Eu nu vorbesc chineză sau tagalog – cei din familia tatei sunt etnici chinezi, însă trăiesc în Filipine de multe generaţii – iar vara e atât de cald acolo! Dar după ce am crescut, am ajuns să apreciez mai mult vizitele. Mă bucuram să-mi revăd verii şi, în plus, îmi plăcea foarte mult mâncarea gătită de bunica. Ne răsfăţau mereu, pe mine şi pe sora mea, pentru că-i vedeam atât de rar, a povestit Morgan, iar apoi a făcut o pauză, cu un zâmbet nostalgic pe buze. Părinţilor mei le place nespus de mult să călătorească, aşa că uneori mergeam în Hawaii sau în Costa Rica, dar cea mai frumoasă călătorie pe care am făcut-o vreodată a fost după primul meu an de liceu, când părinţii ne-au dus pe mine şi pe sora mea în Europa. Am fost la Londra, Paris, Amsterdam şi Roma.

— Sună fantastic!

— La momentul acela, eu n-am fost atât de încântată pe cât ai putea crede. Am vizitat în principal muzee şi biserici. Privind retrospectiv, pot înţelege de ce sunt atât de admirate lucrările lui Da Vinci sau Michelangelo, dar la vremea aceea m-am plictisit de moarte. Îmi amintesc că mă holbam la *Mona Lisa* şi mă gândeam: „Asta-i tot? Păi, şi ce-i atât de grozav la ea?” Dar părinţii erau de părere că astfel de chestii culturale erau importante pentru modelarea minţilor noastre.

Am zâmbit. Ajunseserăm la Sandbar Bill’s. Deşi toate mesele erau ocupate, am avut noroc, fiindcă un cuplu tocmai elibera două locuri la bar, de unde se întâmpla să existe şi o minunată vedere spre asfinţit.

— Ca să vezi! am spus eu. Probabil că asta-i ziua noastră norocoasă!

Ea a zâmbit.

— Cu siguranţă!

CAPITOLUL 22

Am comandat câte un ceai cu gheaţă, noi doi fiind singurele persoane care nu comandaseră bere sau cocktailuri. După ce barmanul ne-a adus meniurile, nu le-am mai studiat, ci am comandat câte un cheeseburger pentru fiecare.

Cât timp am aşteptat, Morgan mi-a arătat pe YouTube filmarea cu Mike, cocoşul fără cap. Apoi, la insistenţele mele, mi-a mai povestit câte ceva despre copilăria ei. Învăţase tot timpul la şcoli private – nici nu era de mirare, din moment ce, în mod evident, părinţii ei preţuiau învăţătura. Mi-a vorbit despre viaţa ei din vremea aceea, presărată cu apartenenţa la obişnuitele găşti şi cu inevitabilele incertitudini ale vârstei, mi-a povestit despre colegii care o surprinseseră atât în mod pozitiv, cât şi negativ, şi deşi vieţile noastre nu puteau fi mai diferite, era limpede că – exact ca şi pentru mine – muzica era firul roşu, călăuzitor, al tuturor experienţelor ei. După părerea mea, muzica era felul în care amândoi ne asumam răspunderea modelării identităţilor noastre şi în care ne eliberam de traume, iar atunci când i-am spus-o, ea s-a încruntat uşor.

— Crezi că tot ăsta e motivul pentru care Paige a devenit artistă?

— Poate, am răspuns eu scărpinându-mă în barbă şi amintindu-mi. Ea obişnuia să deseneze cele mai uluitoare animale sau peisaje, dar într-o zi i-a desenat pe unchiul şi pe mătuşa mea. Păreau atât de reali, încât ai fi zis că era o fotografie. Îmi amintesc că am întrebat-o dacă o putea desena pe mama, fiindcă eu nu-mi prea mai aminteam cum arăta, dar Paige a răspuns că nici ea nu şi-o mai amintea. Poate că e mai bine aşa! am încheiat, cu gândul la Paige.

Morgan m-a privit în timp ce lua o gură de ceai, iar apoi s-a aplecat puţin mai aproape.

— Mi-ar plăcea să poţi veni mâine cu noi la Busch Gardens. O să fie distractiv!

— Sunt sigur de asta. Dar ştii cum e, mă cheamă datoria, am răspuns, întorcându-mi capul spre ea. Poate că ne întâlnim după ce vă întoarceţi? După spectacolul meu? Aş putea găti la mine sau am putea mânca în oraş.

I-am remarcat gropiţele din obraji.

— Mi-ar plăcea.

— Bine! am spus eu, ştiind deja că aveam să număr orele până s-o revăd. Şi cu siguranţă că o să ajung la evenimentul vostru de dans de sâmbătă. Bineînţeles, dacă o să-mi spui la ce oră e, ca să nu trebuiască să aştept afară toată ziua.

— O să fie la prânz, la douăsprezece, sau poate că la douăsprezece şi câteva minute.

— Ştiu că ai un noian de urmăritori, dar câte filmări aţi postat?

— Probabil că vreo câteva sute, a răspuns Morgan.

— Atât de multe numere de dans aţi făcut?

— O, Doamne, nu! a exclamat ea, clătinând scurt din cap. Nu ştiu câte am făcut. Dar, în esenţă, noi facem numerele pe una sau două melodii, iar apoi le fragmentăm în zece sau cincisprezece segmente.

— Şi… ce-o să faceţi mai departe? Din moment ce fiecare o să plece pe drumul ei?

— Am discutat mult despre asta în ultimul timp, mai ales săptămâna asta. Ele ştiu de ceva vreme că sâmbătă o să fie ultima mea reprezentaţie cu grupul. De curând, Holly şi Stacy au spus şi ele că au de gând să treacă la următoarea etapă a vieţii lor. Dar acum e vorba şi de nişte bani care pot fi câştigaţi astfel, iar eu cred că ele încearcă să găsească o modalitate să continuăm povestea, măcar pe timpul verii. Poate că există posibilitatea să repetăm pe FaceTime şi după aceea să ne întâlnim faţă în faţă la sfârşit de săptămână. Încă suntem în căutare de soluţii.

— Dar tu chiar termini de tot cu asta?

Ea a tăcut, iar eu am avut sentimentul că încerca să-şi aleagă cu grijă cuvintele.

— Ştii deja ce părere am despre faptul că sunt influencer, dar, mai mult de-atât, nu vreau să fac o greşeală atunci când vine vorba de începerea unei cariere în muzică. Adică… nu vreau ca oamenii să creadă că *unicul* motiv al reuşitei mele a fost succesul pe care l-am avut pe reţelele de socializare. Am muncit prea mult ca să pot cânta. Am studiat canto, pentru numele lui Dumnezeu! Deocamdată, o să postez ce am convenit să postez şi cu asta o să acopăr încă o lună sau două, dar după aceea, cine ştie? O să vedem!

— Crezi că o să-ţi lipsească toate astea?

— Da şi nu, a recunoscut ea. Îmi iubesc prietenele şi, la începuturile grupului, ne distram foarte mult cu fiecare nou număr. Bineînţeles că a fost emoţionant să câştigăm popularitatea asta enormă. Dar în ultima vreme avem sentimentul că totul trebuie să fie şi mai bine – perfect – de fiecare dată când filmăm, aşa că munca noastră a devenit mult mai stresantă. În acelaşi timp, încerc să nu uit că am învăţat enorm. Am ajuns în punctul în care cred aş putea chiar să fac singură coregrafia videoclipurilor mele muzicale.

— Vorbeşti serios?

— Poate. Însă dacă n-o să mă descurc, o s-o sun pur şi simplu pe Maria.

Am zâmbit. Barmanul ne-a adus cheeseburgerii şi am început să mâncăm, cu ochii la asfinţitul ce cuprinsese acum tot orizontul.

— Am vorbit atât de mult despre mine, dar tu ce ai în plan după ce ajungi din nou acasă? a întrebat ea între două muşcături.

Spre deosebire de mine, ea dăduse chifla deoparte şi se folosea acum de cuţit şi de furculiţă ca să mănânce chifteaua. Dar, ce-i drept, mâncase cu mare plăcere cartofii prăjiţi.

— Acelaşi lucru pe care îl fac mereu, am răspuns. O să muncesc la fermă.

— Care-i primul lucru pe care-l faci dimineaţa, în momentul în care începi munca?

— Am grijă să fie strânse toate ouăle, după care mut cuibarele cu coviltir.

— Ce-s cuibarele cu coviltir?

Am cumpănit asupra celei mai bune descrieri pe care aş fi putut să i-o fac cuiva care nu mai văzuse niciodată un astfel de obiect.

— Ţii minte că ţi-am spus că găinilor le place umbra? Ăsta-i rolul cuibarelor cu coviltir. Seamănă cu un cort mare, deschis pe laterale, cu mai multe cuibare înşirate pe una dintre laturi. Dispozitivul ăsta e montat pe nişte tălpi de lemn, ca să poată fi deplasat. Dar găinilor le place să mănânce insecte, aşa că se şi găinăţează mult. În consecinţă, trebuie să mutăm cuibarele mobile în fiecare zi, ca să ne asigurăm că le oferim păsărilor un mediu curat şi proaspăt. Asta ajută, de asemenea, la fertilizarea solului.

— Şi mutaţi dispozitivul cu un tractor?

— Bineînţeles.

— Mi-ar plăcea să te văd conducând tractorul.

— Eşti oricând binevenită la fermă!

— Şi care sunt muncile pe care le faci apoi?

— Depinde de anotimp. Verific sera ori culturile, sau văd cum merge recoltarea, sau îngrijesc noua tranşă de găini, sau mă ocup de arat. Pe urmă sunt toate chestiile administrative şi de personal de care trebuie să am grijă. În plus, tot eu sunt cel care interacţionează cu clienţii. Şi e de la sine înţeles că se strică mereu câte ceva, iar reparaţiile cad tot în sarcina mea. În fiecare zi mă trezesc cu gândul că am o mie de lucruri de făcut. Ai fi uimită să vezi ce înseamnă să duci un ou sau o roşie din fermă la magazinul alimentar.

— Şi cum reuşeşti să faci faţă?

— Mătuşa mea munceşte cot la cot cu mine. La fel şi administratorul general. Şi am învăţat să mă ocup de probleme în ordinea importanţei lor.

— Nu cred că aş fi făcută pentru o asemenea viaţă! a spus Morgan clătinând din cap. Chiar sunt o

persoană responsabilă, dar nu chiar *atât* de responsabilă.

— Tu nu trebuie să duci o astfel de viaţă. Tu o să fii faimoasă.

— Să te audă Dumnezeu!

— Crede-mă! am spus eu, ştiind că nu fusesem niciodată atât de sigur de ceva.

CAPITOLUL 23

După ce am mâncat, am pornit într-o plimbare de-a lungul ţărmului, înspre Don. Restaurantul de pe plajă era pe jumătate plin; alţi turişti admirau asfinţitul de pe şezlongurile de lângă piscină. Un cuplu ieşise din hotel şi venea înspre plajă; pierduţi în conversaţie, cei doi au trecut pe lângă noi aproape fără să ne observe. Morgan s-a oprit pe nisip, la câţiva paşi de terasă, şi s-a întors spre mine. Eu am rămas uitându-mă lung la ea şi spunându-mi din nou în gând că nu mai văzusem niciodată o fiinţă atât de frumoasă.

— Păi, presupun că asta e! am spus eu.

Ea s-a mai întors o dată spre hotel, apoi din nou spre mine.

— Îţi mulţumesc pentru ziua de astăzi, a spus. Pentru tot.

— Cu plăcere! A fost cea mai frumoasă zi pe care am avut-o de când am venit aici.

— Şi a mea! a spus Morgan cu o asemenea încântare, încât ceea ce s-a întâmplat după aceea a părut aproape inevitabil.

M-am apropiat de ea şi am tras-o încet spre mine. Am văzut cum a făcut ochii mari aproape imperceptibil şi, preţ de o secundă, m-am întrebat dacă ar fi trebuit să mă opresc. Deşi ea mă sărutase de două ori, cred că amândoi ştiam că de data asta avea să fie diferit, că sărutul de acum avea să ne aducă emoţii pe care niciunul dintre noi nu le anticipase până în acel moment.

Dar eu nu m-am mai putut abţine, aşa că mi-am plecat capul şi am închis ochii în clipa în care buzele ni s-au atins, uşor la început, iar apoi cu mai multă pasiune. Am simţit corpul lui Morgan lipindu-se de al meu; limbile ni s-au întâlnit şi am simţit un val de căldură străbătându-mi corpul asemenea unei unde de curent electric. Am cuprins-o cu ambele braţe, am auzit-o scoţând un geamăt înfundat şi am simţit cum îşi trecea degetele prin părul meu.

În timp ce ne sărutam, mintea mea căuta răspunsuri, încercând să înţeleagă când şi cum ajunsesem să am un astfel de sentiment faţă de Morgan. Poate că se întâmplase atunci când eram în caiace, sau când am auzit-o cântând, sau chiar în timpul cinei – dar am înţeles numaidecât că, deşi o cunoscusem pe femeia asta cu doar câteva zile în urmă, eu mă îndrăgostisem de ea. Deja simţeam că parcă o cunoşteam de-o veşnicie.

După ce ne-am desprins din sărut, sentimentele ameninţau să mă copleşească, dar m-am străduit să păstrez tăcerea. Ne-am mulţumit să ne uităm unul la celălalt, iar eu am răsuflat din nou, abia atunci dându-mi seama că îmi ţinusem respiraţia.

— Ne vedem mâine-seară, Morgan! am reuşit să spun cu un glas foarte sugrumat.

— Noapte bună, Colby! a răspuns ea, studiindu-mi chipul de parcă ar fi vrut să şi-l întipărească în memorie.

Peste câteva minute, în timp ce mergeam pe plajă, m-am trezit retrăind sărutul, ştiind cu certitudine că viaţa mea n-avea să mai fie la fel.

PARTEA A PATRA
— BEVERLY —

CAPITOLUL 24

Beverly se gândea neîncetat la camerele de supraveghere din autogări.

Cum de putuse să fie atât de proastă? Oare nu văzuse la televizor atâtea şi atâtea filme în care guvernul folosea acele camere pentru prinderea spionilor şi a infractorilor? O, ştia şi ea că supravegherea electronică nu era chiar atât de sofisticată precum o înfăţişă Hollywoodul, dar chiar şi posturile locale de ştiri confirmau faptul că în prezent existau peste tot astfel de camere de supraveghere. Erau instalate la colţul străzilor, la semafoare, deasupra caselor de marcat din magazinele mici. Dacă ea se gândise la asta atunci când îl dusese pe Tommie la magazinul alimentar ca să-i cumpere ceva de mâncare, de ce nu se gândise că astfel de camere de supraveghere puteau să existe în locuri publice mult mai importante?

Cu picioarele tremurându-i şi cu mintea zbuciumată, a reuşit cumva să ajungă la masă şi a rămas acolo până în clipa în care Tommie a intrat în bucătărie. Băieţelul s-a trântit pe scaunul lui, ştergându-şi ochii înceţoşaţi de somn. Ca să-şi liniştească nervii răvăşiţi, Beverly s-a forţat să se ridice. A turnat cereale într-un bol, a adăugat lapte şi i-a pus lui Tommie micul-dejun pe masă, împreună cu o lingură.

A reuşit să-i zâmbească fiului ei, sperând ca el să nu observe că abia se mai ţinea pe picioare, iar apoi s-a apucat să-i pregătească pacheţelul pentru şcoală. Sendviş cu unt de arahide şi jeleu, un măr, precum şi mărunţiş cu care el să-şi cumpere lapte de la cantină. Din păcate, nu-i putea oferi lui Tommie Doritos, Fritos, Oreo sau fursecuri cu nuci. N-avea bani pentru aşa ceva, iar în clipa aceea oricum nu putea face decât să-şi ţină mâinile ocupate, ca nu cumva să fie ispitită să se uite pe fereastră. Se aştepta să-l vadă pe Gary intrând în curte dintr-o clipă în alta.

— Am auzit ceva peste noapte! a spus Tommie în cele din urmă.

Cuvintele lui aproape că au făcut-o să tresară. A încercat să-şi aducă aminte când se întâmplase ca el să vorbească primul de dimineaţă, fără să fie nevoită să-i scoată vorbele din gură cu cleştele. După ce a izbutit să priceapă sensul spuselor lui, a cuprins-o iarăşi panica.

— Probabil c-am fost eu, a spus ea. Am stat trează până târziu şi am curăţat bucătăria.

— Am auzit pe cineva *afară.*

Picura apă din robinet, un *pic-pic-pic* constant şi ritmic, care se împletea cu cântecul matinal al păsărilor. Un camion vechi a trecut încet pe drumul pietruit, iar Beverly a văzut o mână care flutura în semn de salut şi care apoi a dispărut la iuţeală. Câmpurile erau acoperite de negură, ca şi cum un nor ar fi căzut din cer.

— N-a fost nimeni afară, a spus Beverly. I-aş fi auzit.

— El a fost pe acoperiş.

Cu un an în urmă, Tommie începuse să aibă coşmaruri. Beverly crezuse că erau din cauza uitatului la televizor sau a cărţii *Tărâmul monştrilor.* Atunci când avusese primele coşmaruri, băieţelul obişnuia să se trezească ţipând. Spunea că fusese fugărit de un monstru. Uneori, monstrul semăna cu un dinozaur; alteori, era un animal sălbatic sau o figură incertă, cu chipul acoperit de o glugă. Şi întotdeauna, dar absolut întotdeauna, Tommie jura că monstrul îl strigase pe nume.

— Eşti sigur că n-ai visat?

— Eram treaz. Auzeam muzica din bucătărie.

Dacă ar fi fost Gary, şi-a spus Beverly, soţul ei s-ar fi aflat deja în bucătărie la momentul acela. Dacă ar fi fost colegii lui Gary, ei i-ar fi luat deja pe ea şi pe Tommie în maşinile lor negre de teren, cu geamuri fumurii. Încercând să-şi ţină temerile în frâu, Beverly a luat gelul pentru păr şi, deşi mâinile îi tremurau uşor, a reuşit să netezească vârtejul lui Tommie.

— O să verific după ce pleci la şcoală, dar probabil că au fost nişte veveriţe.

— M-a strigat pe nume!

Beverly a închis ochii şi a răsuflat uşurată. Era clar că fusese doar un vis, slavă cerului! Dar uşurarea i-a fost de scurtă durată, spulberată de groaza ei de mai devreme precum un castel de nisip lovit de un val.

— Am cântat şi eu în bucătărie odată cu radioul. Probabil că asta ai auzit, a spus ea cu o voce al cărei sunet era bizar de slab şi de îndepărtat.

Tommie şi-a ridicat privirea la ea, părând dintr-odată mai mare decât vârsta lui, dar totodată şi mai mic.

— Poate că asta a fost, a spus el în cele din urmă, iar ea s-a hotărât să schimbe subiectul.

— Dacă vrei, după orele de şcoală poţi aduce acasă un prieten.

— N-am prieteni aici.

— O să ai, a spus ea. Desigur că în clasa ta sunt mulţi copii buni. Poate că o să-i cunoşti mai bine în timpul excursiei. Ai spus că urmează să faceţi una, nu?

El a ridicat din umeri şi n-a mai scos un cuvânt. În cele din urmă, a terminat de mâncat cerealele, după care a dus bolul la gură şi a băut laptele. Beverly s-a gândit din nou că ar fi trebuit să mănânce şi ea imediat după ce Tommie pleca la şcoală, fiindcă nu mâncase mai nimic cu o zi înainte. Simţea că putea scrie o carte destinată celor care voiau să slăbească. Ar fi intitulat-o *Dieta Prea-lefteră-ca-să-mănânc.*

I-a pus lui Tommie pacheţelul în rucsac, iar apoi au ieşit amândoi din casă, au mers până la buturuga de pe marginea străzii, s-au aşezat pe ea şi au început să aştepte.

— În cazul în care vrei să mai prinzi nişte mormoloci după ce vii de la şcoală, o să caut un borcan vechi pe care să-l putem folosi, i-a propus ea lui Tommie. Nu ştiu dacă ai să-i poţi duce mâine la

prezentare, dar, dacă vrei, i-ai putea ţine în casă un timp.

Tommie şi-a ţinut privirea aţintită în jos.

— Nu vreau să mor, mami! a spus el.

Beverly a clipit.

— Ce-ai spus?

El s-a întors cu faţa la ea, cu fruntea încruntată.

— Am spus că nu vreau să moară, mami.

— Of! a făcut ea, gândindu-se dintr-odată la camere de supraveghere, la coşmaruri, la prea puţin somn şi la prea puţină mâncare.

În căldura tot mai apăsătoare a dimineţii, îi era greu să-şi ţină în frâu toate acele gânduri. Trebuia să facă mai mult. Trebuia să facă tot posibilul ca Tommie să se simtă în siguranţă.

Autobuzul galben a oprit lângă ei, trosnind din toate încheieturile; uşa s-a deschis cu un scârţâit. Tommie s-a ridicat şi apoi a urcat fără să privească înapoi, fără ca măcar să-şi ia rămas-bun.

CAPITOLUL 25

Camere de supraveghere.

Cuvintele acelea continuau să-i ricoşeze în minte precum nişte bile de metal. Beverly avea nevoie de ceva care să-i distragă atenţia – orice care s-o calmeze – dar mâinile îi erau încă prea agitate ca să se apuce de zugrăvit. În schimb, s-a dus sus, în camera lui Tommie. Deşi el avusese doar un coşmar, Beverly îi spusese fiului ei că avea să verifice ca să fie sigură că nu se întâmplase nimic rău; asta făceau mamele bune. Fereastra era fixată într-o adâncitură a zidului, ceea ce făcea cu neputinţă să vezi dacă cineva putea măcar ajunge pe acoperiş. Beverly a cercetat tavanul şi apoi s-a întins în patul lui Tommie. A încercat să-şi imagineze de unde ar fi putut veni sunetul, dacă s-ar fi auzit sunete de vreun fel, dar n-a ajutat-o să se prefacă a fi Tommie.

Beverly a ieşit în curte, depărtându-se de ziduri ca să aibă o perspectivă mai bună. Camera lui Tommie era într-o parte şi o singură privire i-a confirmat lui Beverly faptul că panta abruptă a acoperişului făcea şi mai puţin probabilă posibilitatea ca cineva să fi mers pe acolo. Însă unul dintre stejari avea o ramură care se freca de o parte a acoperişului, creând o adevărată autostradă pentru veveriţe. Dacă bătea vântul, ramura putea chiar zgâria şindrila, iar ea încercă să-şi amintească dacă bătuse vântul cu o noapte înainte.

Singura certitudine era că nimeni nu fusese pe acoperiş; nimeni nu şoptise numele lui Tommie. Beverly o ştia prea bine, dar tot se bucura că cercetase totul în amănunt. Acum era la fel de sigură că nu existau camere de supraveghere în autogări. Cu toate astea, dacă se gândea mai bine, Beverly bănuia că montarea unor astfel de camere se impusese după tragedia din 11 Septembrie. Iar ea ştia prea bine că Gary avea mijloacele de a primi acces la toate înregistrările respective.

Deşi îşi simţea mintea şi mai ameţită decât în ultimele câteva zile, Beverly s-a forţat să gândească. După ce s-a întors în casă, s-a aşezat la masă şi şi-a frecat tâmpele, apăsând tare cu degetele.

Nu se îndoia că Gary urma să ceară înregistrările pe care le făcuseră camerele de supraveghere ale autogării locale vineri noaptea, sâmbătă şi duminică. Poate chiar şi pe cele de luni dimineaţa. Gary avea să stea cu faţa aproape de monitorul calculatorului, dând pe repede înainte din când în când, privind cu atenţie, *căutând.* Chiar dacă pe ea n-ar fi recunoscut-o imediat, nu încăpea îndoială că şi-ar fi recunoscut fiul. Poate că cercetarea i-ar fi luat ore sau zile, dar Beverly ştia cu certitudine că el avea să-şi dea seama până la urmă ce autobuz luaseră ea şi Tommie atunci când fugiseră din oraş.

Şi pe urmă? Dacă în autobuze nu existau camere de supraveghere, Gary n-avea de unde să ştie în ce loc anume coborâse ea. Probabil că odată ajuns în acel punct, el ar fi discutat cu şoferii, dar oare şi-ar fi amintit cel de al doilea şofer în ce localitate coborâseră ei? Improbabil, ceea ce însemna că următorul pas al lui Gary ar fi fost să verifice camerele de supraveghere din celelalte autogări de pe traseu. Iar după ce ar fi făcut-o, ar fi existat toate şansele ca el să-l identifice la un moment dat pe Tommie. Apoi şi-ar fi continuat investigaţiile urmărindu-şi prada precum un lup adulmecând cu botul lipit de pământ, apropiindu-se din ce în ce mai mult de ţintă. Era posibil chiar să găsească vreo filmare cu ea, cu Beverly, înregistrată de camera de supraveghere a magazinului alimentar.

Dar după aceea?

Gary avea să ajungă la capătul drumului pe care-l străbătuseră soţia şi fiul lui, fiindcă în cele din urmă ei doi făcuseră autostopul, fiind luaţi de acea femeie care conducea o berlină. Femeia care avusese atâta minte încât să nu pună întrebări.

Oare Gary putea s-o găsească pe femeie? Dar pe vânzătorul de covoare care mirosea a Old Spice?

„Mă îndoiesc!”

Dar să mai fi fost şi alte camere de supraveghere pe autostradă? Camere de supraveghere a traficului? Camere care înregistrau numerele de înmatriculare?

„Posibil!”

Chiar dacă Beverly ar fi presupus că se întâmplase cel mai mare rău cu putinţă – răul *imposibil* – acela ca Gary să fi dat de urma ei în acel oraş, ce ar fi urmat? El putea verifica motelul, putea merge la restaurant, putea chiar vorbi cu chelneriţa, dar din punctul acela nu mai exista nicio urmă a traseului pe care-l străbătuseră soţia şi fiul lui. Chelneriţa nu ştiuse că Beverly căuta o locuinţă, iar în afară de proprietara casei, nimeni nu ştia că Beverly şi Tommy se aflau în oraş. Gary putea să creadă că îi luase altcineva cu maşina şi că plecaseră în altă parte, îndreptându-se într-o cu totul altă direcţie.

O fi fost Gary tenace, inteligent şi capabil să se folosească de puterea instituţiilor de nivel naţional sau statal până într-un punct care l-ar fi speriat chiar şi pe cel mai curajos cetăţean de rând, dar nu era Dumnezeu.

— Sunt în siguranţă! a spus Beverly pe cel mai convingător ton cu putinţă. El n-are cum să mă găsească.

CAPITOLUL 26

Neliniştea nu se dădea dusă cu una, cu două, deşi Beverly tocmai recapitulase întreaga desfăşurare a planului ei de evadare. Nu încăpea nicio îndoială că era cu nervii la pământ, sau poate că îi avea întinşi precum o strună încordată, gata să plesnească, dar oricum ar fi fost, ea ştia că nu gândea limpede. Insista prea mult asupra anumitor idei şi uita complet de alte lucruri. Trebuia să gândească normal din nou, dacă nu pentru ea, atunci măcar pentru Tommie. El avea nevoie de mama lui, ei doi tocmai o luaseră de la capăt, iar pereţii portocalii ai bucătăriei păreau s-o apese pe Beverly şi să-i provoace un început de migrenă.

— Trebuie să zugrăvesc bucătăria, a murmurat ea. Asta o să mă facă să mă simt mai bine.

S-a ridicat de la masă şi a luat o pensulă, un trafalet şi o tăviţă. La fel cum făcuse cu o zi înainte, s-a dezbrăcat de cămaşă şi de blugi, nevrând să-şi stropească hainele. Apoi a folosit un cuţit de unt ca să deschidă cutia cu amorsă. Magazinele de bricolaj aveau o maşină care agita cutiile ca să uniformizeze densitatea conţinutului, dar cum asta nu era o opţiune, Beverly a căutat o spatulă de lemn într-un sertar şi a folosit-o ca să amestece cu ea. Precum mâlul de pe fundul unei mlaştini, amorsa era mai groasă pe fundul cutiei, dar Beverly a tot amestecat, încercând să recupereze amorsa şi, astfel, să facă să dispară pentru totdeauna oranjul de pe pereţii bucătăriei.

Ce om întreg la minte ar fi ales să zugrăvească un perete cu acea culoare absolut sinistră? Cum de era posibil să treci în revistă toată paleta de culori a unei mărci de vopsea – toate frumoasele nuanţe neutre, pastelate sau primăvăratice – şi să-ţi spui că tu voiai ca pereţii bucătăriei tale să arate precum un felinar de Halloween?

Amorsa părea pregătită şi, oricum, mai bine de atât nu se putea. Aşa că Beverly a turnat puţin în

tăviţă, iar pe urmă a rulat trafaletul prin ea înainte şi înapoi de câteva ori, lăsându-l să absoarbă lichidul. Apoi a amorsat pereţii, acoperind oranjul şi apropiindu-se cât a putut de mult de dulapuri. Pe urmă a luat pensula, încântată să descopere cât de uşor era să treacă foarte aproape de dulapuri fără să le murdărească decât extrem de puţin.

— Ar trebui să mă apuc de vopsit bucătării urâte! a spus ea, râzând.

A lăsat amorsa să se usuce, iar apoi a spălat pensula şi trafaletul şi le-a pus la uscat lângă boilerul de pe veranda din spate. A turnat restul amorsei înapoi în cutie, a spălat tăviţa şi a şters-o cu nişte şervete de hârtie, după care a turnat în ea vopsea albă, satinată. Apoi a luat o altă pensulă şi un alt trafalet şi şi-a îndreptat atenţia către dulapuri, foarte preocupată de misiunea ei. După ce a terminat, a rămas în mijlocul bucătăriei, admirându-şi munca.

Dulapurile arătau grozav, aproape ca noi. Însă oranjul cel lugubru ieşise prin amorsă, făcând pereţii gri şi murdari. Beverly a simţit că începea s-o doară capul din nou.

„Ar trebui să-i cumpăr lui Tommie nişte haine!”, şi-a amintit ea.

Nu doar pentru că nu voia ca ceilalţi copii să-l tachineze, dar şi pentru că nu voia ca învăţătoarea să observe. Asta ar fi putut avea drept consecinţă o convocare la şcoală a mamei, iar ultimul lucru de care aveau nevoie Beverly şi Tommie în clipa de faţă era să fie observaţi de cineva.

Beverly s-a uitat la ceas şi a calculat cât timp i-ar fi luat să ajungă în oraş, să găsească un magazin şi apoi să se întoarcă acasă. Dacă pleca pe dată, avea timp. Drept urmare, s-a dus la etaj şi şi-a pus pe cap peruca şi şapca, iar apoi şi-a înfăşurat sânii în faşa elastică. A luat nişte bani din cutie şi a ieşit din casă. La fiecare pas, picioarele ei ridicau praful de pe strada pietruită. Şi a mers. Şi a tot *mers.* Trecând pe lângă magazinul de unde cumpărase alimentele şi apropiindu-se de restaurant şi de motel, s-a întrebat

dacă în acele spaţii erau montate camere de supraveghere. Şi dacă erau, oare cât timp se păstrau înregistrările? Câteva zile? O săptămână? O lună? Doar nu le păstrau la infinit, nu?

În orice caz, trebuia să fie cât mai discretă cu putinţă. Încercând să se conformeze acelui gând, a traversat strada şi, pe când trecea prin faţa restaurantului, şi-a tras cât mai în jos cozorocul şepcii. După ce a trecut de motel, a traversat din nou. Împingând precauţia la extrem, s-a oprit din mers şi s-a prefăcut că-şi lega un şiret. A aruncat o ocheadă furişă în direcţia restaurantului şi apoi în cea a motelului, ca să vadă dacă nu cumva ieşise de acolo cineva care să se uite după ea, dar n-a văzut nimic ieşit din comun. Totuşi, s-a gândit că trebuia să fie la fel de precaută şi pe drumul de întoarcere.

A început să meargă din nou şi în cele din urmă a ajuns la marginea cartierului comercial. În zona aceea se aflau foarte multe prăvălii de o parte şi de alta a străzii, iar Beverly şi-a dorit din tot sufletul să fi avut un telefon mobil, ca să găsească adresa exactă a magazinului de îmbrăcăminte second-hand. În lipsa unui asemenea ajutor, s-a văzut nevoită să întrebe două femei întâlnite pe stradă. Prima tocmai făcea plinul la benzinărie, iar cea de a doua ieşise dintr-un restaurant Hardee's. Chiar şi de la depărtare, Beverly a simţit mirosul de prăjeală şi a regretat că nu mâncase de dimineaţă. Femeia din faţa restaurantului i-a spus că magazinul de haine second-hand se afla două străzi mai încolo, într-un mall aflat puţin mai departe de strada principală.

Beverly a găsit mallul şi apoi, amplasat la unul dintre capetele acestuia, a descoperit magazinul pe care-l căuta şi care se numea Second Chances. Ea a intrat şi şi-a plecat capul în clipa în care a trecut pe lângă casieră, o femeie de vreo şaizeci de ani, cu un păr cărunt şi lipsit de luciu care-i reamintea de pereţii din bucătăria ei.

Majoritatea produselor de la raionul de haine pentru copii erau pentru sugari şi pentru copii în vârstă de maximum trei ani. Dar Beverly a găsit în

cele din urmă şi mărimile care o interesau pe ea. Deşi fuseseră folosite, hainele erau curate, fără rupturi sau pete. După cum sperase, costau o nimica toată. Până la urmă, a ales patru tricouri, două perechi de pantaloni scurţi, una de blugi şi o pereche de bascheţi. S-a gândit că ar fi trebuit să-şi ia rucsacul cu ea, ca să-i fie mai uşor să care totul până acasă, dar acum a trebuit să se mulţumească şi cu o sacoşă de plastic.

Apoi a început să străbată lungul drum pe care-l avea de făcut spre casă. Soarele era sus pe cer şi ardea, ziua fiind caniculară şi umedă. Ameţită din cauza nemâncării, Beverly a trebuit să se oprească destul de des ca să-şi tragă sufletul. Tare şi-ar mai fi dorit o maşină, dar ştia că Gary montase un dispozitiv de urmărire pe cea pe care o condusese ea. Cu câteva luni înainte să plece definitiv, Beverly văzuse aparatul lipit sub bara din spate a maşinii; luminiţa roşie licărea intermitent, ispitind-o să smulgă aparatul de acolo şi să vadă ce s-ar fi întâmplat.

Peruca şi şapca îi încingeau capul şi-i provocau mâncărime; mai mult de-atât, fardul începuse să i se scurgă pe faţă. După ce a ajuns acasă, s-a dezbrăcat şi a intrat sub duş ca să se răcorească, pe urmă s-a îmbrăcat la loc. Apoi a ieşit din casă şi s-a aşezat pe buturugă. După mai puţin de un minut, a apărut şi autobuzul, iar ea n-a putut să nu se simtă mândră fiindcă reuşise să ajungă la timp. La fel cum făcuse şi cu o zi înainte, l-a salutat prietenos pe şofer, gândindu-se că poate, doar poate, totul avea să fie bine până la urmă.

CAPITOLUL 27

— Astăzi ţi-am mai cumpărat nişte hăinuţe, i-a spus ea lui Tommie. Ca să nu trebuiască să porţi mereu aceleaşi haine!

Erau amândoi la masă, iar Tommie a dat din cap în timp ce-şi mânca sendvişul făcut de ea. Îi turnase şi un pahar de lapte, uimită de cât de mult putea mânca şi bea un omuleţ atât de mic.

— După cum probabil că-ţi poţi da seama, am început să zugrăvesc şi bucătăria! a adăugat ea.

Tommie şi-a ridicat privirea, ca şi cum până atunci nu observase schimbarea.

— De ce ai zugrăvit-o în gri?

— Asta-i doar amorsa, a răspuns ea. O să zugrăvesc pereţii în galben.

— Aha! a făcut Tommie.

N-a părut prea interesat, dar ea şi-a spus că majoritatea copiilor de vârsta lui Tommie nu prea erau interesaţi de zugrăvit.

— Vrei să mai prinzi nişte mormoloci după ce termini de mâncat?

Fără să se oprească din mestecat, el a dat iarăşi din cap în semn de încuviinţare.

— Am verificat şi acoperişul, a spus ea. E prea abrupt pentru ca cineva să poată merge pe el, dar există o creangă pe care se poate să se fi căţărat veveriţele, sau e posibil ca acea creangă să se fi frecat de şindrile. Probabil că asta ai auzit tu. Sau, după cum ţi-am mai spus, poate că ai visat.

— Eram treaz, mamă!

Ea a zâmbit, ştiind că el spunea mereu acelaşi lucru după fiecare coşmar.

— Mai vrei nişte lapte?

Tommie a clătinat din cap în semn de refuz, iar ea a văzut atunci cât de mult semăna cu Gary în felul în care îi cădea părul peste ochi şi s-a întrebat când avea să întrebe Tommie de el.

— Tata când vine?

Îşi cunoştea atât de bine fiul, încât uneori avea impresia că-i putea citi gândurile.

— Încă munceşte, a răspuns ea. Mai ţii minte că ţi-am spus asta atunci când am plecat de acasă?

— Mai ţin, a spus el, îndesându-şi în gură ultima bucată de mâncare, dar ea ştia că vorbele lui nu-i răspundeau pe deplin la întrebare.

Beverly i-a luat farfuria, a dus-o la chiuvetă şi a spălat-o. După ce Tommie şi-a băut tot laptele, i-a luat şi paharul şi l-a spălat, de asemenea. Scotocind prin dulapuri – care încă mai erau lipicioase, aşa că a trebuit să fie atentă atunci când le-a deschis –, a găsit un vechi borcan cu închidere ermetică pe unul dintre rafturile de sus. L-a scos şi i l-a arătat lui Tommie.

— Ce-ai zice să mergem la prins de mormoloci?

CAPITOLUL 28

Au mers împreună la pârâu, însă de data asta Beverly n-a intrat în apă alături de Tommie. În schimb, după ce i-a suflecat pantalonii şi i-a scos pantofii şi şosetele, s-a aşezat pe iarba măruntă de pe mal. Tommie a luat borcanul şi apoi a început să meargă încet prin apa care curgea molcom.

— Înainte să prinzi vreunul, pune nişte apă în borcan!

Tommie a umplut ochi borcanul.

— Mai scurge puţin din apă! E prea plin, nu mai au loc mormolocii!

El a făcut după cum i se spusese, iar apoi şi-a reluat vânătoarea de mormoloci. A încercat să prindă unul, dar n-a reuşit, însă după aceea a prins doi.

— Câţi pot să pun în borcan?

Ea s-a gândit puţin.

— Nu-mi dau seama… Mormolocii sunt destul de mici, aşa că poate şapte sau opt? Asta, dacă poţi să prinzi atâţia!

— Pot să prind atâţia, a răspuns el, iar ea, văzând cât era de încrezător, a simţit cum i se încălzea sufletul.

Tommie era misiunea ei, lumea ei, şi aşa fusese din ziua în care se născuse. A încercat să-şi imagineze cum avea să fie după ce mai creştea. Un băiat frumos, era sigură de asta, dar alte detalii erau dincolo de puterea ei de a anticipa.

— Cum a fost la şcoală? Aţi făcut ceva amuzant azi?

— Am avut ora de arte plastice. Am făcut mai multe desene.

— Şi ce ai desenat?

— Ni s-a cerut să desenăm casa noastră.

Ea s-a întrebat ce casă desenase el. Pe cea veche sau pe cea nouă, cea în care locuiau singuri şi în care erau, în sfârşit, în siguranţă?

— Şi ai desenul în rucsac?

El a dat din cap în semn că da, cu privirea plecată, dezinteresat. Apoi s-a aplecat şi mai mult şi a prins încă un mormoloc.

— Vreau şi eu să văd desenul după ce ne întoarcem acasă. Mi-l arăţi?

Tommie a dat iarăşi din cap în semn de încuviinţare, preocupat doar de mica lui aventură, iar Beverly şi-a amintit de orele petrecute împreună cu el, când colora, în lunile de dinainte ca ea să se decidă să plece. Nu fusese niciodată genul acela de părinte care credea că tot ce făcea copilul său arăta cât de talentat era, dar Tommie desena destul de bine şi colora fără să depăşească vreun contur, iar ea nu putea să nu fie impresionată de asta. Îl învăţase şi câteva elemente de bază ale scrisului de tipar, aşa că atunci când el intrase la grădiniţă, ştia să-şi scrie numele – şi alte cuvinte – fără ajutorul ei.

Mai devreme, când fusese în oraş, ar fi trebuit să cumpere nişte cărţi de colorat şi nişte creioane, fiindcă astfel de activităţi îl puteau ajuta pe Tommie să se adapteze la noua lor viaţă, iar ea ştia că băieţelul avea nevoie de aşa ceva. Visul urât de noaptea trecută arăta că, în felul lui copilăresc, era şi el la fel de stresat ca şi ea. Lui Beverly îi era tare ciudă că fiului ei îi era dor de tatăl lui, ciudă că Tommie, pesemne, nu înţelegea de ce fusese nevoie ca el şi mama lui să evadeze. Beverly se întreba câte săptămâni sau luni aveau să treacă înainte ca el să-şi dea seama că, de acum încolo, nu mai erau decât ei doi.

Au mai rămas o jumătate de oră la pârâiaş. Între timp, Tommie a prins opt mormoloci. Erau cu toţii în borcan, cu corpurile lor ciudate, unduitoare, ca de extratereştri. În cele din urmă, Beverly a pus capacul, privind cum Tommie îşi încălţa şosetele şi pantofii. Cu un an în urmă, îl învăţase să-şi lege şireturile, dar el nici acum nu putea să facă fundele de mărimi egale.

Pe drumul de întoarcere, Tommie a mers pe lângă ea ţinând strâns borcanul, fără să scape din ochi mormolocii. Tocmai ocoleau magazia cea

dărăpănată, când Beverly a aruncat, absentă, o privire spre casă şi a văzut că pe alee era parcată o camionetă murdară.

A clipit ca să fie sigură că mintea nu-i juca feste, iar inima a început să i se izbească puternic de coaste în clipa în care şi-a dat seama că ceea ce vedea era real. Speriată, cu inima bătându-i tot mai tare, l-a luat de mână pe Tommie şi au rămas în spatele magaziei.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Tommie. De ce ne-am oprit?

— Cred că mi-am pierdut brăţara, a improvizat ea, ştiind că nici măcar nu-şi luase o brăţară atunci când fugise de acasă. Cred că am lăsat-o la pârâu. Haide s-o căutăm, bine?

Îi tremurau picioarele în timp ce ea şi Tommie porneau din nou pe drumul de pe care tocmai veniseră. Beverly continua să vadă cu ochii minţii camioneta de pe alee. Cine venise la casă şi de ce? A încercat să-şi domolească năvala gândurilor, fiindcă Tommie o privea lung.

Nu era un echipaj de poliţie, nici şeriful, nu într-o asemenea camionetă.

Nu era o maşină de teren neagră, cu geamuri fumurii.

Nici nu văzuse vreun grup de bărbaţi mişunând prin curtea casei. Dacă ar fi fost oamenii lui Gary, ar fi trebuit să fie nişte indivizi îmbrăcaţi în costume, tunşi foarte scurt şi care purtau ochelari de soare. Totuşi, cine altcineva putea fi? Beverly a încercat să se gândească, dar ideile i se învălmăşeau în minte. Apoi a inspirat adânc, iar asta a părut s-o ajute.

— Gândeşte, a murmurat ea. Gândeşte.

— Mamă!

L-a auzit pe Tommie, dar nu i-a răspuns. În schimb a încercat, fără să reuşească, să-şi amintească dacă proprietara casei conducea o camionetă – atunci când făcuse cunoştinţă cu ea, nu prea fusese atentă la astfel de detalii. Dar de ce ar fi venit proprietăreasă acolo? Ca să verifice cum se instalaseră noii chiriaşi? Pentru că uitase să-i mai

dea chiriaşei vreun document la semnat? Sau poate că trimisese un meşter ca să repare ceva. Beverly nu-şi putea da seama dacă femeia chiar o informase că avea o colaborare cu un meşter, sau dacă ea doar îşi imaginase că proprietăreasa îi spusese asta.

El să fi fost? Meşterul? Ar fi venit omul acela chiar dacă ea n-o contactase pe proprietăreasă ca să-i ceară să repare ceva? Sau vizitatorul necunoscut era, de fapt, vreun individ inofensiv, un vânzător ambulant sau cineva care căuta o adresă anume?

Întrebări, întrebări ce i se tot roteau prin cap, fără răspunsuri.

După ce au ajuns la pârâu, ea a dat drumul mâinii lui Tommie. Palmele îi transpiraseră şi se simţea ca şi cum ar fi fost gata să leşine.

— Mă întreb dacă nu cumva mi-a căzut brăţara în locul în care m-am aşezat mai devreme, i-a spus ea lui Tommie. Poţi să verifici tu? Eu o să caut aici.

S-a aplecat, încercând să rămână în afara razei vizuale a cuiva care ar fi urmărit-o cu privirea din dreptul casei. Dar încă putea să vadă bara din spate a camionetei murdare care se profila în depărtare, pe alee, dincolo de frunzişul des al stejarilor, însă trebuia să se prefacă preocupată de căutarea brăţării, ca să nu se sperie Tommie. Trebuia să se poarte ca un actor pe o scenă, chiar dacă acel cuvânt, „camionetă", începea să-i lumineze stroboscopic în minte, împreună cu întrebările evidente: „Camioneta, camioneta, camioneta cea murdară! A cui e? De ce a venit aici proprietarul ei?!"

Dacă *era* unul dintre oamenii lui Gary, acesta nu s-ar fi mulţumit să bată la uşă. Ar fi intrat şi ar fi răscolit casa. Ar fi văzut un rucsac agăţat de spătarul scaunului din bucătărie, precum şi farfuria şi paharul lăsate în chiuvetă, dar ce i-ar fi putut spune toate astea în afară de faptul că cineva locuia acolo? Ar fi trebuit să urce în camerele de la etaj, dar cum ea şi Tommie nu aduseseră aproape nimic în bagaje, iar dulapurile erau pline de hainele altor oameni, acolo nu se găsea nimic care să fi indicat că în acea casă locuiau ei, Beverly şi Tommie.

Cu *excepţia…*

Ea a încremenit pe dată, amintindu-şi de *Fugi, căţeluşule! Fugi!,* cartea preferată a lui Tommie, şi de figurina de jucărie care-l întruchipa pe Iron Man.

Acele obiecte se aflau pe noptieră. Dacă intrusul ar fi aruncat doar o scurtă privire prin cameră – şi trebuia să fi fost un bărbat, Beverly era convinsă de asta – nu încăpea îndoială că le-ar fi găsit, dar ea ar fi trebuit să ştie dacă Gary observase lipsa lor.

S-a întrebat dacă bărbatul era acum în casă. Dacă erau mai mulţi bărbaţi care deschideau sertarele, verificau frigiderul şi căutau cărţi precum *Fugi, căţeluşule! Fugi!* şi figurine Iron Man. S-a întrebat dacă vreunul dintre ei purta mănuşi negre de piele şi dacă avea un pistol ascuns sub haină, în timp ce un alt bărbat, la fel de periculos, stătea de pază. S-a întrebat dacă intruşii aveau s-o aştepte sau s-o caute şi a scrutat izlazul de dincolo de pârâu, constatând că n-avea unde să se ascundă.

— Poate că brăţara mi-a căzut în timp ce mergeam, i-a spus ea lui Tommie. Tu continuă să cauţi pe aici, bine? Eu mă întorc imediat.

Şi-a dat seama că vorbise cu glas tremurător, dar trebuia să se adune cu orice preţ, aşa că s-a forţat să meargă către magazia cea dărăpănată. Odată ajunsă acolo, s-a ascuns după colţ şi a tras cu ochiul către casă.

Camioneta era tot acolo, dar, o clipă mai târziu, Beverly a văzut pe cineva coborând de pe verandă şi ducându-se la vehicul. Fără îndoială că era un bărbat – Beverly şi-a dat seama de asta după felul în care se mişca; purta blugi şi o cămaşă cu mâneci lungi, era încălţat cu bocanci de lucru, avea o şapcă pe cap. Şi era singur. Acum ea avea certitudinea că acel bărbat urma să se oprească la un moment dat şi să privească în direcţia ei, însă omul a deschis portiera şi s-a urcat în camionetă. Beverly a auzit motorul pornind imediat, iar apoi camioneta a început să meargă în marşarier. După ce a ajuns la drumul pietruit, vehiculul a pornit în direcţia opusă oraşului, Dumnezeu ştia încotro.

Beverly a tot aşteptat, dar n-a mai auzit nimic în afară de ciripitul păsărelelor. După un timp, ea s-a apropiat tiptil de casă. Voia să se asigure că nu mai era nimeni înăuntru, că nu i se întinsese vreo capcană. A urcat pe verandă şi a văzut urme de paşi întipărite în praf, care duceau spre uşă, erau imprimate pe preşul din faţa acesteia şi apoi alcătuiau un şir îndreptat înapoi spre treptele verandei.

Beverly a deschis uşa şi n-a văzut nicio urmă de paşi înăuntrul casei, nici pe linoleumul din bucătărie, nici pe treptele scării interioare. A urcat la etaj şi a văzut cărticica şi figurina Iron Man pe noptiera de lângă patul lui Tommie. În baie, hainele ei erau atârnate pe bara perdelei de duş, iar peruca se afla lângă chiuvetă, exact acolo unde o lăsase ea. Nimic nu părea să fi fost mişcat din loc.

S-a întors la pârâu, cu trupul continuând să-i tremure. Tommie lovea cu picioarele prin iarbă şi praf, oprindu-se în clipa în care a văzut-o venind.

— Ai găsit brăţara? a întrebat el.

— Nu. Cred că am pierdut-o.

Băieţelul a clătinat din cap şi apoi a luat de pe jos borcanul cu mormoloci.

— Câtă vreme pot să-i ţin? a vrut el să ştie.

Sunetul vocii lui a liniştit-o pe Beverly, chiar dacă ea era încă departe de a se simţi normal.

— Îi aducem înapoi după cină, bine?

CAPITOLUL 29

După ce au ajuns acasă, Beverly a deschis rucsacul lui Tommie şi a studiat desenul pe care băieţelul îl făcuse la şcoală. Ea a sperat ca astfel să-şi alunge din minte gândurile despre camionetă şi despre bărbatul care apăruse de nicăieri. S-a întristat văzând că Tommie desenase fosta lor casă, cu acoperiş plat şi cu ferestre mari, dar a zâmbit oricum.

— E grozav! Eşti un adevărat artist!

— Pot să mă uit la desene animate?

— Doar puţin. Cât timp pregătesc eu cina, bine? Vrei să-ţi aduc mormolocii ca să stea cu tine?

— Îhî, a bâiguit el în timp ce intrau în camera de zi.

Ea a deschis televizorul; din fericire, se difuza o emisiune de desene animate.

— Nu sta prea aproape de ecran! Nu e bine pentru ochi.

El a dat din cap în semn că înţelesese şi imediat s-a lăsat absorbit de ceea ce vedea la televizor.

Beverly a pus borcanul pe măsuţa de cafea şi apoi s-a dus la bucătărie. Şi-a dat seama că uitase să decongeleze carnea de pui – sau în seara aceea trebuia să pregătească hamburgeri? Pentru că nu şi-l putea scoate din cap pe bărbatul cu camioneta, i-a fost imposibil să-şi amintească.

— În seara asta avem pui la cină, sau hamburgeri? a strigat ea.

— Hamburgeri! a răspuns Tommie.

„O, aşa e!”, şi-a spus ea în gând. Mâncaseră pui cu o seară înainte, cu fasole şi morcovi, iar ea ronţăise morcovii pe care îi lăsase Tommie în farfurie…

A scos din congelator două porţii de hamburger. Le-a privit ezitând, după care a pus o porţie la loc. Cu stomacul strâns ca un pumn, n-avea cum să mănânce atât de mult. De fapt, şi-a dat seama că nici măcar nu-i era foame.

A luat o pungă cu închidere etanşă, a vârât în ea porţia de hamburger, a închis-o la loc şi a pus-o în apă caldă. Apoi a feliat morcovii şi a tăiat câteva bucheţele dintr-o căpăţână de conopidă, punând totul pe o tavă de copt. A pornit cuptorul, ştiind că urma să ajungă la temperatura dorită în câteva minute, şi a băgat de seamă că-i tremurau mâinile.

Nu se putea împiedica să se tot uite pe fereastră şi să scruteze bucata de şosea pietruită din faţă. Oare erau în siguranţă în acea casă? Şi dacă nu erau, unde se puteau duce? Ea n-avea suficienţi bani pentru o altă evadare, pentru bilete de autobuz, chirie şi mâncare. În timp ce punea tava în cuptor, s-a întrebat cât timp mai avea la dispoziţie dacă Gary trimisese într-adevăr un agent al lui, care condusese camioneta aceea.

Cât timp mai avea? Minute? Ore?

Sau îşi lăsase gândurile s-o ia razna din nou, exact aşa cum făcuse şi în cazul lui Peg?

S-a dus la uşa de la intrare şi, după ce a deschis-o, s-a uitat din nou la urmele de paşi de pe preş şi de pe trepte. Ceea ce vedea nu mai semăna absolut deloc cu visul lui Tommie despre cineva urcat pe acoperiş. Şi nici cu episodul din magazinul alimentar, când acea Peg îi spusese ceva ce probabil că-i îndruga fiecărui străin cu care avea de-a face.

Asta era ceva real, nu încăpea nicio îndoială.

Beverly auzea sonorul desenelor animate din camera de zi; din când în când, Tommie râdea. Ea a prăjit hamburgerii într-o tigaie, simţind încontinuu nodul acela din stomac. După ce legumele s-au înmuiat exact aşa cum îi plăceau fiului ei, a pus cea mai mare porţie de mâncare pe farfuria lui Tommie şi l-a chemat la masă. Au tăcut în cea mai mare parte a răstimpului în care au mâncat, Beverly ciugulind, dusă pe gânduri, doar puţină conopidă. Era încordată, pregătită pentru sirene şi lumini intermitente şi pentru o bătaie bruscă şi furioasă în uşă.

Dar n-a venit nimeni.

Beverly a pus vasele în chiuvetă, gândindu-se că dacă Gary îl trimisese pe individul cu camioneta, acela n-ar fi pierdut timpul şi i-ar fi încolţit pe ea şi pe Tommie. N-ar fi riscat s-o lase să fugă iar; n-ar fi riscat să-l piardă pe Tommie. Cu un an în urmă, după ce o bătuse, Gary o avertizase că dacă încerca vreodată să plece sau să i-l ia pe Tommie, el i-ar fi căutat până la capătul lumii şi, după ce-i găsea, ea n-avea să-şi mai vadă fiul niciodată.

Dar liniştea din casă şi din curte a rămas netulburată.

— Ce-ai zice să eliberăm mormolocii? i-a propus ea lui Tommie.

Au mers din nou până la pârâu, iar Beverly a privit cum fiul ei a deschis borcanul şi a eliberat mormolocii. Ea era sigură că, la întoarcere, urma să descopere casa înconjurată de urmăritorii lor.

Însă în afară de sunetele scoase de broaşte şi de greieri, nu se auzea nimic. După ce s-au întors acasă, Beverly s-a simţit prea sleită de întâmplările de peste zi ca să se mai joace cu Tommie, aşa că l-a lăsat pe băieţel să se uite din nou la desene animate, până când el a început să caşte. L-a trimis la etaj ca să facă duş şi să se spele pe dinţi, iar ea a pus în dulap tricourile, pantalonii şi bascheţii cu care îşi înnoise fiul în ziua aceea. A încercat să-şi dea seama câte ore trecuseră de când îl văzuse prima oară în faţa casei lor pe bărbatul cu camioneta. Dacă Gary n-ar fi putut ajunge acolo destul de repede, cu siguranţă că le-ar fi ordonat şerifului sau celor din poliţia locală să-i prindă pe ea şi pe Tommie – aşa că unde erau aceştia?

I-a citit lui Tommie din *Fugi, căţeluşule! Fugi!* şi l-a sărutat pe obraz, spunându-i că-l iubea. Apoi a coborât la parter şi s-a aşezat pe canapea, aşteptându-se să vadă dintr-o clipă într-alta licăriri de faruri pe pereţi şi să audă zgomotul motoarelor mai multor maşini.

A mai trecut un timp, iar apoi acesta a început să se măsoare în ore întregi. Miezul nopţii rămăsese cu mult în urmă atunci când Beverly a constatat că

lumea de afară rămăsese cufundată în întuneric şi linişte. Dar somnul ieşea din discuţie şi, după ce s-a dus în sfârşit la bucătărie ca să bea un pahar de apă, pereţii i s-au părut din nou deprimanţi. Iar dacă, Doamne fereşte, aceea era ultima lor zi în casa care le devenise cămin, ea n-avea de gând să rămână între nişte pereţi cenuşii şi sumbri.

A deschis cutia şi a amestecat până când vopseaua galbenă a început să semene cu coloritul margaretelor de vară, iar apoi a turnat-o în tăviţă. Folosind trafaletul şi pensula pe care le lăsase la uscat lângă boiler, a acoperit, fără să se grăbească, cenuşiul mohorât de pe pereţi, ştiind, chiar înainte să termine, că dorea să adauge şi un al doilea strat, drept pentru care s-a apucat să facă asta imediat după ce a terminat cu primul. Şi dacă tot se pusese pe treabă, a decis că şi dulapurilor le-ar fi prins bine încă un strat de culoare, aşa că răsăritul a prins-o vopsind. Încă vopsea în momentul în care Tommie a coborât la micul-dejun.

CAPITOLUL 30

În ciuda lipsei de somn, Beverly se simţea surprinzător de bine, în principal pentru că toată noaptea maşinile trecuseră fără să se oprească pe drumul pietruit din faţa casei lor, iar ea reuşise cumva să termine de zugrăvit şi de vopsit bucătăria. Nici Tommie nu avusese coşmaruri; întrebat cum dormise, el a ridicat din umeri şi i-a spus mamei lui că totul fusese bine. Apoi şi-a mâncat cerealele, aşa cum o făcea în mai toate zilele.

Beverly l-a condus la autobuz şi i-a făcut cu mâna după ce l-a văzut aşezat pe locul lui. Spre încântarea ei, el i-a răspuns cu un gest asemănător, ceea ce a făcut-o să creadă că se obişnuia cu noua lui viaţă.

Întoarsă în casă, Beverly a văzut că pereţii bucătăriei erau acum de un galben luminos şi vesel, iar dulapurile păreau unele expuse într-un magazin de prezentare. Era uluitor cum putea schimba o singură culoare întreaga atmosferă, iar Beverly şi-a amintit brusc de ideea ei de a culege flori de câmp pe care să le pună în borcanul de jeleu. A ieşit din nou şi a cules toate florile pe care le-a găsit, iar apoi le-a aranjat în borcan şi a aşezat buchetul pe masă. S-a dat un pas înapoi şi a admirat întreaga bucătărie, năpădită de un sentiment de mulţumire. Era frumoasă, genul de bucătărie pe care şi-o dorise dintotdeauna, şi s-a întrebat din nou cine fusese atât de nebun încât să creadă că pereţii oranj puteau să se ridice câtuşi de puţin la înălţimea unora zugrăviţi în acea culoare suavă.

Dar era necesar să zugrăvească şi peretele roşu-închis din camera de zi, chiar dacă ea avea nevoie de un pui de somn mai mult decât de orice altceva. Ştia că la momentul acela funcţiona cu energia nervoasă generată de sperietura din ziua anterioară – la fel cum ştia că, probabil, avea să se prăbuşească peste ceva vreme – însă roşul acela închis i se părea de-a dreptul intolerabil, precum un decor din cine

ştie ce salon de pompe funebre care te băga în sperieţi.

Înainte să se apuce de treabă, a pornit radioul, iar apoi a deconectat toate cablurile televizorului. Dulapul de lângă perete era greu şi a trebuit să-l golească de tot ce era în el, inclusiv de televizor şi de DVD-player, lăsând toate lucrurile împrăştiate prin cameră. Chiar şi aşa, abia a putut urni afurisitul de dulap. După ce a făcut suficient loc ca să se strecoare în spatele lui, au început s-o doară spinarea şi braţele. S-a întors în bucătărie, a spălat trafaletul şi pensula şi a scuturat apa din ele pe verandă, după care le-a înlocuit cu unele uscate. Nu-i mai rămăsese prea multă amorsă, dar trebuia să se descurce cu ce avea. A dus cutia cu amorsă în camera de zi şi a turnat în tăviţă cantitatea rămasă, după care a aplicat-o pe peretele zugrăvit în acel hidos roşu-închis, făcând mişcări lungi, ample, ca şi cum ar fi dirijat o fanfară; cu fiecare nouă mişcare, camera arăta din ce în ce mai bine.

Din când în când, prezentatorul de la radio intervenea între melodii, spunând glume, anunţând concerte sau făcând un rezumat al ştirilor de ultimă oră, acestea referindu-se mereu la alte locuri, unele în care ea nu fusese niciodată. Din câte îşi dădea Beverly seama, oraşul acela era genul de loc în care nu se întâmpla niciodată ceva palpitant, iar ea a simţit cum îi zbura iarăşi mintea la grijile ei legate de coşmarul lui Tommie, de Peg, de camerele de supraveghere din autogări şi de bărbatul cu camioneta care venise la ea acasă. S-a dojenit că-şi lăsa paranoia să scape de sub control şi s-a întrebat dacă avea să privească peste umăr tot restul vieţii. Se temea că, din păcate, răspunsul era afirmativ.

— Suntem în siguranţă tocmai pentru că eu îmi fac griji, a şoptit ea. Şi îmi fac griji ca să mă asigur că suntem în siguranţă.

Amorsa s-a terminat atunci când peretele era zugrăvit pe jumătate, iar ea s-a întrebat dacă mai exista vreo cutie pe veranda din spate. A privit de jur-împrejur prin camera de zi, care arăta ca după o

tornadă – probabil că Tommie avea să creadă că înnebunise – dar dacă nu voia să pună toate lucrurile la loc, să le scoată din nou a doua zi şi să repete operaţiunea după ce termina de zugrăvit, camera de zi trebuia să rămână în starea aceea o zi sau două. În plus, nu prea putea să lase peretele amorsat doar pe jumătate.

În drum spre verandă, a luat cu ea cutia de vopsea galbenă ca s-o pună la loc, dacă tot se ducea să mai caute nişte amorsă. Dar când a vrut s-o aşeze pe poliţă, a lovit din greşeală o altă cutie, care a căzut pe podeaua de beton, sunând ciudat a gol. Beverly a observat că i se deschisese puţin capacul. Oarecum curioasă în privinţa motivului din care cineva ar fi vrut să păstreze o cutie goală de vopsea, a ridicat capacul în întregime, înăuntru se găsea o pungă mare, plină cu marijuana, alături de o pipă şi o brichetă.

Beverly nu era vreo puritană – fumase şi ea aşa ceva în trecut – dar nu-i plăcuse felul în care o făcuse să se simtă drogul acela, aşa că nu era pe gustul ei. Punga nu conţinea o cantitate uriaşă – nu era atât de mare precum pachetele acelea în formă de cărămizi pe care le văzuse ea în filme – dar i s-a părut prea mult pentru un fumător de ocazie. S-a uitat şi la celelalte cutii de vopsea de pe poliţe şi s-a întrebat dacă nu cumva vreuna dintre ele conţinea, de asemenea, marijuana. Într-un colţ al verandei se găsea un taburet jos. Beverly l-a luat, s-a suit pe el şi a verificat pe rând toate celelalte cutii, ascultând gâlgâitul lichidului pe măsură ce le agita. A răsuflat uşurată; ultimul lucru de care avea nevoie era să fie găsită într-o casă plină cu droguri. Dacă pentru răpire n-ar fi fost închisă pe viaţă, atunci pentru deţinere de droguri, cu siguranţă că da. A dus punga la bucătărie, gândindu-se că cei care locuiseră acolo înaintea lor – fără îndoială că aceiaşi locatari care zugrăviseră şi bucătăria în oranjul acela lugubru – fie că uitaseră de droguri, fie că le lăsaseră acolo deliberat, fiindcă nu voiseră să fie prinşi cu ele. Oricum ar fi stat lucrurile, asta explica de ce casa

fusese oferită spre închiriere gata mobilată şi utilată; exact aşa cum presupusese ea, era foarte probabil ca foştii locatari să-şi fi luat tălpăşiţa pe nepusă masă. Asta explica, de asemenea, şi de ce proprietăreasa nu-i pusese prea multe întrebări noii sale chiriaşe, fiind mai mult decât bucuroasă să primească bani cash. Era obişnuită cu chiriaşi care aveau probleme, aşa că prefera să nu ştie prea multe despre ei.

Dar Beverly era convinsă că Tommie nu trebuia să locuiască într-o casă în care se aflau droguri. Aşa că ea a luat din dulap o cană mare, a mărunţit bine conţinutul pungii, a turnat apă peste el şi apoi a vărsat totul în chiuvetă. Ca să fie sigură, a pornit şi tocătorul de resturi. Cât despre pipă şi brichetă, le-a aruncat pur şi simplu între buruieni, cât mai departe de casă, ştiind că, chiar dacă Tommie ar fi găsit cumva pipa, n-ar fi ştiut ce era. Din exces de precauţie, Beverly s-a hotărât să verifice şi restul casei, voind să se asigure că Tommie nu găsea vreun lucru nepotrivit.

S-a întors la bucătărie ca să-şi înceapă căutarea şi a văzut o pungă de hârtie rămasă pe blat. A tresărit.

Pacheţelul lui Tommie.

Probabil că uitase să i-l pună în rucsac. Ceasul de pe perete arăta că mai era puţin până să se facă zece şi jumătate. Nu ştia la ce oră mânca Tommie de obicei la şcoală, dar ştia că n-avea mult timp la dispoziţie, aşa că a urcat în fugă la etaj. Şi-a pus repede peruca, şapca şi ochelarii de soare, dar nu s-a mai atins de fard şi de faşa elastică, fiindcă nu trebuia decât să lase pacheţelul la secretara şcolii. Nu-i trebuia mai mult de un minut ca să intre în acea clădire şi apoi să iasă din ea.

Dar cum se ajungea acolo?

Şcoala era la mulţi kilometri distanţă, prea departe ca să meargă pe jos, ceea ce însemna că unica ei speranţă era vreun binevoitor care s-o ducă până acolo cu maşina, asemenea femeii care îi luase pe ea şi pe Tommie în berlina ei, sau negustorului ambulant de covoare care mirosea a Old Spice. Nu

era niciodată prea mult trafic pe drumul pietruit din faţa casei, dar Beverly spera să aibă noroc.

A luat punga cu pacheţelul, a ieşit pe uşă şi a mers până la drumul pietruit, pornind în direcţia oraşului.

A tot privit peste umăr vreme de şase sau şapte minute, până când, la un moment dat, a observat o maşină venind din spate. S-a temut că dacă ridica pur şi simplu degetul mare în aer, şoferul ar fi ignorat-o, aşa că a început să dea din braţe, făcând acel gest universal prin care pietonii semnalau că aveau nevoie de ajutor. Aşa cum se aşteptase, maşina a încetinit şi s-a oprit aproape de ea. Femeia de la volanul maşinii de teren compacte, argintii, avea până în treizeci şi cinci de ani şi un păr blond, strâns la spate într-o coadă de cal dezordonată. Beverly s-a dus pe partea şoferului, uitându-se la geamul care cobora.

— Vă mulţumesc că aţi oprit! Ştiu că poate suna ciudat, dar am uitat să-i dau fiului meu pacheţelul pentru prânz, iar maşina mea nu vrea să pornească, a bâiguit ea, ridicând punga în aer. Aş avea mare nevoie să ajung la şcoală şi speram că poate aţi vrea să mă duceţi dumneavoastră. Vă rog! E o urgenţă!

Femeia a ezitat, derutată pentru o clipă, iar Beverly a avut impresia că i se părea cunoscută; parcă o văzuse la televizor. Era limpede că blonda aceea înstărită nu mai luase niciodată un străin în maşina ei şi aproape că se vedea cum îşi cumpănea opţiunile în minte.

— Păi, ăăă… Mda, presupun că aş putea face asta, a răspuns femeia în cele din urmă. Oricum mă îndreptam într-acolo. E vorba de John Small Elementary, nu?

— Exact, a spus Beverly, uşurată, dând din cap. Vă mulţumesc foarte mult. Nici nu vă pot spune cât înseamnă asta pentru mine!

Până să apuce femeia să se răzgândească, Beverly a ocolit maşina şi s-a urcat în ea. Femeia a părut s-o studieze pe pasageră într-un fel care a făcut-o pe

aceasta să verifice dacă peruca şi şapca îi stăteau bine.

— Cum spuneaţi că vă cheamă?

— Beverly.

— Eu sunt Leslie Watkins, a spus femeia. Cred că v-am văzut la şcoală. Fiica mea, Amelia, e şi ea elevă acolo. În clasa a patra, în ce clasă e fiul dumneavoastră?

— În clasa întâi, a răspuns Beverly, ştiind că ea fusese la şcoală doar o dată, atunci când îl înscrisese pe Tommie.

— Cine e învăţătoarea lui, doamna Morris sau doamna Campbell? a întrebat femeia, zâmbindu-i precaut lui Beverly. Eu fac voluntariat la şcoală de câteva ori pe săptămână. Îi cunosc cam pe toţi cei de acolo.

Beverly şi-a spus că asta explica de ce o recunoscuse femeia.

— Nu ştiu exact, a răspuns ea. Ar *trebui* să ştiu, dar noi abia ne-am mutat aici. Şi cu tot haosul…

— Înţeleg, a spus femeia imediat. Mutatul e întotdeauna stresant. De unde sunteţi?

— Din Pennsylvania, a minţit Beverly. Pittsburgh.

— Şi ce vă aduce în colţul ăsta de lume?

„De parcă aş putea răspunde la întrebarea asta!”, şi-a zis Beverly.

— Am vrut un nou început, a explicat ea după ce şi-a cumpănit vorbele în minte.

Şi-ar fi dorit ca femeia aceea să semene mai mult cu cea care o luase în berlina ei sau cu proprietara casei, fiindcă cele două nu-i puseseră prea multe întrebări. Însă a auzit dintr-odată un glăscior subţirel în spatele ei…

— Mamă!

Femeia a privit imediat în oglinda retrovizoare.

— Aproape că am ajuns, Camille! Eşti bine, scumpo?

Beverly a aruncat o privire scurtă peste umăr, dându-şi seama că nu văzuse copilul de pe bancheta din spate, o fetiţă prinsă în centura de siguranţă.

— Câţi ani are?

— Aproape doi, a răspuns femeia, încă privind în oglinda retrovizoare. Ea e ajutorul meu de nădejde azi. Nu-i aşa, scumpo?

— Aju… tor, a repet Camille cu glas subţire şi ascuţit.

Beverly i-a făcut cu mâna, amintindu-şi de Tommie la vârsta ei, când învăţa în fiecare zi ceva nou. Ce copilaş liniştit fusese! Beverly abia dacă simţise acea vârstă a lui, despre care se spunea că ar fi fost groaznică.

— E o fetiţă frumoasă, a comentat ea.

— Mulţumesc! Şi eu sunt de aceeaşi părere. Mama e foarte norocoasă, nu-i aşa, Camille?

— Noro… coasă, a repetat Camille.

Beverly s-a întors spre fetiţă, având mintea încă plină de imaginile cu Tommie la vârsta de doi ani. Foarte curând, au părăsit drumul pietruit, cotind şi intrând pe o fâşie de asfalt mărginită de nenumărate ferme. Beverly ţinea în poală punga cu pacheţelul, întrebându-se din nou cum de uitase s-o pună în rucsacul fiului ei şi sperând să ajungă la timp ca să i-o dea.

— Ştiţi cumva când au copiii pauză de masă?

— Clasele mici, la unsprezece şi un sfert, a răspuns femeia. Nu vă faceţi griji, ajungem la timp! Ce părere v-a făcut oraşul nostru până acum?

— E liniştit.

— Aşa-i! Şi mie mi-a luat ceva vreme până să mă obişnuiesc cu asta. Noi ne-am mutat aici acum cinci ani, ca să fim mai aproape de părinţii soţului meu. Le place la nebunie să-şi petreacă timpul împreună cu nepoţelele…

Leslie a continuat să trăncănească, punând întrebări din când în când şi vorbind de parcă ar fi fost un ghid turistic local. I-a povestit lui Beverly despre restaurantele ei preferate din oraş, despre magazinele mai acătării de pe faleză şi despre clubul sportiv, unde Beverly îl putea înscrie pe Tommie la T-ball, în echipa de fotbal pentru prichindei sau, practic, la orice l-ar fi interesat pe

fiul ei. Beverly a ascultat doar pe jumătate, ştiind că n-avea bani pentru aşa ceva.

Câteva minute mai târziu, au intrat pe proprietatea şcolii, iar, pe când se apropiau de clădire, Beverly a avut un sentiment de déjà-vu. A văzut că pe o parte se înşirau terenurile de sport, pe cealaltă aflându-se locul de joacă şi leagănele. S-a întrebat dacă Tommie se jucase deja acolo; în copilărie îi plăcuse foarte mult să se dea în leagăn. Îşi amintea că-şi implora prietenele s-o împingă sus, tot mai sus, până când avea senzaţia că se afla în cădere liberă.

„Ca în visul meu de acum câteva nopţi, acela cu piratul…”

Beverly s-a cutremurat; simţind acea mişcare, Leslie a tresărit şi i-a aruncat o privire plină de îngrijorare. Ca să împiedice orice întrebare, Beverly s-a grăbit să mulţumească din nou, de îndată ce s-a oprit maşina. S-a întors spre Camille şi i-a făcut cu mâna, iar apoi a coborât repede. Înainte ca maşina să plece, i-a făcut cu mâna şi lui Leslie.

Apoi a intrat în clădire, iar sentimentul de familiaritate pe care îl avusese mai devreme a fost înlocuit de o uşoară dezorientare. Acolo unde bănuise că ar fi putut găsi biroul unei secretare, n-a găsit decât un spaţiu gol; acolo unde bănuise că ar fi putut găsi biroul directorului şcolii, a dat peste un coridor lung. Întreg acel loc i s-a părut mai înghesuit şi mai stresant decât îşi amintea. Abia după ce s-a recules puţin, şi-a dat seama că în mintea ei era fosta şcoală a lui Tommie.

— Cea pe care el a lăsat-o în urmă, a murmurat ea, iar apoi a auzit zgomot de paşi şi s-a întors, văzând o femeie care se apropia.

— Bună ziua! a strigat femeia. Cu mine vorbeaţi?

— Nu, mă scuzaţi! Sunt puţin cam dezorientată.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Fiul meu e în clasa întâi, a început ea, după care a explicat ce se întâmplase, arătând, în cele din urmă, punga cu pacheţelul.

— I-o pot duce chiar eu, fără probleme, a spus femeia, zâmbind. Cum o cheamă pe învăţătoarea lui?

Beverly ştiuse că avea să i se pună acea întrebare, dar oare de ce nu-şi putea aminti? Trebuia neapărat să-l întrebe din nou pe Tommie.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu. L-am înscris pe fiul meu de curând.

— Nu-i nicio problemă, a spus femeia fluturând din mână. Sălile claselor întâi sunt unele lângă altele. Îmi mai spuneţi o dată cum îl cheamă pe fiul dumneavoastră?

Beverly i-a spus, iar apoi i-a dat punga.

Femeia păru s-o studieze înainte să ia o decizie.

— Nu vă faceţi griji. Mă ocup eu.

— Vă mulţumesc, a spus Beverly.

A petrecut-o cu privirea pe femeie în timp ce aceasta se îndepărta, după care, uşurată, a ieşit din şcoală. S-a întors la şosea pe acelaşi drum pe care venise şi a început să meargă în ritm constant, simţind în ceafă apăsarea arşiţei. Maşinile din ambele sensuri treceau în viteză pe lângă ea; unele dintre ele încetineau, dar niciuna n-a oprit. Nu s-a supărat; în schimb, s-a trezit gândindu-se la femeia pe care tocmai o văzuse la şcoală. Era clar că aceasta nu recunoscuse numele lui Tommie, şi chiar dacă el nu era acolo de multă vreme, ei i-ar fi plăcut ca la acea şcoală să se cunoască numele fiecărui copil, în special cele ale noilor elevi, fiindcă ei erau aceia care poate că ar fi avut nevoie de mai multă atenţie. Iar Tommie era atât de tăcut, încât se putea foarte uşor pierde în fundal. Nici nu era de mirare că îşi făcea prieteni atât de greu.

Beverly s-a gândit că ar fi fost o idee bună să-i redecoreze camera, ca să-l ajute să se acomodeze şi să se simtă mai îl largul lui. Să scape de toate hainele acelea, de tablouri şi lucrurile pentru oamenii în toată firea, astfel încât încăperea să semene mai mult cu o cameră de copil. Nu în ziua aceea, dar poate că în acel weekend. Ei doi s-ar fi distrat de minune redecorând. Ce grozav ar fi fost

dacă i-ar fi putut pune lui Tommie nişte postere pe pereţi! Însă şi-a dat seama că nu ştia ce anume ar fi vrut el. Oare i-ar fi plăcut subiecte precum skateboard sau surfing, fotbal sau baschet? L-ar fi putut întreba pe Tommie, dar adevărul era că n-avea bani pentru astfel de cumpărături.

Ideea redecorării camerei lui a făcut-o să-şi amintească de camera pe care i-o amenajase în lunile de dinainte să se nască. Ştiuse că urma să fie băiat – îi spusese asistentei care-i făcea ecografiile: „Da, bineînţeles!" atunci când aceasta o întrebase dacă voia să afle sexul copilului – iar în weekendul următor găsise un brâu clasic de tapet, asortat cu bleu-ul în care aveau să fie zugrăviţi pereţii. Pe tapet erau scene cu un băieţel de la ţară care făcea tot felul de lucruri – pescuia de pe un ponton, mergea alături de un câine lăţos şi vesel, moţăia sub un copac – iar Gary glumise pe seama brâului, chiar dacă fusese de acord să-l cumpere. Ea îşi petrecuse multe zile zugrăvind, lipind tapet şi asamblând restul mobilei. Cumpăraseră un pătuţ, o masă pentru schimbat scutece, o comodă şi un balansoar pe care ea să-l folosească în timpul alăptării. După ce Gary îi dăduse bani pentru hăinuţe de bebeluş, ea colindase magazinele, dorind să cumpere tot ce atingea. Hăinuţele erau adorabile, cele mai drăgălaşe pe care le văzuse vreodată. Şi-l imaginase pe Tommie purtându-le pe toate.

Fusese o perioadă fericită, una dintre cele mai bune. Gary nu bea şi n-o bătea, iar ea nu mergea deloc pe jos, ci avea o maşină cu care rezolva problema oricărui drum pe care-l avea de făcut. Nici într-un milion de ani nu s-ar fi aşteptat ca viaţa ei să ia o asemenea turnură. Beverly s-a gândit acum la toate câte i se întâmplaseră din clipa în care îl trezise pe Tommie din somn, spunându-i că plecau într-o aventură.

Pierdută în gânduri, abia dacă şi-a dat seama de lungimea drumului pe care-l străbătuse şi de trecerea timpului. Abia după ce a ajuns la drumul pietruit, a simţit că, de fapt, era de-a dreptul

extenuată. Parcă alergase la un maraton a cărui linie de sosire se tot depărta, deşi ea continuase să pună un picior în faţa celuilalt. De-o parte şi de alta a drumului se întindeau câmpurile cultivate, verzi şi luxuriante în soarele sfârşitului de primăvară; dincolo de ele se vedea un izlaz pe care se aflau hambare, anexe cu înfăţişări bizare şi o seră uriaşă. Lângă unul dintre hambare erau parcate un tractor şi două camionete, care, văzute din locul în care se afla ea, păreau minuscule. Ca de obicei, pe câmpuri se aflau mulţi lucrători, ocupaţi cu muncile cu care se îndeletniceau de obicei fermierii. Privind sera, Beverly s-a gândit la marijuana pe care o găsise în casă.

Oare marijuana nu putea fi crescută într-o seră?

Ba da, însă ea a râs numaidecât de absurditatea ideii de a face o legătură între cele două. Sera nici măcar nu părea folosită, dar ideea i s-a înfipt destul de bine în minte ca s-o facă să se întrebe din nou dacă mai existau şi alte droguri în casă. Şi-a pus în minte să nu uite să se asigure că nu mai erau; cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Deja vedea casa în depărtare în momentul în care a trecut pe lângă un alt grup de lucrători la câmp, cel mai apropiat de drum, cam la cincizeci de metri distanţă. Lucrătorii, cu feţele umbrite de borurile largi ale pălăriilor, erau aplecaţi asupra plantelor cu frunze bogate. Totuşi, Beverly a observat că unul dintre ei s-a îndreptat încet de spate şi s-a uitat lung în direcţia ei; alţi trei de lângă el au făcut la fel, mişcându-se la unison, ca şi cum s-ar fi sincronizat într-un dans. Beverly şi-a tras în jos de cozorocul şepcii şi a mărit pasul, dar a simţit că acei oameni o priveau de parcă ar fi aşteptat-o să se întoarcă.

CAPITOLUL 31

A ajuns la verandă cu inima bubuindu-i în piept. A încercat să se calmeze. S-a gândit din nou că era pur şi simplu paranoică – bineînţeles că la ferme existau lucrători, iar acestora li s-ar fi părut ciudat să vadă pe cineva mergând pe jos în mijlocul acelei pustietăţi. În plus, niciunul dintre lucrători n-o urmărise până acasă; ea privise peste umăr şi văzuse că oamenii îşi reluaseră munca. Şi-a spus că dacă nu învăţa să-şi împiedice gândurile să se tot agite de parcă ar fi fost elementele unui joc de bile, n-avea să-şi facă vreun bine nici ei, nici lui Tommie.

Şi-a scos peruca şi şapca, a urcat la etaj şi a intrat în baie. Un duş putea s-o ajute să-şi limpezească mintea, dar în clipa în care a început să se dezbrace de hainele muiate de sudoare, şi-a amintit dintr-odată de marijuana. A renunţat să-şi mai scoată cămaşa şi a deschis pe dată uşa cu oglindă a dulapului de medicamente, descoperind ceea ce i s-a părut a fi o mică farmacie. Erau acolo tot felul de medicamente eliberate pe bază de reţetă, având denumiri pe care ea nu le-a recunoscut, în afară de una singură: Ambien, un somnifer despre care şi-a amintit vag că îl văzuse în nişte reclame. Presupunând că toate acele medicamente erau periculoase pentru Tommie, a aruncat toate cutiile într-un coşuleţ de răchită de lângă uşă. Apoi a verificat sertarele şi dulapul de sub chiuvetă, după care a luat coşuleţul şi l-a dus la bucătărie, unde a răsturnat conţinutul într-un sac menajer.

— Unde aş mai ascunde eu droguri? a spus ea cu voce tare.

Şi-a dat seama că n-avea nici cea mai vagă idee, ceea ce însemna că trebuia să caute cam peste tot. Nu voia să creadă că Tommie era genul de copil care ar fi găsit pastile sau pulberi şi le-ar fi înghiţit, dar cine putea fi sigur? Copiii făceau uneori lucruri prosteşti pur şi simplu pentru că atât îi ducea mintea. Şi oricum, cine ştia ce alte pericole ar mai fi

putut exista pe acolo? Cablări defecte, vopsea cu plumb, otravă pentru şobolani sau bricege, bunăoară? Şi dacă în casă se mai aflau şi alte lucruri oribile, ca, de pildă, reviste obscene sau fotografii cu imagini de genul acelora pe care copiii n-ar fi trebuit să le vadă niciodată? Chiar mai rău de-atât, dacă erau arme ascunse pe undeva? Oare băieţii – chiar şi cei mici – nu erau cu toţii interesaţi de arme?

S-a gândit din nou că ar fi trebuit să facă asta în clipa în care se mutaseră, dar mai bine mai târziu decât niciodată. A început cu sertarele din bucătărie, verificându-le unul câte unul, răscolind printre nimicuri şi ustensile de gătit, lumânări pe jumătate consumate şi pixuri, bileţele adezive şi toate celelalte nimicuri care se strângeau de obicei prin sertare. Pentru că îşi simţea gândurile încă tulburi – chiar ar fi trebuit să facă un duş, i-ar fi prins bine – a lăsat fiecare sertar deschis după ce-l verificase, ca să nu piardă şirul. Apoi a cercetat dulapurile pline de oale şi de tigăi, precum şi pe cele cu boluri, alte vase de gătit şi cutii de depozitare, lăsând deschise şi uşile acestora, ca să fie sigură că le verificase pe toate.

A scos toate lucrurile de sub chiuvetă, găsind tot felul de soluţii de curăţenie, inclusiv pe cele pe care le folosise deja. Unele dintre ele erau otrăvitoare, ceea ce însemna că trebuia să le depoziteze în altă parte, poate că pe rafturile de sus ale cămării, unde Tommie nu putea ajunge. Deocamdată, însă, le-a lăsat pe podea.

Apoi Beverly a curăţat cămara raft cu raft, cu intenţia să reorganizeze tot conţinutul mai târziu. Din fericire, n-a mai găsit nici droguri, nici alte lucruri groaznice. Cât despre camera de zi, ea scosese deja totul din dulap, aşa că nu mai rămâneau prea multe alte locuri în care să caute şi cercetarea i-a luat doar câteva minute. Următorul pas era dulapul de pe hol, plin de jachete. În plus, acolo se mai găseau un aspirator, un rucsac şi alte câteva vechituri. Pe raftul de sus a găsit căciuli,

mănuşi şi nişte umbrele; le-a scos pe toate din dulap şi le-a examinat pe rând, spunându-şi că ar fi fost o idee bună să le pună pe toate într-o cutie şi să le depoziteze în altă parte – n-avea rost să pună înapoi vreunul dintre lucrurile acelea. Şi apoi, fiind în toiul activităţii, n-a vrut să-şi întrerupă ritmul sau să încetinească, drept pentru care a ieşit pe veranda din spate.

La o primă vedere, şi-a dat seama că trebuia să reorganizeze complet toate poliţele. Pe una dintre cele de jos era o cutie de diluant pentru vopsea, alături de o secure mică, ruginită, de un fierăstrău la fel de ruginit şi de o bormaşină. Beverly le-a privit şi s-a mirat că Tommie încă nu se rănise. La fel ca în cazul cămării şi al dulapului, a dat jos totul de pe poliţe, îngrămădind obiectele la picioarele ei. A mai verificat o dată cutiile de vopsea, iar apoi a luat un sac întredeschis, pe care era imprimat ditamai simbolul alcătuit dintr-un craniu şi din două oase încrucişate dedesubtul lui. Conform etichetei, conţinutul era o otravă contra rozătoarelor. Deşi Beverly era aproape sigură că în casă erau şoareci, nici prin cap nu-i trecea să împrăştie vreodată otravă pe acolo, aşa că sacul a ajuns la gunoi. S-a urcat pe un taburet mic ca să pună deocamdată diluantul, securea, fierăstrăul şi bormaşina pe raftul cel mai de sus, însă toate celelalte mai puteau aştepta. Voia să termine cu verificarea casei înainte să se întoarcă Tommie de la şcoală, aşa că a târât sacul de gunoi înăuntru şi apoi a urcat la etaj.

A verificat dulapul cu lenjerii de pe coridor, gândindu-se că, probabil, întregul conţinut ar fi trebuit spălat, aşa că a lăsat totul grămadă pe podea. Apoi a mers în dormitor şi, cu sacul de gunoi pregătit, a verificat dulapul, scrinul şi noptiera. După ce a repetat operaţiunea în baia lui Tommie, ea a ajuns, în sfârşit, la dormitorul lui.

Probabil că acolo, sub patului lui, ar fi trebuit să caute înainte de orice, fiindcă acolo a găsit armele.

CAPITOLUL 32

Erau două şi niciuna dintre ele nu era un pistol. Una era mai lungă decât cealaltă şi ambele aveau ţevi la fel de negre şi de înspăimântătoare ca moartea însăşi. Lângă ele se aflau două cutii de muniţie, deschise.

Beverly şi-a înăbuşit un icnet, rugându-se ca vederea să-i fi jucat feste, dar de îndată ce s-a uitat mai bine la arme, a simţit că-i era scârbă de ea însăşi şi a izbucnit în lacrimi. S-a chircit pe podea, simţindu-se cumplit de vinovată faţă de fiul ei. Ce fel de mamă era? Cum de nu-i trecuse prin minte să se asigure că dormitorul lui Tommie era un loc sigur? Îl vedea întruna cu ochii minţii pe Tommie uitându-se sub pat, cu ochii licărindu-i de încântare, întinzând mâna ca să ia armele, scoţându-le, aşezându-le pe podea, cântărindu-le greutatea, pipăind metalul rece şi lucios al ţevilor. El şi-ar fi dat seama care era trăgaciul, ştiind exact la ce folosea. Era posibil chiar să-l fi atins cu degetul, doar ca să experimenteze senzaţia, iar apoi…

— Asta nu s-a întâmplat! a exclamat Beverly cu glas întretăiat, încercând să se autoconvingă.

Dar viziunea aceea de coşmar îi stăruia pe dinaintea ochilor minţii, înăbuşindu-i cuvintele. Atunci Beverly a cedat complet, înfrântă de acele imagini, plângând până când a ajuns prea epuizată ca să mai continue. Habar n-avea cât timp plânsese, dar de îndată ce şi-a revenit într-o oarecare măsură, şi-a dat seama că trebuia să ia armele de acolo chiar atunci, înainte să se întoarcă Tommie acasă.

Plină de hotărâre, a apucat prima armă, încercând să-şi alunge teama că s-ar fi putut descărca. A tras-o uşor de pat, târând-o pe podeaua de lemn cu toată precauţia şi având grijă să ţină ţeava în direcţia opusă. Apoi şi-a luat inima-n dinţi şi a apucat-o pe cealaltă, o armă automată, simţindu-se de parcă încerca să dezamorseze o bombă. Habar n-avea dacă vreuna era încărcată – nici măcar nu ştia cum

să verifice aşa ceva – iar după ce le-a tras pe amândouă lângă ea, a luat cutiile cu muniţie.

Însă apoi a rămas cu privirea aţintită la armele care i-ar fi putut ucide fiul, nemaiştiind ce să facă. Trebuia să ascundă acele lucruri periculoase. Sau, şi mai bine, să se descotorosească de ele. Uşor de zis, greu de făcut. Nu putea să arunce, pur şi simplu, o armă în tufişuri, dar nici nu putea fi vorba să le păstreze undeva în casă.

„Trebuie să le îngrop!”, s-a gândit ea.

A încercat să-şi amintească dacă văzuse vreo lopată prin gospodărie. Nu văzuse, dar presupunea că trebuia să fie una în magazie. Însă ideea de a merge acolo a înspăimântat-o. Pe lângă faptul că proprietăreasă îi interzisese cu desăvârşire să intre în acel loc, Beverly s-a gândit că, dacă în casă erau arme şi droguri, doar Dumnezeu ştia ce altceva ar fi putut găsi în magazie. Oare ce fel de loc era acela?

Nu ştia; tot ce ştia cu siguranţă era că trebuia să facă armele să dispară înainte ca Tommie să ajungă acasă. Beverly s-a ridicat de pe podea şi a coborât scara cu paşi nesiguri. A ieşit în curte şi s-a îndreptat spre magazie. În timp ce încerca să se adune, soarele o bătea în cap, învârtoşând aerul până în punctul în care acesta părea să absoarbă orice sunet. Nu se auzea nici ţârâit de greieri, nici ciripit de păsări, nu se mişcau nici măcar frunzele copacilor. Magazia era cufundată în umbră, ca şi cum ar fi provocat-o pe Beverly să continue şi să afle adevărul despre interdicţia care o oprea să intre acolo.

În timp ce se apropia, ea s-a întrebat dacă măcar se putea intra. Poate că uşa era ferecată cu lanţuri şi cu un lacăt din acelea indestructibile, sau, în ciuda aspectului dărăpănat al acelui loc, poate că era dotat cu cine ştie ce sistem de supraveghere care includea…

„Camere de supraveghere…”

Cuvintele acelea i-au insuflat pe dată nevoia de a fi precaută. Beverly s-a oprit locului, în timp ce prin

faţa ochilor au început să i se perinde toate scenele din ultimele câteva zile.

O proprietăreasă care ceruse chiria în numerar, fără să pună prea multe întrebări… Droguri într-o casă din care foştii chiriaşi fugiseră pe nepusă masă… Un bărbat cu o camionetă, apărut acolo din senin… Alţi bărbaţi în jurul casei, părând s-o privească pe ea, pe Beverly, cu mai mult interes decât cel izvorât din simpla curiozitate…

Tot ce ştia ea cu certitudine era că nu voia să afle ce anume avea de gând proprietăreasa şi că venise momentul ca ea şi Tommie să se mute. Ceva nu era deloc în regulă cu întreaga situaţie, iar Beverly s-a gândit că ar fi trebuit să-şi dea seama mai devreme. Ar fi trebuit să ştie că totul era mult prea frumos ca să fie adevărat. Deşi nu dispunea de suficienţi bani ca să plece, avea să găsească ea o soluţie, chiar dacă ar fi trebuit să iasă la marginea drumului şi să ţină ridicat un carton din acelea cu care se cerşeau bani. Ea şi Tommie nu erau în siguranţă în locul acela, nu *mai* erau, şi cel puţin dacă se mutau în altă parte, lui Gary i-ar fi fost şi mai greu să-i găsească.

S-a întors şi a pornit înapoi spre casă, simţindu-se uşurată că luase o hotărâre. Însă nu mai voia să stea sub acelaşi acoperiş cu armele acelea nici măcar un minut. Ştia că trebuia să le îngroape, aşa că s-a dus la bucătărie şi a scrutat haosul de acolo, în sertarul deschis de lângă maşina de gătit, a văzut o lingură mare, metalică – din cele cu care se mesteca în oalele mari – şi a luat-o. Avea să-i ia ceva timp, dar dacă găsea undeva pământ afânat, trebuia să sape şi să îngroape armele.

A ieşit din casă şi a căutat un loc în care pământul să nu fie prea dur sau prea uscat. Nu putea săpa lângă arborii cei mari, fiindcă rădăcinile sorbeau, probabil, toată apa, dar tot gândindu-se cum să facă, şi-a amintit deodată de pârâu. Pământul de acolo trebuia să fie mai moale, nu?

A pornit repede spre pârâu, dar, trecându-i prin minte că s-ar putea ca Tommie să vrea să caute din nou mormoloci, s-a dus mult mai departe de locul

lor obişnuit. S-a lăsat în genunchi şi a cercetat pământul, uşurată să descopere că ceda uşor, desfăcându-se în bucăţi mici, dar uniforme. A săpat metodic, având grijă ca groapa să fie suficient de adâncă şi de lungă încât să încapă în ea ambele arme şi muniţia. Nu ştia cât de adânc trebuia să sape, fiindcă nu ştia nimic despre pârâu. Se umfla după o ploaie mai abundentă? Devenea toată zona un lac în timpul unui uragan?

A presupus că nu conta. Până să se întâmple aşa ceva, ea şi Tommie aveau să fie plecaţi de multă vreme.

Însă nu mai putea să întârzie nici măcar un minut. Tommie venea acasă curând, iar ea trebuia să termine treaba. S-a grăbit să se întoarcă în casă. După ce a străbătut jumătate din drum, s-a oprit şi a încremenit. Pentru câteva clipe nici măcar n-a mai putut să respire.

Camioneta din ziua trecută era din nou pe alee.

PARTEA A CINCEA
— COLBY —

CAPITOLUL 33

În noaptea aceea, am rămas treaz cu orele. Mi-am spus că n-aveam cum să mă fi îndrăgostit, că dragostea adevărată avea nevoie de timp şi de o multitudine de experienţe comune. Şi totuşi, sentimentele mele pentru Morgan deveneau tot mai puternice cu fiecare minut, chiar în timp ce eu mă chinuiam să înţeleg cum de putea măcar să fie posibil aşa ceva.

Probabil că Paige, m-am gândit eu, m-ar fi putut ajuta să înţeleg. Deşi era târziu, am sunat-o pe mobil, dar nici de data asta nu mi-a răspuns. Bănuiam că avea să-mi spună că sufeream de o pasiune nebună, nu de dragoste. Poate că era ceva adevăr în asta, însă gândindu-mă mai bine la fosta mea relaţie cu Michelle, mi-am dat seama că nici măcar la începutul relaţiei noastre eu nu trăisem emoţiile copleşitoare pe care le experimentasem alături de Morgan. Cu Michelle, nu existase niciodată vreun moment în care să fi simţit nevoia să găsesc o logică a celor ce se întâmplau între noi. Nici n-avusesem sentimentul că, atunci când ne sărutam, toată lumea din jurul meu dispărea.

Dacă ceea ce simţeam faţă de Morgan era real, mă întrebam de asemenea unde putea duce relaţia noastră şi dacă avea să se aleagă ceva de ea. Latura mea logică îmi amintea că, în doar câteva zile, fiecare dintre noi urma să plece pe drumul lui.

Şi ce s-ar fi întâmplat după aceea? Nu ştiam; tot ce ştiam eu cu certitudine era că voiam mai mult decât orice să-mi petrec tot timpul alături de ea.

După ce spre dimineaţă m-a furat, în sfârşit, somnul, am dormit până târziu pentru prima oară de când mă aflam în Florida. Atunci când m-am trezit, cerul dimineţii părea aproape rău prevestitor. Canicula şi umiditatea din aer erau deja apăsătoare – de genul celor care promiteau furtuni cu descărcări electrice – şi, după cum mă aşteptam, presupunerile mi-au fost adeverite atunci când am

verificat prognoza meteo pe telefon, exact pentru ora la care trebuia să-mi încep spectacolul. Am schimbat câteva mesaje scurte cu Ray, care mi-a spus că totuşi ar fi trebuit să cânt. Verificau şi ei prognoza, m-a asigurat el, şi aveau de gând să suspende concertul, dacă era nevoie.

Mi-am urmat programul obişnuit de dimineaţă, chiar dacă starea în care mă aflam era departe de a fi obişnuită. Morgan îmi acapara toate gândurile; trecând pe lângă Hotel Don, n-am putut să nu mă uit după ea; oprindu-mă să fac tracţiuni lângă nişte schele de pe plajă, mi-am amintit de fineţea pielii ei. După duş, am trecut pe la magazinul alimentar, imaginându-mi-o pe Morgan făcând repetiţii în sala de conferinţe sau chiuind de bucurie în trenuleţele din parcul de distracţii din Busch Gardens. Am pus un pachet de piept de pui în coşul de cumpărături, întrebându-mă ce le spusese prietenelor ei despre ziua petrecută împreună cu mine, sau dacă măcar le spusese ceva despre mine. Însă cel mai mult am încercat să-mi dau seama dacă şi ea avea faţă de mine sentimentele pe care le aveam eu faţă de ea.

Asta era partea pe care nu reuşeam să mi-o lămuresc. Ştiam că exista atracţie reciprocă, dar oare sentimentele ei faţă de mine erau la fel de profunde ca ale mele faţă de ea? Sau eu însemnam doar o modalitate de umplere a timpului liber, o idilă cu care Morgan îşi condimenta vacanţa înainte să se întoarcă la viaţa ei reală? Din multe puncte de vedere, ea încă era un mister pentru mine. Cu cât încercam s-o descifrez, cu atât mai mult îmi scăpa printre degete înţelesul pe care-l căutam. Neştiind ce anume avea să aducă seara aceea, am cumpărat două lumânări, chibrituri, o sticlă de vin şi căpşuni învelite în ciocolată, chiar dacă ştiam că ea voia, probabil, să iasă în oraş.

Întors acasă, am pus cumpărăturile la locul lor şi mi-am luat câteva minute de răgaz ca să fac puţină ordine prin camere. Cum nu-mi mai rămăsese nimic altceva de făcut şi neputând să mi-o scot pe Morgan din minte, mi-am luat chitara.

Am început cu partea instrumentală a piesei pe care i-o cântasem ei pe plajă în urmă cu două seri. Mă tot sâcâia gândul că tot nu era ce ar fi trebuit. Versurile n-aveau suficientă profunzime, un defect pe care încă nu ştiam cum să-l remediez.

Am început să tai pe ici şi pe colo ceea ce compusesem deja, gândindu-mă la felul în care mă făcea Morgan să mă simt – nu doar la emoţiile pe care mi le inspira, dar şi la cât de diferit mă vedeam prin ochii ei. În trecut, fuseseră doar câteva dăţi, nu multe, în care un cântec aproape că se compusese singur, iar acum chiar asta mi se întâmpla. Versurile cele noi căpătau rezonanţă fără prea mare efort, îmbunătăţite fiind de amănuntele culese din ziua pe care mi-o petrecusem împreună cu Morgan. Între timp, am sporit dinamismul refrenului, imaginându-mi deja o înregistrare cu mai multe voci suprapuse, care să-l facă să sune ca un cor gospel.

Mi-am privit ceasul şi mi-am dat seama că eram deja în întârziere. N-am avut timp să notez noile versuri în caiet, dar ştiam deja că nu era necesar. Mi-am pus pe mine un tricou curat, am strâns repede cele necesare pentru Bobby T's şi am coborât scările în fugă. Deasupra mea, norii se rostogoleau şi se învolburau de parcă ar fi adunat energie înainte să explodeze. Am ajuns cu cinci minute înainte de începerea spectacolului şi am observat că numărul oamenilor din public era înjumătăţit faţă de cel de la concertul anterior, deşi fiecare loc era ocupat. Nu mă aşteptam s-o văd pe Morgan printre spectatori, dar tot am fost puţin dezamăgit de absenţa ei.

Mi-am făcut numărul, umplând ora suplimentară mai ales cu muzică la cerere, în vreme ce norii continuau să devină tot mai negri. La jumătatea concertului, vântul s-a înteţit şi a început să bată neîntrerupt. Pentru prima dată de când cântam la Bobby T's, unii oameni au început să se ridice de la mese şi să se îndrepte spre ieşire. Nu i-am judecat – vedeam cum se formau fulgere în depărtare, la

orizont. Pe măsură ce se apropiau, mă aşteptam ca Ray să întrerupă concertul în orice clipă.

Din când în când, raze de soare străpungeau norii învolburaţi, creând prisme de culoare şi un apus de soare superb. Dincolo de public, plaja se golise, şi pe măsură ce tot mai mulţi oameni plecau, eu m-am întrebat dacă Morgan avea să mai vină. Şi totuşi, exact în momentul în care dispăreau ultimele raze de soare, Morgan a sosit, în sfârşit. Intrase de pe plajă şi era îmbrăcată într-o rochie diafană, galbenă; avea pe umăr sacul de plajă Gucci pe care o văzusem purtându-l cu o zi în urmă. Pe fundalul de lumină schimbătoare, părea o viziune nepământeană. Mi-a făcut cu mâna discret, iar eu m-am trezit avântându-mă instinctiv în cântecul la care lucrasem, cel despre care am ştiut pe loc că nu l-aş fi terminat dacă n-aş fi întâlnit-o pe ea.

Chiar şi de la depărtare, am văzut încântarea ce i s-a zugrăvit pe chip în clipa în care a recunoscut primele note plutind în aer. Deşi eu cânt de obicei pentru absolut toţi oamenii din public, n-am putut să nu-mi concentrez aproape toată atenţia asupra ei, mai ales atunci când am cântat noile versuri. După ce am terminat de cântat, publicul a tăcut o clipă, iar apoi a explodat în aplauze care au durat mai mult decât de obicei, întrerupte doar de contemplarea liniilor lungi şi orbitoare ale fulgerelor ce brăzdau cerul de deasupra oceanului. Câteva secunde mai târziu, un tunet puternic s-a rostogolit peste plajă, precum un ghem mişcător de iarbă uscată.

Aplauzele s-au stins şi cei mai mulţi dintre clienţii rămaşi s-au ridicat şi ei de la mese. L-am văzut pe Ray venind spre mine şi făcând cu mâna gestul acela orizontal în dreptul beregatei, semn că trebuia să închei. Mi-am lăsat imediat chitara deoparte, iar Ray s-a apropiat de microfon, anunţând că spectacolul se terminase. Eu îmi croiam deja drum spre Morgan.

— Ai venit! am spus, incapabil să-mi maschez încântarea, în timp ce oamenii treceau pe lângă noi şi ieşeau pe plajă, cu ochii aţintiţi la cer, iar alţii se

grăbeau în direcţia opusă, spre parcare. N-am fost sigur că aveai să reuşeşti!

— Ai cântat piesa aceea, a spus ea cu glas scăzut şi m-a privit cu ochi scânteietori, punându-şi o mână pe braţul meu. Dar a fost diferit de data asta.

Stăteam în faţa ei, pregătit să-i explic de ce, însă prin minte mi-a trecut un gând uluitor: Morgan ştia deja. Deasupra apei, un fulger a brăzdat din nou cerul, urmat de un tunet cu mult mai prompt decât cele din urmă cu doar câteva minute. Vântul se răcise puţin, însă eu nu mă puteam gândi decât la căldura palmei ei pe pielea mea.

Am căutat ceva de spus.

— Cum a fost la Busch Gardens? am întrebat.

Ea a făcut semn din cap spre cer şi a zâmbit, amuzată.

— Chiar vrei să vorbim despre asta acum? Nu crezi că ar trebui să plecăm, la fel ca toţi ceilalţi?

Mi-am retras braţul, şovăitor.

— Stai să-mi iau lucrurile, bine?

Morgan m-a urmat printre mesele abandonate de clienţi. Ray şi ceilalţi angajaţi mutaseră deja de pe scenă mare parte din echipament, iar în clipa în care mi-am luat cutia chitarei, am simţit prima picătură de ploaie. M-am mişcat repede, dar chiar înainte să pornim spre parcare, acea primă picătură s-a transformat într-o ploaie măruntă, urmată aproape imediat de una torenţială. I-am deschis portiera lui Morgan imediat ce norii au dezlănţuit potopul care se pregătise toată ziua.

Am ocolit camioneta în fugă şi am sărit în cabină, cu tricoul şi cu blugii deja leoarcă. Chiar şi cu ştergătoarele funcţionând la viteză maximă, aveam impresia că mă aflam în tunelul unei spălătorii auto. Am mers aproape orbeşte prin parcare. Pe Gulf Boulevard, mai multe maşini trăseseră pe dreapta, cu avariile luminând intermitent, în vreme ce restul înaintau lent. Fulgerele luminau cerul ca nişte stroboscoape.

— Cred că mi-ar trebui nişte haine uscate dacă ieşim în oraş.

— Nu ieşim în oraş pe aşa o vreme! s-a împotrivit ea. Haide mai bine să mergem la tine, vrei?

Ţinând cont de faptul că eram deja ud şi că mersesem cu maşina prin uraganele din Carolina de Nord, am coborât geamul şi am scos capul afară, încercând să identific prima posibilitate de a schimba direcţia. Ploaia îmi biciuia faţa şi intra în cabină, dar în cele din urmă am reuşit să ies de pe Gulf Boulevard şi să intru pe o stradă adiacentă, una mai liniştită.

Mă ustura faţa de la rafalele de ploaie; a fulgerat din nou, de data asta tocmai deasupra noastră, tunetul trosnind ca o împuşcătură. Aproape instantaneu s-a întrerupt curentul pe o parte a străzii, cât puteam vedea cu ochii, şi toate luminile s-au stins. Am bănuit că fusese afectat şi apartamentul meu, care se afla chiar în faţă.

Atunci când am ajuns în sfârşit la bloc, drumul începea deja să se inunde. Eu eram ud până la piele, iar apa care intrase pe fereastra deschisă îmi băltea în poală. Cufundat în întuneric, tot complexul părea ciudat de pustiu.

Morgan a alergat spre scări, ştiind că n-avea rost să încerce să evite ploaia. Am sărit şi eu din camionetă, cu cheia în mână.

Înăuntrul apartamentului, singura lumină vizibilă era licărul neîntrerupt al fulgerelor de dincolo de uşa glisantă de sticlă. În ciuda furtunii, aerul devenea deja sufocant. Morgan s-a oprit în camera de zi, iar eu am ocolit-o, lăsând mici băltoace pe unde treceam. Am scos din dulapul de bucătărie lumânările şi chibriturile cumpărate mai devreme, bucuros că le aveam.

După ce am aprins lumânările, camera s-a umplut de umbre. Am pus ambele lumânări pe măsuţa de cafea, iar apoi am deschis uşa glisantă ca să intre puţin aer. Vântul bătea cu putere pe mica terasă, iar ploaia cădea aproape orizontal.

În lumina gălbuie, difuză, am observat o dâră de rimel pe obrazul lui Morgan, un minuscul semn de

imperfecţiune al cuiva ce părea aproape fără cusur în fiecare zi. Rochia subţire i se lipise de piele, scoţându-i formele în relief, iar umezeala îi redase părului ondularea lui naturală, rebelă. Am încercat să nu mă holbez la ea, întrebându-mă din nou cum de ajunsese fata aceea să mă preocupe atât de mult într-un timp atât de scurt. Aproape că nu mă mai gândisem la fermă, la mătuşa mea ori la Paige. Până şi iubita mea muzică era aproape în întregime despre ea. Deodată, am fost sigur că n-aveam să mai iubesc niciodată astfel pe altcineva.

Morgan încremenise. Lumina lumânărilor se oglindea în ochii ei, dându-le o expresie liniştită şi înţelegătoare, ca şi cum ea ar fi ştiut exact ce simţeam şi ce gândeam. Dar chiar şi după ce m-am apropiat de ea, Morgan a rămas învăluită în mister.

Atunci m-am aplecat şi am sărutat-o, vrând să cred că ea putea simţi încordarea electrizantă ce mă străbătea. M-am mişcat uşor ca s-o trag mai aproape şi i-am simţit mâna atingându-mi pieptul.

— Colby… a şoptit ea.

M-am oprit şi am cuprins-o pur şi simplu în braţe. Am ţinut-o aşa mult timp, încântat de senzaţia corpului ei lipit de al meu, până când, în sfârşit, ea a început să se relaxeze. I-am simţit braţele încolăcindu-se pe după gâtul meu şi am închis ochii, dorindu-mi ca momentul acela să fie veşnic.

După un timp, ea a slăbit îmbrăţişarea şi a făcut un mic pas în spate.

— O să mă schimb în ceva uscat, a murmurat. Mi-am luat la mine nişte haine, pentru orice eventualitate.

Am înghiţit în sec, abia putând să vorbesc.

— Bine, am îngăimat.

Ea a luat una dintre lumânări şi s-a retras în baia de pe hol. Am auzit uşa încuindu-se şi mi-am dat seama că eram singur în camera de zi, incapabil să-mi imaginez ce putea urma.

CAPITOLUL 34

Am scos un prosop din dulapul cu lenjerie şi m-am dus în dormitor, cu lumânarea în mână. M-am dezbrăcat de hainele ude, încercând să nu mă gândesc insistent la faptul că, la câţiva metri distanţă, ascunsă vederii, Morgan se dezbrăcase şi ea. M-am şters şi m-am îmbrăcat cu o pereche de blugi şi cu cealaltă cămaşă pe care o aveam la mine. Mi-am suflecat mânecile până la coate şi, uitându-mă în oglinda de deasupra măsuţei de toaletă, mi-am aranjat cât de cât părul. Apoi am luat lumânarea şi m-am întors la bucătărie.

Curentul electric fiind întrerupt, maşina de gătit era inutilă, dar căpşunile trase în ciocolată şi vinul ar fi trebuit să fie încă reci în frigider, unde mai aveam şi nişte brânză rămasă de la picnic. Le-am scos pe toate şi am feliat brânza, aranjând-o pe o farfurie alături de nişte biscuiţi săraţi şi de căpşuni. A trebuit să cotrobăi prin sertare după un tirbuşon, dar până la urmă am găsit unul şi am deschis şi sticla. Am luat două pahare din bufet şi am dus totul pe măsuţa de cafea. Mi-am turnat, emoţionat, un pahar de vin şi am luat o gură. M-am întrebat dacă şi Morgan îşi dorea să bea nişte vin.

Afară, răbufnirile de lumină perpetue ale fulgerelor făceau ca rafalele de ploaie să semene cu nişte văluri alcătuite din aşchii de diamante. Frunzele de palmier, care se vedeau estompat prin pânzele ploii, dansau în vânt ca nişte marionete. M-am aşezat pe canapea. Am început să rotesc, absent, paharul de vin în poală, gândindu-mă la felul în care sunase glasul lui Morgan în clipa în care îmi şoptise numele şi întrebându-mă ce gânduri îi treceau prin minte în clipa aceea. Acum ştia ce sentimente aveam faţă de ea, dar oare ştiuse asta şi atunci când venise la spectacol? O ştiuse seara trecută? Nu puteam să-mi dau seama şi, deşi o parte din mine era îngrijorată la gândul că sentimentele mele poate

că nu erau împărtăşite, înţelegeam în acelaşi timp că n-aveam ce să fac ca să mi le schimb în vreun fel.

De asemenea, m-am întrebat dacă m-aş fi putut îndrăgosti în cazul în care n-aş fi venit acolo, în acel orăşel din Florida. Nu doar de Morgan, ci de oricine. Nu mă îndrăgostisem de Michelle, dar în adâncul sufletului ştiam că programele noastre care nu se potriveau fuseseră doar parţial motivul despărţirii. Acesta avea legătură mai degrabă cu ferma şi cu natura atotcuprinzătoare a muncii de acolo. Pentru că era mereu ceva de făcut, îmi pierdeam uneori abilitatea de a mă relaxa pur şi simplu, de a mă bucura de viaţă şi de a-mi face timp pentru cineva special. Fusese o scuză bună, îndeajuns de subtilă ca să mă împiedice să văd realitatea, dar după ce am mai luat o gură de vin, mi-am dat seama că trebuia să fac schimbări, dacă nu voiam să sfârşesc ca unchiul meu. Trebuia să mai iau câte o pauză din când în când – să compun cântece, să fac plimbări lungi sau pur şi simplu să stau fără să fac absolut nimic. Trebuia să reiau legătura cu vechii mei prieteni şi să mă deschid faţă de noi posibilităţi şi faţă de oamenii nou întâlniţi, iar timpul petrecut aici, în Florida, scotea şi mai mult în evidenţă importanţa acestor lucruri.

La urma urmei, viaţa însemna mai mult decât muncă, iar eu îmi dădeam seama că nu mai voiam să fiu persoana în care mă transformasem de curând. Voiam să mă ocup de acele lucruri care erau importante pentru mine şi să mă îngrijorez mai puţin de lucrurile pe care nu le puteam controla. Nu cândva în viitor, ci imediat după întoarcerea acasă. Indiferent ce s-ar fi întâmplat cu Morgan şi cu mine, ştiam că voiam să mă reinventez ca persoana care îmi doream să fiu. Mai făcusem asta, mi-am amintit eu, şi nu exista niciun motiv pentru care să n-o pot face iar.

M-am ridicat de pe canapea şi m-am dus la uşa glisantă. Acasă la mine, ştiam bine asta, o asemenea furtună m-ar fi făcut să mă îngrijorez pentru culturi,

găini, acoperiş sau seră, însă aici şi acum, găseam spectacolul fascinant într-un mod aproape straniu.

După cât se părea, destinul conspirase ca să facă acea seară deosebită de toate celelalte pe care le petrecusem în Florida, şi chiar dacă toată situaţia aceea avea, poate, ceva romantic, presupuneam că exageram puţin. Ştiam că Paige mi-ar fi dat dreptate, dar, continuând să privesc furtuna, mi-am dat seama că voiam cu tot dinadinsul să cred în romantismul acelei situaţii.

Dar tot îmi doream să fi vorbit cu Paige, măcar ca s-o întreb dacă ceea ce mi se întâmpla era normal. Oare dragostea avea puterea de a face un om să pună totul la îndoială? Oare dragostea putea să facă o persoană să devină altcineva? Dacă mă gândeam la Paige şi la experienţa ei, nu eram deloc sigur că aşa stăteau lucrurile. Fusese şi ea îndrăgostită cândva, dar vorbea rareori despre asta, doar ca să-mi spună că dragostea şi durerea erau două feţe ale aceleiaşi monede. Înţelegeam de ce vorbea aşa, însă uneori o surprindeam citind romane de dragoste, aşa că mă îndoiam că îi era atât de lehamite. Presupuneam că ar fi înţeles prin ce treceam eu acum. Îmi aminteam că după ce îl cunoscuse pe viitorul ei soţ, nu prea mai stătea acasă serile, iar în rarele ocazii când totuşi rămânea, părea preocupată şi zăpăcită. La momentul acela, eu eram atât de absorbit de lumea mea, încât nu mi-am bătut prea mult capul cu asta, bucurându-mă doar că ea şi mătuşa mea se înţelegeau bine. Abia după ce într-o seară, la cină, ne-a anunţat că urma să părăsească ferma, mi-am dat seama cât de serioase deveniseră lucrurile cu iubitul ei. La scurt timp după ce s-a mutat, ne-a sunat ca să ne anunţe că se căsătorise civil. Totul mi s-a părut uluitor de rapid – eu îl întâlnisem pe tip o singură dată, doar preţ de câteva minute, când el venise s-o ia pe sora mea în oraş. Într-o zi, Paige era cea pe care o ştiam dintotdeauna, iar a doua zi mă întrebam dacă nu cumva trăisem toată viaţa mea alături de o străină. Însă acum începeam să am o idee despre ce simţise ea la

vremea aceea; începeam să văd că dragostea îşi avea propria cronologie, făcând aproape inevitabile schimbările, chiar şi pe cele radicale.

Îmi doream să-mi fi luat chitara din maşină. Dacă aş fi cântat ceva – orice – aş fi putut să-mi pun ordine în gânduri, însă dată fiind furtuna de afară, am decis s-o las baltă. Totuşi, mi-am căutat telefonul şi am făcut o listă cu melodiile scrise de mine pe care le consideram cele mai bune. Am pus telefonul pe măsuţa de cafea şi am mai băut un pahar de vin, iar apoi m-am întors la uşa de sticlă, retrăind amintirile care inspiraseră fiecare cântec, întrebându-mă ce s-ar fi întâmplat dacă unchiul meu n-ar fi murit. Nu eram sigur că aş fi rămas la fermă, dar oare aş fi încercat să-mi clădesc o carieră în muzică, aşa cum încerca şi Morgan să facă? La momentul acela nu păruse posibil – şi poate că nici nu fusese – dar n-am putut scăpa de un nou sentiment de dezamăgire că nu încercasem niciodată. Ambiţia lui Morgan aprinsese ceva rămas latent de multă vreme înlăuntrul meu – chiar dacă acceptam ideea că ea era cu mult mai talentată decât mine.

Am auzit un zgomot în spate şi am aruncat o privire peste umăr. Morgan se întorsese în cameră, ţinând lumânarea cu amândouă mâinile. Avea altă rochie pe ea, una cu un decolteu adânc, iar eu n-am putut să nu mă uit lung la el. Părul ei, ca şi al meu, mai era încă uşor umed, iar buclele dese sclipeau în lumina lumânării. Dâra de rimel îi dispăruse de pe obraz, dar am observat că se fardase puţin, iar acum ochii negri îi ieşeau în evidenţă şi buzele aveau un luciu intens, catifelat; braţele şi picioarele îi luceau ca satinul. Am simţit cum mi se taie respiraţia.

S-a oprit la câţiva paşi de mine, lăsându-se privită.

— Eşti… frumoasă, am spus eu cu glas aproape răguşit.

Ea şi-a întredeschis buzele în clipa în care a expirat, cu o expresie dezarmată, iar eu am văzut deodată că sentimentele ei le oglindeau pe ale mele.

Deschisă şi dornică, expresia ei îmi spunea tot ce trebuia să ştiu: asemenea mie, şi ea se îndrăgostise de un străin, sentiment care ne dăduse viaţa peste cap amândurora. S-a dus la măsuţa de cafea şi şi-a aşezat, fără o vorbă, lumânarea lângă a mea. S-a uitat la mâncarea şi la vinul pe care le adusesem, iar apoi, preţ de o clipă, a ascultat cu atenţie muzica ce se auzea din telefon.

— Tu? a întrebat.

— Eu! am răspuns.

— Pe ăsta nu cred că l-am auzit.

Am înghiţit în sec.

— Nu-l cânt de obicei la concerte.

Vocea îmi suna straniu de îndepărtat. Am privit-o pe Morgan cum se aşeza pe canapea. M-am dus să mă aşez lângă ea şi i-am văzut rochia ridicându-i-se puţin şi dezvelindu-i un petic de coapsă fină, imagine care mi s-a părut intens erotică. Am făcut semn spre vin.

— Doreşti un pahar?

— Nu, a răspuns ea, dar mulţumesc!

— N-am ştiut dacă ţi-e foame.

— Am mâncat ceva imediat după ce ne-am întors. Dar poate că iau o căpşună puţin mai încolo. Arată delicios!

— Le-am cumpărat, nu le-am făcut eu.

— Tot sunt impresionată.

Ştiam că băteam câmpii, dar era tot ce puteam face. Mi se uscase din nou gâtlejul, aşa că am mai luat o gură de vin. În tăcerea care se aşternuse, am avut deodată sentimentul că şi ea era la fel de emoţionată ca şi mine, ceea ce mi s-a părut ciudat de reconfortant.

— Modificările pe care le-ai făcut la cântec au fost frumoase, a spus ea.

„Şi tu eşti frumoasă!”, am vrut eu să zic, dar n-am făcut-o.

— Tu ai fost inspiraţia mea, am spus în schimb, încercând să par degajat, însă ştiind că nu-mi ieşise.

— M-am gândit… a murmurat ea, lăsându-şi părul să-i cadă peste faţă… m-am gândit la tine

toată ziua. Mi-a fost dor de tine.

Am luat-o de mână şi i-am simţit degetele împletindu-se cu ale mele.

— Mă bucur că eşti aici.

Am simţit tensiunea febrilă din mâna ei care o ţinea pe a mea şi m-am gândit din nou s-o sărut. Ea avea ochii pe jumătate închişi şi gura întredeschisă, dar în clipa în care m-am aplecat spre ea, un telefon a început să sune, încet, dar insistent. Dându-şi seama că nu era telefonul meu, Morgan mi-a dat drumul la mână şi s-a ridicat de pe canapea. A dispărut pe hol şi apoi s-a uitat afară, cu telefonul în mână. Părea neobişnuit de tulburată.

— E mama, a explicat ea pe un ton timid. A sunat de câteva ori şi n-am sunat-o înapoi.

— Atunci, probabil că ar trebui să-i răspunzi.

A apăsat fără tragere de inimă pe buton şi a dus telefonul la ureche.

— Bună, mamă! a spus ea. Ce faci?… Da, scuze! Ştiu că n-am sunat, dar ne-am distrat foarte frumos…Nu mare lucru. Ce s-a auzit?… El e bine? a întrebat, iar apoi s-a întors spre mine şi a mimat din buze: *Câinele e bolnav!* Şi veterinarul ce-a spus?… Am înţeles… Da… Aha… a murmurat, după care a tăcut o vreme, ca apoi să reia: Păi, să vedem. Facem repetiţii dimineaţa şi pe urmă mergem, de regulă, pe plajă sau la piscină. Am fost să ascultăm nişte muzică live şi ne-am plimbat prin centru. St. Pete… Da, se distrează şi ele. Holly şi Stacy sunt pentru prima oară în Florida, aşa că mi-a plăcut să le arăt locurile…

Eu am rămas pe canapea fără să scot o vorbă, nevrând s-o deranjez.

— Aha… Nu, acolo n-am ajuns încă. Într-o zi sau două, cred. Însă am fost la Busch Gardens. În Tampa!… Da, ne-am distrat. N-au fost cozi mari, aşa că ne-am dat aproape în toate… Nu, în seara asta nu. O să comandăm ceva de la room-service şi o să ne uităm la un film. A fost o zi foarte lungă, a spus ea, făcând o faţă vinovată la mine.

Eu mi-am înăbuşit un zâmbet.

— Da, sunt aici. Avem nişte poze de pe plajă din ziua în care am ajuns. O, şi am văzut doi lamantini… într-unul dintre parcuri, dar nu-mi amintesc numele… Am închiriat caiace şi ne-am plimbat printre mangrove, iar lamantinii erau chiar acolo pe când ne întorceam… Nu, să ştii că n-au fugit! Am fost cu cineva pe care l-am cunoscut aici…

Am ciulit urechile.

— Da, mamă. E de treabă… E un fermier din Carolina de Nord… Nu, nu glumesc… Colby… Douăzeci şi cinci… L-am auzit cântând la Bobby T's. E aici într-un fel de vacanţă activă…

S-a întors cu spatele la mine, coborându-şi vocea.

— Nu, n-are studii superioare, dar ce contează asta? Mamă… Mamă… Am fost doar cu caiacele! Nu exagera, te rog! Am impresia că tu uiţi că sunt adult acum…

Am simţit o umbră de frustrare strecurându-se în tonul ei. Pe lista mea de melodii, un cântec s-a terminat şi a început altul. Am văzut-o pe Morgan trecându-şi o mână prin păr şi trăgându-se de rădăcini.

— N-am avut timp să verific încă. Am să-l sun pe administrator imediat ce ajung acasă, bine? Sunt sigură că nu e mare lucru să porneşti utilităţile. Mă descurc şi singură… Nici pentru asta n-am avut timp… De câte ori să-ţi mai spun că nu mă interesează să predau muzică?… Mda… Aha… Ştiu… Scuze, sunt obosită şi ar cam trebui să închid. Îmi fac fetele semn că vor să pornească filmul… Spune-le lui tati şi lui Heidi că-i iubesc… Şi eu te iubesc pe tine.

A închis şi a rămas uitându-se ţintă la telefon. M-am ridicat de pe canapea şi m-am dus la ea, punându-i o mână pe spate şi mângâind pielea moale de sub rochie.

— Eşti bine?

— Da, sunt bine. Dar uneori mă interoghează – nu e întotdeauna o conversaţie, înţelegi ce zic?

— Sunt sigur că a vrut doar să ştie dacă te distrezi.

— Şi să se asigure că nu dau de belele, a spus ea, oftând. Dar nu ştiu de ce se tot gândeşte la aşa ceva. Mai ales prin comparaţie cu alţi tineri studenţi de vârsta mea. Parcă n-ar accepta faptul că sunt adult, adică destul de mare ca să iau singură decizii.

— Părinţii se îngrijorează, am spus eu ridicând din umeri. E în codul lor genetic.

Un zâmbet vag, fugitiv, i-a traversat buzele.

— Uneori e mult mai uşor să vorbesc cu tata. Are emoţii fiindcă plec la Nashville şi sunt sigură că şi el ar prefera să mă fac profesoară, dar măcar înţelege de ce vreau să plec şi a fost mereu fanul meu cel mai mare. Însă mama ţine mereu să-mi amintească de faptul că industria muzicii e foarte dură şi că mii de oameni au acelaşi vis pe care-l am şi eu şi nu reuşesc niciodată…

S-a oprit, iar eu i-am îndepărtat cu un deget părul care-i căzuse peste ochi.

— Părinţii tăi vor să te apere de dezamăgiri.

— Ştiu, şi îmi pare rău. Probabil că n-ar fi trebuit să răspund la telefon. De aceea n-am răspuns la celelalte două apeluri. Mama o tot ţine cu postul ăla liber de la o şcoală privată din Chicago şi nu contează de câte ori îi spun că nu mă interesează. Uneori e… greu.

S-a întors cu faţa la mine, aplecându-şi capul în faţă. Eu am cuprins-o cu ambele braţe.

— Bineînţeles că e.

A început un alt cântec de pe lista mea. Morgan m-a cuprins cu braţele pe după gât, iar eu am tras-o mai aproape, gândindu-mă la cât de natural se potrivea trupul ei lângă al meu. Am început să-mi las, instinctiv, greutatea de pe un picior pe celălalt, corpurile noastre mişcându-se în acelaşi timp.

— Îmi amintesc că am auzit de la tine cântecul ăsta, a murmurat ea, în prima noapte în care te-am ascultat cântând. Am fost fermecată.

Afară, vântul continua să şuiere, iar ploaia continua să bată. Lumânările scăldau camera într-o

lumină aurie. Am simţit parfumul lui Morgan, ceva dulceag şi ademenitor.

Ea s-a lipit de mine, şi-a ridicat privirea şi mi s-a uitat drept în ochi, iar eu i-am atins conturul maxilarului cu degetul. Feţele ni s-au apropiat. Respiram amândoi uşor neregulat, dar în armonie aproape perfectă.

Atunci am sărutat-o, avid şi viguros, iar în clipa în care limbile ni s-au atins, un fior m-a străbătut prin tot corpul, electrizându-mi fiecare nerv. I-am simţit o mână alunecându-mi pe spate şi într-o parte, cu o atingere atât de uşoară încât părea aproape imaterială. Degetele ei au găsit până la urmă tivul cămăşii mele; după ce a tras uşor de el, i-am simţit unghiile zgâriindu-mi pielea, iar intensitatea senzaţiei aproape că m-a lăsat fără aer. Ea a urmărit uşor conturul muşchilor mei abdominali, apoi pe cei ai pieptului meu, în timp ce limba continua să i se încolăcească în jurul limbii mele. A început să respire sacadat; avea ochii pe jumătate închişi, iar eu nu puteam decât s-o privesc, uluit de senzualitatea ei. Mi-a descheiat, pe rând, nasturii cămăşii, până la ultimul. Mi-a tras cămaşa peste umeri şi mi-a blocat braţele pe lângă corp, ţinându-le acolo o clipă, de parcă ar fi vrut să mă necăjească. Pe urmă a lăsat cămaşa să cadă pe podea. S-a aplecat şi m-a sărutat pe piept, gura urcându-i apoi pe gât. Respiraţia ei fierbinte pe pielea mea mi-a înfiorat tot corpul, iar eu am prins-o de o bretea a rochiei. Ea m-a muşcat uşor de gât, iar apoi şi-a ridicat din nou gura, căutând-o pe a mea. Eu am tras în jos o bretea, apoi şi pe cealaltă, după care am apucat poalele rochiei, pe care i-am ridicat-o cu un deget, urmărind linia coapsei. Am auzit-o gemând şi i-am simţit mâna apucându-mă de ceafă. Atunci a început să mă sărute cu şi mai multă pasiune, iar eu m-am trezit îndreptându-mă spre acel ceva la care în clipa aceea ştiam că fusesem dintotdeauna menit să ajung. I-am coborât lent rochia şi am lăsat-o să-i alunece în jos pe trup, dezgolindu-i toată frumuseţea. După ce rochia a

căzut pe podea, i-am cuprins în palme talia subţire, ca s-o ajut să păşească peste rochie, ştiind că o doream mai mult decât dorisem orice altceva în toată viaţa mea. Şi fără vreun alt cuvânt, am luat una dintre lumânări şi am condus-o pe Morgan în dormitor.

CAPITOLUL 35

După aceea, am rămas întinşi unul lângă celălalt mult timp, fără să ne vorbim, cu trupul ei cald lipit de al meu, până când, în cele din urmă, ea s-a întors pe o parte şi a adormit cu cearşafurile făcute ghemotoc în braţe.

Ne-am trezit în zorii cenuşii ai zilei următoare. Am sărutat-o tandru, nemaiputând ţine în mine ce aveam de spus.

— Te iubesc, Morgan, i-am murmurat la ureche.

Morgan a zâmbit vag, iar apoi a deschis ochii şi s-a uitat într-ai mei.

— O, Colby, a spus ea ridicând mâna şi atingându-mi gura, şi eu te iubesc!

PARTEA A ŞASEA
— BEVERLY —

CAPITOLUL 36

Bărbatul cu camioneta se întorsese.

Încercând să-şi domolească respiraţia, Beverly s-a ascuns după magazie. Ce s-ar fi întâmplat dacă el ar fi venit cu zece minute mai devreme, când ea era în casă? Ar fi văzut-o prin ferestre? Ar fi deschis uşa? Şi ce s-ar fi întâmplat dacă ea chiar ar fi intrat în magazie şi ar fi fost descoperită în locul în care n-ar fi trebuit să fie?

Explozia de adrenalină i-a întors stomacul pe dos. S-a sprijinit de peretele de scânduri şi a închis ochii, mulţumindu-i Domnului că nu fusese atât de proastă şi că decisese să ocolească magazia înainte să fie prea târziu.

„Trebuie să mă calmez ca să pot gândi!”, şi-a spus în sinea ei, închizând ochii.

Spera ca el să n-o fi văzut, spera să creadă că nu era acasă şi să plece, aşa cum făcuse data trecută. Spera ca el să plece înainte de sosirea autobuzului şcolii…

„O, Doamne! Tommie…”

Beverly a tras din nou cu ochiul de după colţ şi l-a văzut pe bărbat stând pe verandă şi privind mai întâi într-o parte, iar apoi şi în cealaltă. O clipă mai târziu, el a coborât treptele şi a pornit spre magazie. Beverly s-a lipit de scânduri, rămânând perfect nemişcată şi străduindu-se să nu se uite la intrusul care se apropia.

A auzit cum uşile magaziei s-au deschis cu un scârţâit. Şi l-a imaginat pe bărbat examinând interiorul, asigurându-se că nimic nu fusese mişcat din loc. Beverly s-a întrebat dacă el făcuse asta şi cu o zi înainte, pe când ea şi Tommie erau la pârâu, sau dacă ţinea legătura cu lucrătorii de la fermă, monitorizându-i toate mişcările.

„Tommie… Dă, Doamne, să întârzie autobuzul astăzi!”

Şi-a încleştat pumnii, aşteptând, până când a auzit din nou scârţâitul uşilor magaziei, urmat de o

bufnitură în momentul în care acestea s-au închis. Ea a rămas pe loc, sperând ca bărbatul să nu dea ocol magaziei şi întrebându-se ce ar fi făcut dacă el ar fi găsit-o. S-a gândit să fugă spre pârâu, dar chiar în timp ce îşi aduna curajul ca să facă asta, a auzit portiera camionetei trântindu-se şi huruitul motorului care pornea. În cele din urmă, a auzit scrâşnetul pietrişului sub roţile vehiculului care mergea în marşarier şi care apoi a dispărut pe drum.

Beverly a rămas locului un timp care i s-a părut lung cât o veşnicie. Respiraţia i s-a calmat în cele din urmă şi abia după aceea a avut curajul să se uite din nou de după magazie. Camioneta plecase; din cât putea ea să-şi dea seama, nu rămase nimeni care să aştepte. Tăcerea era deplină, dar ea a mai rămas puţin, doar ca să fie sigură, iar apoi a început să alerge spre casă. A dat buzna pe uşă, lăsând-o deschisă, şi a urcat scările în fugă.

În camera lui Tommie, armele erau exact acolo unde le lăsase ea. Fiindu-i cu neputinţă să le care în mâini pe amândouă, împreună cu stocul de muniţie, Beverly a luat o hotărâre pe loc: a scos husa pernei lui Tommie şi a pus cutiile cu muniţie în ea, iar apoi a ridicat, precaută, ambele arme de pe jos, apucându-le de paturi şi ţinând ţevile îndreptate spre podea.

Acum nu era momentul să se grăbească, chiar dacă autobuzul ar fi ajuns în faţa casei. A ieşit din cameră cu paşi măsuraţi. A coborât cu mare grijă treptele, bucuroasă că nu se sinchisise să închidă uşa de la intrare după ce se întorsese în casă. Străduindu-se să nu se împiedice, s-a dus la pârâu şi a căutat groapa pe care o săpase deja.

A pus o armă în groapă, iar apoi şi pe cealaltă şi a aruncat înăuntru, de asemenea, husa în care era muniţia. Folosindu-se de mâini ca să termine treaba cât mai repede, a acoperit groapa cu pământ. După ce a terminat, a bătătorit pământul cu palmele, apoi şi cu tălpile, dar mai mult de atât nu putea face. Oricine ar fi trecut pe acolo ar fi observat că ceva

fusese îngropat, dar ea şi-a dat seama că nu-i mai păsa.

Voia să părăsească naibii locul acela înainte să afle cineva.

CAPITOLUL 37

Ajunsă înapoi în casă, Beverly s-a spălat bine pe mâini la chiuvetă, până când a început s-o usture pielea, însă pământul îi lăsase pe palme o tentă brună, ca de rugină. Ea a privit haosul din casă, gândindu-se că trebuia să facă ordine înainte să plece, nu pentru că i-ar fi păsat de proprietăreasă, ci pentru că bărbatul cu camioneta s-ar fi putut întoarce, iar o casă ordonată ar fi făcut să pară că ea şi Tommie locuiau încă acolo. În felul ăsta, ar fi câştigat timp…

Dar deocamdată? Trebuia să decongeleze şi să pregătească hamburgerul, puiul şi orezul, trebuia să pună fasolea la înmuiat şi s-o fiarbă. Însă se îndoia că, dacă nu era păstrată într-o ladă frigorifică, mâncarea ar fi rezistat la drum mai mult de o zi. După aceea ea şi Tommie ar fi trebuit să reziste mâncând doar sendvişuri, mere şi felii de morcovi, Dumnezeu ştia pentru cât timp. Înainte să plece pe furiş după căderea nopţii, trebuia să pună în bagaj şi haine. Nimeni n-avea să-i vadă, dar asta mai însemna şi că se putea să nu găsească pe nimeni care să-i ia cu maşina. La gândul că trebuia să facă toate acele lucruri şi să treacă prin toate acele pericole, Beverly a simţit că ceva s-a prăbuşit înlăuntrul ei şi a început din nou să plângă amarnic.

Cum de era posibil să se întâmple una ca asta? Să scape de o situaţie periculoasă şi să ajungă într-alta la fel de periculoasă? O sută de vieţi dacă ar fi trăit – o mie – şansele să i se întâmple aşa ceva ar fi fost, practic, nule.

Situaţia depăşea puterea ei de înţelegere şi şi-a dat seama că nici n-avea energia să încerce. Aşa că şi-a şters lacrimile, a inspirat adânc, a ieşit din casă, a coborât treptele verandei şi a mers până la drumul pietruit. S-a aşezat pe buturugă, simţind cum seca fluxul de adrenalină care-i dăduse putere până atunci. Cât timp trecuse de când dormise mai mult de câteva ore în şir? Prea mult, era sigură de asta,

iar acum plătea preţul. Cu fiecare expiraţie, ca un balon ce se dezumfla, energia delirantă care o însufleţise cu doar câteva clipe în urmă era înlocuită de un val de epuizare aproape copleşitor. În liniştea de afară, mădularele ei păreau să vrea să adoarmă; deşi încerca să-şi concentreze gândurile asupra drogurilor pe care le găsise, asupra armelor, asupra secretelor din magazie şi asupra bărbatului cu camioneta, s-a simţit straniu de deconectată de la acele lucruri, ca şi cum s-ar fi dedublat şi s-ar fi privit de la distanţă. Conştiinţa faptului că trebuia să plece răzbătea de undeva din străfundurile minţii ei, dar acum sentimentul acelei necesităţi imperioase se retrăgea precum apa mării la reflux, o părăsea şi se îndepărta de ea, în timp ce restul lumii devenea neclar. Beverly nu mai putea să-şi păstreze echilibrul, legănându-se ori de câte ori încerca s-o facă, semn că întregul ei corp se revolta. Trebuia să se odihnească, să doarmă. Mai mult decât orice, voia să închidă ochii şi să uite de toate, fie şi doar pentru câteva minute. Ce-ar fi fost rău în asta? Chiar dacă bărbatul cu camioneta ar fi reapărut subit, ea n-avea energia să se mai ascundă… Însă a reuşit să spună cu voce tare:

— Nu!

Ştia că trebuia să se concentreze, aşa că s-a forţat să se ridice în picioare. A încercat să evoce spaima prin care tocmai trecuse, dar aceasta a rămas estompată, slabă, mai mult fantomatică decât reală.

„Rămâi trează!”, şi-a spus, clătinând din cap.

Atunci a început să se plimbe încolo şi încoace, ca un tigru în cuşcă. După câteva minute, a auzit în depărtare huruitul puternic al autobuzului. L-a văzut ca printr-o pânză de apă, ca pe un miraj fluid, tremurător, solidificându-se treptat pe măsură ce se apropia. Frânele au scârţâit, iar apoi autobuzul a încetinit şi s-a oprit. Uşile s-au deschis cu un fâsâit prelung.

Beverly s-a uitat la ferestre şi l-a văzut pe Tommie aşezat pe unul dintre locurile din spate. L-a urmărit cu privirea în timp ce el s-a ridicat şi a

înaintat pe culoar, cu rucsacul atârnat de umăr. Iubirea faţă de fiul ei a ajutat-o să aibă un unic moment de luciditate, precum razele soarelui străpungând norii, şi a simţit dintr-odată că era din nou ea însăşi. Chiar înainte să coboare, Tommie s-a întors şi i-a făcut cu mâna cuiva din spatele lui. În ciuda istovirii, pe chipul lui Beverly a înflorit un zâmbet larg.

„Şi-a făcut, în sfârşit, un prieten!", s-a bucurat ea.

Tommie s-a apropiat, iar mama lui i-a luat rucsacul din mână şi au pornit împreună spre casă. Beverly s-a înseninat la gândul că fiul ei se întorsese, că era în siguranţă şi că-şi făcuse un prieten, dar a şi simţit cum luciditatea o părăsea încetul cu încetul. A vrut să-l întrebe pe Tommie cum fusese la şcoală şi a mai vrut să-l întrebe cu cine stătuse de vorbă în autobuz, dar n-a reuşit să articuleze niciun cuvânt. Şi-a amintit că trebuia să plece înainte ca bărbatul cu camioneta să se întoarcă, şi-a amintit că trebuia să fugă înainte să fie prea târziu, dar spaima asociată cu întreaga poveste a cufundat-o din nou în ceaţă, ca atunci când suflai peste o oglindă. Totuşi, s-a chinuit să ţină ochii deschişi. Tommie a lovit o pietricică de pe potecă, iar aceasta a zburat cât colo.

— Vii mâine la şcoală?

Sunetul vocii lui a făcut-o să tresară, dar n-a reuşit să înţeleagă vorbele pe care el tocmai le rostise.

— De ce să vin la şcoală? a reuşit ea să întrebe în cele din urmă.

— E ziua cu excursia, ai uitat? Amelia a zis că o să fie foarte frumos, iar unele mame o să aducă brioşe şi fursecuri. Ai putea veni şi tu.

Beverly nu-şi amintea unde mai auzise numele acela.

— Mai vedem, a răspuns ea, auzind cum vorbele îi ieşeau din gură ca un mormăit.

A deschis uşa casei, iar Tommie, văzând toată dezordinea, s-a oprit brusc. Ea ar fi trebuit să-l prevină, dar i se păruse un efort prea mare.

— Nu te speria!

Şi-a târât picioarele până la bucătărie şi a luat un măr, iar apoi l-a dus pe Tommie în camera de zi. Cu ultimul strop de energie, a conectat televizorul la priză şi a reconectat cablul antenei, văzând apoi cum ecranul a clipit înainte să apară pe el desenele animate. Era *Scooby-Doo,* serialul la care se uita şi ea în copilărie, iar Tommie s-a aşezat pe podea, deja vrăjit. L-a auzit vag luând prima muşcătură de măr şi apoi s-a întins pe canapea, iar ochii au început să i se închidă. Ca să se poată întinde mai bine, a împins într-o doară cu piciorul un teanc de DVD-uri, care a căzut pe mochetă cu zgomot înăbuşit. La televizor, Scooby şi echipa lui erau urmăriţi de duşmani într-un parc de distracţii bântuit de fantome. Chiar şi cu mintea deconectându-i-se lent, ea şi-a amintit că văzuse episodul acela.

— Mami e foarte obosită, aşa că o să tragă un pui mic de somn, bine?

Erau atâtea de făcut înainte să plece, şi-a spus ea din nou, dar în secunda următoare s-a simţit ca şi cum s-ar fi aflat în cădere liberă, iar acela a fost ultimul lucru pe care şi l-a mai amintit înainte ca totul să-i dispară din minte şi să adoarmă adânc.

CAPITOLUL 38

Era întuneric atunci când Beverly a început să se foiască, lumina televizorului făcând-o să mijească din ochi, apoi să clipească şi, până la urmă, să-i deschidă. Dincolo de ferestre, lumea se cufundase în beznă, iar singura sursă de iluminare a camerei rămăsese lumina mişcătoare a ecranului.

— Desene animate… a mormăit ea.

— Mamă!

Sunetul vocii lui Tommie a trezit-o de tot şi abia atunci i s-a limpezit vederea. Dulapul stătea într-o rână şi prin toată încăperea erau răspândite grămezi de cărţi şi de tot felul de mărunţişuri. Tommie s-a întors spre ea, iar Beverly i-a văzut doar albul ochilor, restul corpului rămânându-i cufundat în umbră, precum cel al unei fantome.

— Cât timp am dormit? a întrebat ea cu glas răguşit.

— Mult, a răspuns el. Am încercat să te trezesc, dar n-am putut.

— Iartă-mă!

Ea a strâns din pleoape, iar apoi şi-a dat la o parte părul de pe faţă, încercând să-şi adune energia care s-o ajute să se ridice în capul oaselor. Tot ce voia era să închidă iarăşi ochii, dar de îndată ce a făcut-o, l-a auzit pe Tommie spunând:

— Mi-e foame!

Vocea lui a obligat-o să se concentreze; inspirând adânc, a reuşit să-şi dea picioarele jos de pe canapea şi să se ridice în capul oaselor. A încercat să-şi înăbuşe dorinţa de a se întinde la loc şi şi-a împreunat mâinile strâns, mintea şi corpul continuând să nu se supună voinţei ei de-a se ridica. La televizor, SpongeBob stătea de vorbă cu o stea de mare; pe mochetă zăcea un cotor de măr care se oxidase deja, alături de un al doilea. Beverly s-a gândit că trebuia să le ia de acolo – sau măcar să-i spună lui Tommie să le arunce la gunoi – dar şi-a dat seama că nu-i păsa. Ar fi putut dormi o mie de

ani, însă fiul ei trebuia să mănânce. S-a împins în braţul canapelei şi a reuşit să se ridice în picioare, dar a năpădit-o un val de ameţeală, silind-o să rămână pe loc. După ce şi-a revenit în cele din urmă, Beverly s-a dus, cu paşi târşâiţi, la bucătărie.

N-a mai aprins lumina din tavan, ci pe cea de deasupra maşinii de gătit, dar până şi aceea i-a dat junghiuri în ochi. S-a dus la chiuvetă, dar s-a împiedicat de lucrurile îngrămădite în faţa acesteia. Gata să cadă, a reuşit să se agaţe de chiuvetă în ultimul moment. A mijit din ochi şi a privit ceasul, încercând să calculeze cât timp dormise. Cu mintea încă înceţoşată, nu şi-a putut aminti la ce oră îl adusese autobuzul pe Tommie. Fusese ori la patru fără un sfert, ori la patru şi un sfert. Dar oricum ar fi stat lucrurile, acum se apropia ora de culcare a băieţelului.

„Trebuie să mănânce!”

Simţindu-se deconectată de propriul trup, Beverly a scos o oală din dulap şi a umplut-o cu apă caldă, ca să decongeleze în ea câteva copane de pui. A reuşit cumva să-şi controleze mâinile îndeajuns de bine ca să poată să taie nişte conopidă şi nişte morcovi şi să amestece feliile, punându-le apoi pe o tavă de copt şi băgându-le la cuptor. După aceea a închis ochii şi s-a sprijinit de frigider, simţind cum iarăşi se decupla de corpul ei, dar dintr-odată şi-a amintit de cele petrecute mai devreme. Deşi imaginile drogurilor, ale armelor şi ale bărbatului cu camioneta îi apăreau ca într-un vis, au fost de ajuns ca s-o facă să tresară.

— Tommie! a strigat ea, încercând să nu-i tremure vocea.

— Da!

— A venit cineva cât timp am dormit eu?

— Nu.

— Ai văzut cumva o camionetă oprind pe alee?

— Nu.

Beverly s-a uitat pe fereastră, încercând să înţeleagă de ce nu se întorsese bărbatul acela, dar gândurile îi rămâneau încâlcite. S-a sprijinit de

frigider şi a închis iarăşi ochii. Semnalele de avertizare pe care le percepuse mai devreme păreau îndepărtate, ca şi cum ar fi avut legătură cu altcineva, dar îi rămăsese suficientă raţiune încât să scoată din congelator restul de pui şi hamburgerii.

După aceea, s-a forţat să fie mama care ştia că era. Deşi mişcările îi erau lente şi robotice, a prăjit copanele într-o tigaie de fontă, cu mintea goală şi străduindu-se să-şi ţină ochii deschişi. După ce a pus mâncarea pe două farfurii, l-a strigat pe Tommie şi l-a auzit cum închidea televizorul şi cum venea la masă. De atâta epuizare, ei îi pierise orice urmă de apetit, aşa că a pus pe farfuria lui Tommie cea mai mare parte din mâncarea ei. Apoi a căscat o dată şi încă o dată, iar după ce Tommie a terminat de mâncat, l-a trimis la etaj, ca să se spele. Şi fără ca măcar să se atingă de vasele murdare, ea a ieşit pe verandă.

În lumina argintie a lunii, a văzut magazia, întunecată şi ameninţătoare, dar teama părea acum doar o halucinaţie. De sus se auzea vocea lui Tommie, care vorbea singur în timp ce se bălăcea în cadă. Beverly şi-a reamintit că trebuia să fugă, dar erau foarte multe de făcut înainte să poată pleca, iar ea n-avea energia necesară ca să înceapă. S-a târât înapoi în casă şi s-a dus la etaj. Îşi simţea picioarele grele şi necoordonate, aproape ca o somnambulă.

În baie, Tommie ieşise deja din cadă şi se înfăşurase într-un prosop. Părul ud îi picura în toate direcţiile şi, în clipa în care el s-a întors, ea l-a văzut pe bebeluşul şi pe copilaşul care fusese cândva, iar acele imagini i-au provocat o durere lăuntrică.

— Ţi-ai amintit să te speli pe cap cu şampon?

— Nu mai sunt copil mic!

Gândurile lui Beverly continuau să se învălmăşească, iar curgerea le-a devenit mai lentă în timp ce-l urma pe Tommie în camera lui. Preţ de o clipă, pereţii au devenit bleu, cu chenare de tapet care înfăţişau scene bucolice. Apoi camera a redevenit reală. Beverly i-a dat lui Tommie un tricou şi chiloţei curaţi, gândindu-se la imensa ei

dragoste faţă de el. Băieţelul s-a vârât în pat, iar ea i-a netezit părul cu degetele şi apoi l-a sărutat.

După aceea a coborât, ca un zombi, înapoi la parter. Lumina de deasupra maşinii de gătit a ajutat-o să nu se împiedice de toată harababura.

„Trebuie să mă pregătesc!”, şi-a spus, uitându-se la carnea de pui şi la hamburgeri.

Dar acum era pe pilot automat, nemaiavând controlul conştient al propriului corp. A ieşit din bucătărie, s-a dus în camera de zi şi s-a întins pe canapea, cu mintea goală şi cu ochii închizându-i-se deja din nou.

Pentru o clipă, şi-a imaginat un pirat căzând de pe Empire State Building, iar apoi a adormit dintr-odată.

CAPITOLUL 39

Beverly nu s-a trezit decât atunci când l-a auzit pe Tommie coborând. A deschis ochii şi a clipit, băgând de seamă că prin ferestre se revărsa o lumină cenuşie. În clipa în care a început să se întindă, Beverly a simţit cum tot ce se petrecuse în ultimele câteva zile a năvălit peste ea, apăsând-o şi înăbuşind-o atât de tare, încât i-a venit să plângă.

Şi-a amintit că mama ei obişnuia să plângă mult dimineţile, încă îi stăruia în amintire imaginea ochilor roşii ai mamei şi a felului în care aceasta obişnuia să-şi cuprindă trupul cu braţele, de parcă încerca să se adune ca să nu se năruie. Beverly nu ştia niciodată ce să facă în asemenea momente, nu ştia niciodată cum să-şi facă mama să se simtă mai bine. Prefera, în schimb, să rămână la distanţă. Îşi pregătea singură micul-dejun şi pleca singură la şcoală. Apoi, în timp ce învăţătoarea îşi ţinea discursurile monotone, ea îşi petrecea tot restul zilei în bancă, întrebându-se ce făcuse ca să-şi supere mama.

„Eu nu sunt mama mea!”, a ţinut ea să-şi reamintească.

Acestea fiind zise, s-a concentrat asupra zgomotelor pe care le făcea Tommie şi s-a ridicat în capul oaselor, chinuindu-se să-şi înăbuşe plânsul şi chiar reuşind. Tommie ajunsese deja în bucătărie. Beverly s-a dus la el, constatând că reuşiseră cumva să supravieţuiască încă unei nopţi. Asta ar fi trebuit s-o facă să se simtă bine, dar lucrurile nu stăteau deloc astfel; undeva în străfundul minţii, ea avea un nou sentiment de groază, de parcă ce era mai rău abia urma să se întâmple.

— Am pierdut autobuzul? a întrebat Tommie, nedându-şi seama, bineînţeles, de starea în care se afla mama lui. Nu vreau să întârzii!

„Aşa-i!”, şi-a amintit ea. „E ziua excursiei!”

Beverly s-a uitat la ceas.

— N-o să întârzii. Haide să mănânci ceva!

Şi-a simţit muşchii rigizi pe când se îndrepta spre dulapuri. I-a pregătit lui Tommie un bol de cereale cu lapte şi i l-a adus la masă, iar apoi i-a netezit vârtejul de pe cap cu ceara de păr pe care o ţinea pe blatul de bucătărie. În cele din urmă, s-a prăbuşit pe scaunul din faţa lui Tommie, uitându-se cum acesta începea să mănânce. Mintea ei tot încerca să alunge efectele somnului, dar aluneca din trecut înspre viitor. S-a uitat lung la fiul ei, neputând să-şi înăbuşe sentimentul că Tommie merita o viaţă cu mult mai bună. Ar fi trebuit să-i ofere un cămin normal şi o viaţă normală, dar acum era pe cale să-l dezrădăcineze din nou, fiindcă făcuse greşeli pe care o mamă bună n-ar fi trebuit să le facă. S-a întrebat dacă trebuia să-i spună pe loc despre plecare, sau dacă ar fi fost mai bine să-l trezească pur şi simplu în miez de noapte, aşa cum făcuse ultima oară. S-a întrebat unde aveau să sfârşească până la urmă şi a încercat să privească în viitor şi să-şi dea seama dacă existau şanse ca ea să-şi găsească de lucru. Tare şi-ar fi dorit să ştie cât timp avea să treacă înainte ca vieţile lor să fie măcar un pic normale din nou! Ea încercase să facă totul corect, dar, cumva, lucrurile o luaseră într-o direcţie greşită.

Nu era cinstit. Nimeni nu merita o viaţă precum era cea pe care i-o oferea ea lui Tommie. Ochii lui Beverly s-au umplut de lacrimi, aşa că ea s-a întors cu spatele, nevrând ca fiul ei s-o vadă plângând.

— Ţie îţi place aici? a întrebat, continuând să se frământe. Uneori mă gândesc că ar fi frumos să locuim lângă o plajă. Mai ţii minte când am fost la mare? Pe vremea când erai mic?

El fusese un ţânc pe atunci, abia învăţase să meargă, iar ea îl unsese cu atâta cremă de protecţie solară încât nisipul i se lipise de piele precum cleiul. Construiseră castele de nisip, se bălăciseră la marginea apei şi le aruncaseră boabe de struguri pescăruşilor, iar Tommie râsese în hohote de păsările care se înghesuiau când într-o parte, când în cealaltă. Gary preferase să meargă la o partidă de

golf, iar Beverly îşi amintea că ea încă de pe atunci îl socotise pe Tommie ca fiind tot ce-şi dorise vreodată.

— Aceea a fost o zi minunată, a murmurat, ştiind că vorbea mai mult cu sine decât cu el. Cât de mult ne-am distrat! Poate că ar trebui să încercăm s-o mai facem. Să găsim un loc la malul mării, unde să ne jucăm în nisip şi să privim soarele asfinţind deasupra apei. Uneori cred că aş putea sta cu orele să ascult valurile. Nu crezi că un astfel de loc ar fi perfect pentru noi?

Tommie şi-a privit mama.

— Amelia a zis că azi pot să stau lângă ea în autobuz.

Auzindu-i spusele, Beverly a ştiut că fiul el n-o ascultase, iar melancolia i s-a adâncit. S-a ridicat de la masă şi şi-a şters lacrimile, iar apoi i-a pregătit un sendviş drept gustare pentru şcoală şi a adăugat la pachet şi un măr, fără să mai uite să pună punga în rucsac. Întâmplările din ziua trecută păreau să se fi petrecut în altă viaţă.

Până să termine ea de făcut gustarea, Tommie şi-a sfârşit micul-dejun şi a băut laptele rămas în bol, făcându-şi o mustaţă albă. Beverly l-a şters la gură.

— Ştii că te iubesc, nu-i aşa?

Tommie a dat din cap în semn că ştia, iar ea s-a gândit din nou că ar fi trebuit să-i spună adevărul, dar cuvintele se încăpăţânau să nu-i iasă de pe buze. Cu mişcări nesigure, s-a lăsat într-un genunchi, urându-se pentru toate câte avea să i le mai facă.

— Lasă-mă să-ţi fac două noduri la şireturi, ca să nu ţi se dezlege atunci când o să alergi pe-afară!

După ce a terminat de făcut nodurile, i-a pus rucsacul în spinare şi au ieşit împreună din casă, sincronizaţi perfect. În momentul în care au ajuns la drumul pietruit, autobuzul deja încetinea, pregătindu-se să oprească. Beverly l-a sărutat pe Tommie pe obraz şi apoi a mers cu el până la uşa autobuzului după ce aceasta s-a deschis. L-a privit cum urca treptele şi i-a mai făcut încă o dată cu

mâna, dar el era întors cu spatele şi n-a părut să observe.

Ea s-a întors şi a pornit înapoi spre casă, privind-o în felul în care o făcuse prima dată, atunci când crezuse că ar fi putut face din ea un cămin. Şi-a amintit cum se plimbase prin camere, spunându-şi că pereţii bucătăriei ar fi fost perfecţi dacă cineva i-ar fi zugrăvit în galben. Beverly şi-a dat seama că se amăgise cu speranţa că lucrurile aveau să se aranjeze, dar tot privind casa, a început s-o vadă ca pe capcana care era de fapt şi care avea drept unic scop să-i fluture un vis pe dinaintea ochilor, doar pentru ca apoi să i-l zdrobească.

A rămas cu gândul la cât de nedreaptă era toată situaţia şi la greşelile pe care le făcuse, trecând în revistă toate eşecurile ei ca mamă. Lacrimile au început să-i curgă din nou şi abia a reuşit să ajungă la canapea, ştiind că nu mai avea cum să şi le stăvilească.

CAPITOLUL 40

După ce s-a oprit din plâns, Beverly s-a simţit de-a dreptul epuizată. Şi-a şters faţa cu poalele cămăşii pe care o purta şi a văzut că pe ţesătură rămăseseră numeroase dâre maronii, despre care şi-a dat seama că erau urme de ţărână.

„Astea sunt de ieri, de când am săpat ca să îngrop armele."

Probabil că în tot timpul ăsta fusese murdară pe faţă – nici nu era de mirare, fiindcă nu făcuse duş – şi s-a întrebat cum de nu-i spusese Tommie nimic. Era limpede că el observase; Beverly a bănuit că băieţelul reacţiona aşa cum o făcuse şi ea în copilărie ori de câte ori nu înţelegea ce se petrecea cu mama ei. În clipele acelea era mai bine să se poarte ca şi cum totul ar fi fost în regulă, chiar dacă de fapt era extrem de speriată. Acum Beverly îşi explica de ce Tommie nu vorbise la cină şi, la micul-dejun, abia dacă o privise. Se temuse pentru ea şi de ea; dându-şi seama de asta, Beverly a simţit că trupul i se încorda din nou precum o strună de arc. Iată încă o greşeală, una dintr-un lung şir pe care le făcuse în mod repetat.

Plânsul o sleise de puteri, aşa că i s-a părut foarte greu să se ridice de pe canapea. Cu mers nesigur, s-a dus la bucătărie şi a pornit robinetul. Şi-a făcut palmele căuş şi s-a spălat pe faţă, simţind la pipăit murdăria închegată de la rădăcina părului şi din urechi, chiar şi de pe gene. I-ar fi prins bine o oglindă, dar ar fi fost nevoie de prea mult efort ca să urce la baia de la etaj şi să verifice.

S-a uitat la mâncarea scoasă din congelator cu o seară înainte, iar apoi a îndepărtat folia de plastic şi a pus totul pe o farfurie, gândindu-se că mai târziu avea un lucru mai puţin de făcut. A găsit o oală mare într-unul dintre sertarele deschise, a turnat apă în ea şi a pus fasolea la înmuiat. Nimic din toate acele alimente nu se putea găti decât peste câteva ore. S-a gândit că ar fi trebuit să înceapă să facă

sendvişuri. A vrut să ia pâinea, dar pe dinaintea ochilor i-a trecut imaginea lui Tommie aşezat între ea şi femeia care îi luase în berlina ei atunci când făcuseră autostopul. Fiul ei îi aruncase o privire plină de atâta dragoste şi încredere, încât acum, amintindu-şi-o, Beverly a simţit cum i se frângea inima.

Îndurerată de toate astea, ea a simţit cum gândurile începeau să i se împrăştie din nou. Şi-a amintit de Tommie pe când acesta era mic, iar ea îl legăna până noaptea târziu; a reflectat asupra felului tăcut în care el părea să se mişte acum prin lume. A hotărât să facă sendvişurile mai târziu şi, deşi nu înţelegea motivul acelei hotărâri, nu l-a pus defel la îndoială. Iar apoi s-a întrebat din nou care om întreg la minte ar fi ales să zugrăvească în oranj pereţii bucătăriei.

Gândurile continuau să i se agite haotic prin minte, luminând amintire după amintire, iar ea ştia că singurul mod în care le putea opri era să se culce la loc. Dar a ales să scoată morcovii din frigider şi să-i pună pe blat, iar apoi să scotocească prin sertare, încercând să găsească o ustensilă de decojit. N-a găsit-o, aşa că a luat, cu mâini tremurătoare, un cuţit de măcelărie. Tânjea să doarmă iar, înţelegând că acela fusese unicul moment din ultimele zile când se simţise în siguranţă, eliberată de toate grijile.

Mişcările îi deveneau tot mai sacadate, până când mâna i-a alunecat brusc şi lama i-a făcut o tăietură adâncă la degetul arătător, readucând-o în prezent. Ea a ţipat – a urlat, de fapt – uitându-se cum începea să curgă sânge, iar apoi tăietura aceea lungă a devenit complet roşie. Sângele a început să curgă pe blatul de bucătărie şi pe cămaşa ei. A strâns tăietura cu cealaltă mână, rămânând preţ de o clipă ca hipnotizată. Apoi usturimea s-a înteţit nespus de mult, transformându-se într-o durere arzătoare. A dat drumul degetului, iar sângele s-a revărsat pe blat. A deschis robinetul cu mâna teafără, privind cum apa rozalie se scurgea în chiuvetă. După ce a

oprit apa, şi-a înfăşurat degetul în poalele cămăşii, gândindu-se că dacă ea ar fi fost altcineva, trăind o altă viaţă, ar fi sărit în maşină şi s-ar fi dus la secţia de urgenţe a unui spital, ca să i se pună nişte copci.

Dar aceea nu era viaţa ei – nu mai era –, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

„Pas cu pas!”, şi-a spus ea.

Avea nevoie de tifon şi de leucoplast, dar se îndoia că ar fi găsit aşa ceva prin casă. S-a gândit că ar fi putut găsi nişte plasturi într-una dintre băi, aşa că a urcat în cea a lui Tommie. În cel de al doilea sertar de jos al dulapului, a găsit ceea ce căuta.

A scos un plasture, dar avea nevoie de ambele mâini ca să-l desfacă, iar sângele curgea peste tot. Plasturele ud de sânge nu s-a lipit. Beverly a mai încercat o dată, cu alt plasture, dar rezultatul a fost acelaşi. A mai încercat de câteva ori, eşuând de fiecare dată şi lăsând să cadă pe podea plasturii şi ambalajele lor pline de sânge. În cele din urmă a pregătit doi plasturi şi şi-a spălat sângele de pe mână şi de pe deget, după care s-a uscat bine cu cămaşa, strângând tare. A lipit primul plasture, urmat imediat de cel de-al doilea. Reuşind să oprească sângele, şi-a mai pus câţiva, metoda părând să funcţioneze. Apoi a coborât la parter, cu degetul zvâcnindu-i de parcă ar fi avut o inimă proprie.

Camera de zi, holul şi bucătăria erau un dezastru, iar gândul că trebuia să cureţe, să pregătească de mâncare, să facă bagajele şi să fugă, trebuind cumva să găsească şi o soluţie pentru o nouă viaţă, era pur şi simplu prea copleşitor. Mintea i s-a întrerupt ca un circuit supraîncărcat, lăsând în urmă doar tristeţe.

Epuizată, s-a dus la canapea şi s-a instalat confortabil. A închis ochii, iar grijile şi temerile i s-au spulberat complet în clipa în care a adormit.

CAPITOLUL 41

Deşi dormise vreme de câteva ore, Beverly s-a trezit simţindu-se ca şi cum fusese drogată. S-a forţat să se ridice în capul oaselor, dar mintea îi funcţiona cu încetinitorul şi a trebuit să treacă ceva timp până ca încăperea să capete contururi clare în faţa ochilor ei.

— Ce dezordine! a exclamat ea fără să se adreseze cuiva anume, uluită din nou de vraiştea din cameră, de dulapul într-o rână, de peretele pe jumătate amorsat.

S-a ridicat de pe canapea şi şi-a târât picioarele până la bucătărie, ca să ia un pahar de apă. A băut, simţind pulsaţiile degetului arătător, durerea pătrunzătoare a rănii. Şi-a privit mâna şi a văzut că sângele trecuse prin plasturi, colorându-i în cafeniu. Era scârbos, dar n-avea de gând să se apuce să-i înlocuiască, la fel cum n-avea de gând nici să se apuce să cureţe camera de zi sau bucătăria, sau restul casei. Sau să facă sendvişuri, sau să felieze morcovi, la drept vorbind. Nu-şi dorea să facă nimic din toate astea, cu excepţia cazului în care ar fi început să se simtă din nou mai în apele ei.

În schimb, a ieşit pe veranda din faţa casei. S-a întors într-o parte şi în cealaltă, observând că pe câmp se aflau omniprezenţii lucrători, însă ei erau mai departe de casă decât cu o zi înainte, lucrând pe altă parcelă, sub cerul cenuşiu, înnorat. Beverly s-a întrebat dacă urma să plouă, fiindcă bătea şi un vânt slab, dar neîntrerupt.

Chiar dacă ploaia le-ar fi complicat evadarea, Beverly nu prea putea să adune toată energia ca să-i pese cu adevărat de asta; în schimb, s-a trezit pierdută într-o amintire despre mama ei. Şi aceasta obosea foarte tare, uneori până într-atât încât îşi petrecea două sau trei zile în pat. Beverly îşi amintea că, din cauză că flămânzea, se ducea lângă patul mamei şi o zgâlţâia, rugând-o să se trezească. Uneori, mama ei se ridica şi se târa până la

bucătărie ca să-i încălzească supa de pui cu tăieţei, după care se retrăgea iarăşi; alteori, nu se trezea orice ar fi făcut Beverly.

Dar oricât de grele ar fi fost zilele acelea, nu se comparau deloc cu zilele în care mama plângea şi iar plângea, indiferent de ceea ce ar fi încercat să facă fiica ei ca s-o ajute. Beverly îşi amintea că se speria ori de câte ori se întâmpla asta. Mamele nu trebuiau să plângă. Dar pe Beverly n-o deranjau doar lacrimile şi sunetele pe care le scotea mama ei atunci când suspina şi se îneca, ci şi felul în care arăta aceasta, cu hainele murdare, cu părul vâlvoi şi cu o expresie stranie pe chip, de parcă ar fi fost posedată. Se şi mişca diferit, ca şi cum fiecare pas pe care-l făcea ar fi durut-o cumva.

Mama ei nu putuse să-i explice niciodată ce anume o întrista atât de rău. Nu conta dacă Beverly îşi făcea sau nu ordine în cameră, nici dacă se juca liniştită ori făcea zgomot; zilele amare veneau orice-ar fi fost. Aşa le numea mama ei mereu. *Zile amare.* După ce a mai crescut şi a înţeles ce însemna să ai o zi amară, Beverly a presupus că mama vorbea metaforic; mai târziu, a început să creadă că vorbise la modul propriu, nu figurat. Iar acum şi ea se simţea astfel, ca şi cum ar fi fost împresurată încetul cu încetul de o negură deasă, albăstruie. Şi nu era un albastru frumos, precum cel al cerului sau al culorii în care ea zugrăvise camera de bebeluş a lui Tommie. Era un albastru de miez de noapte, atât de întunecat şi de dens încât părea negru pe margini, respingător, rece şi atât de apăsător încât lui Beverly îi era aproape imposibil să-i mai pese de ceva.

— Eu nu sunt mama mea! a repetat ea.

Dar, chiar şi aşa, s-a întrebat dacă era adevărat.

CAPITOLUL 42

Beverly a intrat în casă încercând să-şi alunge din minte ideea că, indiferent de pregătirile pe care le-ar fi făcut, până la urmă avea să facă o greşeală cu consecinţe dramatice.

A luat borcanul de fursecuri din dulapul de bucătărie şi a scos micul sul de bancnote. Le-a numărat şi apoi a mai verificat o dată totalul, simţind cum începea să crească din nou acea tensiune pe care o mai avusese în spatele ochilor. Nu, banii nu erau câtuşi de puţin suficienţi, iar Beverly şi-a închipuit iarăşi cum avea să ţină un carton în mână, cerşind bani ca să-i cumpere copilului ei de mâncare.

Ce rost mai avea să încerce? Şi de ce nu se putea ca proprietăreasa casei – *a casei aceleia* – să fie un om normal? O simplă bătrână care avea nevoie de bani, nu o femeie care să vrea s-o folosească pe ea, pe Beverly, pentru cine ştie ce ilegalităţi? În liniştea care o înconjura, era simplu să şi-i imagineze pe bărbatul cu camioneta şi pe proprietăreasă şezând la o masă de bucătărie pe care se aflau bani cash, arme şi droguri.

Un astfel de gând i-a întors stomacul pe dos, iar negura aceea albăstruie a devenit şi mai densă. O bucată de vreme şi-a pierdut concentrarea de tot, iar apoi a reuşit să se adune şi să se uite din nou la blatul de bucătărie. A văzut cuţitul şi morcovii stropiţi de sânge şi şi-a amintit de degetul rănit, care pulsa ca şi cum ar fi avut o inimă proprie. Ciudat mai făcea asta, de parcă şi-ar fi avut ecosistemul lui, neconectat la restul corpului ei. Cu o mişcare reticentă, a luat cuţitul şi a spălat de sânge morcovul pe care îl tăiase, iar apoi a hotărât că n-avea cum să-i dea lui Tommie să mănânce aşa ceva, chiar dacă ar fi curăţat morcovul acela până când ar fi rămas subţire ca un creion. L-a aruncat în chiuvetă şi a luat altul, încercând să se concentreze şi având grijă să nu-i alunece din mână. După ce l-a curăţat, a luat

următorul morcov, dar a decis că era mai bine să gătească şi puiul între timp.

Carnea se afla pe farfuria pe care o aşezase, decongelată şi gata de gătit. A căutat în dulap tigaia de fontă, dar n-a găsit-o, pentru ca apoi să-şi aducă aminte că o lăsase pe maşina de gătit cu o seară în urmă. A pornit unul dintre ochiuri şi a pus în tigaie copanele de pui, înghesuindu-le, iar apoi a revenit la morcovi. Dar în clipa în care a luat cuţitul, şi l-a imaginat pe Tommie transformat din nou într-un fugar, ud până la piele de la ploaie, în întuneric, în timp ce maşinile care treceau pe lângă ei îi stropeau şi mai tare. Cât ar fi rezistat Tommie până să înceapă să tremure şi să se îmbolnăvească? Imaginea era tulburătoare. Copleşită şi cu totul derutată, Beverly a ieşit din bucătărie. Nu se gândea la ce făcea sau la locul în care se ducea; era ca şi cum ar fi fost trasă de un fir invizibil, cu gândurile şterse complet din minte.

A urcat la etaj şi s-a oprit în pragul camerei lui Tommie. Sub patul de acolo fuseseră ascunse arme, iar ea şi-a imaginat că fiul ei le găsise, probabil, dar că nu se sinchisise să-i spună. Acea revelaţie oribilă i-a golit iarăşi mintea de gânduri. În schimb, după ce camera a căpătat din nou contururi clare, ea a văzut *Fugi, căţeluşule! Fugi!* şi figurina Iron Man de pe noptieră, punându-şi în minte ca nu cumva să le uite, dar chiar şi gândul acela era doar unul vag. Beverly s-a întrebat de ce venise în camera lui Tommie; abia după ce a simţit miros de ars, şi-a amintit brusc de carnea de pui.

Bucătăria era plină de fum, înteţit continuu de cel care se ridica din tigaie. Mirosul de mâncare arsă, carbonizată, a făcut-o pe Beverly să dea fuga la maşina de gătit şi să apuce instinctiv coada tigăii. A simţit pe loc o durere insuportabilă, arzătoare, iar pielea i-a sfârâit zgomotos. A ţipat şi a scăpat din mână tigaia, care a căzut, troncănind, înapoi pe maşina de gătit. Scotocind printr-unul dintre sertarele deschise şi aruncând la voia întâmplării tot felul de cârpe, a găsit în cele din urmă o mănuşă

pentru cuptor. Şi-a tras-o peste mâna cu degetul rănit şi, încercând să ignore durerea, a luat tigaia de pe ochiul încins. Într-o altă viaţă – una în care n-ar fi trebuit să drămuiască fiecare bucăţică de mâncare – ar fi pus pur şi simplu tigaia sub jetul de apă de la chiuvetă ca să oprească fumul, iar apoi ar fi aruncat resturile arse la gunoi. Dar acum ea a pus tigaia pe unul dintre ochirile stinse ale maşinii de gătit şi a luat o farfurie din dulap, sperând că mai putea salva cumva carnea. A încercat să găsească un cleşte ca să apuce copanele cu el, dar acesta era amestecat printre alte ustensile şi, atunci când l-a tras din sertar, nişte spatule s-au împrăştiat peste cârpele de bucătărie de pe podea. În timp ce vălătucii de fum continuau să se ridice din tigaie, Beverly a dezlipit copanele unul câte unul de fundul acesteia, constatând că erau arse pe o parte şi crude pe cealaltă, iar apoi le-a pus pe farfurie. După ce le-a scos pe toate, a pus tigaia sub un jet de apă ca să înăbuşe fumul, iar aceasta a sfârâit la contactul cu apa.

Abia atunci a simţit Beverly din nou durerea intensă a arsurii de la mână, care venea în valuri bruşte, necruţătoare. Deja i se formau băşici în palmă şi pe degete. Şi-a pus mâna sub jetul de apă de la chiuvetă, dar durerea i s-a înteţit, aşa că şi-a retras-o, tresărind. În ciuda fumului, simţea mirosul puiului ars, o duhoare aproape de nesuportat. Tommie n-avea cum să poată mânca aşa ceva, ceea ce însemna că acum aveau şi mai puţină mâncare cu care să se hrănească în timpul evadării. Iar cu o mână arsă şi cu cealaltă având o mare tăietură la un deget, cum mai era posibil să se pregătească de drum? Iată încă un eşec dintr-un lung şir de eşecuri, iar Beverly s-a întrebat, abătută, cum de putuse măcar să creadă că era făcută să fie mamă.

CAPITOLUL 43

Beverly şi-a petrecut următoarele ore fără să facă nimic. Abia dacă îşi mai amintea cum ajunsese pe veranda din faţa casei. Era amorţită cu totul, singura realitate pe care continua s-o perceapă fiind negura densă, albăstruie, care părea să-i otrăvească fiecare gând. Mâna arsă şi degetul rănit îi pulsau, dar, pierdută într-o melancolie tot mai profundă, ea abia dacă simţea ceva din toate astea.

„Trebuie să-l văd pe Tommie!", era unicul ei gând.

Abia atunci aveau să fie lucrurile altfel; abia atunci avea să dispară negura aceea albăstruie. Beverly avea conştiinţa vagă a faptului că Tommie devenise colacul ei de salvare. Trebuia neapărat să-l vadă coborând din autobuz şi să-i contemple feţişoara cu expresia veşnic serioasă. Voia să-i netezească vârtejul din păr şi să-i spună că-l iubea. S-a ridicat şi a privit înăuntru pe fereastră; ceasul de pe perete arăta că mai era puţin şi sosea autobuzul. A coborât de pe verandă şi s-a îndreptat spre drumul pietruit, fără să-i mai pese de maşini de teren negre, de bărbaţi cu camionete sau de lucrători la câmp care ar fi putut s-o urmărească. Nu conta decât un singur lucru.

Ea s-a aşezat pe buturugă, iar durerea pricinuită de arsură şi-a croit drum pe dinlăuntru, încercând să răzbată până în zona conştiinţei. Beverly şi-a dat seama că ar fi trebuit să-şi bandajeze mâna sau să încerce să găsească vreun unguent, ceva, dar, doar la gândul că ar fi putut să piardă sosirea lui Tommie, a năpădit-o un val de anxietate.

Norii continuaseră să se adune în straturi groase, formând rotocoale cenuşii. Frunzele copacilor murmurau, prevestind schimbarea vremii. De pe un stâlp al gardului de peste drum, o pasăre cardinal părea s-o urmărească.

Beverly s-a uitat în lungul drumului, aşteptând. Durerea pe care i-o dădea arsura creştea, se

domolea şi creştea iarăşi, făcând-o să tresară. Şi-a desfăcut palma, lăsând adierea vântului s-o mângâie, dar durerea s-a înteţit, aşa că ea şi-a strâns palma din nou. Pasărea cardinal şi-a luat zborul, făcându-se tot mai mică în depărtare. Beverly simţea cum o împresura negura aceea albăstruie, încolăcindu-şi tentaculele de jur-împrejurul ei.

Autobuzul n-a apărut, iar ea a continuat să aştepte şi să tot aştepte. În cele din urmă, lucrătorii de la câmp au încărcat remorcile camionetelor, s-au urcat la volan, au ieşit de pe ogor şi s-au făcut nevăzuţi pe drum. Un zgomot îndepărtat de tunete a reverberat peste câmpuri. Dar nici urmă de autobuz.

Beverly s-a întors acasă şi a verificat ceasul de perete. Autobuzul era în întârziere cu o jumătate de oră sau chiar cu o oră întreagă – ea nu putea estima exact cu cât. S-a întors la buturugă, trecând de la curiozitate la iritare, iar apoi, pe măsură ce trecea timpul, devenind îngrijorată de-a binelea. Atunci când, în cele din urmă, frica a început să prindă rădăcini în mintea ei, negura aceea albăstruie a început să se împrăştie, dar n-a lăsat în loc răspunsuri, ci doar şi mai multe întrebări.

Unde era autobuzul?

Unde era *fiul* ei?

Dându-şi seama cum stăteau lucrurile cu adevărat, Beverly a simţit că nu mai putea respira. A început să meargă, iar apoi să alerge spre casă şi, odată ajunsă, a dat buzna înăuntru. Încerca să nu se gândească la ce putea fi mai rău, dar nu reuşea să se abţină; trebuia să-şi dea seama ce era de făcut. Oare autobuzul se defectase, sau Tommie îl pierduse? Oare el era încă la şcoală? Beverly s-a gândit că trebuia să se ducă până acolo pe jos sau, în cel mai bun caz, să spere că ar fi luat-o cineva cu maşina. Şi-a dorit dintr-odată să fi avut un vecin apropiat, o bătrânică amabilă, din acelea care veneau cu plăcinte la uşa ta ca să-ţi ureze bun-venit în cartier, dar la ea nu venise nimeni…

Dacă autobuzul se defectase, trebuia să afle. Dacă Tommie era încă la şcoală, trebuia să se ducă să-l ia.

S-a împiedicat de un maldăr de mărunţişuri scoase de prin dulapuri şi a căzut lată, lovindu-se tare cu genunchiul de podeaua aşternută cu linoleum, dar abia dacă a simţit, iar apoi s-a chinuit să se ridice din nou. S-a gândit că trebuia să se deghizeze, chiar dacă asta i-ar fi luat din timpul pe care nu-l avea.

A urcat scara şchiopătând şi apoi a încremenit în prag. Camera ei era un dezastru: haine împrăştiate peste tot pe podea, uşile dulapului deschise, până şi aşternuturile de pe pat erau pe jos. A clipit, încercând să înţeleagă.

Ea făcuse asta? Cu o zi în urmă? Când căutase prin casă? Îşi amintea că scosese toate lucrurile de sub chiuvetă, din cămară, din dulapuri, de pe veranda din spate, dar după ce ajunsese la etaj fusese atât de zăpăcită, încât amintirile îi erau neclare. Dulapul de albituri fusese golit în întregime, dar tot ea făcuse şi asta? Presupunea că era posibil, dar nu-şi amintea. Şi dacă nu fusese ea…

Amintindu-şi de bărbatul cu camioneta, i s-a pus un nod în gât.

Oare el intrase în casă pe când ea săpa pe malul pârâului?

Ca să nu cadă, s-a prins de clanţa uşii. Nu voia să creadă aşa ceva, nu voia să creadă că săpatul îi luase atât de mult timp, nu voia să-şi imagineze că cineva răscolise prin casă în absenţa ei şi că făcuse toată acea dezordine, nu voia să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla dacă ea ar fi fost în casă atunci când năvălise bărbatul acela pe uşă…

Nu, şi-a spus ea, recăpătându-şi concentrarea sub imperiul spaimei. Nu putea să se gândească la aşa ceva, nu-şi putea permite să-şi lase mintea prinsă într-o asemenea capcană. În clipa aceea, Tommie era unicul lucru care conta.

Şi-a adunat forţele şi a intrat în dormitor, privind tot haosul de acolo. În baie, peruca era acolo unde o lăsase, alături de şapcă. S-a privit în oglindă şi a văzut sângele de pe cămaşă. S-a dezbrăcat de ea şi a luat una curată, pe care o atârnase de bara perdelei

de duş. Şi-a privit cu mai multă atenţie reflexia din oglindă şi abia dacă a recunoscut-o pe femeia sfrijită, stranie, care se zgâia la ea. Dar nu mai avea timp să se fardeze. O dureau mâna şi degetul şi abia a reuşit să-şi prindă părul cu agrafe. După ce şi-a fixat peruca, şi-a pus şapca pe cap şi s-a uitat pe lângă pat, în căutarea pantofilor, scrutând locul în care şi-i lăsa de obicei, dar nu i-a văzut nicăieri. Cu atâtea haine pe podea, a trebuit să lovească maldărele cu piciorul ca să poată căuta dedesubt, însă n-a găsit nimic. S-a uitat sub pat, dar pantofii nu erau nici acolo. Deodată, ea şi-a amintit că dormise pe canapea. Probabil că se descălţase în camera de zi.

S-a îndreptat spre uşă şi a aruncat într-o doară o privire la dulapul deschis, imaginea limpezindu-i-se treptat pe dinaintea ochilor. O clipă mai târziu, a simţit cum i se înmuiau picioarele. Aproape leşinată, s-a lăsat în genunchi, privind cu groază crescândă pantofii Christian Louboutin cu talpă roşie, pe care Gary i-i dăruise cândva de ziua ei. Da, erau cei pe care îi lăsase în fosta ei casă.

CAPITOLUL 44

Erau pantofii ei, nu încăpea îndoială; Beverly a recunoscut cutia în care se aflau şi, după ce i-a scos de acolo, mica zgârietură de pe unul dintre vârfuri, cu care se alesese în prima seară în care îi purtase – fusese vorba de o cină în oraş. Ea nu s-a întrebat cum sau de ce se aflau acei pantofi în casă.

„Gary i-a adus!”

El ştiuse că ea şi Tommie aveau să fugă din nou; probabil că ştiuse totul, tot timpul. Nu conta că în autogări existau camere de supraveghere; probabil că Gary nu pusese peste tot afişe cu fotografia ei şi nu le distribuise secţiilor de poliţie. Nici n-avea de ce; ştiind că fugarii aveau să-şi ia cu ei doar bagaje uşoare, cususe dispozitive GPS de urmărire în rucsacurile lor. Şi oriunde s-ar fi aflat el, chiar şi în fosta lor casă, stătuse liniştit şi, timp de câteva zile, le urmărise traseul pe telefon sau pe calculator. Gary ştia că soţia lui făcuse autostopul şi că ea şi Tommie se urcaseră în maşinile unor străini. Ştiuse că Beverly stătuse la motel şi că fusese la restaurant, poate că o urmărise chiar şi în ziua în care vizitase casa. Probabil că o identificase pe un fel de imagine luată din satelit sau pe o hartă stradală şi apoi îşi folosise relaţiile ca să-l identifice pe proprietar.

Beverly şi-a scos peruca şi a lăsat-o în baie, iar apoi a coborât treptele cu paşi împleticiţi, uluită de propria prostie. De partea cealaltă a ferestrelor a luminat un fulger, urmat de bubuitul unui tunet. A început să plouă, casa prinzând să vibreze de parcă ar fi trecut un tren pe lângă ea, dar, cufundată în atâtea gânduri, Beverly n-a observat nimic din toate astea.

Desigur că Gary o contactase pe proprietăreasă. Mai mult ca sigur că o sunase, chiar, înainte ca aceasta să fie de acord să-i prezinte casa viitoarei sale chiriaşe. Probabil că el o prostise pe femeie cu o poveste inventată despre oportunitatea de a ajuta guvernul cu o anchetă, poate că-i oferise chiar şi

bani, spunându-i apoi ce anume trebuia să facă. Ceea ce explica de ce proprietăreasa nu-i ceruse lui Beverly actele de identificare, nici măcar scrisori de referinţă. Explica de ce femeia fusese atât de dispusă să accepte bani cash.

Restul era simplu. Gary trimisese un om care s-o verifice pe Beverly, iar acesta îşi făcuse apariţia la volanul unei camionete vechi, ca să nu bată la ochi. Şi după aceea? Soţul ei gândise totul ca pe un mic război psihologic: la prima lui vizită, bărbatul cu camioneta plantase armele şi drogurile în casă. Totuşi, el avusese grijă să-şi scoată bocancii, asta explicând de ce Beverly nu găsise urme de paşi înăuntru. Gary o cunoştea şi anticipase exact cum avea ea să reacţioneze; ştia că, dacă ar fi găsit urme de încălţări pe podea, ar fi intrat în panică. La a doua lui vizită, bărbatul îi răscolise camera, într-o nouă încercare de-a o dezechilibra şi teroriza. În acelaşi timp, Gary trimisese oameni pe câmp, ca s-o urmărească şi să ştie precis când anume intenţiona ea să fugă.

Beverly s-a apropiat de canapea cu paşi şovăitori, mintea începând să i se mai domolească pe măsură ce piesele de puzzle continuau să se aşeze la locurile lor. Cât timp ea făcuse cumpărături sau zugrăvise, bineînţeles că Gary se dusese la John Small Elementary School şi aranjase treburile acolo. Le explicase directorului, învăţătoarei şi şoferului de autobuz că soţia lui îi răpise fiul. Nu încăpea îndoială că le spusese celor trei că Beverly era periculoasă şi că el personal o bănuia că ar fi ascuns în casă arme şi droguri. Poate că, drept dovadă, le arătase şi fotografii, având grijă să arate cât de îngrijorat era pentru siguranţa lui Tommie. Într-un mod care să pară atât oficial, cât şi rezonabil, le spusese că cel mai bine era ca el să-l salveze pur şi simplu pe Tommie în timp ce acesta era la şcoală, când n-ar fi existat niciun risc să fie rănit.

Şi acum? Curând, aveau să apară poliţiştii sau şeriful, ca s-o aresteze. Probabil că se şi aflau pe drum chiar în acea clipă, când ea şedea pe canapea,

dar gândul de a-şi petrece tot restul vieţii în închisoare era neimportant în comparaţie cu ideea că n-avea să-şi mai vadă niciodată fiul.

„L-am pierdut pe Tommie!”, se auzea o voce în mintea ei, în timp ce negura albăstruie o copleşea. „L-am pierdut pe Tommie!”

N-avea cum să repare asta, n-avea cum să scape din asta. N-avea niciun viitor, orice ar fi făcut. Pe măsură ce mintea ei îşi pierdea limpezimea şi se golea, nu i-au mai rămas decât emoţii la fel de sumbre precum negura aceea, iar noi piese de puzzle s-au aşezat la locurile lor. Tommie era dus, ea mergea la închisoare, Gary avea să-şi verse furia pe fiul lui, iar băieţelul ei cel drag şi scump urma să devină un adult violent şi periculos.

Afară, fulgerele continuau să brăzdeze cerul şi tunetele bubuiau, acoperind ropotul ploii. În casă s-a întunecat şi atmosfera a devenit din ce în ce mai apăsătoare, dar asta nu însemna absolut nimic. Viaţa nu însemna absolut nimic, iar viitorul era mai întunecat decât lumea de afară, orice ar fi făcut ea, Beverly. Fiecare drum pe care şi-l imaginase se înfundase şi nu mai rămăsese altceva decât uitare.

Tommie.

Beverly şi-a dat seama că n-avea să-l mai vadă niciodată jucând fotbal în echipa şcolii, cu ea aplaudând în tribune; n-avea să-l mai vadă niciodată gătit pentru balul bobocilor sau pentru cel de absolvire. N-avea să-l mai vadă niciodată îndrăgostit pentru prima oară, nici emoţionat la culme în dimineaţa de Crăciun. N-avea să-l mai vadă niciodată la volanul unei maşini, nici crescând şi devenind un tânăr chipeş, absolvent de liceu şi apoi de facultate. Şi n-avea să-i mai audă niciodată râsul.

Toate acele şanse se făcuseră praf şi pulbere, însă până şi plânsul părea fără rost. Orice ar fi făcut ea părea fără rost, iar Beverly a rămas mult timp în acea stare de prostraţie, incapabilă să-şi adune forţele ca să se mişte. Respiraţia i s-a domolit pe măsură ce negura albăstruie se îngroşa, aducând cu

ea angoasă, necaz şi nemărginită tristeţe, de parcă sufletul i-ar fi fost năpădit de otravă. Trecutul era un spectacol de groază, iar viitorul nu promitea decât durere, însă prezentul era şi mai urât, sufocant prin intensitatea lui.

Într-un târziu, ea s-a ridicat fără grabă de pe canapea. A urcat treptele lent, ca în transă, cu genunchiul, degetul şi mâna zvâcnindu-i de durere. Dar le merita pe toate, pentru că eşuase în a-şi păstra fiul.

Pe podeaua din camera lui Tommie se afla un sac menajer, cel pe care îl târâse după ea prin casă atunci când căutase droguri. Beverly a aprins veioza şi s-a aşezat pe marginea patului. Undeva pe fundul sacului erau flacoanele de pastile pe care le găsise în baie, drept pentru care a început să scormonească prin pulberea otrăvitoare contra rozătoarelor, căutând ceea ce-i trebuia.

A scos pe rând flacoanele cu pastile şi a citit etichetele, lăsându-le să cadă la pământ pe cele pe care nu le recunoştea. În cele din urmă, a găsit flaconul de Ambien, plin mai mult de jumătate. Apoi a lăsat sacul pe podea, a ieşit din cameră şi a coborât la parter.

În bucătărie, a ignorat mirosul de pui ars şi de hamburger care începuse deja să se strice. A ignorat dezordinea şi sângele de pe blat. În schimb, a umplut un pahar cu apă de la robinet. A privit pe fereastră, ştiind că Gary avea să sosească în curând, împreună cu forţele de ordine. Dar nu-i mai păsa că urma să fie arestată; nu-i mai păsa de nimic, fiindcă nu mai avea pentru ce să-i pese şi nu exista cale de ieşire.

A urcat din nou la etaj, s-a dus în camera lui Tommie şi s-a aşezat pe marginea patului. Şi-a răsturnat pastilele în palmă şi le-a azvârlit pe toate în gură, înghiţindu-le cu apa din pahar. Apoi s-a întins în pat, gândindu-se că mirosul lui Tommie parcă dispăruse de tot. Dar întreaga poveste avea să se termine curând, sentimentul sfârşitului răsunând

atât de tare în auzul ei, încât a făcut să amuţească tot ceea ce simţise în ultimele ore.

Beverly a închis ochii, cuprinsă de o uşurare de moment.

Apoi n-a mai simţit absolut nimic.

PARTEA A ŞAPTEA
— COLBY —

CAPITOLUL 45

Sperasem să mă pot bucura în tihnă de mic-dejunul luat împreună cu Morgan, dar ea mi-a spus că nu putea rămâne fiindcă avea repetiţii. M-a sărutat şi s-a dus la duş, iar după ce şi-a pus rochia pe ea, am dus-o cu maşina înapoi la hotel.

O familie cu copii şedea în foaierul hotelului, iar eu am văzut-o pe Morgan uitându-se la ei înainte să mă sărute cast şi, prin asta, lăsându-mă să tânjesc după mai mult. Mă invitase să vin la piscină mai târziu şi să-mi petrec ziua alături de ea şi de prietenele ei. Deşi o voiam doar pentru mine, am înţeles totodată că era şi ultima lor săptămână împreună.

Am alergat mai puţin decât de obicei, oprindu-mă la un chioşc ca să cumpăr nişte tacos pentru micul-dejun. Am mâncat în parcare, în timp ce încă transpiram, cu gândul la Morgan. Tăcuse tot timpul cât durase drumul spre hotel. În mod clar, era năucită, lucru pe care l-am apreciat, fiindcă şi eu mă simţeam la fel. Am bănuit de asemenea că nu aştepta tocmai cu nerăbdare discuţia cu prietenele ei, care urma inevitabil. Dacă ea abia înţelegea ce se întâmplase, atunci presupunea, probabil, că prietenele ei n-aveau nici ele cum să înţeleagă.

Cât despre mine, mă gândeam de asemenea la faptul că eu şi Morgan mai aveam doar câteva zile împreună şi nu puteam să nu mă întreb dacă ea nu cumva avea să-şi petreacă următoarele două ore revenindu-şi în fire şi dându-şi seama că se înşelase tot timpul în privinţa sentimentelor ei.

La un moment dat, în timp ce eu şi Morgan dormeam, a revenit curentul electric, aşa că după ce m-am întors acasă şi am făcut un duş, am făcut puţină ordine prin apartament. La ora stabilită, m-am urcat în maşină şi m-am dus la Don. Odată ajuns, m-am îndreptat spre piscină. Morgan şi prietenele ei erau deja acolo, îmbrăcate în costume de baie colorate şi stând întinse la soare. Măsuţa

dintre şezlonguri era plină de tuburi de cremă de protecţie solară; se mai aflau acolo o sticlă mare de apă şi nişte pahare cu resturi de băuturi verzi. Avuseseră grijă să tragă un şezlong liber lângă cel al lui Morgan, cu câteva prosoape împăturite pe el.

Holly m-a văzut prima şi m-a salutat scurt; celelalte – chiar şi Morgan – mi-au făcut nonşalant cu mâna, de parcă n-ar fi ştiut că Morgan nu se întorsese la hotel cu o noapte înainte. M-am gândit s-o sărut pe Morgan, dar apoi m-am răzgândit, chiar dacă vederea ei în acel bikini pe care-l purta mi-a trezit nişte amintiri. Preţ de câteva minute, nimeni n-a spus nimic; după felul în care arăta întreaga scenă, am fi putut să fim nişte străini care se aşezaseră întâmplător unul lângă altul. Poate că mă înşelam, mi-am spus; poate că Morgan şi prietenele ei nu discutaseră deloc situaţia. Pe urmă Maria şi-a dres glasul.

— Aşadar, Colby… *Tu* cum ţi-ai petrecut noaptea? a întrebat ea.

Imediat ce a pus întrebarea, toate au început să cotcodăcească. În sfârşit, gheaţa fusese spartă, aşa că m-am întors spre Morgan.

— Regrete? am şoptit eu.

Morgan mi-a aruncat un zâmbet strălucitor.

— Absolut deloc!

CAPITOLUL 46

Din fericire, niciuna dintre ele n-a insistat ca eu sau Morgan să vorbim despre noaptea trecută, deşi, după cum evitau subiectul, eram destul de sigur că Morgan divulgase cam totul. Aşa că toţi cinci ne-am petrecut ziua împreună, vorbind şi sărind în piscină din când în când, ca să ne răcorim. Am comandat nişte gustări de la barul piscinei, iar după aceea eu şi Morgan am plecat să facem o plimbare pe plajă. Am ţinut-o de mână, gândindu-mă la faptul că mâna ei se potrivea perfect într-a mea.

După-amiaza târziu, am decis cu toţii să plecăm. Morgan ne-a anunţat că avea nevoie de un pui de somn; după ce am aruncat într-un coş prosoapele folosite, mi-am pus pe mine tricoul şi mi-am încălţat şlapii. Morgan deja se îmbrăcase.

— Vrei să ieşim împreună la cină mai încolo? am întrebat.

— Ai ceva anume în minte?

— Ce-ai spune de un picnic pe plajă?

Ea mi-a cuprins faţa cu palmele şi m-a sărutat uşor.

— Sună perfect!

CAPITOLUL 47

Ne-am înţeles să ne întâlnim în spatele hotelului la ora şapte şi jumătate, dar, asemenea lui Morgan, am tras şi eu un pui de somn. Am adormit imediat ce am pus capul pe pernă. Surprinzător de înviorat după ce m-am trezit şi am oprit alarma, am făcut un duş şi m-am îmbrăcat, iar apoi am comandat două salate greceşti de la un restaurant de pe strada mea, una cu somon suplimentar şi alta cu creveţi la grătar. În drum spre Don, am cumpărat o pungă de gheaţă, nişte ceai rece şi apă îmbuteliată.

Am ochit un loc în apropierea dunei de lângă hotel şi am întins acolo un cearşaf luat din apartament. Tocmai deschisesem o sticlă de apă, când am observat-o pe Morgan apropiindu-se. M-am ridicat şi am primit-o cu o îmbrăţişare, iar apoi am invitat-o să se aşeze pe un şezlong pliant pe care îl adusesem cu mine.

— Ce ai cumpărat de mâncare? a întrebat ea. Sunt lihnită!

Am scos salatele din lada frigorifică, iar după ce am terminat de mâncat ne-am sprijinit de dună ca de o spetează, adăpostindu-ne la umbra ei. Mi-am petrecut braţul în jurul lui Morgan, ea s-a ghemuit lângă mine şi cerul şi-a început transformarea lentă şi miraculoasă. Albastrul a devenit gălbui, dâre prelungi de lumină roz au coborât spre apă şi bolta a devenit mai întâi oranj, iar apoi roşie. Ca la un semn, luna a început să se înalţe exact în momentul în care soarele asfinţea.

— Vreau să faci ceva pentru mine mâine, am spus eu în cele din urmă.

Morgan s-a răsucit spre mine.

— Orice.

I-am spus ce voiam şi, deşi ea n-a răspuns, nici nu mi-a respins ideea, iar eu am luat asta drept un semn pozitiv.

După aceea ne-am întors în apartamentul meu, deja sărutându-ne şi dezbrăcându-ne în drum spre

dormitor. Am făcut dragoste cu dorinţă reînnoită şi cu tandreţe, iar după aceea Morgan s-a încolăcit pe mine cu mâinile şi cu picioarele şi şi-a aşezat capul pe pieptul meu. După ce a adormit, m-am desprins uşurel din îmbrăţişarea ei şi m-am dat jos din pat. M-am înfăşurat într-un prosop şi m-am dus în camera de zi, care era scăldată în lumina argintie a lunii ce se revărsa prin uşile glisante de sticlă.

Am privit luna suspendată deasupra copacilor, gândindu-mă cât de mult o iubeam pe Morgan şi m-am minunat de cât de diferită îmi părea acum viaţa mea, văzută prin prisma acestor noi sentimente. Bineînţeles că apoi m-am gândit la faptul că mai trecuse încă o zi şi că Morgan urma să plece curând. M-am întrebat din nou ce avea să se aleagă de legătura dintre noi, îngrozit de ideea că urma să luăm o decizie, una care mi-ar fi putut frânge inima.

M-am întors în dormitor, m-am întins în pat şi m-am lipit de Morgan. Chiar şi în somn, ea mi-a simţit prezenţa şi a reacţionat, ghemuindu-şi corpul lângă al meu. I-am inspirat parfumul, care mi-a dat un sentiment de împlinire şi, deşi m-am cam luptat cu insomnia, am ştiut în tot timpul ăsta că, după ce adormeam, aveam s-o visez pe ea.

CAPITOLUL 48

După ce ne-am trezit, Morgan m-a convins să merg împreună cu ea şi prietenele ei să vizităm Muzeul Dalí, la o oră după ce terminau ele repetiţiile.

Ne-am ţinut de mână prin tot muzeul, pe care trebuie să recunosc că l-am găsit mai interesant decât mă aşteptam. Maria părea să ştie destul de multe despre artist, aşa că ne-a explicat, răbdătoare, de ce un tabloul sau altul era deosebit de important. Aşa că, deşi mare parte din ceea ce am văzut n-a fost neapărat pe gustul meu, am tot revenit ca să studiez mai atent vreo patru sau cinci lucrări. Erau ciudate, dar cu certitudine că te puneau pe gânduri.

După aceea, am mers la Clearwater Beach şi ne-am afundat picioarele goale în nisipul alb, fin, şi ne-am scăldat în apele calde ale golfului. Eu a trebuit să plec devreme, ca să ajung la timp la spectacol, reamintindu-i lui Morgan de rugămintea mea, dar, ca de obicei, ea s-a eschivat. Ne-am sărutat prelung, fără grabă, iar eu i-am şoptit că o iubeam, fără să-mi pese câtuşi de puţin ce aveau să spună prietenele ei după plecarea mea.

Publicul de joi seara a fost cu mult mai numeros decât cel de marţi – nici nu era de mirare, cu aşa vreme minunată – şi au continuat să vină şi mai mulţi spectatori în timp ce eu mi-am văzut de prima şi de a doua parte a concertului. Curând, abia dacă mai rămăsese vreun pic de loc în care oamenii să stea în picioare. Am fost din nou surprins de numărul mare de cereri pentru piesele compuse de mine – era clar că oamenii începuseră să acceseze înregistrările mele de pe internet – şi foarte bucuros să le introduc printre piesele de pe lista din seara aceea. Per total, publicul acela a fost cel mai avid de după weekendul anterior, iar Ray şi ceilalţi băieţi din personal s-au zbătut ceva ca să facă faţă nenumăratelor comenzi de băuturi.

Morgan şi prietenele ei au apărut când mai erau vreo douăzeci de minute până la finalul ultimei părţi, iar capetele s-au întors la vederea unor femei atât de uluitor de frumoase. Eu m-am lansat imediat în cântecul care fusese inspirat de ea, urmat de câteva piese standard care puteau fi cântate în cor, pentru antrenarea şi animarea publicului. Deşi nu puteam fi sigur de felul în care avea să reacţioneze Morgan, mi-am dres glasul şi am bătut cu degetul în microfon ca să atrag atenţia tuturor, iar apoi mi-am întors privirea spre ea.

— Am ascultat o cântăreaţă extraordinară zilele trecute şi am întrebat-o dacă ar dori să interpreteze o melodie pentru voi astă-seară. Încă nu mi-a dat un răspuns, dar dacă aţi vrea să auziţi şi voi ce-am auzit eu, haideţi să-i arătăm lui Morgan Lee cât de mult vă doriţi să urce acum pe scenă şi să mi se alăture!

Mulţimea a început să chiuie şi să ovaţioneze, exact aşa cum mă aşteptasem; am observat stânjeneala lui Morgan, dar i-am întins mâna, îndemnând-o să se apropie, în timp ce Holly, Stacy şi Maria o aclamau, împingând-o, încântate, înspre mine. În ciuda ezitării ei, părea mai puţin supărată decât emoţionată pur şi simplu. Atunci când, în cele din urmă, a început să păşească spre mine, entuziasmul publicului s-a transformat într-un vacarm. Prietenele ei au urmat-o, cu telefoanele deja pregătite şi apropiindu-se cât mai mult de marginea scenei, fără îndoială ca s-o poată filma. Am ajutat-o pe Morgan să urce şi am făcut un pas în spate în momentul în care ea a ajuns, în sfârşit, în faţa microfonului. Mi-am mutat scaunul într-o parte şi apoi am adus stativul pentru partituri dintr-un colţ îndepărtat al scenei. Morgan a accesat galeria de fotografii a telefonului şi a deschis-o pe cea cu versurile, pe care o făcuse în apartamentul meu.

— Lasă-mă un minut, ca să fiu sigură că ştiu toate cuvintele, bine? a şoptit că, acoperind microfonul cu palma.

— Desigur, am răspuns eu. Nu te grăbi!

Am urmărit-o parcurgând cuvintele şi mi-a fost clar imediat că n-avea nevoie de o recapitulare îndelungată.

— Pentru început, ce-ar fi să cânt eu prima strofa şi refrenul şi să le repet până când îmi faci semn că eşti pregătită, bine?

Ea a dat din cap în semn de încuviinţare, cu privirea încă pironită pe ecran şi continuând să mimeze cuvintele. Emoţia ei părea cumva să sporească şi mai tare nerăbdarea publicului.

Am început să cânt prima strofă, aşteptând semnalul ei. După ce am ajuns la finalul refrenului, am văzut-o dând din cap spre mine, legănându-şi corpul foarte uşor şi ridicându-şi ochii spre mulţime. Eu am luat-o de la început, repetând deschiderea, şi imediat ce ea a cântat primele note, n-am fost singurul vrăjit. S-a aşternut liniştea în timp ce vocea ei guturală a umplut întregul spaţiu, înmărmurindu-i pe oameni cu claritatea şi cu forţa ei. Dar atunci când Morgan a început să danseze şi paşii au purtat-o de la un capăt la celălalt al scenei, publicul a explodat, ovaţionând şi aplaudând pe ritm. Aceea era o Morgan pe care eu n-o mai văzusem niciodată – nici urmă de fata aceea timidă din apartamentul meu. Prietenele ei filmau, foarte concentrate, dar eu mi-am dat seama că era tot ce puteau face ca să nu înceapă şi ele să ţopăie în ritmul muzicii.

Melodia era molipsitoare, inspirând ovaţii şi fluierături în momentul în care am repetat refrenul, şi cu cât mulţimea era mai fascinată, cu atât Morgan răspundea mai mult.

Ea avea o voce ca de cântăreaţă de operă, iar spre sfârşitul melodiei s-a lansat într-un vibrato puternic, ceea ce a ridicat tot publicul în picioare, ca la un semn. Apoi Morgan a atacat nota de final cu o siguranţă desăvârşită, dezlănţuind aplauze explozive. Fata era o senzaţie şi toată lumea ştia asta.

Oamenii au cerut imediat un bis, dar Morgan a refuzat, clătinând din cap şi punând microfonul la

loc în suportul lui. A coborât de pe scenă şi a fost imediat înconjurată de prietenele ei, extrem de entuziasmate.

Pentru că eu mai aveam câteva minute de program – şi ştiind că ar fi fost o prostie ca după prestaţia lui Morgan să mai cânt vreo piesă compusă de mine – am ales o eternă favorită a publicului, „American Pie”. De la primele acorduri, am recucerit atenţia publicului şi curând toată lumea cânta la unison cu mine, aşa cum anticipasem. Între timp, fetele s-au retras la locurile lor din partea cea mai îndepărtată a barului, îmbujorate şi agitate.

Am terminat de cântat şi apoi am văzut că în culise aşteptau cei din trupa care urma. Mi-am pus chitara deoparte, ca să le fac loc să se instaleze, iar apoi mi-am croit drum prin mulţime spre Morgan şi spre prietenele ei. După ce am ajuns la ele şi am luat-o pe Morgan de mână, am băgat de seamă că ea părea ciudat de copleşită.

— Eşti incredibilă! am spus. Te-au adorat cu toţii!

Ea m-a sărutat fugitiv.

— Eu tot cred că tu eşti mai bun!

CAPITOLUL 49

După cina la care am sărbătorit succesul lui Morgan, am mers cu toţii să dansăm într-un club din St. Petersburg. N-am dat acolo peste înghesuiala din weekend, dar clubul era destul de plin pentru o seară de joi şi am dansat toţi cinci în cerc, pe nişte ritmuri tehno extrem de antrenante. Sau, mai bine zis, ele au dansat, în timp ce eu mi-am mutat mai degrabă greutatea de pe un picior pe altul, chinuindu-mă să nu atrag atenţia asupra mea.

Până la urmă am stat până foarte târziu, iar Morgan a venit cu mine la apartament, prietenele ei luând un Uber. Pe drumul de întoarcere, ea mi-a mărturisit că Holly şi Stacy o presau deja să posteze filmarea lor cu momentul muzical.

— Tu ce părere ai? a întrebat ea, nesigură. Crezi că ar fi o greşeală?

— Cum să fie o greşeală?

— Nu ştiu… Crezi că e suficient de bun? Dacă, să zicem, vede filmul vreun director de la o casă de discuri? Înregistrarea n-are neapărat calitate de studio, şi pe mine m-a cam usturat în gât zilele astea. N-am apucat să-mi încălzesc vocea înainte şi nici măcar n-am ştiut toate cuvintele la perfecţie…

— Morgan! am exclamat eu luând o mână de pe volan şi aşezându-mi-o ferm peste a ei. Stop!

Ea s-a întors cu faţa la mine, iar eu am continuat:

— Eşti *fantastică!* Dacă vede cineva filmarea asta, o să vadă că scrie „superstar” pe fruntea ta!

Morgan şi-a acoperit faţa cu palmele, stânjenită, dar i-am întrezărit zâmbetul printre degete.

A doua zi de dimineaţă, am dus-o cu maşina înapoi la hotel. Pe drum, conversaţia a fost potolită şi, cu toate că ne-am dat întâlnire la piscină peste câteva ore, ea a fost mai tăcută decât de obicei, având pe faţă o expresie preocupată.

N-am întrebat de ce, pentru că ştiam deja.

Timpul nostru împreună se apropia de sfârşit încetul cu încetul.

CAPITOLUL 50

Voiam ca seara noastră de vineri să fie memorabilă, mai ales că ştiam că urma să lucrez seara următoare. Am făcut o cercetare rapidă pe internet şi am reuşit să rezerv o plimbare privată cu catamaranul la asfinţit. Am tresărit în clipa în care am văzut preţul, dar mi-am spus că nu trăim de două ori.

Mi-am propus, de asemenea, să gătesc pentru Morgan după plimbare, ceea ce a însemnat că a trebuit să mai fac un drum până la magazinul alimentar, pentru că nu eram sigur că puiul cumpărat înainte de pana de curent se mai putea mânca fără probleme. A trebuit să găsesc şi o reţetă care să fie gustoasă, dar şi foarte simplu de pregătit. Până la urmă, am ajuns la Don abia la ora şapte şi jumătate.

De data asta, grupul de prietene era pe plajă. Din nou, un scaun fusese pus cu grijă lângă cel al lui Morgan. Deşi o parte din mine voia s-o invite doar pe ea pe catamaran, ajunsesem să le plac pe prietenele ei, aşa că m-am gândit că le-ar fi plăcut şi lor o plimbare. Bucuria cu care au primit propunerea a fost, însă, chiar mai mare decât crezusem – repetau întruna că abia aşteptau plimbarea, ceea ce mi-a adus câteva priviri pline de recunoştinţă din partea lui Morgan.

La prânz, am plecat doar eu cu ea ca să mâncăm undeva. După aceea, ne-am plimbat pe plajă, mergând cu picioarele prin apă ca să ne răcorim, şi mi-a venit uşor să-mi imaginez o viaţă împreună cu ea în viitor, dacă aş fi avut curajul s-o fac să devină realitate.

După-amiaza târziu, cele patru fete s-au dus în camerele lor ca să se pregătească; m-am întors şi eu în apartamentul meu şi am făcut acelaşi lucru, iar apoi ne-am reîntâlnit la Don ca să mergem cu maşina la docuri. Aşa cum era de aşteptat, prietenele lui Morgan şi-au scos telefoanele şi au început să-şi

facă selfie-uri imediat ce am urcat la bord, motiv pentru care Morgan şi-a dat de câteva ori ochii peste cap. Catamaranul nu era o ambarcaţiune mare – am presupus că putea găzdui confortabil şapte până la opt oameni – iar fetele s-au năpustit asupra brânzeturilor, fructelor şi şampaniei din partea casei. Spre surprinderea mea, şi Morgan a băut puţin şi am ciocnit cu toţii, sărbătoreşte.

Am ridicat ancora şi am navigat de-a lungul ţărmului; am observat de două ori delfini care însoţeau catamaranul. Asfinţitul spectaculos a părut cumva mai aproape în larg, ca şi cum am fi navigat înspre el. Cu vântul mângâindu-ne feţele, Morgan s-a lipit de mine, iar eu am cuprins-o în braţe pe când alunecam pe oglinda calmă a apei. Prietenele ei tot încercau să ne determine să stăm şi noi la poză, însă după ce ne-au făcut câteva, Morgan le-a gonit, străduindu-se să păstreze clipa doar pentru noi doi.

Când am ajuns înapoi pe uscat, fetele au propus să mergem în centrul plajei St. Pete. Deşi m-am oferit s-o însoţesc pe Morgan, presupunând că voia să meargă cu ele, ea a clătinat din cap şi a spus că prefera să ne întoarcem împreună în apartamentul meu.

Odată ajunşi acolo am intrat în mica bucătărie, iar Morgan m-a privit încălzind cuptorul şi punând la copt câţiva cartofi; mai apoi, am scos puiul lăsat la marinat în frigider şi l-am aşezat pe o tavă. Am pus tava în cuptor alături de alta, tapetată cu foaie de copt, pe care aşezasem sparanghel stropit cu ulei de măsline şi presărat cu sare.

— Sunt impresionată! a spus ea ridicând dintr-o sprânceană.

— Nu fi! Am luat reţeta de pe Google azi-dimineaţă.

Am luat o roşie ca să încep s-o feliez pentru salată, iar Morgan a venit în spatele meu, m-a cuprins cu braţele pe după mijloc şi m-a sărutat după ureche.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Poţi felia tu castraveţii! am răspuns, nedorind s-o las să-mi dea drumul.

S-a dus să caute un cuţit prin sertare, iar apoi a spălat castravetele sub jetul de apă de la chiuvetă şi a revenit lângă mine. Zâmbea mocnit, de parcă îi stătea pe limbă să facă o glumă.

— Ce-i atât de amuzant?

— Asta, a spus ea, faptul că gătesc împreună cu tine. E ceva casnic, dar îmi place!

— Mai bine decât room-service?

— Ei, n-aş merge chiar *până* acolo!

Am râs.

— Obişnuiai să-ţi ajuţi mama în bucătărie pe vremea când erai mai mică?

— Nu tocmai. Bucătăria era locul în care mama se relaxa. Îşi turna un pahar de vin, pornea radioul şi-şi vedea de treaba ei. Treaba mea – şi a surorii mele – era să curăţ după aceea. Mama ura să facă asta. Nici mie nu-mi plăcea, dar ce puteam să fac?

Temporizatorul de pe telefonul meu a sunat, aşa că am scos cartofii şi tăvile din cuptor. Am constat, mai surprins decât oricine, că puiul se gătise exact aşa cum spunea reţeta că trebuia să se întâmple. După ce am pus mâncarea în farfurii, le-am dus la masă împreună cu salata şi cu o sticlă de sos cumpărat de la magazin. Imediat ce s-a aşezat, Morgan a studiat masa cu atenţie.

— Ceva nu se prea potriveşte, a spus ea.

S-a ridicat şi a dat o raită scurtă prin dormitor şi prin camera de zi, revenind cu lumânările şi cu chibriturile. A aprins lumânările şi a stins luminile din bucătărie.

— Aşa-i mai bine, nu crezi? a spus ea după ce s-a aşezat din nou.

Imaginea chipului ei în lumina lumânărilor mi-a amintit cum arătase în noaptea în care făcurăm dragoste prima dată, şi n-am putut răspunde decât dând din cap în semn de aprobare.

Lui Morgan chiar părea să-i placă puiul, aşa că a mâncat două porţii, pe lângă o jumătate de cartof copt şi o cantitate generoasă de salată şi de

sparanghel. După ce a strâns masa, m-a surprins întrebându-mă dacă mai rămăsese vin de seara trecută. A dus lumânările pe măsuţa de cafea, iar eu m-am aşezat lângă ea pe canapea, cu paharele în mână, lăsând-o să se uite la fotografiile de pe catamaran. M-am aplecat spre ea ca să le pot vedea şi eu.

La cât era de frumoasă Morgan în realitate, presupun că n-ar fi trebuit să fiu surprins de cât de fotogenică era.

— Mi le trimiţi şi mie?

— Ce zici să ţi le transfer mai bine cu AirDrop?

— Asta ce mai e?

Ea şi-a dat ochii peste cap.

— Porneşte-ţi telefonul şi apasă *accept* atunci când e momentul.

Am făcut după cum mi-a spus; aproape instantaneu, fotografiile erau pe telefonul meu.

— Tu chiar nu ştii ce înseamnă AirDrop? a întrebat Morgan râzând.

— Dacă mi-ai înţelege cu adevărat viaţa pe care o duc în mod obişnuit, nici nu ţi-ai mai fi bătut capul să întrebi!

Ea a zâmbit, iar apoi a devenit tăcută. A inspirat adânc, cu privirea aţintită în pahar. Ştiam ce urma. Nu eram pregătit pentru acea conversaţie, una care n-avea răspunsuri.

— Ce-o să se întâmple cu noi? a întrebat Morgan cu glas scăzut.

— Nu ştiu, am răspuns.

— Tu ce vrei? a întrebat ea, cu privirea încă aţintită la vinul din pahar. Nu vrei să fim împreună?

— Ba bineînţeles că vreau.

— Dar ce înseamnă asta? Te-ai gândit, măcar?

— Numai la asta m-am gândit, am mărturisit eu, încercând să-i descifrez expresia feţei.

În cele din urmă, ea şi-a ridicat privirea, în care strălucea o vâlvătaie bizară.

— Ştii la ce mă gândesc?

— Habar n-am.

A pus jos paharul de vin şi mi-a luat mâinile într-ale ei.

— Eu cred că ar trebui să vii la Nashville cu mine.

Am simţit că mi s-a tăiat respiraţia. Am întrebat:

— Nashville?

— Poţi să aranjezi lucrurile la fermă, să-ţi rezervi pentru asta oricât de mult timp doreşti… şi apoi să vii şi tu la Nashville. Putem să fim împreună, să scriem cântece împreună, să ne urmăm visul împreună – asta-i şansa noastră. Dacă lucrurile merg bine, atunci o să poţi angaja şi mai mulţi oameni la fermă, sau o să poţi s-o extinzi, sau o să poţi cumpăra acea rasă de vite despre care vorbea mătuşa ta. Singura diferenţă e că n-o să mai trebuiască să fii chiar tu cel care să le facă pe toate la fermă.

Am simţit cum mă lua ameţeala.

— Morgan…

— Stai puţin, a spus ea pe un ton nerăbdător. Ascultă-mă până la capăt, bine? Eu şi cu tine… Adică… Eu n-am crezut vreodată c-ar fi posibil să mă îndrăgostesc de cineva în doar câteva zile. Nu sunt genul acela de romantică ce se aşteaptă să apară Făt-Frumos, călare pe un cal alb. Dar noi doi… Nu ştiu. Din clipa în care ne-am întâlnit, a fost ca şi cum… ne *potrivim* cumva…

„Ca o cheie în lacătul potrivit”, n-am putut să nu mă gândesc.

— A fost aproape ca şi cum te cunoşteam deja şi am avut încredere în tine de la bun început. Asta nu mi s-a mai întâmplat niciodată până acum, şi apoi felul în care am făcut muzică împreună… a spus ea, iar apoi a făcut o pauză, timp în care pe faţă i-a apărut o expresie plină de speranţă şi de uimire. Nu m-am mai simţit niciodată într-o aşa armonie cu nimeni, a continuat ea, întorcându-şi din nou privirea spre mine. Nu vrei să pierzi asta, nu? Nu vrei să mă pierzi pe mine, nu?

— Nu. Te doresc. Şi, de asemenea, doresc să fim împreună.

— Atunci, vino cu mine! Vino la Nashville atunci când o să poţi!

— Dar ferma! Sora mea…

— Tu însuţi ai spus că la fermă e mai uşor acum şi că ai un administrator general. Iar dacă Paige vrea să vină la Nashville, adu-o şi pe ea. Probabil că şi-ar putea administra afacerea de oriunde, nu?

M-am gândit la Paige, la toate acele lucruri care o priveau pe sora mea şi cu care încă trebuia să mă împac.

— Tu nu înţelegi…

— Ce-i de înţeles? Ea e om în toată firea. Dar mai e încă ceva, a spus Morgan, trăgând aer adânc în piept şi apoi continuând: Tu ai o voce uimitoare. Eşti un compozitor minunat. Ai un talent la care alţii doar visează. N-ar trebui să laşi să se piardă aşa ceva!

— Eu nu sunt ca tine, am obiectat, simţindu-mă dintr-odată prins la înghesuială şi având nevoie de o altă scuză, de orice scuză. Tu nu te-ai văzut pe scena aceea!

Morgan avea acum o expresie aproape melancolică.

— Chestia e că nici tu nu te vezi. Nu vezi ce văd eu. Sau ce vede publicul. Şi tu înţelegi că muzica e ceva puternic, ceva ce toţi oamenii din lumea asta au în comun, corect? E ca o limbă, o modalitate de conectare mai mare decât tine, decât mine sau decât oricine. Tu te-ai gândit vreodată câtă bucurie le-ai putea aduce oamenilor? Eşti prea bun ca să rămâi la fermă!

Ameţit, nu-mi venea în minte nimic de spus în afară de ceea ce era limpede ca lumina zilei, aşa că am mărturisit:

— Nu vreau să te pierd.

— Atunci, n-o face! a insistat ea. Ai vorbit serios când mi-ai spus că mă iubeşti?

— Bineînţeles că da.

— Atunci, înainte să refuzi, chiar dacă nu vrei să mergi la Nashville pentru că eu sunt de părere că ar

trebui s-o faci sau pentru că am fi împreună, gândeşte-te că ai putea s-o faci doar pentru tine.

Morgan şi-a ridicat picioarele pe canapea şi s-a aşezat în genunchi, cu faţa la mine, iar apoi a întrebat:

— O să faci asta? O să te gândeşti, măcar?

Cât timp vorbise, îmi venise uşor să-mi imaginez totul. Să scriem cântece împreună, să descoperim împreună un oraş nou, să ne clădim amândoi o viaţă şi să ne bucurăm de ea fără grijile şi stresul care defineau munca mea din momentul acela. Iar Morgan avea dreptate în legătură cu mătuşă-mea şi cu administratorii care erau capabili să ţină lucrurile în funcţiune. Acum, când existau un ritm şi un program bine stabilite, lucrurile erau mai uşoare, dar…

„Dar… Paige!”

Am inspirat adânc, în timp ce înlăuntrul meu se învălmăşeau o mulţime de gânduri şi de impulsuri.

— Bine! am răspuns eu în cele din urmă. O să mă gândesc.

CAPITOLUL 51

N-am mai vorbit despre asta în seara aceea, iar eu am rămas derutat şi îngândurat. Mă aşteptasem ca Morgan să mă întrebe doar cum se putea menţine o relaţie de la distanţă şi fusesem orbit de propunerea de a merge cu ea la Nashville.

Stăteam întinşi amândoi pe canapea, iar eu am recunoscut în sinea mea că visul de a face carieră în muzică încă mai pâlpâia undeva înlăuntrul meu. În acelaşi timp, mă chinuia gândul pierderii lui Morgan, iar atunci când ea a început să mă sărute pe gât, ne-am mutat fără o vorbă de pe canapea în dormitor, unde dorinţa fiecăruia faţă de celălalt s-a exprimat fără explicaţii sau îndoieli.

De dimineaţă, am dus-o pe Morgan la hotel. N-am ieşit la alergare, ci am făcut un duş şi mi-am petrecut următoarele ore plimbându-mă pe plajă şi gândindu-mă la spusele ei din noaptea precedentă. Apoi m-am îndreptat agale spre hotelul ei. Apropiindu-mă, am observat că plaja era neobişnuit de aglomerată, deşi era încă foarte devreme. Nu mi-am dat seama care era pricina acelei îmbulzeli decât atunci când am văzut că acolo avea loc sesiunea de filmări a fetelor.

Cred că erau câteva sute de oameni în spatele hotelului, adolescentele alcătuind majoritatea. Am deschis TikTok şi am văzut că toate patru fetele – şi contul grupului lor – postaseră de mai multe ori în ultimele câteva zile, oferind avanpremiere ale repetiţiilor şi filmări din culise, cu ele fardându-se sau amuzându-se în camera de hotel. Toate postările erau însoţite de înştiinţări despre când şi unde urma să aibă loc următoarea filmare, publicul fiind invitat să participe.

Cu toate astea, am fost uluit de nivelul de *fandom*[2]. Deşi ştiam că fetele erau foarte cunoscute şi îndrăgite, nu ştiu de ce nu realizasem că sute de oameni îşi puteau rupe efectiv din timpul liber ca să participe personal la înregistrările lor.

I-am trimis un mesaj lui Morgan ca să-i spun că ajunsesem, continuând să mă minunez de dimensiunea mulţimii. După câteva minute, ea a răspuns, întrebându-mă dacă le puteam ajuta cu filmarea, iar eu am acceptat fără ezitare.

Amiaza a venit şi a trecut, dar nici urmă de fete. Mulţimea, însă, tot sporea, pe plajă apărând alte zeci de persoane. Am cercetat zona, încercând să găsesc cele mai bune unghiuri din care puteam filma, până când mi-am dat seama că nici măcar n-aveam habar de unde să încep.

Până la urmă, am auzit un zumzet venind dinspre mulţimea cea mai apropiată de hotel. Deşi eram mai înalt decât majoritatea tinerilor fani, n-am reuşit să văd decât puţin din părul fetelor în timp ce ele îşi croiau drum cu greu pe lângă terasa de lângă plajă, încercând, probabil, să aleagă un loc pe care să-l stabilească drept cel al filmării. Sute de telefoane s-au înălţat în aer, fiecare om din public încercând să facă o fotografie cât mai bună.

Cele patru fete au rămas pe terasă timp de câteva minute, făcându-şi selfie-uri cu fanii şi dând autografe, în timp ce eu am încercat să mă apropii mai mult. Într-un final, dându-mi seama că era imposibil, am ocolit hotelul până în faţă şi am luat-o prin foaier ca să ajung în zona piscinei. Am văzut uşurarea de pe chipul fetelor imediat ce au dat cu ochii de mine.

— Ce nebunie! a exclamat Morgan în clipa în care am ajuns la ea. Niciuna dintre noi nu şi-a imaginat c-o să fie aşa. Nici măcar n-am fost sigure că avea să vină cineva, darămite atâta lume!

— Şi nici nu ştim cum să facem suficient spaţiu pe plajă pentru ce avem de făcut! a intervenit Stacy, agitată.

— Dar de ce nu vă faceţi numărul chiar aici, pe terasă?

— Nu cred că cei de la hotel ar fi prea fericiţi dacă am recurge la aşa ceva… a răspuns Maria, ale cărei sprâncene s-au unit din pricina îngrijorării.

— Dar voi sunteţi cliente, am spus eu, aşa că aveţi voie să vă aflaţi pe terasa asta. Şi e vorba de numai trei cântece, nu? O să se termine înainte ca vreun angajat al hotelului să-şi dea seama de ce se întâmplă.

Fetele s-au consultat repede, iar apoi au decis că ideea mea era cea mai eficientă soluţie. Holly şi Stacy şi-au lăsat sacii de umăr pe marginea terasei şi au revenit cu două aparate de filmat complexe şi cu trepiedele acestora, pe care le-au montat chiar lângă terasă. Maria şi Morgan şi-au fixat şi ele telefoanele pe trepiede. Între timp, Holly mi-a dat o a treia cameră de luat vederi, după care a pus pe poziţie o boxă portabilă mare.

— Treaba ta o să fie să împingi puţin mulţimea în spate şi să filmezi nişte cadre cu publicul, bine? Ca material suplimentar pe care să-l editǎm ulterior. Şi porneşte muzica în momentul când îţi fac eu semn!

— Am înţeles, am spus eu şi apoi am luat aparatul.

Fetele şi-au verificat costumele şi machiajul, după care şi-au făcut exerciţiile de încălzire, timp în care eu am împins mulţimea câţiva paşi mai departe de terasă. De asemenea, le-am cerut oamenilor din primele rânduri să se aşeze, ca să poată vedea şi cei din spate. Spre surprinderea mea, cei din primele câteva rânduri s-au aşezat pe nisip. Între timp, Holly mi-a arătat unde să mă poziţionez şi mi-a dat instrucţiuni despre genul de cadre pe care le dorea – în esenţă, un amestec de cadre largi şi de prim-planuri ale fanilor. M-am dus mai aproape de boxă, în timp ce fetele şi-au ocupat poziţiile.

Mulţimea a tăcut aproape instantaneu. Eu am apăsat butonul *play* al boxei portabile, speriat de volumul ei. Măcar fetele puteau fi sigure că toată lumea auzea muzica. Am început să filmez mulţimea, privindu-le pe Morgan şi pe prietenele ei cu coada ochiului. Bineînţeles că fetele erau perfect sincronizate în dansul lor cu coregrafie complicată. La cât de cizelate şi de pregătite erau toate, aveam

impresia că mă uitam la spectacolul din pauza de la Super Bowl[3].

Mulţimea era în extaz, iar eu am surprins multe momente cu fete ce încercau să imite mişcările care le plăceau, sau cu fete care dansau inventând propriile mişcări. Morgan şi prietenele ei au dansat mai bine de zece minute în total.

După ce au terminat, mulţimea a aplaudat şi a ovaţionat, unele dintre adolescente strigându-le pe fete pe nume:

— Morgan, aici!

— Stacy, te iubim!

Le-am filmat pe Morgan şi pe prietenele ei învăţându-le diverse mişcări pe unele dintre admiratoarele lor. Au făcut asta stând în continuare pe terasă, dar, observând că le blocau accesul spre plajă altor clienţi ai hotelului, ele şi-au strâns curând lucrurile şi m-au rugat să le ajut să adune echipamentul. Aşa am făcut, iar boxa portabilă a fost ultimul obiect pe care l-am luat. Morgan şi prietenele ei au salutat încă o dată mulţimea, făcând cu mâna, mulţumind şi trimiţând bezele, iar apoi s-au retras prin zona piscinei, cu mine în urma lor precum un catâr supraîncărcat de bagaje.

Era mijlocul după-amiezii când am ieşit iarăşi din hotel şi am mers la piscină. Am luat nişte şezlonguri şi am pus pe ele nişte prosoape. Chelneriţa a trecut pe acolo, iar fetele au comandat o carafă de cocktail Margarita cu căpşuni şi cinci pahare. Se pare că era timpul să sărbătorim.

Atunci mi-am auzit telefonul vibrând pe măsuţa de lângă şezlonguri. Am recunoscut numele administratorului general al fermei şi am dus telefonul la ureche.

După mai puţin de jumătate de minut, am plecat de lângă fete, simţind cum mi se scurgea sângele din obraji.

În cele câteva zeci de secunde în care am vorbit la telefon, am crezut că mai aveam puţin şi cădeam din picioare, iar după ce am închis, am avut

impresia că toată lumea mea se năruise. Am format imediat numărul surorii mele, dar nu mi-a răspuns nimeni. În cele din urmă, m-am întors la fete. Probabil că ele mi-au văzut expresia, fiindcă Morgan a sărit imediat în picioare şi m-a luat de mână.

— Ce e? Cine te-a sunat? S-a întâmplat ceva?

Pierdut în vâltoarea gândurilor, abia dacă am reuşit să bâigui câteva cuvinte:

— A fost Toby, administratorul general al fermei! Mi-a spus că mătuşa mea, Angie, a avut o comoţie cerebrală.

Morgan şi-a dus mâna la gură.

— Dumnezeule! Şi cum îi e?

— Nu ştiu, am răspuns eu. Dar trebuie să plec acasă…

— Acum?

— Sora mea nu răspunde la telefon.

— Şi?

Am înghiţit în sec, rugându-mă în sinea mea ca Paige să nu fi răspuns la telefon fiindcă era la spital, cu mătuşa mea. Dar nu puteam să nu retrăiesc trecutul, întrebându-mă dacă ce era mai rău abia urma.

— Nici ea nu m-a sunat.

— Şi ce înseamnă asta?

Cu frica prinzând acum rădăcini, abia dacă am înţeles întrebarea.

— Nimic bun.

Ameţit, am sărutat-o pe Morgan de rămas-bun, am fugit la camionetă, am condus până la apartament şi apoi am dat buzna înăuntru. Mi-am aruncat toate lucrurile în camionetă şi, în mai puţin de zece minute, eram pe autostradă.

Într-o situaţie normală, eram la o distanţă de unsprezece ore de casă.

Speram să ajung în mai puţin de nouă.

CAPITOLUL 52

Cu pedala de acceleraţie apăsată până în podea, am gonit nebuneşte pe drumul spre Tampa, cu Toby la telefon.

— Mai spune-mi o dată pe îndelete ce s-a întâmplat! i-am cerut eu. De la început.

Îl ştiam pe Toby de o viaţă şi, deşi păruse mereu imperturbabil, acum îi simţeam încordarea din glas.

— Era marţi dimineaţa, a spus el după o secundă de tăcere, şi Angie era în birou, ca de obicei, atunci când am ajuns eu. Am pus-o la curent cu reparaţiile de la sistemul de irigaţii – am tot muncit la el – şi apoi ne-am întâlnit la seră cu contractorul, ca să discutăm despre planurile de extindere. Asta a durat cam o oră. După aceea, Angie s-a întors la birou, părând să fie în regulă. Dacă aş fi ştiut sau măcar aş fi bănuit că ceva nu era în regulă…

— Eu nu dau vina pe tine, l-am asigurat. Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

— Xavier s-a dus la ea chiar înainte de prânz. Era o problemă cu Mopack-ul, a spus el, referindu-se la instalaţia de ambalare a ouălor, şi a observat ceva în neregulă cu ochiul ei. Arăta cumva mai căzut, iar atunci când a întrebat-o dacă ştia, ea a început să bâiguie nişte cuvinte fără noimă. Xavier s-a speriat şi m-a sunat, aşa că am dat imediat fuga acolo. Mi-a fost clar numaidecât că ceva nu era în regulă cu ea şi am chemat ambulanţa. După ce a sosit, paramedicii au spus că Angie avea o comoţie, aşa că au dus-o de urgenţă la spital.

— De ce nu m-ai sunat?

— Am crezut că ţi-a spus Paige, a răspuns el, evident tulburat. Am sunat-o pe sora ta imediat după ce am chemat ambulanţa, iar ea a venit imediat. Apoi s-a dus la spital şi ştiu că a stat acolo cât timp mătuşa ta a fost în operaţie. Din câte am aflat, tot acolo e de atunci. Îmi pare rău.

Mi-am dat seama că strângeam volanul atât de tare, încât mi se albiseră degetele. Am încercat să-

mi impun să mă relaxez.

— Operaţie?

— Ca să scoată cheagul, m-a lămurit el. Asta mi-a spus Paige, în orice caz.

— Şi mătuşa mea e bine acum?

— N-am vorbit cu medicii…

— Când ai văzut-o, vreau să spun, l-am întrerupt eu. E conştientă? E la terapie intensivă?

— Din ce-am înţeles de la Paige, operaţia a decurs bine. Angie nu e la terapie intensivă. E trează, dar are partea stângă a feţei parţial paralizată, aşa că uneori e greu să înţelegi ce zice. Braţul şi piciorul stâng îi sunt foarte slăbite.

— Paige e cu ea? Acum?

— Aşa cred.

— Tu când ai fost ultima oară la spital?

Mi-am dat seama că el trebuia să-mi fi simţit tulburarea, fiindcă a început să vorbească şi mai repede.

— Am fost acolo azi, chiar înainte să te sun. Am stat cam o jumătate de oră. Dar asta a fost prima mea vizită în câteva zile.

— Ai văzut-o acolo pe Paige?

— Nu, dar unde să fie, dacă nu la spital? N-a fost acasă în ultima vreme. Am mers eu acolo de câteva ori şi am verificat chiar şi în magazie.

— Când ai văzut-o ultima oară?

— La spital, la începutul săptămânii.

Eu goneam deja, dar am accelerat, trecând ca vântul pe lângă celelalte maşini. Deşi era periculos, m-am folosit de o mână ca să deschid aplicaţia Find My Friends de pe telefon, încercând să localizez telefonul lui Paige. Am văzut că al ei era acasă la noi şi am răsuflat uşurat. Era un semn bun.

Sau mă înşelam?

CAPITOLUL 53

Am sunat-o apoi pe Paige. A intrat imediat căsuţa vocală.

După ce am ajuns, în sfârşit, pe şoseaua I-95, am sunat-o din nou pe sora mea.

Acelaşi rezultat.

Am verificat aplicaţia. Nicio schimbare.

Am început să gonesc şi mai tare.

CAPITOLUL 54

După aceea am sunat la spital şi am fost transferat de colo până colo, dar am reuşit până la urmă să vorbesc cu o asistentă care tocmai intrase în tură şi nu mai fusese de serviciu de la începutul săptămânii. Nu prea avea ce informaţii de folos să-mi ofere în privinţa mătuşii mele, dar a promis că cineva care ştia mai multe avea să mă sune cât de curând.

Am fost sunat abia peste o oră. Asistenta cu care am vorbit de data asta mi-a spus că, din câte ştia ea, nu existaseră urgenţe recente, dar că trebuia să stau de vorbă cu neurologul mătuşii mele pentru mai multe informaţii.

Am încercat să-mi ţin frustrarea în frâu şi am cerut să stau de vorbă cu acel medic. Asistenta m-a informat că neurologul nu se afla în spital la momentul acela – la urma urmei, era weekend – dar că era aşteptat ceva mai târziu pentru vizita medicală. S-a oferit să-i transmită un mesaj şi să-l roage să mă sune.

După ce am închis, am încercat, fără vreun rezultat, să dau din nou de Paige.

Mi s-a strâns şi mai mult stomacul.

CAPITOLUL 55

Interstatala era un miraj difuz atunci când am lăsat în urmă Florida şi am intrat în statul Georgia.

Morgan a sunat pentru a treia oară; primele două dăţi, fusesem angajat în alte convorbiri şi nu reuşisem să-i răspund. După ce mi-am cerut scuze, am pus-o la curent cu tot ce ştiam, adăugând că încă nu apucasem să vorbesc cu neurologul.

— I-am sunat pe părinţii mei şi le-am povestit ce s-a întâmplat, a spus Morgan. I-am întrebat despre comoţii şi mi-au zis că dacă pacienta nu e la terapie intensivă, mai mult ca sigur că o să supravieţuiască. Dar în funcţie de gravitatea comoţiei, pot exista efecte pe termen lung.

„Cum ar fi paralizia parţială”, mi-am spus eu în gând.

— Şi se pot repara?

— Nu ştiu. Am înţeles că asta ar depinde de blocajul iniţial. Din câte se pare, recuperarea a avansat mult în ultimii câţiva ani. Sper că nu te superi, dar mama a verificat Vidant Medical Center şi a descoperit că e un centru de prim rang de reabilitare după accidente vasculare cerebrale, ceea ce e un lucru foarte important. Înseamnă că cei de acolo o să-i poată oferi mătuşii tale îngrijire interdisciplinară după ce o să fie externată. Mama a mai spus că mătuşa ta e pe mâini bune.

— Foarte amabil din parte mamei tale să caute informaţii! am spus eu. Dar de unde ai ştiut că mătuşa mea a fost dusă la Vidant?

— M-am folosit de Google. Vidant e cel mai mare spital de lângă Washington. N-a fost chiar atât de greu să-mi dau seama.

Mintea mea continua să se frământe în timp ce vorbeam cu Morgan.

— Asistentele nu vor să-mi spună nimic.

— N-au voie. Asta e treaba medicului.

— Nici el nu m-a sunat.

— O să te sune, probabil că după vizita medicală. Şi în funcţie de câţi pacienţi are, s-ar putea să sune mai târziu. Aşa fac părinţii mei. Dar Paige ce a spus?

La început, n-am zis nimic. Dar până la urmă am mărturisit:

— N-am reuşit să dau de ea.

— Poftim?! a întrebat Morgan pe un ton plin de nedumerire. Ea de ce nu te-a sunat după ce s-a întâmplat nenorocirea?

Asta era o întrebare la care încă nu eram pregătit să mă gândesc.

— Nu ştiu, i-am răspuns lui Morgan.

CAPITOLUL 56

Am oprit la benzinărie ca să alimentez, iar apoi am intrat din nou pe interstatală. Din direcţia opusă, farurile păreau nişte punctuleţe în depărtare, mărindu-se pe măsură ce se apropiau şi apoi dispărând brusc, doar ca să fie înlocuite de altele. Pe cer, luna se contura clar şi strălucea puternic, deşi eu eram doar vag conştient de peisajul pe care-l străbăteam.

L-am sunat din nou pe Toby. După convorbirea cu mine – poate pentru că îngrijorarea mea amplificase asta – s-a dus la spital, chiar dacă fusese şi mai devreme. Mi-a spus că putuse rămâne doar câteva minute, pentru că se încheiau orele de vizită, dar că mătuşa mea părea stabilă.

— Dormea, a explicat el.

— Şi Paige unde era?

— N-am văzut-o, dar una dintre asistente mi-a spus că ei şi celorlalte colege li se păruse că o văzuseră acolo mai devreme. Au presupus că plecase ca să-şi cumpere ceva de mâncare.

— Asta-i grozav! am spus eu, simţindu-mă uşurat dintr-odată.

— După ce m-am întors, am trecut din nou pe la casa voastră, a adăugat el. Luminile erau aprinse, dar maşina ei nu era pe alee.

După ce am închis, sentimentul de uşurare a fost de scurtă durată. În adâncul minţii mele, soneriile de alarmă continuau să sune.

Următorul apel către Paige a intrat direct pe căsuţa vocală.

CAPITOLUL 57

Când în cele din urmă a sunat medicul, trecusem de Georgia şi mă aflam în Carolina de Sud. Goneam cu o sută cincizeci de kilometri la oră şi mă rugam în gând să nu fiu tras pe dreapta, dar eram mai mult decât dispus să risc.

— Mătuşa dumneavoastră a avut un atac ischemic, a spus el. Asta înseamnă că un cheag a blocat una dintre arterele care duc spre creier. Vestea bună e că blocajul n-a fost total.

Medicul mi-a explicat apoi cum a decurs operaţia – eu îmi imaginasem ceva complicat, dar el mi-a spus că intervenţia nu durase mult – subliniind cât de important a fost faptul că Toby chemase ambulanţa la timp. Apoi m-a pus la curent cu starea actuală a mătuşii mele şi cu tratamentul administrat, adăugând că era destul de sigur că ea urma să fie externată în câteva zile.

— Şi paralizia? am întrebat.

— Asta-i o problemă un pic mai complicată, a răspuns el, dar faptul că pacienta îşi mişcă puţin mâinile şi picioarele e un semn bun.

Apoi a continuat, vorbindu-mi despre posibilele complicaţii şi despre recuperarea post-spitalizare, dar cum mie îmi vâjâia mintea, tot ce am înţeles cu adevărat a fost că în clipa aceea erau multe întrebări la care el încă n-avea răspuns. I-am apreciat sinceritatea, deşi asta nu m-a făcut să mă simt cu mult mai bine.

— Şi i-aţi spus toate astea şi lui Paige, surorii mele, nu-i aşa? Ea ştie ce se petrece?

— Iniţial, da, a răspuns el, părând surprins. Însă n-am vorbit cu ea de curând.

— Dar n-a fost la spital?

— N-am văzut-o personal, dar uneori nu-mi încep tura decât după încheierea intervalelor orare în care pacienţii primesc vizite.

L-am sunat din nou pe Toby, însă de data asta şi telefonul lui a intrat pe căsuţa vocală.

Mi s-a părut că au trecut secole până când am ajuns la graniţa statului Carolina de Nord.

CAPITOLUL 58

La o oră după ce am intrat în Carolina de Nord, Morgan m-a sunat din nou.

— Hei, a spus ea cu glas somnoros, ai drum lung de făcut şi ştiu că eşti supărat, dar am vrut să văd ce mai faci.

— Bine.

I-am povestit tot ce-mi spusese medicul, sau atât cât îmi mai puteam aminti.

— Cât mai ai până ajungi?

— Cam două ore.

— Cred că eşti epuizat!

N-am răspuns, aşa că Morgan a continuat:

— Ce a spus Paige?

— Tot n-am reuşit să dau de ea.

S-a aşternut o tăcere atât de îndelungată, încât m-am întrebat dacă nu cumva se întrerupsese convorbirea.

— E ceva ce nu-mi spui, Colby? a întrebat Morgan în cele din urmă.

Pentru prima oară de când ne cunoşteam, am minţit-o.

— Nu.

Mi-am dat seama că nu m-a crezut. A tăcut o secundă.

— Bine, să mă ţii la curent, da? m-a rugat ea după aceea. O să las telefonul deschis toată noaptea. Mă poţi suna la orice oră.

— Mersi.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc! am răspuns automat, deşi eram cu mintea în altă parte.

CAPITOLUL 59

Odată ajuns la sud-est de Raleigh, încă aflându-mă pe autostrada interstatală, mi-am spus că trebuia să mă hotărăsc. Puteam să mai merg puţin şi s-o iau pe autostrada către Greenville şi Vidant, sau s-o iau pe altă autostradă, şi anume pe cea care mă ducea acasă.

Mă îndoiam că la ora aceea vizitatorii aveau voie în spital, dar şi dacă ar fi avut, intuiţia îmi spunea că trebuia să merg mai întâi acasă.

Pentru orice eventualitate.

CAPITOLUL 60

Am mers pe autostrada pe care condusesem de mii de ori, doar pe jumătate conştient de drumul pe care-l străbăteam. În depărtare începuse să fulgere – doar reminiscenţe ale unei furtuni ce trecuse. Atunci când, în cele din urmă, m-am apropiat de Washington, era aproape ora unsprezece noaptea şi simţeam cum ceafa şi umerii mi se încordau din ce în ce mai mult.

După ce am ieşit, am făcut ultimele viraje, unul după altul, până când am ajuns la drumul pietruit care separa o parte a fermei de cealaltă. Luna coborâse dincolo de orizont şi pietrişul era ud de la ploaia ce tocmai căzuse. În întuneric, era dificil să disting forma casei, fiindcă în ea nu era aprinsă nicio lumină. Mi-am spus în sinea mea că arăta pustie, exact aşa cum spusese Toby.

Însă atunci când m-am apropiat, am descoperit că asta nu era întru totul corect; din bucătărie venea o lumină slabă, abia vizibilă printre tufişuri şi foarte uşor de trecut cu vederea.

Am virat pe alee cu viteză atât de mare, încât a trebuit să apăs cu putere pe pedala de frână, camioneta derapând pe pământul noroios. Am sărit din maşină direct într-o băltoacă, observând lipsa maşinii lui Paige în timp ce alergam pe poteca ce ducea spre mica verandă din faţa casei.

Am dat buzna pe uşă şi o singură privire atotcuprinzătoare a fost de ajuns ca să mi se confirme cele mai negre temeri. Am căutat peste tot la parter, iar apoi am urcat în fugă, cuprins de groază.

Am găsit-o pe Paige întinsă în patul meu, iar la început mi s-a părut că arăta ca şi cum ar fi dormit. M-am repezit la ea şi am strigat-o tare de tot, ca s-o trezesc, dar nu mi-a răspuns. Apoi am văzut, împrăştiate pe podea, flacoanele goale de medicamente eliberate pe bază de reţetă. M-a străbătut un fior îngheţat – şi am început să urlu.

CAPITOLUL 61

Pieptul de-abia i se mai mişca şi nu i-am simţit pulsul atunci când i-am verificat încheietura mâinii. Mi-am pus degetele pe artera ei carotidă şi am simţit ceva firav, foarte slab. Obrajii îi erau supţi şi livizi, şi după ce am luat flaconul de medicamente şi l-am vârât în buzunar, am luat-o în braţe şi am coborât la parter. Pentru că nu eram sigur că rezista până la venirea unei ambulanţe, am dus-o repede la camionetă, am pus-o pe scaunul din dreapta şoferului şi i-am prins trupul inert în centura de siguranţă.

Am mers în marşarier cu motorul turat, iar apoi am pornit ca din puşcă pe drumul pietruit. Imediat ce am ajuns la asfalt, am apăsat pe butonul de apel de urgenţă al telefonului mobil.

Mi-a răspuns imediat cineva de la dispecerat, iar eu i-am explicat situaţia, spunând că mă grăbeam chiar în clipa aceea către spital şi am pomenit numele medicului de la Vidant pe care-l cunoşteam. Femeia cu care vorbeam mi-a reproşat că nu chemasem o ambulanţă; i-am ignorat comentariul şi am implorat-o să informeze serviciul de primiri urgenţe de la Vidant că veneam. Pe urmă am închis imediat, concentrându-mă cu toată energia la drum.

Tahometrul ajungea din când în când în zona roşie, dar din fericire nu prea era trafic la ora aceea din noapte, nici măcar la Greenville. Văzând culoarea roşie a semaforului, am încetinit şi m-am asigurat mai întâi că nu era nimeni în intersecţie, iar apoi am trecut prin ea, adăugând încă o infracţiune în trafic la lista mea, care era deja foarte lungă. Pe tot parcursul drumului am continuat să ţip la Paige, încercând s-o trezesc, dar ea a rămas inertă în scaun, cu capul căzut. Nu ştiam dacă mai trăia sau nu.

Odată ajunşi la camera de urgenţe, am luat-o din nou în braţe pe Paige şi am trecut de uşile electronice, strigând după ajutor. Există urgenţe şi *urgenţe* – eu cred că toţi cei din sala de aşteptare şi-

au dat seama că a mea făcea parte din a doua categorie – şi, un minut mai târziu, din spatele uşilor închise a apărut o infirmieră care împingea o targă.

Am întins-o pe sora mea pe targă şi am mers pe lângă aceasta după ce s-a pus în mişcare, îndreptându-se către capătul îndepărtat al sălii. I-am repetat asistentei ceea ce-i spusesem dispecerei şi i-am dat flaconul gol. O clipă mai târziu, infirmiera a dispărut în spatele unor uşi pe care apoi le-a încuiat, iar mie mi s-a spus să mă întorc în sala de aşteptare.

Pe urmă, ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un buton, lumea a început să se mişte cu încetinitorul. După toată agitaţia pe care o provocasem, câţiva oameni din sala de aşteptare s-au aşezat din nou la locurile lor, reîntorcându-se în propriile lumi. Mi s-a spus că trebuia să semnez pentru Paige şi m-am aşezat la o coadă care abia se mişca. În cele din urmă, am ajuns la ghişeu şi am completat formularele, scriind detalii despre boala de care suferea sora mea, precum şi informaţiile privitoare la asigurarea ei. După ce am terminat, mi s-a spus să iau loc.

Am simţit că se consumase tot acel şuvoi de adrenalină care mă ajutase să fac faţă situaţiei şi m-am prăbuşit, literalmente, pe un scaun de plastic, simţindu-mă dezorientat. Acolo se aflau bărbaţi, femei şi copii de toate vârstele, dar eu eram doar vag conştient de prezenţa lor. Mă întrebam dacă ajunsesem la timp şi dacă Paige avea să supravieţuiască. Încercam să-mi imaginez ce se făcea pentru ajutorarea surorii mele, să-mi imaginez ordinele pe care le striga un medic, dar zadarnic.

Am aşteptat şi am tot aşteptat. Timpul continua să curgă lent, de parcă se târa. M-am uitat la ecranul telefonului ca să verific ora, convins că trecuseră deja douăzeci de minute, şi am constatat că abia dacă trecuseră cinci. Am încercat să-mi umplu timpul cu internetul, căutând tot ce se putea despre supradoze, dar nu prea existau informaţii privitoare la medicamentul pe care bănuiam că-l luase Paige,

în afară de atenţionări şi de indicaţii privitoare la necesitatea unui tratament de urgenţă la spital. După ceva timp, m-am gândit s-o sun pe Morgan, dar n-am ştiut ce să-i spun, fiindcă n-aveam deloc răspunsuri. Am băgat de seamă că în faţa mea şedea o femeie care tricota, iar mişcările ei mi se păreau hipnotice.

Sâmbătă seara – sau, tehnic vorbind, duminică dimineaţa – era un răstimp aglomerat la urgenţe. La fiecare câteva minute veneau o mulţime de oameni. După ce a trecut ceea ce mie mi s-a părut a fi un interval de timp insuportabil de lung, m-am apropiat din nou de ghişeul de primiri şi am rugat-o pe asistentă să-mi spună ce se întâmpla cu sora mea. Mi-o imaginam intubată, în timp ce medicii făceau magie neagră de-a dreptul ca s-o ţină în viaţă. Asistenta mi-a spus că urma să încerce să capete nişte informaţii şi că avea să mă anunţe imediat după aceea.

M-am întors la locul meu, speriat şi nervos, istovit şi tensionat. Îmi venea să plâng; în clipa imediat următoare, mi-a venit să sparg ceva, să trag un şut în uşă, după care mi-a venit din nou să plâng. Cum, mă întrebam în sinea mea, cum de fusese posibil ca totul s-o fi luat razna într-un timp atât de scut? Şi de ce nu mi se spusese nimic?

Voiam să fiu furios pe Toby. El îmi spusese mai devreme că sora mea era la spital cu mătuşa Angie, iar pentru că eu îl crezusem, nu-l trimisesem înapoi acasă. Atunci când îmi dădusem seama că asta ar fi trebuit să facă, el nu mai răspunsese la telefon. Dacă ar fi răspuns, ar fi putut-o aduce el pe Paige la spital mai devreme. Dacă ar fi răspuns, ar fi putut-o împiedica de la bun început pe Paige să ia o supradoză.

Însă nu era vina lui, ci a asistentelor care se înşelaseră asupra lui Paige mai demult, dar, sincer vorbind, ştiam că nu era nici vina lor. Toate astea se întâmplaseră din vina mea. Pentru că plecasem în Florida. Pentru că n-o sunasem pe sora mea în fiecare zi, chiar dacă o parte din mine ştiuse că ar fi

trebuit. Iar în clipa în care furia mi s-a îndreptat către mine, mi-am dat seama că mă uram, pentru că dacă aş fi fost acasă, sora mea ar fi fost bine sănătoasă.

Am continuat să aştept. Între timp, restul oamenilor şi-au văzut de treburile lor, deşi mie nimic nu mi se părea normal, dată fiind situaţia în care ne aflam cu toţii. Se strigau nume, iar pacienţii dispăreau pe rând în spatele uşilor, însoţiţi adeseori de rude sau de prieteni, iar alteori, de unii singuri. Câţiva dintre ei se întorceau după un timp; alţii rămâneau ascunşi în măruntaiele spitalului. Un copil care nu se oprea din plâns a fost adus înăuntru şi consultat imediat. Un bărbat care ţinea în mână o praştie artizanală se afla în sala aceea chiar de mai mult timp decât mine.

Au mai trecut nişte ore. Eu încă nu primisem nicio veste despre Paige, aşa că m-am dus din nou la asistentă, iar ea mi-a spus din nou că urma să fiu informat. M-am întors la locul meu, frânt de osteneală, dar ştiind că mi-ar fi fost imposibil să dorm. Cu o oră înainte de răsărit, o asistentă a venit în sfârşit la mine şi m-a condus undeva în spate. Pentru că Paige fusese internată şi transferată în altă parte, n-am putut s-o văd, dar i-am fost prezentat unei doctoriţe stresate, cu puţin mai în vârstă decât mine.

Avea o expresie gravă şi mi-a spus că încă era prea devreme ca să poată şti dacă Paige avea să supravieţuiască sau nu; a adăugat că trebuise să ceară ajutorul unui alt specialist în îngrijirea pacienţilor aflaţi în stare critică şi că el o ajutase pe sora mea să supravieţuiască până în momentul de faţă. Următoarele câteva ore erau cruciale, a mai zis ea; până atunci, nu prea avea ce altceva să-mi mai spună. La final, spre surprinderea mea, mi-a pus, plină de compasiune, o mână pe umăr, după care s-a întors la ale ei.

CAPITOLUL 62

M-am cazat la un hotel din apropiere. Nu numai că eram prea sleit de puteri ca să mai pot conduce, dar dacă aş fi ajuns în mijlocul haosului de acasă, mi-aş fi imaginat ce anume făcuse Paige în ultima săptămână şi n-aş fi avut puterea ori energia de-a face faţă unor asemenea revelaţii.

În camera de hotel, am tras draperiile şi am adormit imediat, însă după câteva ore m-am trezit, cu o tresărire.

„Paige! Mătuşa Angie!”, mi-am spus.

Am făcut un duş şi mi-am pus haine curate, după care am condus pe scurta distanţă care mă despărţea de spital. Am întrebat de Paige la secţia de urgenţe, dar tura se schimbase, aşa că a durat aproape o jumătate de oră până să aflu unde era salonul în care fusese transferată. Însă asistenta nu mi-a putut da mai multe informaţii.

La ghişeul principal pentru vizitatori, am aflat unde o puteam găsi pe mătuşa mea, dar am decis să-mi vizitez mai întâi sora. În cele din urmă am ajuns la salonul lui Paige şi am găsit-o intubată şi conectată la o serie de aparate şi de perfuzii, inconştientă. Am sărutat-o pe obraz, şoptindu-i la ureche că aveam să mă întorc, iar apoi am pornit spre altă aripă şi alt etaj ale spitalului.

Mătuşa Angie era trează, conectată doar la o perfuzie, dar avea partea stângă a feţei căzută şi toată partea aceea a corpului ei părea ciudat de flască şi de inertă. Cu toate astea, jumătate din gură i s-a ridicat la vederea mea, iar ochii i-au strălucit în momentul în care am tras un scaun lângă pat, ca să putem vorbi. Am încercat să păstrez lucrurile simple şi uşoare, povestindu-i despre Morgan şi despre şederea mea în Florida. În tot timpul ăsta, ea a dat imperceptibil din cap, cu degetele mâinii stângi tresărindu-i din când în când, până la un moment dat, când a aţipit. Atunci m-am întors în camera lui Paige.

Am luat-o de mână şi am rămas aşa, privind cifrele de pe ecranele aparatelor şi neputând să-mi dau seama dacă erau normale sau îngrijorătoare. M-am dus la cabinetul asistentelor şi am cerut să stau de vorbă cu unul dintre medicii lui Paige, dar niciunul nu era disponibil, fiindcă vizita de dimineaţă se terminase deja.

Liniştea din rezerva lui Paige mi s-a părut apăsătoare. Instinctiv, am început să vorbesc singur, ca un nebun, spunându-i aceleaşi poveşti inofensive pe care i le îndrugasem şi mătuşii. Ea nu s-a clintit şi nici n-a părut să-şi dea seama în vreun fel de prezenţa mea.

CAPITOLUL 63

Am ieşit din spital şi am sunat-o pe Morgan din parcare. Ea a răspuns imediat, iar eu am pus-o la curent cu vizita făcută mătuşii. N-am avut suficient curaj ca să-i suflu vreun cuvânt despre sora mea. Nici Morgan n-a pus întrebări, simţind cumva că încă nu eram pregătit să vorbesc despre Paige.

— Tu cum te simţi? a întrebat ea, sincer îngrijorată. Rezişti?

— Cu greu, am recunoscut eu. N-am prea dormit.

— Vrei să vin?

— Nu ţi-aş putea cere să faci asta.

— Ştiu că nu mi-o ceri, a spus ea. Propunerea vine din partea mea.

— Am crezut că astăzi trebuia să iei avionul spre casă.

— Aşa-i. Mi-am strâns aproape toate lucrurile şi plecăm spre aeroport cam într-o oră.

— Bine, bravo, am murmurat eu.

— Am fost la Bobby T's aseară, a adăugat ea. I-am spus lui Ray ce s-a întâmplat. Nu ştiam sigur dacă o făcuseşi tu.

— Mulţumesc! Ai dreptate, am uitat! am recunoscut eu. Ray s-a supărat?

— Eu cred că asta e ultima ta grijă acum, dar el a spus că înţelege.

— În regulă, am zis eu, iar gândul mi-a zburat dintr-odată la Paige.

După o tăcere prelungită, am auzit din nou glasul lui Morgan:

— Eşti sigur că eşti bine, Colby?

CAPITOLUL 64

După ce am închis telefonul, m-am întors în rezerva mătuşii mele. Dormea, aşa că am lăsat-o să se odihnească. După ce s-a trezit, am ajutat-o să se ridice în capul oaselor şi i-am dat, plin de grijă, câteva aşchii de gheaţă prin colţul drept al gurii, asigurându-mă că le putea înghiţi. Vorbea greu, ca şi cum limba ar fi fost de prisos în gură, dar, cu puţin efort, a reuşit să-mi povestească, încetul cu încetul, ce se întâmplase.

Plecând la birou în ziua aceea, observase că-şi simţea degetele mâinii stângi ciudat de amorţite, iar apoi privirea începuse să i se înceţoşeze. Camera se învârtise şi se strâmbase în faţa ochilor ei, a spus mătuşa mea, aşa că îi fusese imposibil să-şi menţină echilibrul. Atunci intrase Xavier, care, bineînţeles, nu pricepuse ce voise ea să-i spună. La scurt timp după aceea, venise Toby, apoi apăruse şi Paige. Nici aceştia n-o înţeleseseră. Ea bănuia că avea o comoţie – văzuse semnele într-un film, la televizor – dar nu le putea comunica, iar asta a înrăutăţit şi mai mult lucrurile. În tot timpul în care fusese în ambulanţă, se îngrijorase la gândul că efectele aveau să fie permanente. Am strâns-o de mâna stângă, încercând s-o liniştesc, iar ea şi-a îndoit degetele, dar fără pic de vlagă.

— O să fii ca nouă în curând, am asigurat-o eu, încercând să par mai încrezător decât mă simţeam, iar despre Paige nu i-am suflat o vorbă.

— Nu vreau să rămân paralizată, a bolborosit ea, ultimul cuvânt fiind aproape de neînţeles.

— O să te faci bine, m-am trezit eu spunând.

După ce, în sfârşit, a aţipit, m-am întors în rezerva lui Paige.

Apoi am vizitat-o iar pe mătuşa Angie, şi aşa mi-am petrecut tot restul zilei, într-un du-te-vino dintr-o rezervă într-alta.

În tot acest timp, Paige nu şi-a recăpătat nicio clipă cunoştinţa.

CAPITOLUL 65

Chiar înainte să plec din spital pentru noaptea aceea, am reuşit, în sfârşit, să iau legătura cu medicii. Primul a fost neurologul mătuşii mele, cu care stătusem de vorbă la telefon pe drumul de întoarcere din Florida.

Deşi accidentul vascular fusese unul grav, el mi-a spus din nou că ar fi putut să fie şi mai rău de-atât. Bazându-se pe gradul în care se recuperase mătuşa mea până la momentul de faţă, rămăsese la decizia de-a o externa în câteva zile. Însă mi-a spus că era foarte probabil ca pacienta să aibă nevoie de asistenţă după întoarcerea acasă, fiindcă mersul, îmbrăcatul şi alte activităţi de bază aveau să fie dificile. Dacă n-o puteam ajuta eu – sau vreun alt membru al familiei – se recomanda angajarea unei persoane pentru asistenţă la domiciliu. Medicul a adăugat că, după externare, mătuşa mea avea nevoie şi de fizioterapie intensivă, iar el făcea deja aranjamentele pentru asta. În ciuda tuturor acestor lucruri, rămânea relativ optimist în privinţa prognozei ei.

M-am întâlnit apoi cu specialistul în îngrijirea pacienţilor aflaţi în stare critică, cel care fusese chemat ca să ajute la tratarea lui Paige atunci când ea fusese adusă la secţia de urgenţe. Am avut noroc că am vorbit cu el personal, fiindcă se întorsese în spital doar întâmplător, pentru că uitase ceva, iar asistenta fusese cea care îmi făcuse cunoştinţă cu el.

— A fost într-o situaţie delicată o vreme, a recunoscut medicul, spunându-mi exact acelaşi lucru pe care îl auzisem şi din gura tinerei doctoriţe care o preluase pe Paige.

Deşi avea părul albit de timpuriu, privirea lui alertă şi energia tinerească sugerau un bărbat care încă nu împlinise patruzeci şi cinci de ani.

— Din moment ce pacienta e încă în comă, e greu să-mi fac o idee despre cât de grave ar fi posibilele daune, a adăugat el, dar pentru că

semnele vitale s-au îmbunătăţit, sper la ce-i mai bun.

Atunci mi-am dat seama că până în clipa aceea eu mă aşteptasem la ce putea fi mai rău.

— Vă mulţumesc! am spus, răsuflând adânc.

Simţindu-mă dintr-odată hămesit, m-am oprit la un fast-food ca să-mi cumpăr nişte cheeseburgeri şi cartofi prăjiţi, devorând totul pe scurtul drum până la hotel. Şi de data asta am adormit aproape imediat, prea obosit chiar şi ca să mă mai dezbrac.

CAPITOLUL 66

Am dormit mai bine de douăsprezece ore şi m-am trezit simţindu-mă aproape om din nou. Am făcut un duş, am mâncat un mic-dejun copios şi m-am întors la spital.

M-am dus direct în rezerva surorii mele, dar, în mod ciudat, aceasta era goală. După câteva momente de panică, am aflat că fusese transferată la un alt etaj. Asistentele mi-au explicat de ce, iar eu am înţeles, dar m-am dus acolo cu sufletul plin de groază.

Am ajuns în noua rezervă şi am văzut că Paige se trezise şi că nu mai era intubată. Arăta tot trasă la faţă şi lividă, părând că se chinuia să mă vadă mai bine, ca într-o încercare de a mă face să exist. Până la urmă, a reuşit să schiţeze un zâmbet slab.

— Te-ai tuns, a spus ea cu un glas atât de firav, încât a trebuit să ciulesc urechile ca s-o aud.

Deşi ştiam ce urma, tot am simţit ceva prăbuşindu-se în mine.

— Mda, am minţit eu.

— Bravo! a rostit ea cu buzele uscate, crăpate. Tocmai voiam să vin eu acasă, să ţi-l tai!

„Vechea ei glumă”, mi-am spus în sinea mea.

Deşi ştiam că încerca să fie amuzantă, n-am putut să nu-i văd legăturile de la mâini, care-i imobilizau încheieturile. M-am aşezat lângă ea şi am întrebat-o cum se simţea.

În loc să-mi răspundă la întrebare, Paige s-a încruntat, vizibil derutată.

— Cum m-ai găsit?

Am căutat un răspuns care să-i potolească tulburarea, în timp ce ea s-a foit în pat.

— El te-a trimis? a întrebat ea, cercetându-mi faţa. Gary, de el zic, m-a lămurit, frământând cearşaful cu mâinile ei scheletice, după care a continuat: Luni de zile am pus la cale un plan, Colby. Tu nu ştii cât de rău s-a făcut Gary. L-a lovit pe Tommie…

Pe urmă s-a pornit să turuie o poveste la care mă aşteptasem. A devenit tot mai agitată pe măsură ce continua să aiureze, până când ţipetele ei şi zăngănitul tăbliei patului i-au atras atenţia asistentei, care a intrat în rezervă şi mi-a spus, acoperind cu glasul implorările energice ale surorii mele, că psihiatrul voia să stea de vorbă cu mine.

Nu orice psihiatru, ci chiar cel al lui Paige, un medic pe care îl cunoşteam bine.

El a sosit în douăzeci de minute şi m-a condus într-o cameră în care puteam să stăm de vorbă netulburaţi de nimeni. I-am povestit tot ce ştiam. El a dat din cap în timp ce-i povesteam cum Paige nu-mi răspunsese la telefon, cum condusesem ca nebunul până acasă şi despre halul în care găsisem casa după ce ajunsesem, dar s-a ridicat brusc în picioare atunci când i-am povestit despre mătuşa mea. Nu aflase că aceasta era în spital, dar acum îl vedeam cum punea toate lucrurile cap la cap, la fel cum o făcusem şi eu.

După aceea, m-am dus în rezerva mătuşii mele şi i-am povestit, în sfârşit, despre Paige. I s-au umplut ochii de lacrimi şi am văzut pe chipul ei expresia aceleiaşi nelinişti şi aceleiaşi vinovăţii pe care le simţeam şi eu. Expresia aceleiaşi neputinţe.

După am terminat de povestit, ea s-a ciupit de podul nasului şi apoi şi-a şters lacrimile.

— Du-te acasă, a spus, fixându-mă cu o privire severă. Arăţi istovit!

— Dar vreau să rămân! am protestat eu. Trebuie să fiu aici!

Ea s-a forţat să se încrunte, însă doar o jumătate de faţă a ascultat-o.

— Colby, în clipa asta tu trebuie să ai grijă de tine!

Nu s-a obosit să sublinieze cât de aglomerat avea să fie programul meu de lucru de la fermă în următoarele câteva săptămâni, nici faptul că, dacă m-aş fi prăbuşit, nu mai puteam să-i fiu de folos nici uneia dintre ele. Ştiam deja amândoi aceste lucruri.

CAPITOLUL 67

Odată ajuns la hotel, mi-am strâns lucrurile, cu sentimentul că zilele petrecute în Florida erau un vis îndepărtat. Pe drumul spre casă, am simţit încă tensiune în ceafă şi umeri, iar lucrurile erau înrăutăţite de amintirea implorărilor îngrozite pe care mi le strigase Paige în momentul în care părăsisem rezerva ei.

Am ieşit de pe autostradă în Washington şi am ajuns în cele din urmă pe drumul pietruit care ducea la fermă. M-am uitat de-o parte şi de cealaltă a drumului, observând lucrătorii de pe câmpuri, vehiculele parcate lângă birou şi hala de ambalare a ouălor. Privind din afară, aveai impresia că nu se întâmplase nimic; cu toate astea, eu credeam cu tărie că totul se schimbase irevocabil.

Văzând casa în depărtare, am înghiţit în sec, cuprins de groază la gândul că trebuia să intru acolo. Dar după ce am cotit pe aleea din curte, am observat o siluetă minionă şezând pe verandă şi având alături o valijoară şi un sac de umăr. Am clipit ca să văd mai bine, dar abia după ce am oprit şi am văzut-o făcându-mi cu mâna, mi-am dat seama că era într-adevăr Morgan.

De-a dreptul uluit, am coborât din maşină şi m-am apropiat de ea. Era îmbrăcată în blugi şi într-o bluză albă, fără mâneci, iar în picioare purta botine; părul lung şi negru i se revărsa în cascadă peste umeri. O sută de amintiri şi de senzaţii au ieşit atunci la suprafaţă, ameţindu-mă.

— Ce-i cu tine aici?

— Mi-am făcut griji pentru tine, a răspuns ea. Nu mi-a plăcut vocea ta la telefon şi pe urmă nu m-ai mai sunat după ce am ajuns acasă seara trecută, aşa că mi-am luat bilet la primul zbor din dimineaţa asta, iar de la aeroport am luat un Uber. Stătea în faţa mea, mişcându-se emoţionată de pe un picior pe altul. Eşti supărat pe mine?

— Absolut deloc, am spus eu, întinzând mâna ca să-i ating braţul şi lăsându-mi degetele să zăbovească puţin pe încheietura mâinii ei. De când aştepţi aici?

— Nu de multă vreme. Poate că de o oră, sau cam aşa ceva.

— De ce nu mi-ai spus că vii?

— Ţi-am lăsat un mesaj, m-a contrazis ea. Nu l-ai primit?

Mi-am scos telefonul şi am văzut notificarea din dreptul căsuţei vocale.

— N-am verificat. Şi îmi pare rău că nu te-am sunat. Pur şi simplu n-am putut.

Ea şi-a trecut o mână prin păr şi a dat din cap. A urmat un moment de tăcere, iar eu am înţeles că vorbele mele o răniseră.

I-am evitat privirea, urându-mă pentru un motiv în plus.

— De unde ai ştiut că aveam să fiu aici?

— Păi, ori aici, ori la spital, a răspuns ea ridicând din umeri. Spitalul era mai aproape de aeroport, dar nu cunosc numele de familie al mătuşii tale şi n-am fost sigură că te-aş fi putut găsi. Aşa că iată-mă! Dar tot nu-mi pot da seama dacă a fost o idee bună să vin, a conchis ea cuprinzându-şi trupul cu braţele.

— Mă bucur că eşti aici, am spus eu apropiindu-mă şi trăgând-o lângă mine.

În clipa în care am simţit-o lipită de mine, m-au copleşit subit emoţiile pe care mi le reprimasem din momentul în care mă întorsesem acasă. Morgan m-a strâns în braţe cu putere, şoptindu-mi că totul avea să fie bine, iar eu am scos un suspin sacadat. N-am putut să-mi dau seama cât timp am stat aşa, dar lacrimile mi-au secat în cele din urmă, domolite de căldura îmbrăţişării ei.

— Îmi pare rău, am început eu să spun, trăgându-mă înapoi, dar Morgan m-a întrerupt, clătinând din cap.

— Nu te mai scuza niciodată pentru faptul că eşti om! Mătuşa ta a avut un atac vascular cerebral, iar ăsta trebuie să fie un necaz îngrozitor pentru

oricine, a spus ea ridicându-şi privirea şi căutând-o pe a mea. Mă mai iubeşti, nu?

— Mai mult decât orice!

Morgan s-a ridicat pe vârfuri şi m-a sărutat, iar expresia de tulburare adâncă de pe faţa mea a făcut-o să înţeleagă că mai avea de aşteptat până să afle acele noutăţi pe care trebuia să i le împărtăşesc.

— Aşadar, asta e ferma ta? a întrebat ea în schimb, făcând un gest larg cu braţul către câmpuri.

— Da.

Am zâmbit privind-o cum studia împrejurimile cu o curiozitate vădită.

— Nu arată aşa cum mi-am imaginat! a exclamat ea.

— Şi cum ţi-ai imaginat-o?

— Nu-mi dau seama prea bine. N-am fost niciodată la o fermă, aşa că m-am plimbat puţin pe aici câtă vreme te-am aşteptat. Cred că am văzut cuibarele acelea cu coviltir despre care mi-ai povestit.

A arătat cu degetul spre nişte forme care se vedeau în depărtare, iar eu am confirmat.

— Da, acelea sunt. Sera e în spatele lor. Acolo pornim culturile de roşii înainte să răsădim plantele în câmp sau în locul în care le creştem pe timpul iernii.

— Pare imensă!

— Şi trebuie să continuăm s-o extindem, am adăugat eu.

— Tot ce-i aici vă aparţine ţie şi mătuşii tale? a întrebat ea, răsucindu-se pe călcâie.

— În cea mai mare parte.

Morgan a dat din cap, impresionată, iar apoi a întrebat:

— Ea ce mai face?

I-am descris ultima vizită pe care i-o făcusem mătuşii Angie şi i-am spus tot ce ştiam despre necunoscutele pe care le implica starea ei.

— Păi, în mare parte, veştile sunt bune, nu? a întrebat ea, mijind din ochi. E bine că o să fie

externată în curând, chiar dacă după aceea o să aibă nevoie de ajutor.

— Aşa-i, am încuviinţat eu. Dar e ceva ce nu ţi-am spus.

Morgan şi-a înclinat capul, fără să-şi ia ochii de la mine.

— E vorba de Paige, a murmurat ea.

Am dat din cap în semn că da, neştiind cum să încep. În cele din urmă, am luat-o de mână şi am condus-o spre magazie, în timp ce mergeam, i-am simţit curiozitatea, dar n-am scos nicio vorbă. În schimb, am ridicat zăvorul şi am deschis uşa magaziei. Lumina soarelui s-a revărsat peste podeaua de beton pe care o turnasem chiar eu cu mulţi ani în urmă. Am apăsat pe un întrerupător industrial, iar luminile din tavan s-au aprins cu un bâzâit, atât de puternice încât aproape că mi-au rănit ochii.

Jumătate din magazie era folosită pentru depozitarea genului de lucruri pe care presupun că toată lumea le ţinea în şoproanele din grădini – o roabă, o maşină de tuns iarba, căldări, unelte de grădinărit, chestii de genul ăsta. Cealaltă jumătate era folosită de Paige ca atelier pentru munca ei. Părea haotic la prima vedere, dar eu o văzusem pe sora mea găsind foarte repede orice îi trebuia. După părerea ei, trebuia ca atelierele de artă să fie întotdeauna un pic dezordonate.

Mai multe mese în formă de U reprezentau mare parte din spaţiul de lucru al lui Paige; în spatele lor, în colţ, se afla încă o masă. Coşuri de plastic pline cu bucăţele de sticlă colorată erau aliniate pe rafturile de pe peretele cel mai îndepărtat al magaziei. Zeci de bucăţi mai mari de sticlă erau aşezate vertical, ca nişte cărţi; pe celelalte rafturi erau înşirate cutii cu picioare de veioze pe care Page le comanda la un artizan din Virginia, care le meşterea după modele originale Tiffany. Două abajururi, ambele aproape terminate, se aflau pe masa principală; pe una dintre celelalte două mese, Paige tăia sticla. Nişte cutii de lemn de pe cea de a

treia masă conţineau un amestec de ustensile de tăiat sticlă, markere, bandă de cupru, instalaţii de lipit cupru şi alte diverse lucruri de genul ăsta, totul aflându-se la îndemână.

Am condus-o pe Morgan acolo şi i-am urmărit privirea trecând de la un lucru la altul, în încercarea de a înţelege care era ordinea operaţiilor în procesul de fabricare a veiozelor. Privind masa principală, mi-am dat seama că până şi cineva nefamiliarizat cu meşteşugurile artizanale putea vedea calitatea lucrărilor expuse. Am urmărit-o pe Morgan aplecându-se mai aproape, examinând abajururile, studiind fiecare detaliu sofisticat.

— După cum ţi-am spus, Paige e incredibil de talentată, am spus eu arătându-i lui Morgan matriţele de plastic în jurul cărora erau construite abajururile. Înainte să facă lămpile, trebuie să toarne perfect matriţa, astfel încât, odată ce abajurul începe să se îmbine, să păstreze întocmai forma dorită, am explicat eu, iar apoi am mers la masa de alături şi i-am arătat lui Morgan una dintre bucăţile de sticlă tăiată. De obicei, poţi să laşi o mică marjă de manevră atunci când asamblezi piesele, dar pentru că ea tratează lămpile ca pe nişte obiecte de artă – şi pentru că oamenii plătesc o groază de bani pe ele – Paige taie sticla până când bucata devine absolut perfectă. Face la fel şi atunci când acoperă marginile cu bandă de cupru, iar apoi din nou pe când le sudează. Priveşte aici!

Pe masă se aflau zeci de bucăţi de sticlă tăiată, unele deja finisate cu bandă de cupru, aşezate peste un tipar de carton ce indica designul şi modelul. Morgan a aliniat câteva bucăţi de sticlă ca şi cum ar fi făcut un puzzle, zâmbind în clipa în care şi-a dat seama că fiecare bucată de sticlă se potrivea perfect.

— Acolo, am spus eu arătând spre masa separată de celelalte, e locul în care sora mea se ocupă de partea de afaceri a lucrurilor.

Laptopul ei era deschis, iar lângă el se aflau un coşuleţ de sârmă înţesat de hârtii, un teanc de blocnotesuri, o ceaşcă de cafea plină cu pixuri şi o

sticlă de apă pe jumătate plină. Lângă masa de lucru se găseau mai multe fişete diferite, având deasupra teancuri de tot felul de cărţi, de la cele despre istoria vitraliilor până la albume de fotografii cu lămpi Tiffany.

— În fişete sunt copiile schiţelor originale Tiffany, dosarele cu informaţii despre clienţi şi cele care cuprind detaliile tehnice despre lămpile pe care Paige le-a creat şi le-a vândut de-a lungul vremii. Cred că ţi-am spus deja că şi-a clădit o afacere serioasă, dar probabil că am bagatelizat-o puţin. Paige e unul dintre puţinii oameni din ţară care fac asta, şi e de departe cea mai bună. Îi găseşti lucrările în unele dintre cele mai frumoase şi mai costisitoare case din ţară şi din Europa. Ceea ce e cumva o nebunie, dacă te gândeşti că ea a locuit mare parte din viaţă chiar aici, la ferma asta, mai puţin cei câţiva ani în care a fost măritată. Localnicul de la care a învăţat meserie era meşter în vitralii, atâta tot – făcea mai ales ferestre sau elemente care se montau în ferestre şi lucra cu plumb, nu cu aliaj de lipit – aşa că Paige a învăţat singură tot meşteşugul. Fără ea, nu cred că ferma ar fi supravieţuit. Cea mai mare parte a banilor care ne-au trebuit pentru transformările iniţiale a venit, de fapt, de la ea. Paige ne-a dat toţi acei bani fără să stea pe gânduri.

Morgan a studiat atelierul cu atenţie, iar apoi şi-a îndreptat din nou privirea spre mine.

— De ce îmi arăţi toate astea?

— Pentru că ţi-am spus că e inteligentă, talentată şi generoasă. Nu vreau să uiţi asta. La fel cum nu vreau să uiţi nici faptul că e prietena mea cea mai bună, că nopţile jucăm tot felul de jocuri sau ne uităm la filme, că e o bucătăreasă extraordinară şi că, practic, ea a fost cea care m-a crescut. Nu ştiu ce s-ar fi ales de mine dacă n-ar fi fost Paige!

— Nu m-am îndoit de niciunul dintre toate lucrurile astea! a spus Morgan.

Am zâmbit, simţind oboseala tuturor zilelor din urmă.

— Ba o să te îndoieşti.

— Nu înţeleg…

Mi-am plecat privirea şi i-am întins din nou mâna.

— Vino cu mine!

Am închis magazia şi am condus-o pe Morgan spre casă, oprindu-mă în faţa intrării.

— Ea a vopsit uşa în roşu, apropo. Mie mi s-a părut o prostie, dar ea mi-a povestit că odinioară, în America, o uşă roşie însemna că oaspeţii erau bineveniţi. De exemplu, după un drum lung călare, era un loc în care puteai înnopta ori primi ceva de-ale gurii. Astfel crede ea că trebuie să fie o casă.

În aer plutea o duhoare de mâncare arsă şi alterată, amestecată cu un iz vag de vopsea proaspătă. În bucătărie, teancuri înalte de vase umpleau chiuveta, maşina de gătit şi masa. Pe o farfurie erau nişte copane de pui arse pe o parte şi crude pe cealaltă; pe o altă farfurie se afla un hamburger crud, deja alterat. Pe unul dintre ochiurile maşinii de gătit era o oală cu fasole pusă la înmuiat. Masa era înţesată de porţii de mâncare neterminate, alături de o cutie de lapte care se stricase. Într-un borcan murdar, cu o lingură murdară aşezată lângă el, am văzut ceea ce părea a fi un mormoloc mort. Toate sertarele şi uşile dulapurilor erau deschise. Pereţii bucătăriei fuseseră zugrăviţi în galben, dar treaba se făcuse la repezeală şi neglijent, lăsând pete pe dulapuri şi pe blaturi, precum şi stropi mari pe podea. Peste tot erau împrăştiate ustensile de bucătărie, iar în faţa chiuvetei se afla un maldăr de detergenţi, de soluţii de curăţat, de bureţi şi de alte lucruri care fuseseră, evident, trase afară în grabă. Într-un borcan erau nişte flori veştejite şi am văzut-o pe Morgan tresărind la vederea petelor de sânge de pe blaturi. În mod bizar, pe masă se găsea un desen înfăţişând o casă; deşi făcut cu creioane colorate, era surprinzător de bun şi mi-a amintit de casa din Texas în care locuise Paige. Ne-am croit drum spre debara, unde am descoperit rafturile golite şi lucrurile îngrămădite pe podea. În drum spre camera

de zi, Morgan n-a spus nimic, dar eu i-am arătat, tot fără să vorbesc, dulapul din holul de la intrare, care fusese şi el golit. Odată ajunşi în camera de zi, m-am şocat la vederea dulapului răvăşit şi a peretelui pe jumătate zugrăvit, a cotoarelor de mere care putreziseră pe mochetă, a teancurilor năruite de DVD-uri, de cărţi şi de albume, a perechii de pantofi a lui Paige şi a altor lucruri strânse grămadă peste tot. Televizorul era aşezat pe podea, iar atunci când am luat telecomanda ca să verific dacă mai funcţiona, am descoperit că rămăsese pe canalul de desene animate. L-am închis şi apoi am ieşit pe veranda din spate, unde am observat că aproape toate lucrurile care se găseau acolo, cu excepţia unei bormaşini şi a unui fierăstrău, fuseseră date jos de pe rafturi şi puse pe jos, exact ca în cazul debaralei.

În cele din urmă, am urcat la etaj. I-am arătat în treacăt lui Morgan albiturile care fuseseră scoase din dulapul de lenjerie şi care zăceau îngrămădite pe hol. În camera mea, am găsit un maldăr de haine de copil şi o pereche de bascheţi mici, alături de *Fugi, căţeluşule! Fugi!,* o carte pe care o păstrasem de pe vremea copilăriei. Pe noptieră se afla o figurină Iron Man, pe care n-o mai văzusem până atunci. Nu ştiu din ce motiv, faţa de pernă arăta de parcă fusese târâtă prin noroi, iar Morgan a făcut ochii mari în clipa în care a descoperit o grămadă de plasturi pe podeaua băii mele şi pete de sânge uscat pe blatul chiuvetei.

Camera lui Paige arăta cu mult mai rău decât a mea. La fel ca în bucătărie, toate sertarele şi uşile dulapului erau larg deschise, iar hainele ei şi obiectele personale fuseseră împrăştiate peste tot. Pe raftul cel mai de jos al dulapului – parcă pusă acolo ca să indice ceva anume – era o cutie cu pantofii preferaţi ai surorii mele, pantofii Christian Louboutin pe care i-i dăruise soţul ei, Gary, cândva, de ziua ei.

Intrând în baie, Morgan a scos un icnet în clipa în care a văzut un tricou mototolit şi plin de sânge,

aruncat pe podea, precum şi o perucă şi un bandaj elastic care erau întinse pe blatul chiuvetei.

— Nu pot să rămân în casă, am murmurat eu, e prea dureros…

M-am răsucit pe călcâie şi am coborât scara în pas alergător. Am ieşit pe veranda din faţă şi m-am aşezat pe unul dintre balansoare. Morgan a venit imediat după mine şi s-a aşezat pe celălalt. M-am aplecat şi mi-am împreunat mâinile.

— Ştiu că te întrebi ce ai văzut adineauri, am spus eu. Adică… arată… a casă de nebuni, nu? Dar imediat ce am ajuns aici, am înţeles ce anume se întâmplase. Am găsit-o pe Paige. Luase o supradoză de somnifere şi a supravieţuit la limită. În dimineaţa asta a fost prima dată când am putut să stau de vorbă cu ea.

Morgan a pălit uşor.

— A fost un accident?

— Nu, am răspuns eu, cu inima grea. Iar asta n-a fost prima ei tentativă de sinucidere.

Morgan şi-a pus o mână peste a mea.

— Îmi pare atât de rău, Colby! Nici nu-mi pot imagina cum faci faţă întregii situaţii.

Am închis ochii şi am rămas aşa mult timp, iar în cele din urmă i-am redeschis.

— Înţeleg că ai întrebări, dar în momentul de faţă nici eu nu cunosc toate răspunsurile. Ca, de pildă… ştii, Paige era arsă la mână atunci când am găsit-o, dar nu pot să-mi dau seama cum de s-a întâmplat aşa ceva. Nu ştiu de ce casa arată aşa cum arată. Nu ştiu de ce Paige nu m-a sunat ca să-mi spună despre mătuşa noastră. Sunt sigur că după ce o să am o discuţie lucidă cu ea, o să obţin nişte răspunsuri, dar acum sora mea încă nu e în stare de aşa ceva. Când am văzut-o în dimineaţa asta, ştii care-a fost primul lucru pe care mi l-a spus?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Că se bucură că m-am tuns. A spus că dacă n-aş fi făcut-o, ar fi luat avionul şi ar fi venit acasă anume ca să mi-l taie. Pe urmă a vrut să ştie cum am găsit-o.

Faţa lui Morgan a căpătat o expresie de nedumerire.

— A crezut că sunt încă la liceu, am lămurit-o eu.

— Nu înţeleg, a spus ea, încruntându-se.

Eu am înghiţit în sec.

— Sora mea e bipolară. Ştii ce înseamnă asta?

— Mi-ai spus că tu crezi că aşa a fost mama ta, dar eu nu ştiu mare lucru despre astfel de diagnostice.

Mi-am împreunat mâinile.

— Bipolaritatea e o tulburare emoţională ce provoacă perioade alternative de simptome maniacale şi de depresie. În faza maniacală, Paige abia dacă mănâncă sau doarme şi funcţionează cu energie nervoasă. Pe urmă, după ce trece delirul, se instalează depresia, una în cel mai pur înţeles al cuvântului. Cu mult plâns, cu mult somn şi cu gânduri negre, negre de tot. Uneori, Paige are impulsuri suicidare.

— Şi asta s-a întâmplat?

— Oarecum, am răspuns eu. Dar Paige e mai bolnavă de-atât. Ea are tulburare bipolară, adică o formă şi mai gravă a bolii. Din când în când, trece printr-o fază psihotică, însoţită de percepţii false şi de halucinaţii. De aceea a crezut că încă sunt elev de liceu. Ăsta-i şi motivul pentru care psihiatrul ei mi-a recomandat să n-o mai vizitez decât după ce se stabilizează.

— Dar eşti fratele ei…

— E legată de pat, Morgan. Dacă episodul ăsta seamănă cu ultimul, ea îşi imaginează că tocmai a venit în oraş după ce a fugit de soţul ei. Ultima oară când s-a întâmplat, a fost de asemenea convinsă că fiul ei, Tommie, fusese răpit. Dar nimic din toate astea nu-i adevărat, am explicat eu frecându-mă la ochi, extrem de ostenit. Îşi spune chiar şi „Beverly” din nou!

— Beverly?!

Am oftat, urând moştenirea ereditară a surorii mele şi urând faptul că nu fusesem la fermă atunci când ea avusese mai mare nevoie de mine.

— E primul ei prenume, dar după ce a murit mama, ea a început să-şi folosească cel de al doilea prenume, Paige. Aşa o ştie toată lumea. Singurele situaţii în care mai aud numele Beverly e în perioade dintr-astea.

— Şi nu există vreun medicament care s-o ajute?

— Paige e sub tratament. Sau ar trebui să fie, în orice caz. Nu-mi dau seama dacă medicamentele nu-şi mai fac efectul sau dacă a uitat ea să le ia, cu toată tulburarea legată de mătuşă-mea, dar… am murmurat, întorcându-mă cu faţa la Morgan şi depărtându-mi braţele întinse înaintea mea. Ştiu ce gândeşti şi crede-mă când îţi spun că înţeleg cât de înspăimântător sună nişte cuvinte precum „criză psihotică”. Dar te rog să nu uiţi că în acele perioade – ca acum – Paige nu e periculoasă, de fapt, pentru nimeni în afară de ea însăşi. Ştii ceva despre psihoza bipolară? Sau despre percepţii false şi halucinaţii?

Ea a clătinat din cap în semn că nu, aşa că am continuat:

— După cum arată şi numele, o percepţie falsă e o convingere complet eronată, dar fermă. De exemplu, după cum am mai spus, în timpul ultimului ei episod psihotic, Paige chiar a crezut că fugea de soţul ei, Gary, care încerca să i-l ia pe Tommie şi care până la urmă reuşise s-o facă. În ceea ce priveşte halucinaţiile, ale ei sunt atât vizuale, cât şi auditive. Adică Paige credea că Tommie era cu ea. Ea îl vedea şi-i vorbea aşa cum vorbim noi doi acum. Ei i se părea real.

Mi-am dat seama că Morgan se străduia din răsputeri să cuprindă cu mintea cele spuse de mine.

— Asta sună aproape a schizofrenie!

— Sunt boli diferite, dar uneori există simptome comune. Percepţiile greşite şi halucinaţiile sunt mai rare în cazul bipolarilor, însă pot fi declanşate de o grămadă de lucruri – stres acut, privarea de somn, lipsa medicaţiei, consumul de marijuana, uneori. În orice caz, odată ce intensitatea delirului începe să scadă, pentru Paige devine din ce în ce mai greu să-

şi menţină percepţiile greşite şi se instalează faza depresivă. Uneori e pur şi simplu prea mult, iar mintea nu mai face faţă, ceea ce, în cazul ei, duce la tentative de sinucidere. Lucrurile sunt mult mai complexe de atât, dar asta e o imagine generală.

Morgan a tăcut o vreme, gândindu-se la spusele mele. Apoi şi-a dat seama de ceea ce era evident.

— Dar nu mi-ai spus niciodată că a avut un fiu!

— Tommie, am răspuns eu, dând din cap.

— El unde e acum? Gary are custodia?

Am expirat prelung.

— Gary şi Tommie au murit acum mai bine de şase ani, într-un accident de maşină.

Şocată, Morgan şi-a acoperit gura cu mâna.

— Dumnezeule…

— Tommie abia începuse să meargă la vremea aceea, am spus eu cu glas stins. A fost una dintre situaţiile alea stupide, cu o maşină care a trecut pe roşu. Tipul de la volan nu era băut, doar distras de telefonul mobil. La scurt timp după înmormântare, Paige a avut prima criză psihotică. Am găsit-o în Arkansas, după ce am primit un telefon de la şeriful local. Fusese arestată pentru vagabondaj. Presupun că mătuşa mea îi trimisese o scrisoare cu adresa expeditorului notată pe plic şi Paige o avea în geantă, ceea ce a fost bine, pentru că n-avea la ea alte acte de identitate. Şeriful ne-a spus foarte clar că Paige avea nevoie de ajutor medical, aşa că eu şi mătuşa noastră am plecat ca s-o recuperăm. Psihiatrul ei – cel cu care am stat de vorbă şi azi-dimineaţă – a fost cel care a diagnosticat-o în cele din urmă şi i-a prescris tratamentul adecvat. După ce s-a stabilizat, sora mea a fost de acord să se mute înapoi la fermă, iar eu i-am organizat un atelier în magazie.

— Dar de unde vin halucinaţiile astea? Mă rog, dacă există vreun răspuns la o asemenea întrebare.

Am ridicat din umeri, ştiind că abia dacă înţelegeam şi eu.

— Din câte îmi dau seama, ea amestecă fragmente şi episoade din trecutul ei în aceste

halucinaţii; în povestea pe care şi-o spune, introduce tot ce vede la momentul respectiv şi, de obicei, există mici frânturi de adevăr în această poveste fabricată de ea. De exemplu, ştiu că Paige şi Gary aveau probleme serioase în căsnicie, ajungând chiar la separare. Sunt sigur că boala ei a avut legătură cu asta, pentru că nu era tratată la momentul acela, dar, oricum, Gary a primit temporar custodie deplină în privinţa lui Tommie, o situaţie pe care el a vrut s-o facă permanentă. De asemenea, Gary a lucrat pentru Departamentul de Securitate Internă, deşi în cazul lui a fost vorba de Agenţia Federală pentru Gestionarea Situaţiilor de Urgenţă, nu de o agenţie oarecare de securitate sau care să aibă legătură cu antiterorismul. Cât despre caracteristicile episodului de acum, chiar nu ştiu ce să-ţi spun. Unele dintre lucrurile în legătură cu care Paige s-a agitat de mama focului la spital în dimineaţa asta seamănă cu halucinaţiile din episodul trecut, dar altele, nu. Cum ar fi… uite, sora mea a jurat că Gary se dusese la John Small Elementary School, adică la şcoala pe care am frecventat-o în copilărie eu şi ea, nu Gary, aşa că partea asta n-a avut logică. O să-mi explic totul doar după ce Paige se stabilizează complet.

— Şi spui că a mai încercat să se sinucidă şi înainte?

Am dat din cap în semn că da, năpădit de un val de deznădejde.

— Pe când ne întorceam din Arkansas, a încercat să sară din maşină în timp ce mergeam pe autostradă. Până la urmă, a trebuit s-o legăm cu bandă adezivă ca s-o împiedicăm să mai încerce. A doua tentativă a avut loc la câţiva ani după ce ea se întorsese la fermă. Atunci, medicamentele încetaseră să mai aibă efect, iar noi nu ne-am dat seama că ea începuse să se trateze singură, fumând marijuana. M-am trezit într-o dimineaţă şi am descoperit că fugise de acasă peste noapte. A traversat jumătate de ţară cu autobuze şi făcând autostopul, dar din fericire a avut telefonul la ea şi am putut s-o localizez cu aplicaţia Find My Friends.

Până la urmă, am găsit-o într-un restaurant de lângă o autogară. Ceruse o cană de apă fierbinte şi storsese în ea pliculeţe de ketchup ca să-şi facă o supă de roşii. Era încă în faza maniacală şi nu m-a recunoscut, dar atunci când m-am oferit s-o duc cu maşina, a acceptat. Nu ştiu de ce, dar a crezut că-mi câştigam traiul vânzând covoare. În camionetă, pe drumul de întoarcere, a început să doarmă şi să plângă mult, iar după ce am oprit la un hotel ca să dormim o noapte, ea a încercat să sară de la balcon. Ar fi trebuit să mă aştept la asta, dar mă dusesem doar un minut până la toaletă. Am prins-o pe când era pe jumătate aplecată peste balustradă. Dacă n-aş fi găsit-o în momentul acela, dacă ar fi fost singură peste noapte, nu ştiu…

M-am oprit, văzând-o pe Morgan cum încerca să înţeleagă tot ce-i spuneam.

— Ce bine că a avut aplicaţia Find My Friends pornită, ca s-o poţi găsi! a spus ea.

— Crede-mă că am grijă s-o ţină deschisă, şi am verificat-o şi de data asta, în drum spre casă. Dar, în cele din urmă, nu mi-a prea folosit.

— Ea o să-şi revină?

— Fizic, da, după ce se stabilizează. Dar emoţional, o să-i fie foarte greu o vreme, fiindcă o să-şi amintească mare parte din tot ce a făcut şi a gândit, iar multe dintre lucrurile astea n-o să aibă sens nici măcar pentru ea. Simte nespus de multă jenă şi vinovăţie după un astfel de episod, aşa că o să-i ia ceva timp până să se ierte pe ea însăşi. Înţeleg cumva situaţia, am recunoscut eu, trecându-mi o mână prin păr. În timp ce mă plimbam prin casă, am avut impresia că făceam o incursiune prin mintea ei, văzând cât de distrusă e… am adăugat, cu glas stins. Ştiu cât de oribil sună asta!

Morgan a dat din cap, înţelegătoare.

— Sună aşa cum trebuie şi dă de înţeles că ea e bolnavă şi că nu poate face nimic într-o astfel de privinţă.

— Mi-aş dori ca mai mulţi oameni să gândească astfel.

— De aceea nu mi-ai spus nimic despre asta? Pentru că ţi-a fost teamă de ce aveam să cred?

— Nu vreau să fiu indiscret în privinţa problemelor lui Paige! am protestat eu. Şi trebuie să înţelegi: asta – ceea ce se întâmplă acum – n-o defineşte pe Paige. În cea mai mare parte a timpului, ea e doar sora mea cea incredibil de talentată, inteligentă şi generoasă, care găteşte grozav şi care are darul de-a mă înveseli. N-am vrut să crezi despre ea că e sora mea bolnavă mintal ori nebună. Dar am ştiut că, orice altceva aş fi spus despre ea, imediat ce aş fi rostit cuvintele „bipolară", „bolnavă mintal" ori „predispusă la crize psihotice sau la tentative ocazionale de sinucidere", etichetele astea ar fi eclipsat orice altă informaţie despre ea, fiindcă n-ai cunoscut-o pe adevărata Paige.

Morgan s-a uitat la câmpurile din depărtare, gândindu-se, fără îndoială, la tot ce îi spusesem. Mult timp, niciunul dintre noi n-a spus nimic.

— Paige are o viaţă atât de grea… a murmurat ea.

— Fără îndoială, am încuviinţat eu. Soarta a fost foarte nedreaptă cu ea.

— Nici pentru tine nu-i uşor, a adăugat Morgan întorcându-se din nou cu faţa la mine.

— Nu mereu.

Ea m-a strâns uşor de umăr.

— Eşti un frate bun.

— Ea e o soră grozavă.

Morgan şi-a pus mâna peste a mea, părând să ia o decizie.

— Ştii ce cred că ar trebui să facem? Dacă nu te deranjează, desigur.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Mi-ar plăcea să te ajut să faci ordine în casă. N-ar trebui să te căzneşti cu asta de unul singur. Iar după aceea o să-ţi gătesc ceva pentru cină.

— Nu prea cred că a mai rămas cine ştie ce mâncare.

— Putem merge la cumpărături, a răspuns Morgan fără să se descurajeze. Nu sunt eu o mare bucătăreasă, dar bunica m-a învăţat cel puţin un fel de mâncare infailibil. Cred că aş putea să ţi-l gătesc.

— N-ai să găseşti prea multe ingrediente sofisticate pe aici, am atenţionat-o eu.

— Atât timp cât găsesc tăieţei de orez şi sos de soia, pot improviza restul, a spus ea, ridicând din umeri. Şi stai să încerci reţeta de *pancit bihon* a bunicii! Tăieţeii prăjiţi sunt cea mai grozavă mâncare pentru suflet, crede-mă.

— Bine! am spus eu, zâmbind forţat, deşi era ultimul lucru pe care simţeam nevoia să-l fac.

Ne-am ridicat şi am vrut să intrăm, dar eu m-am oprit în prag, prea dezarmat de haos ca să ştiu măcar de unde să încep. Totuşi, Morgan a preluat frâiele, m-a ocolit şi s-a dus direct la bucătărie. S-a lăsat în genunchi în faţa grămezii din faţa chiuvetei şi a strigat la mine:

— Toate astea se pun dedesubt, da? E ceva anume ce ar trebui să ştiu? Cum ar fi detergentul de vase în stânga, sau chestii de genul ăsta?

Eu am clătinat din cap în semn că nu, iar ea a început să pună lucrurile la locul lor. Iniţiativa ei m-a împins şi pe mine să intru în acţiune şi am curăţat masa, aruncând resturile de mâncare la gunoi. Am aruncat, de asemenea, fasolea, puiul pe jumătate ars şi carnea stricată, toată folia de plastic folosită, borcanul cu mormolocul, borcanul cu florile uscate şi tot ce am mai găsit de aruncat. Am luat sacul ca să-l pun în tomberonul de gunoi, am deschis capacul şi am văzut mâncarea pe care o aruncase Paige. Apoi am pus sacul în tomberon şi am închis capacul, întrebându-mă din nou ce fusese în mintea ei. M-am întors în casă şi am văzut că grămada de pe podea dispăruse, iar cârpele de vase fuseseră adunate într-un teanc. Morgan adunase, de asemenea, toate ustensilele de bucătărie şi le pusese în chiuvetă, iar acum umplea cuva cu apă.

— Nu găsesc maşina de spălat vase!

— N-o găseşti fiindcă n-avem aşa ceva.

Ea a zâmbit.

— În cazul ăsta, vrei să le speli, sau să le ştergi?

— Mi-e indiferent.

— Eu le spăl, a spus ea.

Încetul cu încetul, le-a terminat pe toate. Am observat că a ştiut să nu folosească detergent ca să spele tigaia de fontă, aşa că a pus-o sub jetul de apă fierbinte şi a frecat-o până când s-a curăţat. Apoi ea m-a întrebat dacă aveam pe undeva ulei vegetal.

— Am avut, am răspuns eu, dar Paige l-a aruncat.

Morgan n-a întrebat de ce, ci s-a mulţumit să-mi dea tigaia ca s-o şterg, iar apoi a pus detergent pe o lavetă şi a şters blaturile şi maşina de gătit. Am fost surprins să descopăr cuptorul la fel de curat cum îl ştiam de ani de zile. Am văzut într-un colţ un vechi rucsac al meu, l-am deschis şi am găsit în el vreo şase sendvişuri cu unt de arahide şi jeleu, terciuite, şi câteva mere. Am aruncat totul la gunoi şi am azvârlit rucsacul peste grămada de cârpe de vase de pe podea. Apoi am scos toate acele lucruri pe veranda din spate şi le-am vârât în maşina de spălat rufe. Imaginea rafturilor goale de afară m-a făcut să-mi pun şi mai multe întrebări.

A urmat la rând debaraua, pe care am reorganizat-o imediat. Morgan mi-a dat lucrurile pe rând, iar eu le-am aşezat la locurile lor; am repetat procedeul şi pe veranda din spate. A mers la fel de repede şi rearanjarea lucrurilor în dulap. În camera de zi, Morgan m-a ajutat să mut dulapul înapoi la locul lui, după care am făcut acelaşi lucru cu televizorul, cu vechiul DVD player şi cu toate dispozitivele de televiziune prin cablu, pe care le-am şi reconectat. Morgan a aruncat cotoarele de mere la gunoi şi mi-a dat albumele, cărţile şi DVD-urile în teancuri ordonate, iar eu le-am aşezat la loc. Peretele pe jumătate zugrăvit continua să arate ridicol, la fel şi pereţii zugrăviţi la întâmplare ai bucătăriei, dar deocamdată parterul putea fi folosit.

— Dacă te întrebi de ce a zugrăvit Paige, află că habar n-am! Tocmai zugrăvise pereţii ăştia acum o lună. Îi place la nebunie nuanţa oranj Hermès şi a

jurat că bucătăria urma să arate fabulos. La fel şi cu peretele din camera de zi.

— Sunt sigură că a avut motivele ei, a spus Morgan, iar mie mi s-a părut cel mai drăguţ lucru pe care l-ar fi putut zice.

La etaj, am împăturit albiturile şi le-am pus la loc în dulapul lor, apoi am curăţat baia mea, iar eu am luat hainele de copil şi faţa de pernă şi am lăsat deocamdată tot maldărul în capul scărilor. În dormitorul lui Paige, am ezitat, oarecum reticent la ideea de a invada spaţiul personal al surorii mele. Dar Morgan n-a avut nicio reţinere şi a început imediat să sorteze grămezile de haine şi să le împăturească.

— Eu le împăturesc, iar tu le pui la loc, m-a instruit ea. Şi să pui în dulap hainele care sunt deja pe umeraşe, bine?

Nu ştiam care era locul exact al lucrurilor, dar m-am străduit. În baie, am luat tricoul plin de sânge, ştiind că urma să ajungă la gunoi, iar apoi am studiat cu atenţie peruca, încercând să-mi imaginez de ce simţise Paige nevoia s-o poarte.

— În urmă cu câţiva ani, de Halloween, ea s-a costumat în adolescentă, am spus eu, îngândurat, răsucind peruca în mână. Peruca a făcut parte din costum.

— Hei, eu m-am îmbrăcat în adolescentă anul trecut! a ciripit Morgan, pulverizând soluţie de curăţat în lavoar şi pe blatul din baie. Minţile geniale gândesc la fel!

Trebuia să recunosc că era mult mai uşor să fac curăţenie cu ajutorul ei. De unul singur, aş fi analizat fiecare lucru în parte, încercând să înţeleg locul lui în halucinaţia lui Paige, dar Morgan şi-a văzut pur şi simplu mai departe de treabă, până când a terminat-o pe toată. La final, am dobândit speranţa – chiar dacă doar parţial – că lucrurile aveau să revină în cele din urmă la normal.

— Există prin zonă vreun supermarket cât de cât decent? a întrebat Morgan în timp ce se spăla pe mâini la chiuveta din bucătărie.

— E unul numit Piggly Wiggly, am răspuns eu ridicând din umeri. Dar, serios vorbind acum, putem mânca în oraş, dacă ai prefera să te odihneşti după atâta muncă…

— Tu ai gătit pentru mine în Florida, aşa că e rândul meu acum! a spus ea.

La Piggly Wiggly, Morgan a reuşit în mod miraculos să găsească atât un pachet de tăieţei de orez la raionul de produse asiatice, cât şi o sticluţă de sos de soia. A adăugat în căruciorul de cumpărături usturoi, creveţi congelaţi, piept de pui, varză şi alte câteva legume, precum şi o duzină de ouă. Apoi, triumfătoare, s-a îndreptat către raionul de băuturi şi a pus în cărucior un bax de şase doze de bere.

Odată întorşi acasă, ea s-a apucat de treabă în bucătărie. A spălat şi a tăiat legumele, iar apoi a pus o oală cu apă la fiert, după care a scos din dulap o tigaie mare, agitând-o în direcţia mea şi gonindu-mă de acolo.

— Lasă-mă singură! Ia-ţi o bere, aşază-te pe verandă şi relaxează-te! mi-a ordonat ea pe un ton care nu lăsa loc pentru proteste.

Am scos o bere din bax, mi-am luat chitara din camionetă şi m-am aşezat pe unul dintre balansoarele de pe verandă. Am început să zdrăngănesc tot ce-mi trecea prin minte, cu gândul la ultimele zile. Din când în când, mă opream şi luam o gură de bere, simţind cum prindea contur o baladă melancolică.

— Ce frumos! am auzit-o pe Morgan spunând în spatele meu.

M-am întors şi am văzut-o îndărătul uşii de plasă, cu părul strâns într-o coadă de cal. E un cântec nou?

Am încuviinţat din cap.

— Mda… dar încă nu-mi dau seama ce anume e. Şi sunt convins că o să am nevoie de ajutor cu versurile, pentru că tu te pricepi atât de bine la toate cuvintele-cheie.

Morgan s-a luminat la faţă.

— După cină, a promis ea. Mâncarea e gata într-un sfert de oră! a strigat peste umăr, după care s-a întors în bucătărie.

Aromele ce răzbăteau prin uşa de plasă m-au făcut să-mi lase gura apă, iar sfârâitul usturoiului şi al cepei în tigaie m-a făcut, până la urmă, să las chitara jos şi să intru în casă. Morgan mesteca în tigaie un amestec dumnezeiesc de creveţi, de pui şi de legume în sos de soia, cu piper negru şi de alte mirodenii. În tot timpul ăsta, era cu ochii şi la tăieţeii de orez, ca să nu fiarbă prea mult.

— Poţi să aşezi masa! a spus ea, dându-şi la o parte, absentă, o şuviţă de păr care scăpase din coadă.

Am pregătit masa pentru doi, am deschis două sticle de bere rece şi le-am pus lângă farfurii exact atunci când Morgan a pus pe masă un platou uriaş cu tăieţei prăjiţi, garnisiţi cu felii de lămâie verde şi cu ouă răscoapte.

— Uau! am făcut eu. Asta cam face de ruşine preparatul meu cu pui!

— Nu vorbi prostii! a spus Morgan, aşezându-se în faţa mea. Asta-i cea mai simplă mâncare din lume, deşi e bună de te lingi pe degete, a conchis ea ridicând sticla de bere. Pentru familie! a urat ea.

Am ciocnit şi am luat câte o gură de vin, iar apoi am început să mâncăm cu poftă din mâncarea aceea aromată. Cred că Morgan ştia că aveam nevoie de o distragere de la toate gândurile legate de mătuşa mea şi de Paige, aşa că m-a răsfăţat cu poveşti despre călătoriile familiei ei la Manila şi despre tentativele bunicii de-a o învăţa să gătească.

— N-am fost o elevă prea bună, a spus ea râzând. Odată, am provocat un mic incendiu în timp ce încercam să folosesc tigaia wok, dar am învăţat, totuşi, câte ceva, a adăugat, vârând un crevete în gură şi apoi luând o gură de bere. Bunica i-a spus până la urmă tatei că aveam noroc cu deşteptăciunea, fiindcă nu s-ar fi însurat nimeni cu mine pentru felul în care găteam.

M-am aplecat peste masă şi am sărutat-o.

— Mie îmi place la nebunie cum găteşti! Şi toate celelalte lucruri pe care le faci.

Apoi Morgan mi-a povestit despre ultima zi petrecută cu împreună cu prietenele ei la Don CeSar.

Deşi a recunoscut că plecarea mea bruscă le-a cam stricat cheful în ultima lor după-amiază, situaţia s-a înrăutăţit din cauza unui grup de tipi care, la piscină, au monopolizat şezlongurile de lângă ale lor şi care apoi le-au bătut la cap tot timpul, dându-le întâlnire.

— A fost enervant! Noi nu ne doream decât să petrecem o după-amiază liniştită, la plajă.

— Şi în ultima seară aţi ieşit până la urmă în oraş?

— Am ieşit. Şi slavă Domnului că nu ne-am întâlnit cu tipii ăia! Dar n-am stat până târziu. Cu toatele eram destul de obosite. A fost o săptămână plină pentru toţi!

— Dar totuşi v-aţi distrat, nu?

— Nu ştiu ce să spun despre prietenele mele, dar eu am trăit pe tărâmul minunilor.

Am zâmbit.

— Cum au reacţionat părinţii tăi atunci când ai plecat imediat după ce ai ajuns acasă?

Ea s-a strâmbat.

— Nu le-am spus decât după ce am cumpărat biletul de avion. Deşi n-au fost încântaţi, n-au încercat să mă împiedice. Însă află că, imediat ce am ajuns acasă, mama m-a luat la o discuţie, încercând din nou să mă convingă să accept slujba aceea de la Chicago, cea de profesor de muzică, în loc să plec la Nashville.

Am mormăit în semn de înţelegere şi m-am ridicat să strâng masa. Am spălat împreună vasele, deja cu un ritm exersat. După ce am pus la loc ultimele farfurii, ea a făcut semn din cap către verandă.

— Haide să ne aşezăm puţin afară! Vreau să te ajut să cârpeşti cântecul ăla pe care l-ai început.

Ne-am instalat în balansoare, bucurându-ne de parfumurile şi de peisajul plin de prospeţime al serii târzii de primăvară. Aerul era înmiresmat, iar stelele luceau pe cer precum o mână de cristale aruncate la întâmplare. Dinspre pârâiaşul din spatele magaziei răzbea până la noi corul nocturn al broaştelor şi al greierilor. Luna revărsa peste peisaj o poleială argintie.

— E frumos aici, a spus Morgan trăgând aerul proaspăt în piept şi admirând totul. Şi, a adăugat ea râzând, voiam să spun că e linişte, dar nu-i aşa. Doar că sunetele sunt diferite de cele de acasă. Şi chiar de cele din Florida, ca s-o spunem drept.

— Viaţa de aici se numeşte a trăi la naiba-n praznic.

— Nu e chiar atât de rău! La urma urmei, am luat un Uber în Greenville şi a fost o maşină adevărată, cu tot tacâmul, a spus ea sprijinindu-şi capul de spetează. Mai devreme, pe când te ascultam lucrând la cântec, gândurile mi-au tot zburat la săptămâna noastră împreună. Ştiu că acum ai parte de mult stres şi că îţi faci griji pentru sora şi pentru mătuşa ta, dar atunci când scrii o baladă, melodia trebuie să vină dintr-o amintire a fericirii, fiindcă altfel n-o să funcţioneze. Tristeţea e puternică, dar trebuie dominată, mă-nţelegi? Aşa că mă gândeam că primul vers al cântecului ar putea fi ceva de genul…

Morgan a inspirat adânc, iar apoi a cântat primele câteva măsuri de deschidere:

— *Cunosc un loc în care doar tu şi eu putem ajunge…*

Am ştiut imediat că avea dreptate.

— Ce altceva mai poţi să-mi spui?

— E cântecul tău, nu al meu. Dar tot dacă ai întrebat, a adăugat ea, ridicând dintr-o sprânceană, cred că începutul ar trebui să fie mai complex, instrumental vorbind. Ceva care să implice chiar mai multe instrumente. Un sunet complex şi romantic.

Mi-am luat chitara.

— Pentru că tu crezi că ăsta o să fie un cântec despre noi, da?

— De ce nu? a întrebat ea. Şi probabil că ar trebui să ne apucăm de el, fiindcă eu plec mâine.

— Atât de repede?

— Nu pot să rămân. Trebuie să petrec puţin timp şi cu familia mea înainte să plec la Nashville săptămâna viitoare. Şi am atâta treabă la Nashville! Trebuie să-mi mobilez apartamentul, să-mi deschid un cont, să pornesc utilităţile, chestii de genul ăsta. În orice caz, acum ai şi tu multe pe cap, iar eu n-aş face decât să te încurc.

Deşi avea dreptate, m-a năpădit un val de tristeţe la auzul cuvintelor ei; încă nu voiam să mă gândesc la asta. Aşa că am zdrăngănit primele acorduri ale cântecului. Pe urmă, am ştiut numaidecât ce anume îmi trebuia. Am luat-o de la capăt, iar Morgan s-a uitat la mine cu recunoştinţă. Imediat ce a cântat primul vers, următorul a venit aproape automat. Am vrut să fiu sigur, aşa că am interpretat prima strofă a doua şi a treia oară, simţind deja cum cântecul prindea formă.

Am lucrat exact ca şi în Florida, fără întrerupere, făcându-ne concesii reciproce. Pe măsură ce am ajustat şi cizelat melodia, Morgan a continuat să adauge versuri, transformând balada într-una plină de speranţă, de dragoste şi de inevitabilă pierdere. Ea a fost cea care a venit cu refrenul, ceea ce mi s-a părut incontestabil corect:

Visează mereu la Tărâmul minunilor,
Pururea, nu doar pentru o zi,
Al nostru fi-va cândva Tărâmul minunilor,
Nu renunţa la el, nu-l părăsi!

După ce am terminat prima versiune, am văzut că luna traversase cerul, iar peste câmpuri se aşternuse liniştea. Am pus chitara deoparte şi am condus-o pe Morgan sus, în dormitor. Am făcut dragoste în întuneric şi am simţit armonie în fiecare dintre atingerile şi mişcările noastre. Morgan parcă

anticipa fiecare respiraţie a mea, iar sunetele vocii ei s-au împletit cu ale mele în pacea din încăpere. După aceea, am rămas întinşi unul lângă altul fără să ne vorbim, Morgan stând lipită de mine, cu respiraţia din ce în ce mai molcomă, până când a adormit.

Însă eu n-am reuşit să adorm. N-aveam stare, aşa că m-am dat jos din pat şi am tras pe mine o pereche de blugi şi un tricou, iar pe urmă am coborât tiptil şi m-am aşezat la mica masă din bucătărie, încă încercând să găsesc logica tuturor celor întâmplate în ultimele zece zile. În clipa în care gândurile mi-au revenit la Morgan, viaţa mi s-a părut desăvârşită, dar atunci când m-am gândit la Paige, viaţa pe care mi-o doream cu adevărat mi s-a părut imposibil de atins. M-am lăsat năpădit de acele sentimente contradictorii, când liniştit, când frământat, până când lumina zorilor s-a revărsat prin ferestre. După ce s-a făcut suficientă lumină, am luat o hârtie şi un pix şi am scris versurile pe care le compusesem cu o seară înainte.

Apoi mi-am amintit că în camionetă erau genţile pe care nu le desfăcusem de când mă întorsesem din Florida. Am pornit desculţ prin iarba umedă de la rouă din zori şi am scos din bagaje o pereche de tenişi, după care am plecat până la magazinul alimentar şi am cumpărat cafea, ouă, pâine, lapte şi alte câteva lucruri, amintindu-mi în ultima clipă să iau şi o cutie de ceai verde. Pe când îmi beam cafeaua la masa din bucătărie, Morgan a coborât, în sfârşit, din dormitor. Văzându-mă la masă, şi-a acoperit gura cu mâna.

— Te-aş săruta, dar încă nu m-am spălat pe dinţi!

— Nici eu.

— Atunci, nici tu nu poţi să mă săruţi.

Am zâmbit.

— Vrei ceai, sau cafea?

— Nişte ceai ar fi grozav, dacă ai.

Am umplut ceainicul cu apă; după ce a început să şuiere, am turnat apă fierbinte în cană, am adăugat un pliculeţ de ceai şi am dus cana la masă.

— Te-ai trezit devreme, a spus Morgan. Aproape ca un fermier.

— N-am putut să dorm.

Ea a întins braţul şi m-a luat de mână.

— Nu-mi place deloc că trebuie să te ocupi singur de toată situaţia asta!

— Nici mie.

— Mătuşa ta o să fie externată astăzi?

— Probabil că mâine sau poimâine.

— Şi Paige?

— În cazul ei, o să mai dureze. S-ar putea să mai treacă nişte zile până să se stabilizeze. Tu la ce oră pleci azi?

— La două. Ceea ce înseamnă că ar trebui să fiu la aeroport pe la unu.

Mi-am dat seama că, dacă socoteam şi timpul pentru drumul până la aeroport, mai aveam doar câteva ore de petrecut împreună. N-aş fi dorit să le stric pentru nimic în lume.

— Vrei să mănânci ceva? am întrebat. Pot să pregătesc nişte ouă şi pâine prăjită.

— Deocamdată ajunge ceaiul. Încă nu mi-e chiar atât de foame. Dar ştii ce mi-ar plăcea să fac după duş şi după ce mă spăl pe dinţi?

— Să mă săruţi?

— Bineînţeles, a spus ea, zâmbind. Dar mi-ar mai plăcea şi să văd ferma, ca să am şi imagini reale pentru tot ce mi-ai descris tu.

— Sună bine.

— Şi poate să te fotografiez conducând tractorul. Sau poate chiar să te filmez conducându-l, ca să le trimit clipul prietenelor mele.

Mi-a venit să râd.

— Cum vrei tu!

CAPITOLUL 68

După ce am făcut un duş, am aşteptat-o pe Morgan pe veranda din faţa casei. Am văzut în depărtare camioneta lui Toby, parcată lângă birou, şi am observat aspersoarele care irigau câmpurile. Nişte lucrători erau deja pe plantaţiile de tutun, în vreme ce un alt grup căra cu grijă coşurile cu ouă în hala de procesare, pentru control şi ambalare. Activitatea aceea mi-a amintit că avea să-mi ia ceva timp ca să-mi intru în ritmul obişnuit – mai ales că acum mătuşa mea era indisponibilă. Dar mi-am alungat grijile din minte şi m-am dus la magazie.

M-am uitat prin teancul de acte de pe masa de lucru a lui Paige, căutând comanda la care lucra. Trebuia să sun clientul şi să-i explic că, din cauza unei situaţii neprevăzute, comanda avea să întârzie. N-am reuşit să găsesc nimic, aşa că am ieşit din magazie, întrebându-mă când avea să redevină Paige suficient de coerentă ca să-mi spună unde puteam să găsesc documentele care mă interesau.

M-am întors şi am găsit-o pe Morgan la bucătărie, pregătindu-şi încă un ceai. Am savurat pe îndelete acea imagine a ei, amintindu-mi de senzaţia pe care o avusesem noaptea trecută atunci când o ţinusem în braţe. Apoi i-am dat părul la o parte şi am sărutat-o pe ceafă.

După ce ea a terminat de băut şi cea de a doua cană, am plecat să vizităm ferma. Am lăsat-o să intre într-unul dintre cuibarele cu coviltir pentru găini, printre păsările care cloncăneau, iar apoi i-am arătat hala în care verificam şi ambalam ouăle. Am condus-o prin seră şi după aceea i-am arătat unde pregăteam roşiile pentru expediere, precum şi depozitul în care uscam frunzele de tutun. Ne-am oprit la biroul central – eu îl numeam „centrala hârţoagelor” – şi apoi ne-am plimbat pe câmpurile cultivate cu roşii şi cu tutun. Am lăsat-o pe Morgan, în sfârşit, să facă un filmuleţ cu mine conducând tractorul. În afară de Toby, lucrătorii şi-au văzut de

treabă, fără să ne bage în seamă mai mult decât să ne facă semne de salut de la depărtare, dar chiar şi aşa, le-am simţit privirile curioase. Mi-a luat ceva timp până să-mi dau seama că era, probabil, prima oară când vreunul dintre ei mă vedea plimbându-mă prin fermă alături de o femeie care nu era nici mătuşa mea, Angie, şi nici sora mea, Paige. Michelle nu fusese niciodată interesată de detaliile activităţilor mele cotidiene.

Am mâncat mai devreme de prânz, într-un loc numit Down, de pe Main Street, în inima cartierului de la malul apei. Deşi mâncarea a fost delicioasă, eu eram prea încordat ca s-o pot savura. Am fost destul de sigur că şi Morgan avea aceeaşi stare, pentru că doar a ciugulit din salată. După aceea ne-am plimbat, ţinându-ne de mână, până pe faleza cu privelişte minunată către râul Pamlico, a cărui apă sclipea sub cerul desăvârşit de limpede. În mijlocul râului, un velier aluneca încet în adierea blândă a brizei, ca şi cum nu s-ar fi grăbit nicăieri.

— Te-ai mai gândit la propunerea de a veni la Nashville cu mine? a întrebat ea, oprindu-se ca să mă privească în faţă. Ştiu că nici măcar n-ar trebui să aduc vorba despre asta acum, şi înţeleg că ar putea trece o vreme până să poţi ajunge acolo, dar încă nu mi-ai dat niciun răspuns.

În soarele sclipitor, îi vedeam micii stropi bruni din irişi, pe care nu-i observasem până atunci.

— Nu cred că pot. Nu văd cum aş putea să le părăsesc pe mătuşa şi pe sora mea în momentul în care au cea mai mare nevoie de mine. Am fost plecat trei săptămâni şi uite ce s-a întâmplat!

Acelea au fost unele dintre cele mai dureroase cuvinte pe care le rostisem vreodată în viaţa mea.

— Mda, a spus ea, iar ochii i s-au umezit. Aşa m-am gândit şi eu. Dar o să vii în vizită la mine, da? După ce mă instalez?

Am ezitat, dorindu-mi să fi putut vorbi despre altceva, dorindu-mi ca atât de multe lucruri din viaţa mea să fi fost altfel.

— Nu sunt atât de sigur că ar fi o idee bună… am răspuns, fără să închei fraza.

— Şi de ce n-ar fi o idee bună? Nu mă iubeşti?

— Bineînţeles că te iubesc!

— Atunci, o să avem o relaţie de la distanţă. În vremurile şi în secolul ăsta, e simplu. Ne vedem pe FaceTime, ne putem vizita, ne putem suna şi trimite mesaje…

Morgan a ridicat mâna şi mi-a răsucit faţa spre ea, iar eu am răspuns dându-i o şuviţă de păr pe după ureche.

— Ai dreptate. Putem face lucrurile astea. Nu ştiu dacă ar trebui.

— Ce vrei să spui cu asta, mai exact?

Mi-am lipit buzele, dorindu-mi mai mult decât orice să nu fi trebuit să spun cuvintele care ştiam că urmau.

— Câtă vreme am stat la spital, am avut multe clipe de linişte în care să mă gândesc la tine, la mine şi la viitor, dar oricât de mult am încercat să-mi imaginez viitorul, gândurile mi se tot întorceau la ideea că, de acum încolo, eu şi cu tine o să trăim în două lumi foarte diferite.

— Şi ce-i cu asta?

— Acele lumi n-o să se contopească niciodată, Morgan, ceea ce înseamnă că relaţia dintre noi o să fie mereu una de la distanţă. Tu pleci la Nashville, cât despre mine, eu nu-mi pot abandona mătuşa. N-o pot abandona pe Paige, iar în ceea ce priveşte ferma, ăsta-i singurul lucru la care ştiu că mă pricep. E ceea ce fac.

— Dar ai talente de solist şi de compozitor pe care nu le poţi ignora! Ai văzut publicul de la spectacolele tale din Florida! Ai văzut cum au reacţionat oamenii la muzica ta… a spus Morgan pe un ton iritat.

— Chiar dacă ar fi aşa, nu contează. Cine o să aibă grijă de familia mea? Noi doi suntem diferiţi, şi ce înseamnă asta pentru noi pe termen lung? Rămânem împreună ştiind că o să avem mereu vieţi separate, în care ne putem vedea doar din când în

când? Şi dacă da, pentru cât timp? Vreme de un an? De cinci? Pentru totdeauna? Relaţiile la distanţă funcţionează doar dacă sunt temporare, însă în cazul nostru situaţia nu s-ar schimba niciodată. Eu sunt blocat aici, poate că pentru totdeauna, dar tu ai toată viaţa înainte şi te aşteaptă faima. Şi, lucrul cel mai important, ăsta-i genul de relaţie pe care ţi-o doreşti? Una în care abia dacă ne vedem? Tu ai doar douăzeci şi unu de ani…

— Vrei să spui că te desparţi de mine? Vrei s-o încheiem, pur şi simplu?

În momentul în care mi-a pus acea întrebare, i-am auzit vocea tremurând şi am văzut lacrimile care începeau să i se adune în ochi.

— Relaţia asta n-a avut niciodată o şansă, am spus eu, urându-mă şi urând adevărul, simţindu-mă ca şi cum lăsam cea mai bună parte a mea să moară. Viaţa ta o să se schimbe, dar a mea n-are cum. Iar asta o să modifice inevitabil lucrurile între noi – chiar dacă te iubesc, chiar dacă ştiu că n-o să uit niciodată săptămâna pe care am trăit-o împreună.

Pentru prima oară de când o întâlnisem, Morgan părea năucită.

— Te înşeli, a spus ea în cele din urmă, ştergându-şi, furioasă, o lacrimă care i se prelinsese pe obraz. Şi nici măcar nu vrei să încerci!

Dar eu mi-am dat seama că se gândea la mătuşa mea, la Paige şi la fermă, şi că înţelesese spusele mele. Şi-a încrucişat braţele şi s-a uitat ţintă la apă, în gol. Eu am scos din buzunar o bucată de hârtie pe care scrisesem ceva de dimineaţă.

— Ştiu că n-am niciun drept să-ţi cer ceva, am spus. Dar te rog să iei cântecul nostru şi să-l faci faimos, bine?

Ea a luat cu reticenţă hârtia din mâna mea şi s-a uitat peste ea, clipind ca să împiedice lacrimile care ameninţau să se reverse.

Cunosc un loc, o lume de vis,
Doar pentru noi doi, un paradis,
Departe de trecut şi de-ale sale stihii,

Unde iubirea veşnic poate-nflori.

Visează mereu la Tărâmul minunilor,
Pururea, nu doar pentru o zi,
Al nostru fi-va cândva Tărâmul minunilor,
Nu renunţa la el, nu-l părăsi!

În mintea mea, noi acolo trăim,
În acel loc doar nouă menit,
Şi n-avem nevoie de nimic altceva,
Doar de ceea ce ştiu inima ta şi a mea.

Visează mereu la Tărâmul minunilor,
Pururea, nu doar pentru o zi…

Morgan n-a terminat, dar a pus foaia de hârtie în geantă. Pentru o vreme, am rămas pur şi simplu unul lângă celălalt, în orăşelul din care ştiam că n-aveam să plec niciodată şi care era un loc prea mic pentru viitorul lui Morgan. Mi-am petrecut braţul în jurul ei, privind un vultur pescar înălţându-se în zbor deasupra unduirilor apei. Graţia lui simplă mi-a amintit de Morgan vâslind pe apele unui loc ce părea deja foarte, foarte îndepărtat.

După un timp, ne-am întors la camionetă şi am condus-o la aeroportul din Greenville. Câteva maşini opriseră în faţa micului terminal ca să lase pasagerii să coboare, cu luminile de avarie semnalizând intermitent. Am oprit camioneta în spatele lor şi i-am coborât bagajul lui Morgan. Ea şi-a pus sacul pe umăr, iar eu i-am tras valiza până la intrare.

În timp ce îmi îngropam faţa în părul ei, aveam stomacul numai noduri. Mi-am spus încă o dată în sinea mea că îi mărturisisem purul adevăr. Orice planuri ne-am fi făcut sau oricât de arzător ne-am fi dorit ca lucrurile să funcţioneze între noi, Morgan avea să mă părăsească într-o zi. Ea era menită unor realizări grandioase şi avea să-şi găsească până la urmă un bărbat cu o viaţă mult mai potrivită cu a ei,

una pe care ştiam că eu nu i-aş fi putut-o oferi niciodată.

Înţelegeam, totuşi, că o rănisem profund. O simţeam din felul în care mă strângea, în cerbicia cu care şi-a lipit trupul de al meu. Am ştiut că n-aveam să mai iubesc o altă femeie ca pe ea. Dar dragostea, mi-am dat seama, nu era mereu de ajuns.

După ce ne-am desprins din îmbrăţişare, Morgan m-a privit în ochi.

— Eu tot am să te sun, a spus ea cu glas gâtuit. Deşi sunt furioasă pe tine!

— Bine, am răspuns eu cu glas răguşit.

Ea şi-a luat valiza, şi-a aranjat breteaua sacului pe umăr, iar apoi s-a forţat să-mi arunce un zâmbet curajos şi după aceea a pornit spre terminal. Am privit uşile automate deschizându-se şi închizându-se după intrarea ei. Mi-am îndesat mâinile în buzunare şi m-am înapoiat la camionetă, cu sufletul îndurerat pentru mine şi pentru ea. Am urcat la volan, amintindu-mi de ceea ce-mi spusese Paige cândva despre dragoste şi durere ca fiind două feţe ale aceleiaşi monede, şi am înţeles, în sfârşit, ce voise ea să spună.

M-am încadrat în trafic, încercând să mi le imaginez pe Paige şi pe mătuşa mea aşa cum le văzusem ultima oară şi simţind o apăsare grea pe piept. Oricât de mult le iubeam, ştiam că ele deveniseră cumva şi închisoarea mea.

EPILOG
— COLBY —

Februarie

Deşi am păstrat legătura cu Morgan, telefoanele şi mesajele s-au rărit cu timpul. La urma urmei, asta s-a întâmplat mai mult din pricina ei decât dintr-a mea. În săptămânile care au urmat mutării lui Morgan la Nashville, m-am chinuit să-mi îndeplinesc obligaţiile impuse de conducerea fermei în timp ce supravegheam recuperarea lui Paige şi a mătuşii Angie. La sfârşitul toamnei, vieţile noastre se mai liniştiseră puţin, însă pe de altă parte, evenimentele au pus stăpânire pe viaţa lui Morgan precum un bolovan care acumula viteză şi forţă în timp ce se rostogolea la vale. Schimbările care au urmat lansării carierei ei muzicale m-au uluit; s-a ajuns în punctul în care, atunci când îi lăsam câte un mesaj vocal, ea nu reuşea uneori să mă sune decât după două sau trei zile. Era în regulă, îmi spuneam – la fel cum îi spusesem şi ei, nu credeam că trebuia să încercăm să facem să funcţioneze o relaţie de la distanţă, fiindcă s-ar fi ajuns inevitabil la un sfârşit. În schimb, atunci când, până la urmă, reuşeam să luăm legătura – adesea într-un moment în care ea se afla prin aeroporturi, între întâlniri sau în pauzele de înregistrare – eu o ascultam cu interes şi cu mândrie în timp ce îmi povestea ultimele evenimente din meteorica ei ascensiune profesională.

Nici chiar în cele mai îndrăzneţe visuri, Morgan n-ar fi putut plănui drumul pe care o luase cariera ei. După ce ajunsese la Nashville, făcuse nişte înregistrări într-un studio, iar apoi le prezentase acele înregistrări unor agenţi despre care îmi vorbise, dar cu toţii manifestaseră un interes moderat spre reţinut. Ca urmare a încurajărilor nepăsătoare ale unuia dintre agenţi („De ce nu?”), Morgan postase pe conturile ei de socializare un clip cu interpretarea ei din concertul meu. Prietenele

ei îl editaseră excepţional de bine, intercalând scene de la Bobby T's în imaginile din înregistrarea melodiei în studio, la toate acestea adăugându-se şi cele din clipurile de pe TikTok, cu Morgan dansând. Anumiţi influenceri-cheie şi-au arătat interesul – inclusiv câteva vedete cu un număr uriaş de urmăritori – şi infernul s-a dezlănţuit. În doar câteva săptămâni, acel clip a fost vizionat online de milioane de ori, iar ea a lansat imediat un nou clip, în care interpreta „Tărâmul minunilor". Evident că numărul de urmăritori de pe reţelele de socializare a explodat din nou, iar în curând Morgan a început să fie căutată de majoritatea agenţilor de renume din industria muzicală şi de reprezentanţii celor mai mari case de discuri. „Noua Taylor Swift", aşa era descrisă adesea, fiind asemuită cu vedete de talie mondială precum Olivia Rodrigo, Billie Eilish şi Ariana Grande.

Agentul cu care a semnat până la urmă era recunoscut drept un geniu al marketingului, iar el s-a bazat pe impulsul momentului, transformând-o imediat pe Morgan într-un fel care a făcut-o să pară o vedetă deja consacrată. Cântecele ei au început să fie difuzate la radio şi s-a lansat o campanie publicitară oficială care a dus-o din oraş în oraş, cu invitaţii la emisiuni televizate din New York şi Los Angeles. Chipul ei a apărut cu regularitate în articole despre celebrităţi, iar în noiembrie, când a fost invitată în emisiunea *Saturday Night Live* – unde a fost prezentată ca *fenomen internaţional* – mie mi s-a părut că întreaga planetă auzise de ea. Printre toate acele evenimente, Morgan a reuşit cumva să găsească timp să înceapă înregistrarea unui album. Produs de unii dintre cei mai de seamă realizatori de hituri, pe el au apărut atât cântece compuse de ea, cât şi colaborări cu cele mai mari nume ale hip-hopului, populu şi rhythm and blues-ului din industria muzicală.

Iniţial, mi-a spus ea, au existat discuţii despre plecarea ei în turneu ca să cânte în deschiderea concertelor unor artişti de mare renume, dar după ce

a lansat o a treia melodie pe reţelele de socializare, după apariţia de la *Saturday Night Live* şi înainte de lansarea albumului de debut, piesa aceea a ajuns pe primul loc în topuri. Acum era vorba să cânte alţii în deschiderea concertelor ei din turneul solo din toamna viitoare, care însuma deja treizeci de oraşe din America de Nord. Iar numărătoarea continua.

Trăia prinsă într-un ciclon, aşa că nu era de mirare că reuşeam tot mai rar să ne auzim. Şi de câte ori dorul de ea devenea prea mare, îmi repetam ceea ce-i spusesem în ultima noastră zi împreună.

Cât despre mine, după ce mătuşa mea a fost externată, am angajat o asistentă care s-o îngrijească; aceasta nu numai că a ajutat-o pe mătuşa Angie prin casă, dar a şi mers cu ea la programările pe care le avea la kinetoterapie. Paralizia părţii stângi s-a reparat cu greu; abia de Halloween a avut suficientă încredere încât să renunţe la asistentă. Încă şchiopăta şi braţul stâng tot slăbit şi-l simţea, iar zâmbetul îi era strâmb, dar revenise la birou cu program normal şi chiar se deplasa prin fermă cu ajutorul unui autovehicul de teren. Ferma rămânea nucleul vieţii ei, mai mult decât mine ori Paige.

Cât despre Paige…

I-au trebuit şase zile ca să-şi revină complet, după care am reuşit să pun cap la cap evenimentele din timpul crizei ei. Aşa cum bănuisem, ea a dat fuga la spital după ce a auzit că mătuşa noastră fusese internată, lăsându-şi medicamentele şi telefonul acasă în toată graba aceea, motiv din care nu mă sunase imediat ce se întâmplase acea nenorocire. Şi deşi ea mi-a jurat că a tot vrut să-şi ia medicamentele de acasă, starea mătuşii mele a fost prea gravă pentru ca ea să-şi ia inima-n dinţi şi să părăsească spitalul, iar mătuşa noastră să rămână singură, în câteva zile, chimia creierului ei a început să se deterioreze, afectându-i percepţia; la scurt timp după aceea, întreruperea bruscă a tratamentului a făcut-o să perceapă realitatea în mod distorsionat. Printre altele, ea a fost convinsă că mă sunase – nu

o dată, ci de două sau de trei ori – şi că vorbise cu mine despre starea mătuşii noastre; abia după ce i-am arătat istoricul convorbirilor din telefonul meu, Paige a acceptat ideea că-şi imaginase conversaţiile. Amintirile ei de după aceea erau neclare şi incomplete, până când s-a instalat delirul; şi-a amintit că a ieşit din spital, dar nu şi-a amintit că a fumat iarbă, deşi analizele ei de sânge au arătat un nivel ridicat de THC.

După externare, mult timp n-a vrut să vorbească despre cele întâmplate. Aşa cum bănuisem, îi era extrem de ruşine şi se simţea stânjenită. A trecut aproape o lună până să pot scoate de la ea toată povestea. Aşa a reieşit că, din cât se părea, ea încorporase unele elemente din episoadele ei psihotice anterioare în noile halucinaţii, inclusiv călătoriile cu autobuzul şi cu autostopul, precum şi restaurantul în care turnase ketchup într-o cană cu apă fierbinte. A explicat de ce era casa răsturnată cu fundul în sus, recunoscând că luase armele pe care le ţineam sub patul meu şi că le îngropase lângă pârâu. Îşi amintea vag de cumpărarea figurinei Iron Man de la un magazin de lângă spital; intenţionase să i-o dăruiască mătuşii ca să-i ridice moralul, făcând o glumă despre cât de curajoasă era. Dar momentele despre care i-a fost cel mai greu să vorbească, acelea care păreau absurde chiar şi pentru ea, au fost cele evidente: cum de putuse să nu-şi recunoască propria casă? Cum de putuse să nu-l recunoască pe Toby, un om pe care îl ştia aproape de-o viaţă, atunci când acesta venise acasă la noi? N-avea vreun răspuns la acele întrebări, la fel cum în trecut nu-şi putuse da seama de ce nu mă recunoştea pe mine. În ceea ce priveşte restul halucinaţiilor ei, trecuserăm deja prin majoritatea şi niciunul dintre noi nu simţea nevoia să reia detaliile dureroase.

Am dezgropat puştile, le-am curăţat şi le-am uns, mulţumindu-i Domnului că le dotasem cu mult timp în urmă cu piedici externe ale trăgacelor, având tot timpul cheia asupra mea, ceea ce făcea imposibil să

se poată trage cu ele fără îndepărtarea piedicilor. După prima tentativă de sinucidere a lui Paige, chiar înainte ca ea să fie externată, eliminasem orice risc. Totuşi, ca precauţie şi mai mare pentru viitor, am cumpărat un seif pentru arme şi le-am încuiat acolo. De asemenea, înainte ca Paige să iasă din spital, am zugrăvit din nou pereţii din bucătărie şi am revopsit dulapurile, procedând la fel şi în cazul peretelui din camera de zi. Oranj şi roşu închis, culorile pe care ea le alesese cu nu foarte mult timp în urmă.

După ce a ajuns acasă, sora mea şi-a reluat munca. Din fericire, afacerea ei nu avusese de suferit. Cu toate astea, au trecut câteva luni până când Paige să redevină ea însăşi. Deşi a continuat să ne gătească cina de câteva ori pe săptămână, deseori îşi ferea privirea în timp ce mâncam şi au fost momente în care am găsit-o plângând în tăcere pe verandă.

— Detest faptul că sunt o epavă! a spus ea într-una din acele dăţi. Detest faptul că nu pot controla nici măcar ceea ce gândesc!

— Nu eşti o epavă, Paige! am liniştit-o eu, aşezându-mă lângă ea şi mângâind-o pe braţ. Au fost doar câteva zile foarte proaste în marea schemă a lucrurilor. Toată lumea le are.

— Aici nu te pot contrazice, a fost ea de acord, râzând, iar apoi a redevenit serioasă. Mulţumesc! a adăugat, privindu-mă. Că mi-ai salvat viaţa. Din nou.

— Şi tu ai salvat-o pe a mea.

Până la urmă, i-am povestit, fără să sar peste niciun detaliu, despre şederea în Florida şi despre Morgan. Asta se întâmpla cam pe vremea când Morgan postase pe reţelele de socializare primul clip cu prestaţia ei de la Bobby T's, iar Paige – ca toţi ceilalţi – a fost uluită de talentul ei. După ce a văzut clipul, Paige s-a întors spre mine, cu sprâncenele ridicate.

— Şi ea a crezut că *tu* eşti bun?

Am râs la replica asta – de fapt, lui Paige îi plăcea mult cum cântam. Dar ea a simţit şi cât de

greu îmi era s-o privesc pe Morgan înstrăinându-se tot mai mult în lunile ce au urmat. Ştiam că sora mea a văzut fotografia apărută pe toate site-urile mondene cu câteva săptămâni înainte de Crăciun – una făcută de paparazzi cu Morgan de mână cu un tânăr actor faimos de la Hollywood. Lui Paige îi plăcea foarte mult să urmărească ştirile mondene despre vedete, dar a avut grijă să nu-mi spună despre fotografie. Însă ar fi trebuit să fiu un pustnic dintr-o peşteră ca să n-o văd, până la urmă.

N-o să spun acum că vederea acelei fotografii nu m-a făcut să sufăr, la fel cum n-am de gând să spun că am fost şocat. Şi, deşi vieţile noastre o luaseră pe drumuri diferite, exact aşa cum anticipasem, n-am uitat niciodată decizia pe care o luasem în noaptea în care eu şi Morgan făcuserăm dragoste pentru prima dată, noaptea în care hotărâsem să fac schimbări în propria viaţă, ca să nu ajung ca unchiul meu. Deşi am amânat s-o fac până când am ştiut că mătuşa mea şi Paige aveau să-şi revină, îmi place să cred că mi-am ţinut promisiunea. După călătoria mea în Florida, am reuşit să ajung de patru ori pe litoral ca să fac surf şi mi-am rezervat vinerile şi duminicile ca să nu fac altceva decât să cânt sau să compun muzică, indiferent de cât de multă muncă aş mai avea de făcut. Am reluat legătura cu câţiva prieteni vechi şi m-am întâlnit cu ei din când în când serile, în weekend, chiar dacă uneori încă am impresia că totul se repetă în buclă.

Am făcut de asemenea un efort ca s-o las mai uşor din când în când, ăsta fiind şi motivul pentru care am decis să schimb plăcuţele de frână ale camionetei într-o marţi dimineaţă, în ciuda listei lungi de alte lucruri pe care ar fi trebuit să le fac. Deşi micile reparaţii ale unui vehicul nu erau neapărat o îndeletnicire amuzantă pentru majoritatea oamenilor, mie îmi făcea plăcere; spre deosebire de aproape totul de la fermă, era o sarcină cu un final cert. Într-o lume în care nimic nu se opreşte niciodată, ceva ce poţi efectiv termina poate fi o mare bucurie.

Din fericire, afară era o temperatură plăcută în acea după-amiază, iar eu mi-am suflecat mânecile cămăşii de lucru şi m-am apucat de treabă. Dar soarta e o chestie ciudată. Nici n-am pornit bine radioul din cabină – ca să mă pregătesc pentru efortul de-a mă vârî sub maşină –, că vocea lui Morgan a şi răsunat din boxe. Cânta „Tărâmul Minunilor", pe care la momentul acela probabil că-l auzisem deja de o sută de ori. Totuşi, a trebuit să recunosc că era un cântec care mereu mă făcea să mă întrerup din orice. Vocea ei era răsunătoare şi emoţionantă. Modificase pe alocuri versurile, adăugând acel ceva pe care ştiam că avea să-l găsească. Acum mi-am îngăduit să derulez în minte o scurtă amintire despre ea stând pe verandă în ziua în care o dusesem la aeroport.

Cam pe atunci am auzit o maşină apropiindu-se din depărtare. Am mijit din ochi, încercând s-o văd mai bine, şi am fost surprins atunci când a încetinit, a cotit pe alee şi s-a oprit lângă camioneta mea.

De pe bancheta din spate a coborât Morgan. Preţ de o clipă, nu m-am putut mişca. Mi-am revenit abia după ce Uberul a început să meargă în marşarier ca să ajungă la drumul pietruit.

— Ce-i cu tine aici? am îngăimat eu.

Ea a ridicat din umeri şi şi-a aruncat părul lung peste umăr, iar eu m-am întrebat cum de era posibil să se fi făcut şi mai frumoasă de când o văzusem ultima oară.

— Am venit să te vizitez, fiindcă m-am săturat să tot aştept să vii tu să mă vizitezi pe mine!

Încă încercam să mă obişnuiesc cu ideea acelei apariţii subite, aşa că, preţ de câteva secunde, n-am putut spune nimic. Apoi am reuşit să zic:

— De ce nu m-ai anunţat că vii?

— Şi să stric surpriza de Ziua Îndrăgostiţilor? Nu prea cred!

Şi-a lăsat bagajul baltă şi mi s-a aruncat în braţe ca şi cum ar fi făcut cel mai natural lucru din lume, ca şi cum nu ne desprinseserăm niciodată din îmbrăţişare.

— Însă nu e Ziua Îndrăgostiţilor, am bâiguit eu cu faţa îngropată în părul ei, desfătându-mă cu senzaţia pe care mi-o dădea trupul ei lipit de al meu.

— Dar nici mult nu mai e! O să fiu în L.A. în ziua aceea, aşa că asta-i tot ce am putut face.

După ce ne-am desprins din îmbrăţişare, am văzut în ochii ei sclipirea aceea năzdrăvană pe care o cunoşteam atât de bine.

— Am crezut că te vezi cu cineva, am spus eu, încercând să par indiferent în clipa în care, apoi, am rostit numele acelui actor.

— Am ieşit împreună de câteva ori, dar n-a fost ce trebuia să fie, a explicat ea fluturând din mână a lehamite. Îi lipseşte acel „ceva”, mă-nţelegi? Adică… de fiecare dată când eram împreună, eu mă gândeam doar la apocalipsa zombilor, întrebându-mă dacă el ştia cum să cultive legume, să repare camionete şi alte chestii dintr-astea legate de supravieţuire.

— Vorbeşti serios?

— Iubim ce iubim, corect?

Dându-mi seama că ea nu părea să se fi schimbat câtuşi de puţin, am râs uşurat.

— Corect, am repetat. Dar tot nu-mi vine să cred că ai apărut aşa, pur şi simplu. Ai atâtea pe cap!

— Şi tu n-ai?

— La mine-i altceva.

— Toată lumea e ocupată, fiindcă ducem cu toţii vieţi pline. Eu am venit aici şi ca să-ţi spun ceva.

— Ce anume?

— Mai ţii minte discursul acela grozav pe care l-ai ţinut în ultima zi a noastră împreună? Atunci când te străduiai să pui capăt relaţiei noastre, chinuindu-te să fii şi mărinimos în acelaşi timp?

Deşi eu n-aş fi descris chiar astfel momentul, am dat din cap în semn că-mi aminteam, tot fără să-mi pot şterge zâmbetul de pe faţă.

— M-am gândit mult la asta, iar acum am ajuns la concluzia că ai greşit în totalitate. Cam în toate privinţele.

— Nu mai spune! Vorbeşti serios?

— Aşa cum ţi-am spus şi atunci, am fost furioasă. Nu m-aş fi aşteptat ca un tip cumsecade ca tine să mă facă să sufăr în halul ăla! Dar mi-a trecut până la urmă şi am decis să-ţi mai dau o şansă. Aşa că, începând din clipa asta, o să încercăm să facem după cum zic eu, a spus ea fixându-mă cu o privire severă. Chestia cu relaţia de la distanţă, la ea mă refer! În care eu te vizitez pe tine şi tu mă vizitezi pe mine, iar între vizite ne scriem mesaje, ne sunăm şi ne vedem pe FaceTime. Ştii, începând din clipa de faţă suntem din nou împreună!

De îndată ce a terminat de vorbit, am ştiut că acelea erau exact cuvintele pe care mi-am dorit să le aud.

— Cât timp poţi rămâne?

— Doar vreo două zile, dar am ceva timp liber luna viitoare. Şi o să fie rândul tău să mă vizitezi!

Mintea mi-a zburat la Paige şi la mătuşa mea, dar dintr-odată am ştiut cu certitudine că aveam să fac cumva ca lucrurile să funcţioneze.

— Să trăiţi, am înţeles! am exclamat.

— Iar acum spune-mi că mă iubeşti. Nu mi-ai mai scris asta de câteva săptămâni şi nu mi-a plăcut. Dar am decis să te iert şi pentru asta.

— Te iubesc, Morgan! am spus, iar cuvintele acelea mi-au venit foarte uşor pe buze.

Ea s-a ridicat pe vârfuri şi m-a sărutat, cu buzele acelea moi pe care mi le aminteam atât de bine.

— Şi eu te iubesc, a şoptit ea. Haide să profităm la maximum de aceste două zile, vrei?

Întorsătura lucrurilor era atât de ameţitoare, încât mi-a fost greu să înţeleg ce se întâmpla.

— Le ce te-ai gândit?

Ea a scrutat împrejurimile şi apoi m-a privit ţintă.

— Ştii ce mi-ar plăcea să fac mai întâi de toate?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Mi-ar plăcea mult de tot s-o cunosc pe sora ta.

— Pe Paige?

— Vreau să aflu direct de la sursă cum ai fost tu pe vremea când erai mic. Pun pariu că sora ta are

nişte poveşti interesante de spus. Şi mai vreau să-i mulţumesc.

— Pentru ce?

— Mi-ai spus că ea te-a crescut şi îmi place mult omul care ai devenit. De ce nu i-aş mulţumi?

A fost rândul meu s-o sărut, fie şi numai pentru că ştiam că ea mă înţelegea cu adevărat. După ce m-am desprins din sărut, mi-am mai lăsat mâna să zăbovească puţin pe şoldul ei.

— Haide să intrăm în casă! am spus, luând-o de mână. Sunt sigur că şi lui Paige o să-i facă mare plăcere să te cunoască.

MULŢUMIRI

Asemenea atâtor altor oameni din toată lumea, mi-am petrecut ultimii ani în relativă izolare din cauza epidemiei de COVID. Şi la fel ca în cazul multor altora, perioada de distanţare obligatorie m-a făcut să reflectez asupra naturii relaţiilor mele. Unele dintre acele relaţii s-au atrofiat în această perioadă de criză; altele au înflorit şi au devenit mai profunde. În mod remarcabil, au apărut şi noi legături, oglindind modificările priorităţilor şi dorinţa de schimbare pe care milioane de oameni le-au trăit în timpul Marii Pauze.

O relaţie de durată a rămas şi, la drept vorbind, a devenit şi mai profundă în aceşti ultimi ani: prietenia şi colaborarea cu agentul meu literar şi partener de producţie de multă vreme, Theresa Park. T, după douăzeci şi şapte de ani – şi nu ne oprim aici – parteneriatul nostru strâns rezistă ca unul dintre cele mai importante şi constante din viaţa mea. Împreună cu liderii echipei mele de experţi de la Park & Fine – cărora le-am dedicat acest roman – m-aţi ajutat să susţin o carieră care a depăşit chiar şi propriile-mi aşteptări. Însă şi mai semnificativă decât atât a fost călătoria de multe zeci de ani pe drumul vieţii, pe care am făcut-o împreună în calitate de prieteni şi de camarazi.

Printre noile relaţii pe care mi le-am făcut în timpul pandemiei se numără şi afilierea mea profesională la Penguin Random House. Le sunt nespus de recunoscător lui Madeline McIntosh pentru că a moşit intrarea mea în familia PRH, şi Ginei Centrello pentru că a făcut eforturi de-a dreptul extraordinare ca să-mi asigure confortul din toate punctele de vedere. Dragele mele Kara Welsh şi Kim Hovey, a fost o plăcere să vă cunosc, iar acum înţeleg de ce divizia voastră funcţionează într-un mod atât de profesionist, eficient dezinvolt. Experienţa voastră îndelungată şi căutarea neobosită a excelenţei sunt, cu siguranţă, responsabile pentru

lista voastră inegalabilă de bestsellere şi, totuşi, stilul vostru de conducere e întotdeauna profund uman. Dragă Jennifer Hershey, ţie, ale cărei meticuloase verificări în privinţa fiecărui detaliu al publicării acestei cărţi au variat de la cea mai amplă iniţiativă strategică până la cea mai măruntă corectură făcută pagină cu pagină, doresc să-ţi transmit cele mai profunde mulţumiri şi admiraţia mea sinceră.

Lui Jaci Updike şi inegalabilei sale echipe de vânzări le spun acum că au un loc cu totul special în inima mea – dat fiind şi faptul că, în adâncul sufletului, am rămas întotdeauna un reprezentant de vânzări! Dragii mei, este o onoare să-mi văd cărţile vândute de profesionişti atât de excepţionali ca voi.

În ceea ce priveşte marketingul, Quinne Rogers şi Taylor Noel îşi fac meseria cu originalitate, stăruinţă şi ambiţie acerbe. Rareori găseşti în rafinata lume a activităţii editoriale un simţ puternic al estimării raţionale îmbinat cu o ambiţie fără margini, şi totuşi activitatea lor zilnică se încadrează firesc în aceste coordonate. În mod similar, atunci când vine vorba de lumea publicităţii, nu-mi pot imagina o dăruire mai mare şi o activitate de promovare mai intensă decât pe cele ale lui Jennifer Garza, Karen Fink şi Katie Horn.

Sofisticarea şi strategiile inovatoare ale diviziei audio de la PRH sunt datorate în totalitate remarcabilei echipe de acolo: Ellen Folan, Nicole McArdle, Karen Dziekonski, Dan Zitt şi Donna Passannante. În anii următori, aştept cu nerăbdare nenumăratele versiuni audio de înaltă calitate ale cărţilor mele.

Desigur, cartea pe care o ţineţi în mâini şi o citiţi pe instrumentele voastre electronice n-ar putea exista fără echipa de producţie atât de atentă la detalii şi la termenele-limită, atât de pricepută din punct de vedere tehnologic, care lucrează nonstop ca să livreze un produs impecabil şi frumos: Kelly Chian, Kathy Lord, Deborah Bader, Annette Szlachta-McGinn, Maggie Hart, Caroline

Cunningham, Kelly Daisley şi David Hammond. Cu toţii sunteţi foarte mândri de munca voastră, iar asta se vede.

Ultimii pe lista mea de mulţumiri – dar nu cei mai puţin importanţi – sunt membrii noii mele echipe de la PRH: inspiraţii directori artistici Paolo Pepe şi Elena Giavaldi, care au creat noua înfăţişare superbă a acestui roman. Magia pe care o aduceţi în acest proces mă uluieşte.

Succesul romanelor, filmelor artistice, parteneriatelor şi conturilor de socializare din toată cariera mea îl datorez loialei (şi uneori eroicei) mele echipe care continuă să gestioneze şi să supravegheze toate afacerile şi apariţiile mele publice. În lumea filmului şi a televiziunii sunt ghidat de către apropiatul meu prieten şi agent-magician, Howie Sanders, de la Anonymous Content. Howie, continui să mă minunez de instinctele tale cu privire la sincronizare, poveste şi poziţionare pe piaţă; preţuiesc prietenia ta neştirbită, care durează de zeci de ani, mai mult decât o pot spune. În calitate de avocat al meu pe probleme de divertisment şi susţinător fervent şi tenace, Scott Schwimer nu renunţă niciodată la cei mai buni termeni contractuali cu putinţă şi nici la mine ca prieten; Scottie, sper că ştii că rămâi aproape de sufletul meu, indiferent de toate suişurile şi coborâşurile vieţilor noastre. Noilor mei parteneri şi prieteni de la Anonymous Content, directorul executiv Dawn Olmstead şi producătorul şi managerul Zack Hayden, le sunt recunoscător pentru sprijinul şi viziunea lor în ceea ce priveşte viitorul creaţiilor mele. Într-o notă asemănătoare, nu pot fi suficient de entuziast faţă de perspectiva de a lucra cu Peter Cramer, Donna Langley şi Lexi Barta de la Universal Picture pentru o serie de noi proiecte bazate pe cărţile mele. Ţin să le mulţumesc pentru că preţuiesc poveştile pe care le scriu şi pentru că au insuflat extrem de multă energie colaborării noastre.

Publicista mea, Catherine Olim, de la Rogers & Cowan, m-a călăuzit prin cele mai bune şi cele mai rele vremuri, ghidată de instincte în egală măsură pragmatice şi înţelepte; Catherine, tu nu pregeţi niciodată să-mi spui adevărul şi preţuiesc opiniile tale sincere, care vin întotdeauna dintr-un impuls de iubire şi de protecţie. Laquishe Wright („Q”) poate fi numită cu uşurinţă cel mai strălucit, înţelegător şi sofisticat manager de reţele de socializare din domeniul divertismentului – şi, de asemenea, o prietenă de încredere, a cărei integritate e dincolo de orice dubiu. Mollie Smith, practic mi-ai inventat prezenţa pe internet şi legătura cu cât mai mulţi fani – fără tine n-aş şti cum să mă conectez cu cititorii mei. Discernământul şi răbdarea pe care le ai faţă de toate schimbările şi evoluţiile care mi-au marcat cariera în ultimele decenii au fost o forţă stabilizatoare pentru mine. În biroul Theresei de la Park & Fine, Charlotte Gillies s-a dovedit indispensabilă în gestionarea logisticii, programării, contractelor şi plăţilor pe care Theresa le supraveghează, menţinând legătura constantă cu întreaga mea echipă. Iar în domeniul în care toate componentele elementare ale câştigării existenţei sunt transformate în numere pe care le pot înţelege, Pam Pope şi Oscara Stevick, contabilii mei credincioşi şi riguroşi, sunt specialişti de elită – vă mulţumesc, vechi prietene, că aţi conferit ordine şi siguranţă afacerilor mele.

Desigur, activitatea mea ca autor e profund împletită cu relaţiile personale şi sociale care mă susţin: copiii mei, Miles, Ryan, Landon, Lexie şi Savannah; Victoria Vodar, Jeannie Armentrout, Tia Scott Shaver, Christie Bonacci, Mike Smith, Buddy şi Wendy Stallings, Angie, Linda şi Jerrold, Pat şi Bill Mills, Todd şi Gretchen Lanman, Lee şi Sandy Minshull, Paul Minshull, Eric şi Kin Belcher, Tony şi Shellie Spaedy, Tony Cain, Austin şi Holly Butler, Gray Zuerbregg, Jonathan şi Stephanie Arnold, David şi Morgan Shara, Andy Sommers, David Geffen, Jim Tyler, Jeff Van Wie, Paul DuVair,

Rick Muench, Bob Jacob, Chris Matteo, Pete DeCler, Joe Westermeyer, Dwight Carlblom, David Wang, Missy Blackerby, Ken Gray, John Hawkins. Iar recunoştinţa mea se extinde şi asupra familiei mele: Monty, Gail, Adam şi Sean, Dianne, Chuck, Todd, Allison şi Elizabeth, Sandy, Nathan, Josh, Mike şi Parnell, Matt şi Christie, Dan, Kira, Amanda şi Nick… şi, desigur, toţi copiii *lor*.

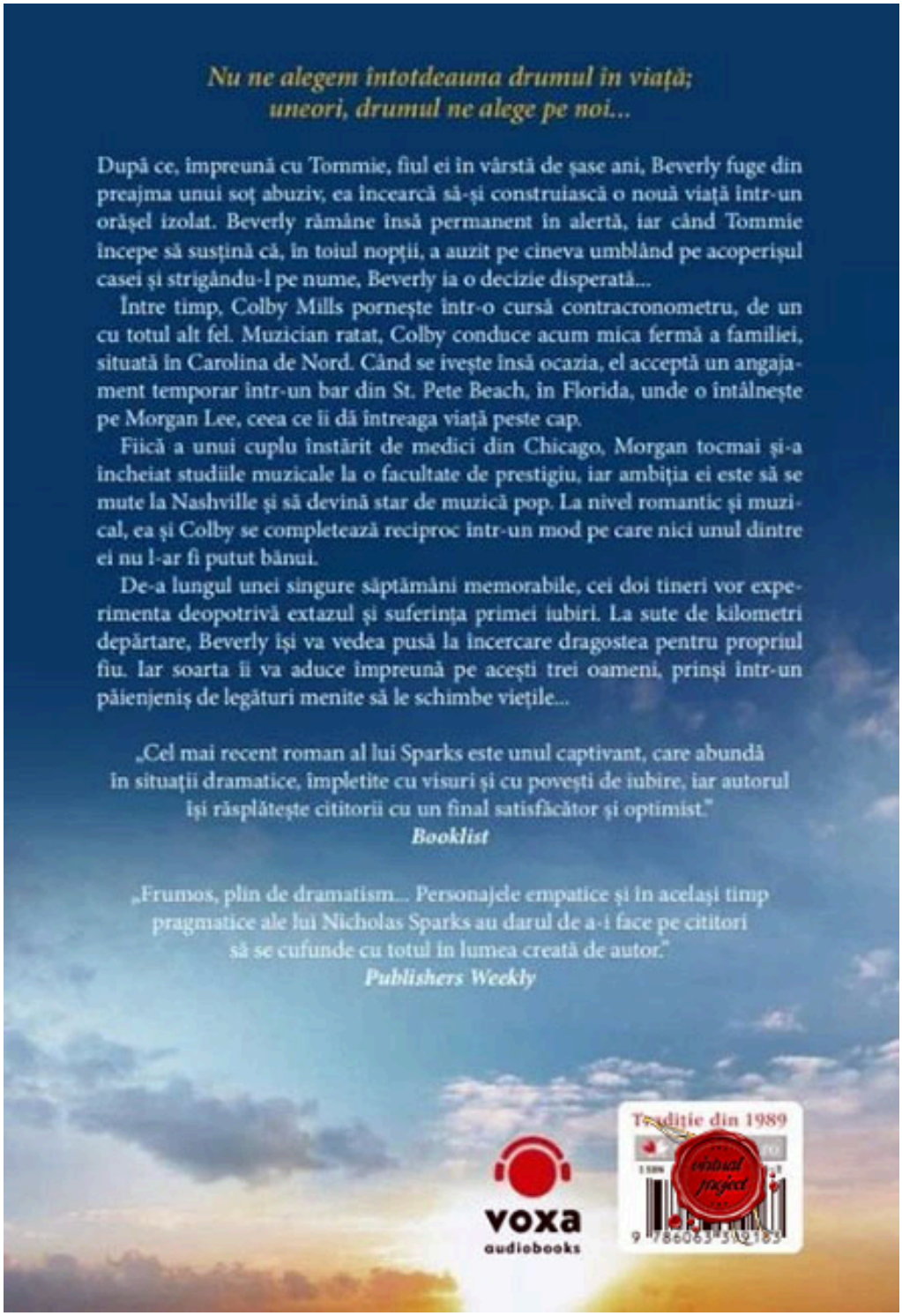
Nu ne alegem întotdeauna drumul în viață;
uneori, drumul ne alege pe noi...
După ce, împreună cu Tommie, fiul ei în vârstă de șase ani, Beverly fuge din preajma unui soț abuziv, ea încearcă să-și construiască o nouă viață într-un orășel izolat. Beverly rămâne însă permanent în alertă, iar când Tommie începe să susțină că, în toiul nopții, a auzit pe cineva umblând pe acoperișul casei și strigându-l pe nume, Beverly ia o decizie disperată...
Între timp, Colby Mills pornește într-o cursă contracronometru, de un cu totul alt fel. Muzician ratat, Colby conduce acum mica fermă a familiei, situată în Carolina de Nord. Când se ivește însă ocazia, el acceptă un angajament temporar într-un bar din St. Pete Beach, în Florida, unde o întâlnește pe Morgan Lee, ceea ce îi dă întreaga viață peste cap.
Fiică a unui cuplu înstărit de medici din Chicago, Morgan tocmai și-a încheiat studiile muzicale la o facultate de prestigiu, iar ambiția ei este să se mute la Nashville și să devină star de muzică pop. La nivel romantic și muzical, ea și Colby se completează reciproc într-un mod pe care nici unul dintre ei nu l-ar fi putut bănui.
De-a lungul unei singure săptămâni memorabile, cei doi tineri vor experimenta deopotrivă extazul și suferința primei iubiri. La sute de kilometri depărtare, Beverly își va vedea pusă la încercare dragostea pentru propriul fiu. Iar soarta îi va aduce împreună pe acești trei oameni, prinși într-un păienjeniș de legături menite să le schimbe viețile...
„Cel mai recent roman al lui Sparks este unul captivant, care abundă în situații dramatice, împletite cu visuri și cu povești de iubire, iar autorul își răsplătește cititorii cu un final satisfăcător și optimist."
Booklist
„Frumos, plin de dramatism... Personajele empatice și în același timp pragmatice ale lui Nicholas Sparks au darul de a-i face pe cititori să se cufunde cu totul în lumea creată de autor."
Publishers Weekly
voxa
audiobooks
Tradiție din 1989
virtual project

[1] Mall în aer liber, unde magazinele sunt înșiruite pe un rând, cu un trotuar în față; astfel de malluri sunt de obicei dezvoltate unitar și au parcări mari în fața lor, sunt îndreptate către artere majore de trafic și au câteva conexiuni pietonale spre cartierele înconjurătoare.

[2] Cuvânt creat din englezescul *fan* („fanatic”) urmat de sufixul *dom* (pentru „domeniu”) şi care se referă la un fenomen de subcultură creat de fanii entuziaşti (sau fanaticii entuziaşti) ai anumitor domenii, fenomene sau persoane (autori, ideologii etc.).

[3] În fotbalul american profesionist, e meciul pentru campionat al National Football League (NFL). Meciul împreună cu festivitățile alcătuiesc duminica Super Bowl (Super Bowl Sunday).

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI — COLBY —
CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
PARTEA A DOUA — BEVERLY —
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
PARTEA A TREIA — COLBY —
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
PARTEA A PATRA — BEVERLY —
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL 27
CAPITOLUL 28
CAPITOLUL 29
CAPITOLUL 30
CAPITOLUL 31
CAPITOLUL 32
PARTEA A CINCEA — COLBY —

CAPITOLUL 33
CAPITOLUL 34
CAPITOLUL 35
PARTEA A ŞASEA — BEVERLY —
CAPITOLUL 36
CAPITOLUL 37
CAPITOLUL 38
CAPITOLUL 39
CAPITOLUL 40
CAPITOLUL 41
CAPITOLUL 42
CAPITOLUL 43
CAPITOLUL 44
PARTEA A ŞAPTEA — COLBY —
CAPITOLUL 45
CAPITOLUL 46
CAPITOLUL 47
CAPITOLUL 48
CAPITOLUL 49
CAPITOLUL 50
CAPITOLUL 51
CAPITOLUL 52
CAPITOLUL 53
CAPITOLUL 54
CAPITOLUL 55
CAPITOLUL 56
CAPITOLUL 57
CAPITOLUL 58
CAPITOLUL 59
CAPITOLUL 60
CAPITOLUL 61
CAPITOLUL 62
CAPITOLUL 63
CAPITOLUL 64
CAPITOLUL 65
CAPITOLUL 66
CAPITOLUL 67
CAPITOLUL 68
EPILOG — COLBY —
MULŢUMIRI

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI — COLBY — 3
CAPITOLUL 1 4
CAPITOLUL 2 18
CAPITOLUL 3 24
CAPITOLUL 4 26
CAPITOLUL 5 36
CAPITOLUL 6 49
PARTEA A DOUA — BEVERLY — 62
CAPITOLUL 7 63
CAPITOLUL 8 68
CAPITOLUL 9 85
CAPITOLUL 10 89
CAPITOLUL 11 92
CAPITOLUL 12 93
CAPITOLUL 13 97
CAPITOLUL 14 105
PARTEA A TREIA — COLBY — 109
CAPITOLUL 15 110
CAPITOLUL 16 112
CAPITOLUL 17 114
CAPITOLUL 18 120
CAPITOLUL 19 121
CAPITOLUL 20 138
CAPITOLUL 21 148
CAPITOLUL 22 152
CAPITOLUL 23 157
PARTEA A PATRA — BEVERLY — 159
CAPITOLUL 24 160
CAPITOLUL 25 164
CAPITOLUL 26 167

CAPITOLUL 27 171
CAPITOLUL 28 173
CAPITOLUL 29 179
CAPITOLUL 30 183
CAPITOLUL 31 194
CAPITOLUL 32 197
PARTEA A CINCEA — COLBY — 201
CAPITOLUL 33 202
CAPITOLUL 34 209
CAPITOLUL 35 219
PARTEA A ŞASEA — BEVERLY — 220
CAPITOLUL 36 221
CAPITOLUL 37 224
CAPITOLUL 38 228
CAPITOLUL 39 232
CAPITOLUL 40 236
CAPITOLUL 41 239
CAPITOLUL 42 241
CAPITOLUL 43 244
CAPITOLUL 44 248
PARTEA A ŞAPTEA — COLBY — 253
CAPITOLUL 45 254
CAPITOLUL 46 256
CAPITOLUL 47 257
CAPITOLUL 48 259
CAPITOLUL 49 263
CAPITOLUL 50 264
CAPITOLUL 51 271
CAPITOLUL 52 276
CAPITOLUL 53 278
CAPITOLUL 54 279
CAPITOLUL 55 280
CAPITOLUL 56 282
CAPITOLUL 57 283

CAPITOLUL 58 285
CAPITOLUL 59 286
CAPITOLUL 60 287
CAPITOLUL 61 288
CAPITOLUL 62 292
CAPITOLUL 63 294
CAPITOLUL 64 295
CAPITOLUL 65 296
CAPITOLUL 66 298
CAPITOLUL 67 300
CAPITOLUL 68 325
EPILOG — COLBY — 331
MULȚUMIRI 341